

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

PATRICIA CORNWELL

FIRST
TIME IN
PAPERBACK

PORT MORTUARY

A SCARPETTA NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)

PATRICIA CORNWELL TARAFINDAN DA

SCARPETTA SERİSİ

SCARPETTA FAKTÖRÜ

SCARPETTA

ÖLÜLER KİTABI

YIRTICI IZ

SİNEĞİ

SON BÖLGE SIYAH

İHBAR BAŞLANGIÇ

NOKTASI

DOĞAL OLMAYAN

MARUZİYET ÖLÜM

NEDENİ

ÇÖMLEKÇİNİN

TARLASINDAN CESET

ÇİFTLİĞİ ZALİM VE

OLAĞANDIŞI

KALANLAR ÖLÜM

SONRASI KANITLAR

BİR KATILIN

KURGUSAL OLMAYAN

PORTRESİ:

JACK THE RIPPER-DAVA KAPANDI

ANDY BREZİLYA SERİSİ

KÖPEK ADASI

GÜNEY HAÇI

HORNET'İN YUVASI

GARANO SERİSİNİ

ÖNDEN KAZANIN
RİSK ALTINDA

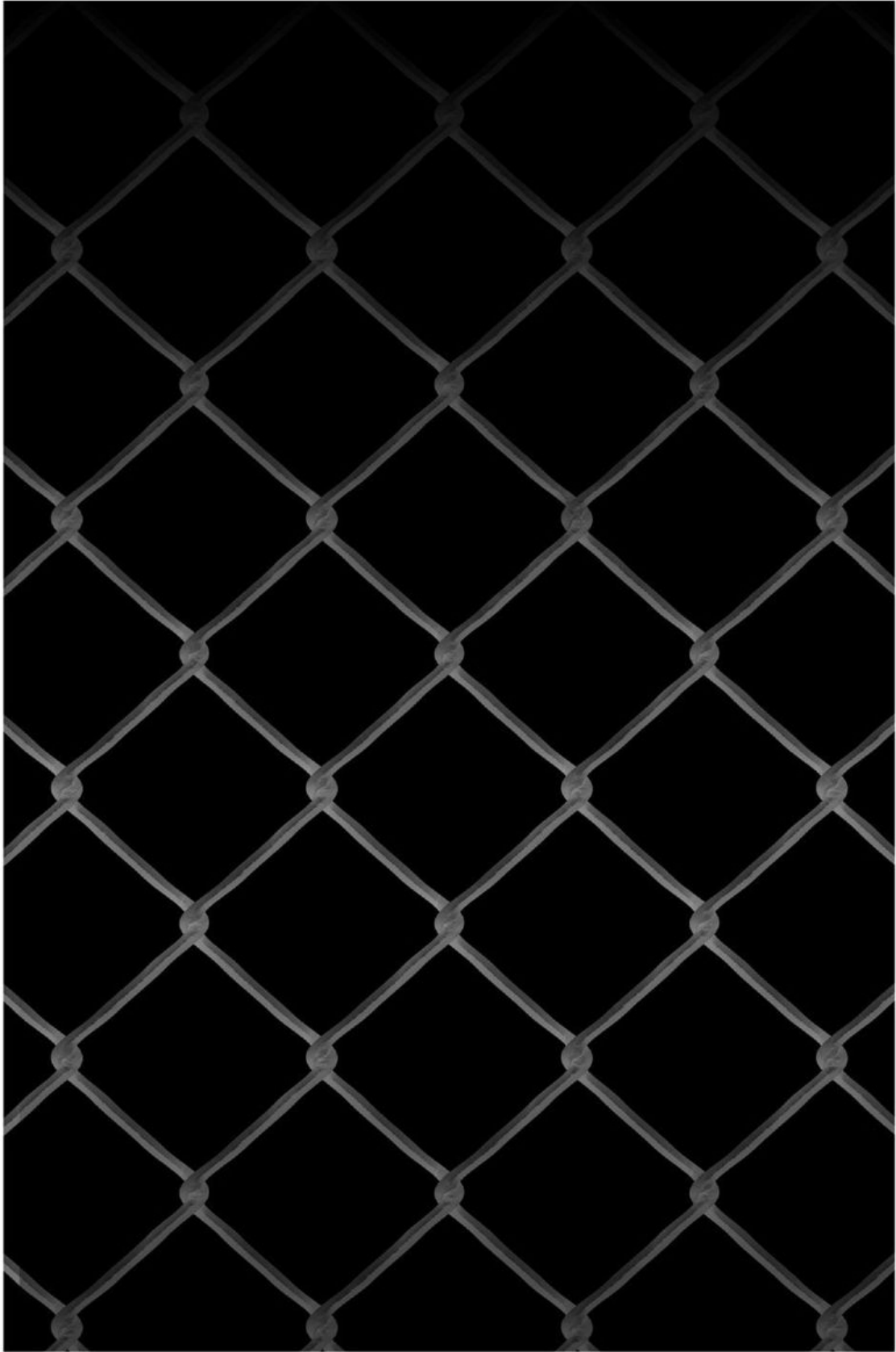
BİYOGRAFİ RUTH,

BİR PORTRİ:
RUTH BELL GRAHAM'IN HİKAYESİ

DİĞER ESERLER

UĞRUNA ÖLÜNECEK

YIYECEKLER: SIRLAR
KAY SCARPETTA'NIN
MUTFAĞINDAN HAYATIN KÜÇÜK
MASALI SCARPETTA'NIN KIŞ
SOFRASI

PORT MORTUARY

PATRICIA CORNWELL

G. P. PUTNAM'S SONS

NEW YORK

PUTNAM

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (USA) Inc, 375 Hudson Street, New York, New York 10014,

ABD - Penguin Group (Kanada),

90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin'in bir bölümü

Kanada .Ş.) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

- Penguin Ireland, 25 St Stephen's

Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) - Penguin

Group (Avustralya), 250 Camberwell

Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty

Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books

India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017,

India - Penguin Group (NZ),

67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New

Zealand Ltd'nin bir bölümü) -

Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank,

Johannesburg 2196, Güney Afrika -

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Telif Hakkı © 2010 CEI Enterprises, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz veya

basılı ya da elektronik ortamda dağıtılamaz.

izinsiz olarak elektronik ortama aktarılamaz. Lütfen telif hakkıyla korunan

materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin

yazarın haklarını ederek. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlandı

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data Cornwell,

Patricia Daniels.

Liman morgu / Patricia Cornwell.

s. cm.

eISBN : 978-1-101-46298-0

1. Scarpetta, Kay (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Tıbbi tetkikçiler (Hukuk)-Kurgu.
 3. Adli patologlar-Kurgu. 4. Kadın hekimler-Kurgu. 5. Terörizm-Önleme-Kurgu.
 6. Birleşik Devletler. Savunma Bakanlığı-Kurgu. 7. Cambridge (Mass.)-Kurgu. I. Başlık.
- PS3553.O692P
813'.54-dc22

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, yayın sırasında doğru telefon numaraları ve internet adresleri sağlamak için her türlü çabayı göstermiş olsa da, ne yayıncı ne de yazar, hatalar veya yayınlandıktan sonra meydana gelen değişiklikler için herhangi bir sorumluluk kabul etmez. Ayrıca, yayıncının yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya bunların içeriği üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve sorumluluk kabul etmez.

<http://us.penguingroup.com>

OKUYUCULARIMA BİR NOT

Bu bir kurgu eseri olsa da, bilim kurgu değildir. Birazdan göreceğiniz tıbbi ve adli prosedürler, teknolojiler ve silahlar şu anda, siz bu eseri okurken bile mevcuttur. Karşılaşacağınız şeylerden bazıları son derece rahatsız edici. Bunların hepsi mümkündür.

Ayrıca, bu yazı yazıldığı sırada, aşağıdakiler de dahil olmak üzere çeşitli kuruluşlar gerçek ve tamamen çalışır durumdadır:

Dover Hava Kuvvetleri Üssü Liman Morgu
Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Görevlisi
(AFME)
Silahlı Kuvvetler DNA Tanımlama Laboratuvarı
(AFDIL) Silahlı Kuvvetler Patoloji Enstitüsü (AFIP)
Savunma Bakanlığı (DoD)
Savunma İleri Araştırma Projeleri Ajansı (DARPA) Royal
United Services Institute (RUSI)
Özel Silahlar Gözlem Uzaktan Doğrudan Eylem Sistemi (SWORDS)

Tamamen olasılık dahilinde olsa da, Cambridge Adli Tıp Merkezi (CFC), Georgia Kadın Hapishanesi, Otwahl Technologies ve Mortuary Operational Removal Transport (MORT), bu hikayedeki tüm karakterler ve olay örgüsünün kendisi gibi yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Teşekkür ederim-

Silahlı Kuvvetler Adli Tıp Sistemi ve Silahlı Kuvvetler Patoloji Enstitüsü'nün, kariyerim boyunca içgörülerini ve son derece gelişmiş bilgilerini paylaşma nezaketini gösteren ve disiplinleri, dürüstlükleri ve dostluklarıyla beni etkileyen tüm iyi erkek ve kadınlarına.

Her zaman olduğu gibi, McLean Hastanesi Bilişsel ve Klinik Nörogörüntüleme Merkezi Direktörü ve Harvard Tıp Fakültesi Psikiyatri Bölümü'nde yardımcı doçent olan Dr. Staci Gruber'e teşekkürü bir borç bilirim.

Ve tabii ki Virginia eski adli Dr. Marcella Fierro ve Georgia Savannah adli tabibi Dr. Jamie Downs'a patolojiyle ilgili her konudaki uzmanlıkları için şükranlarımı sunuyorum.

Staci'ye
Ben bunu yaşarken sen
de benimle yaşamak
zorundasın-

Kadın personelin soyunma odasında, kirli önlüklerimi biyolojik tehlike sepetine atıp kalan kıyafetlerimi ve tıbbi terliklerimi çıkarıyorum. Acaba dolabımın üzerindeki siyah *renkli Albay Scarpetta* yazısı sabah New England'a döndüğümde kaldırılacak mı? Bu düşünce şimdiye kadar aklıma gelmemişti ve bu beni rahatsız ediyor. Bir parçam buradan ayrılmak istemiyor.

Altı aylık zorlu eğitime ve ABD hükümeti adına her gün ölümle uğraşmanın kasvetine rağmen Dover Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki yaşamın kendine has rahatlıkları var. Burada kalışım şaşırtıcı derecede karmaşık değildi. Hatta keyifli olduğunu bile söyleyebilirim. Mütevazı odamda şafaktan önce kalkmayı, kargo pantolon, polo tişört ve botlarımı giymeyi ve soğuk karanlıkta park alanından golf sahası kulüp binasına yürümeyi özleyeceğim.

Port Morgu'na önce kahve içip şeyler yiyeceğim. Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Kurumu AFME'de görev yaparken artık bir şef değilim. Aslına bakarsanız, birçok kişi benden daha üst rütbede ve kritik kararları ben vermiyorum, tabii bana sorulduğunu varsayarsak. Herkesin bana bağlı olduğu Massachusetts'e döndüğümde öyle olmayacak.

Günlerden Pazartesi, 8 Şubat. Parlak beyaz lavaboların üzerindeki duvar saati 16:33'ü gösteriyor ve bir uyarı gibi kırmızı yanıyor. Doksan dakikadan kısa bir süre içinde CNN'e çıkıp adli radyolojik patoloğun ya da RadPath'in ne olduğunu, neden bir adli radyolojik patolog olduğumu ve Dover'ın, Savunma Bakanlığı'nın ve Beyaz Saray'ın bununla ne ilgisi olduğunu açıklamam gerekiyor. Başka bir deyişle, artık sadece bir adli tıp uzmanı değilim, sanırım AFME'de de sadece bir habeas rezervisti olmadığımı söyleyebilirim. 11 Eylül'den, Amerika Birleşik Devletleri'nin Irak'ı işgal etmesinden ve şimdi de Afganistan'daki asker artışından bu yana -belirtmem gereken noktaları tekrar ediyorum- askeri ve sivil dünyalar arasındaki çizgi sonsuza dek silikleşti. Bir örnek verebilirim: Geçtiğimiz Kasım ayında bir Kırk sekiz saatlik bir süre zarfında, on üç şehit savaşçı Orta Doğu'dan buraya uçtu ve bir o kadar kayıp da Fort Hood, Teksas'tan geldi. Kitlel kayıplar sadece savaş alanıyla sınırlı değil, gerçi artık neyin savaş alanı olduğundan emin değilim. Belki de televizyonda söyleyeceğim gibi her yer bir savaş alanıdır. Evlerimiz, okullarımız, kiliselerimiz, ticari uçaklar ve çalıştığımız, alışveriş yaptığımız ve tatile gittiğimiz yerler.

Morgda 3 boyutlu görüntüleme radyolojisi, bilgisayarlı tomografi veya BT taramalarının kullanımı hakkında yapmam gereken yorumları sıraladığım gibi tuvalet malzemelerimi de sıralıyorum ve kendime Cambridge, Massachusetts'teki yeni merkezimin ABD'de sanal otopsi yapan ilk sivil tesis olmasına rağmen, sıranın Baltimore'a geleceğini ve eninde sonunda bu trendin yayılacağını vurgulamayı hatırlatıyorum. Geleneksel otopsi sonrası muayenede, bir şeyi gözden kaçırmamayı ya da bir artefakt ortaya çıkarmamayı umarak, ilerledikçe diseksiyon yapmak ve fotoğraf çekmek teknoloji sayesinde önemli ölçüde geliştirilebilir ve daha hassas hale getirilebilir ve getirilmelidir de.

Bu akşam *Dünya Haberleri'ne çıkmadığım* için üzgünüm, çünkü şimdi de, Diane Sawyer ile bu diyalogu yapmayı tercih ederdim. CNN'in müdavimi olmamla ilgili sorun, aşinalığın genellikle küçümsemeye yol açması ve bunu daha önce düşünmem gerekirdi. Görüşmenin kişiselleşebileceği aklıma geldi ve General Briggs'e bu olasılıktan bahsetmeliydim. Ona bu sabah ne olduğunu anlatmalıydım.

Ölen bir askerin öfkeli annesi telefonda bana saldırdı, beni nefret suçu işlemekle suçladı ve şikayetlerini medyaya taşımakla tehdit etti.

Dolabımın kapısını kapatırken metal bir silah sesi gibi çarpıyor. Zeytinyağlı şampuan ve saç kreminden oluşan plastik sepetimi, fosilleşmiş deniz yosunlarından yapılmış bir peeling fırçasını, bir tıraş bıçağını, hassas ciltler için bir kutu tıraş jelini, sıvı deterjanı, bir el bezini, gargarayı, bir diş fırçasını, bir tırnak fırçasını ve işim bittiğinde kullanacağım güzel kokulu Neutrogena yağını taşıyarak çıplak ayaklarımın altında her zaman serin ve pürüzsüz hissettiren ten rengi fayansın üzerinde ilerliyorum. Açık bir kabinin içinde, kişisel eşyalarımı fayans çıkıntının üzerine düzgünce yerleştiriyorum ve suyu dayanabildiğim kadar sıcak açıyorum, her tarafımı almak için hareket ederken sert bir şekilde püskürtüyorum, sonra yüzümü yukarı kaldırıyorum, sonra yere, kendi solgun ayaklarıma bakıyorum. Zihinsel olarak üs lojmanımın içindeki dolaba girip ne giyeceğimi araştırırken, sert kasların biraz gevşeyeceğini umarak suyun enleme ve başıma vurmasına izin veriyorum.

General Briggs-John, yalnız kaldığımızda ona böyle hitap ediyorum- benim bir havacı savaş üniforması ya da daha iyisi hava kuvvetleri mavisi giymemi istiyor ve ben buna katılmıyorum. Sivil kıyafetler giymeliyim, televizyon röportajlarına çıktığımda insanlar beni çoğu zaman bu kıyafetlerle görüyor, muhtemelen koyu renk sade bir takım elbise, yakalı fildişi bir bluz ve yeğenim Lucy'nin bana verdiği deri kayışlı sade Breguet saat. Büyük siyah yüzü ve seramik çerçeveli Blancpain değil, o da ondan, çünkü saatlere, teknik olarak karmaşık ve pahalı olan her şeye takıntılıdır. Pantolon değil, etek ve topuklu ayakkabı giyiyorum, böylece tehditkâr olmayan ve erişilebilir biri gibi görünüyorum, uzun zaman önce mahkemede öğrendiğim bir numara. Nedense jüri üyeleri, ölümcül yaraları ve bir kurbanın hayatının son anlarını grafik anatomik detaylarla anlatırken bacaklarımı görmekten hoşlanıyorlar. Briggs kıyafet seçimimden hoşnut olmayacaktır ama ona dün gece Super Bowl sırasında bir şeyler içerken bir erkeğin Ralph Lauren olmadığı sürece bir kadına ne giyeceğini söylememesi gerektiğini hatırlattım.

Duş kabininin buharı bir cereyandan rahatsız olarak değişiyor ve sanırım birini duyuyorum. Anında sinirlendim. Bu herhangi biri olabilir, herhangi bir askeri personel, doktor ya da başka biri, bu son derece gizli tesiste bulunma yetkisi olan ve tuvalete, dezenfekte edilmeye ya da kıyafet değiştirmeye ihtiyacı olan herhangi biri. Az önce ana otopsi odasında birlikte olduğum meslektaşlarımı düşünüyorum ve yine Kaptan Avallone olduğunu hissediyorum. CT taraması sırasında sabahın büyük bir bölümünde kaçınılmaz bir varlıktı, sanki tüm bunlardan sonra nasıl yapılacağını bilmiyormuşum gibi ve etrafta yer sisi gibi sürüklendi

Günün geri kalanında iş yerimde olacağım. Muhtemelen az önce gelen odur. Sonra emin oluyorum, çünkü hep o geliyor ve içimde bir kızgınlık hissediyorum. *Git başımdan.*

"Dr. Scarpetta?" diye sesleniyor tanıdık sesi, mülayim ve tutkudan yoksun bir ses ve beni her yerde takip ediyor gibi görünüyor. "Bir telefonunuz var."

"Daha yeni girdim," diye bağıriyorum suyun gürültülü sıçraması üzerine.

Bu benim ona beni bırakmasını söyleme şeklim. *Biraz mahremiyet lütfen.* Şu anda Yüzbaşı Avallone'yi ya da başka birini görmek istemiyorum ve bunun çıplak olmakla bir ilgisi yok.

"Özür dilerim hanımefendi. Ama Pete Marino'nun sizinle konuşması gerekiyor." Belirgin olmayan sesi yaklaşıyor.

"Beklemesi gerekecek," diye

bağıriyorum. "Önemli olduğunu söylüyor."

"Ona ne istediğini sorabilir misin?"

"Sadece önemli olduğunu söylüyor, hanımefendi."

Ona kısa süre içinde geri döneceğime söz veriyorum ve muhtemelen kaba konuşuyorum, ancak en iyi niyetime rağmen her zaman çekici olamıyorum. Pete Marino hayatımın yarısında birlikte çalıştığım bir dedektif. Umarım eve döndüğünde başına kötü bir şey gelmemiştir. Hayır, gerçekten acil bir durum varsa, kocam Benton'la, Lucy'yle ilgili bir sorun varsa ya da başına getirildiğim Cambridge Adli Tıp Merkezi'nde büyük bir sorun varsa bunu bilmemi sağlardı. Marino, birinden telefonda olduğunu ve önemli olduğunu bana bildirmesini istemekten daha fazlasını yapardı. Bunun onun her zamanki zayıf dürtü kontrolünden başka bir şey olmadığına karar verdim. Bir şey düşündüğü zaman hemen benimle paylaşması gerektiğini hissediyor.

Ağzımı sonuna kadar açarak boğazımın arkasında sıkışıp kalan çürümüş insan etinin tadını temizliyorum. Bugün üzerinde çalıştığım şeyin pis kokusu buhar kabarcıkları halinde sinüslerimin derinliklerine yükseliyor, kokuşmuş biyolojinin molekülleri benimle birlikte duşta. Tırnaklarımın altını bir şişeden sıkıttığım antibakteriyel sabunla ovuyorum, bulaşıklarda ya da olay yerinde botlarımı temizlemek için kullandığımla aynı şey ve dişlerimi, diş etlerimi ve dilimi Listerine ile fırçalıyorum. Burun deliklerimin içini ulaşabildiğim kadar yıkıyorum, etimin her santimini temizliyorum, sonra saçımı yıkıyorum, bir değil iki kez, ama koku hala orada. Bir türlü temizlenemiyorum.

Az önce icabına baktığım ölü askerin adı Peter Gabriel, tıpkı efsanevi rock yıldızı gibi, sadece bu Peter Gabriel birinci sınıf bir erdi.

Afganistan'ın Badghis Eyaletinde bir ay bile kalmamıştı ki, PE-4 ile doldurulmuş ve bakır bir plaka ile kapatılmış plastik kanalizasyon borusundan yapılmış yol kenarına yerleştirilmiş bir bomba Humvee'sinin zırhını delerek içinde erimiş bir ateş fırtınası yarattı. Er Gabriel, silahlı kuvvetler patologlarının ve bilim adamlarının rutin olarak halkın çoğunun bizimle ilişkilendirmediği vakalara dahil olduğu bu yüksek teknolojiye devasa yerde son günümün çoğunu aldı: JFK suikastı; Romanov ailesinin ve İç Savaş sırasında batan *H.L. Hunley* denizaltısının mürettebatının son DNA kimlik tespitleri. Biz kökleri 1862'ye, cerrahları ölümcül şekilde yaralanan Abraham Lincoln'e müdahale eden ve otopsisini yapan Ordu Tıp Müzesi'ne kadar uzanan asil ama az bilinen bir kuruluşuz ve tüm bunları CNN'de söylemeliyim. Olumlu şeylere odaklanın. Bayan Gabriel'in söylediklerini unutun. Ben bir canavar ya da bağınaz değilim. *Zavallı kadını üzgün olduğu için suçlayamazsın*, diyorum kendime. Tek çocuğunu kaybetti. Gabriel'ler siyah. *Tanrı aşkına, sen nasıl hissederdin? Tabii ki ırkçı değilsin.*

Yine bir varlık hissediyorum. Buhar duşu gibi buğulandırmayı başardığım soyunma odasına biri girmiş. Kalbim sıcaktan dolayı çok hızlı atıyor.

"Dr. Scarpetta?" Kaptan Avallone'nin sesi daha az kararsız, sanki bir haberi varmış gibi çıkıyor.

Suyu kapatıp çıkıyorum ve sarınmak için bir havlu alıyorum. Kaptan Avallone lavaboların ve harekete duyarlı el kurutma makinelerinin yanında puslu bir şekilde dolaşan belirsiz bir varlık. Tek seçebildiğim koyu renk saçları, haki kargo pantolonu ve AFME işlemeli altın ve mavi kalkanlı siyah polo tişörtü.

"Pete Marino..." diye söze başladı.

"Bir dakika içinde onu arayacağım." Raftan bir havlu daha kaptım.

"O burada, hanımefendi."

"Ne demek *'burada'*?" Neredeyse sisin içinden çıkan tarih öncesi bir yaratık gibi soyunma odasında cisimlenmesini bekliyordum.

"Sizi arka tarafta bekliyor hanımefendi," diye bilgi verdi. "Eşyalarınızı alabilmeniz için sizi Eagle's Rest'e götürecektir." Sanki FBI tarafından alınmışım, tutuklanmışım ya da kovulmuşum gibi. "Benim talimatım seni ona götürmek ve gereken her türlü yardımı yapmak."

Yüzbaşı Avallone'nin ilk adı Sophia. Ordu mensubu, radyoloji ihtisasını yeni bitirmiş, ve her zaman çok askeri-doğru ve

oyalanırken ve aylak aylak dolaşırken kibarlık yapıyor. Şu an bunun zamanı değil. Tuvalet sepetimi taşıyorum, fayansların üzerinden geçiyorum ve o hemen arkamda.

"Yarına kadar yola çıkmamam gerekiyordu ve Marino'yla bir yere gitmek seyahat planlarımın bir parçası değildi," diyorum ona.

"Aracınızla ben ilgilenebilirim hanımefendi. Anladığım kadarıyla araba kullanmıyorsunuz.

..."

"Ona bunun ne hakkında olduğunu sordun mu?" Dolabımdan saç fırçamı ve deodorantımı aldım.

"Denedim ," diyor. "Ama yardımcı olmadı."

Bir C-5 Galaxy 19 için son düzlükte . Rüzgar her zamanki gibi güneyden esiyor.

Diğer şeylerin yanı sıra bir helikopter pilotu olan Lucy'den öğrendiğim pek çok havacılık prensibinden biri de pist numaralarının pusuladaki yönlerle karşılık geldiğidir. Örneğin on dokuz, 190 derecedir, yani Bernoulli etkisi ve Newton'un hareket yasaları nedeniyle karşı uç 01 olacaktır, bu şekilde yönlendirilir. Her şey havanın bir kanadın üzerinden akması için gereken hız, Delaware'in bu bölgesinde denizden, yüksek basınçtan alçak basınca, güneyden kuzeye doğru esen rüzgarla kalkış ve iniş yapmakla ilgilidir. Nakliye uçakları her gün ölüleri getirip Port Mortuary'nin arkasında Styx Nehri gibi uzanan asfalt bir şerit boyunca götürüyor.

Köpekbalığı grisi Galaksi bir futbol sahası uzunluğunda, o kadar büyük ve ağır ki, pilotların kısrak kuyruğu dediği tüylü bulutlardan oluşan soluk bir gökyüzünde neredeyse hiç hareket etmiyor gibi görünüyor. Ne tür bir uçak olduğunu bakmadan anlayabilirim, çığlığının ve düdüğünün yüksek perdesini tanıyabilirim. Artık yüz altmış bin pound itiş gücü üreten türbin motorlarının sesini biliyorum, kilometrelerce uzaktayken bir C-5 veya C-17'yi tanıyabilirim ve helikopterleri ve eğimli rotorları da bilirim, bir Chinook'u bir Black Hawk veya bir Osprey'den ayırt edebilirim. Güzel havalarda boş vaktim olduğunda, lojmanımın dışındaki bir banka oturur ve Dover'ın uçan makinelerini sanki denizayıları, filler ya da tarih öncesi kuşlar gibi egzotik yaratıklarmış gibi izlerim. Onların hantal dramı, gürleyen sesleri ve geçerken oluşturdıkları gölgeler beni asla yormaz.

Tekerlekler duman püskürterek o kadar yakınima iniyor ki, dört devasa tekerlekli aracın bulunduğu alıcı alanda yürürken iç organlarımdaki gümbürtüyü hissediyorum.

bölmeler, yüksek mahremiyet duvarı ve yedek jeneratörler. Daha önce hiç görmediğim mavi bir minibüse yaklaşıyorum ve Pete Marino beni selamlamak ya da kapımı açmak için hiçbir hareket yapmıyor ve bu hiçbir şeye işaret etmiyor. Enerjisini görgü kurallarına harcamıyor, zaten kendimi bildim bileli nezaket ya da özellikle kibarlık onun için bir öncelik olmamıştır. Richmond, Virginia'da morgda ilk karşılaşmamızın üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçti. Ya da belki de onunla ilk karşılaştığım yer bir cinayet mahalliydi. Gerçekten hatırlayamıyorum.

İçeri girip kapıyı kapatıyorum, botlarımın arasına bir spor çantası tikiştiriyorum, saçlarım duştan dolayı hâlâ nemli. Berbat göründüğümü düşünüyor ve sessizce yargılıyor. Beni tepeden tırnağa inceleyen, onu ilgilendirmeyen bazı yerlerde oyalanan yan bakışlarından bunu her zaman anlayabiliyorum. AFME soruşturma kıyafetimi, haki kargo pantolonumu, siyah polo tişörtümü ve taktik ceketimi giymemden hoşlanmıyor ve beni üniformalı gördüğü birkaç seferde sanırım onu korkuttum.

"Minibüsü nereden çaldın?" Geri geri giderken sordum.

"Sivil Havacılık'tan ödünç aldım." Verdiği cevap en azından Lucy'ye bir şey gösteriyor.

Pistin kuzey ucundaki özel terminal, hava kuvvetleri üssüne iniş izni olan askeri olmayan personel tarafından kullanılıyor. Yeğenim Marino'yu buraya uçurdu ve aklımdan sürpriz olarak geldikleri geçiyor. Sabah beni ticari uçakla uçmaktan kurtarmak ve sonunda evime kadar eşlik etmek için habersizce geldiler. . Bu olamaz ve Marino'nun kaba saba yüzünde cevaplar arıyorum, bir hastaya ilk bakışta yaptığım gibi genel görünümüne bakıyorum. Koşu ayakkabıları, kot pantolon, uzun zamandır giydiği polar Harley-Davidson deri montu, artık Red Sox Cumhuriyeti'nde yaşadığını düşünürsek, kendi tehlikesi altında taktığı Yankees beyzbol şapkası ve modası geçmeyen tel çerçeveli gözlükleri.

Kafasında kalan az miktardaki gri saç tıraş edip etmediğini anlayamıyorum ama temiz ve nispeten düzgün, ayrıca viski lekesi ya da şişkin bir bira göbeği yok. Gözleri kan çanağı değil. Elleri sabit. Sigara kokusu almıyorum. Hâlâ vagonda, hem de birden fazla. Marino'nun üzerinde kalması akıllıca olan birçok vagonu var, aborjin eğilimlerinin huzursuz bölgelerinde yol alan bir tren. Seks, içki, uyuşturucu, tütün, yemek, küfür, bağınazlık, tembellik. Muhtemelen yalancılığı da eklemeliyim. İşine geldiğinde kaçamak cevaplar veriyor ya da düpedüz yalan söylüyor.

"Lucy'nin helikopterle birlikte olduğunu varsayıyorum..." Söylemeye başladım.

Purple Heart Drive'a döndüğümüzde, "Bir dava üzerinde çalışırken buranın nasıl olduğunu bilirsin, lanet olası CIA'den bile daha kötüdür," diye üstümden konuşuyor. "Evin yanıyor olabilir ve kimse bir şey demez ve ben beş kez aramış olmalıyım. Ben de idari bir karar aldım ve Lucy ile yola çıktık."

"Bana neden burada olduğunuzu söylerseniz çok yardımcı olursunuz."

"Worcester'dan gelen askerle uğraşırken kimse seni rahatsız etmezdi," diyor hayretle.

Er Gabriel Worcester, Massachusetts'liydi ve Marino'nun burada, Dover'da nasıl bir davam olduğunu neden bildiğini anlayamıyorum. Kimse ona söylememeliydi. Port Morgu'nda yaptığımız her şey son derece gizlidir. Acaba öldürülen askerin annesi tehdit ettiği şeyi yaptı ve medyayı aradı mı? Acaba basına oğlunun beyaz kadın askeri adli tabibinin ırkçı olduğunu söyledi mi?

Ben daha soramadan Marino ekliyor: "Görünüşe göre Worcester'dan gelen ilk savaş zayıyatı ve yerel medya bunun üzerinde duruyor. Bazı telefonlar aldık, sanırım insanların kafası karışmış ve Massachusetts'le bağlantısı olan her cesedin bize geleceğini düşünüyorlar."

"Gazeteciler otopsiyi Cambridge'de yaptığımızı mı düşündüler?"

"CFC de bir liman morgu. Belki de bu yüzden."

"Medyanın artık tiyatrodaki tüm kayıpların doğrudan buraya, Dover'a geldiğini kesinlikle bildiğini düşünebiliriz," diye cevap veriyorum. "Medyanın ilgisinin nedeni konusunda emin misiniz?"

"Neden?" Bana bakıyor. "Benim başka bir neden mi biliyorsun?"

"Sadece soruyorum."

"Tek bildiğim birkaç arama olduğu ve onları Dover'a yönlendirdiğimiz. Worcester'dan gelen çocukla ilgilenmenin ortasındaydınız ve kimse size telefonla ulaşamıyordu ve sonunda General Briggs'i aradım, yaklaşık yirmi dakika uzaktaydık, Wilmington'da yakıt ikmali yapıyorduk. Yüzbaşı Do-Bee'ye seni duşta buldurdu. Bekar mı, yoksa Lucy'nin korosunda mı şarkı söylüyor? Çünkü fena görünmüyor."

"Neye benzediğini nereden biliyorsun?" Şaşkınlıkla cevap verdim.

"Maine'deki annesini ziyarete giderken CFC'ye uğradığında siz yoktunuz."

Bana böyle bir şey söylenip söylenmediğini hatırlamaya ve aynı zamanda yönetmem gereken ofiste neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığını hatırlıyorum.

"Fielding ona kraliyet turunu verdi, en çok ev sahibi olan." Marino şef yardımcım Jack Fielding'den hoşlanmıyor. "Mesele şu ki, ben

Sen. Böyle ortaya çıkmak istemezdim."

Marino kaçamak cevaplar veriyor ve anlattığı şey bir taktik. Uydurma. Bazı nedenlerden dolayı, hiçbir uyarıda bulunmadan buraya gelme ihtiyacı hissetti. Muhtemelen gecikmeden onunla gideceğimden emin olmak istediği için. Gerçek bir sorun seziyorum.

"Gabriel davası, sizin de gibi, ortaya nedeni olamaz," diyorum. "Korkarım değil."

"Ne oldu?"

"Bir sorunumuz var." Gözlerini dikmiş önüne bakıyor. "Fielding'e ve diğer herkese siz oraya gelene kadar cesedin incelenmesinin mümkün olmadığını söyledim."

Jack Fielding, Marino'dan emir almayan deneyimli bir adli patologdur. Eğer şef yardımcım elini kolunu bana itaat etmeyi tercih ettiyse, muhtemelen siyasi sonuçları olabilecek ya da bize dava açılmasına neden olabilecek bir davamız var demektir. Fielding'in beni aramaya ya da e-posta göndermeye çalışmaması beni oldukça rahatsız ediyor. iPhone'umu tekrar kontrol ettim. Ondan haber yok.

"Cambridge'de dün öğleden sonra saat üç buçuk civarında," diyor Marino ve şu anda Atlantic Caddesi'ndeyiz, neredeyse karanlıkta üssün ortasında yavaşça ilerliyoruz. "Norton's Woods, Irving'de, evinizden bir blok bile uzakta değil. Evde olmaman çok kötü. Olay yerine gidebilirdin, oraya yürüyebilirdin ve belki de her şey daha farklı olabilirdi."

"Ne gibi şeyler?"

"Açık tenli bir erkek, muhtemelen yirmili yaşlarda. Görünüşe göre köpeğini gezdirirken kalp krizi geçirip ölmüş, değil mi? Yanlış," diye devam ediyor, beton ve metal bakım tesislerinin, hangarların ve isim yerine numara taşıyan diğer binaların önünden geçerken. "Pazar günü öğleden sonra güpegündüz, etrafta bir sürü insan var çünkü şu büyük yeşil metal çatılı bina her neyse orada bir etkinlik vardı."

Norton's Woods, Amerikan Sanat ve Bilim Akademisi'nin evi, özel etkinlikler için kiralanan ahşap ve camdan çarpıcı bir binaya sahip ormanlık bir mülk. Benton'la birlikte geçen bahar taşındığımız evin birkaç ev aşağısında yer alıyor; böylece ben CFC'ye yakın olabileceğim, o da tıp fakültesinin Psikiyatri Bölümü'nde öğretim üyesi olduğu Harvard'a yakın olmanın keyfini çıkarabilecek.

"Başka bir deyişle, gözler ve kulaklar," diye ediyor Marino. "Birine vurmak için çok iyi bir zaman ve yer."

"Kalp krizi geçirdiğini söylediğini sanıyordum. Ama o kadar gençse muhtemelen kalp ritim bozukluğunu kastetmişsinizdir."

"Evet, varsayım buydu. Birkaç tanık onun aniden göğsünü tuttuğunu ve yere yığıldığını görmüş. Söylenene göre olay yerinde ölmüş. Doğrudan ofisimize nakledildi ve geceyi soğutucuda geçirdi."

"Ne demek 'sözde'?"

"Bu sabah erkenden Fielding buzdolabına girdiğinde yerde kan damlaları ve tepside çok fazla kan olduğunu fark etti ve gidip Anne ve Ollie'yi getirdi. Ölen adamın ağzından ve burnundan kan geliyordu ve bu kan bir önceki öğleden sonra, öldüğü açıklandığında yoktu. Olay yerinde bir damla bile kan yoktu ve şimdi kanıyor ve belli ki boşaltım sıvısı değil, çünkü kesinlikle çürümüyor. Üzerindeki çarşaf kanlı ve ceset torbasında yaklaşık bir litre kan var ve bu berbat bir durum. Hiç böyle kanamaya başlayan bir ölü görmemiştim. Ben de bir sorunumuz olduğunu ve herkesin çenesini kapalı tutmasını söyledim."

"Jack ne dedi? Ne yaptı?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Ne yardımcınız varmış. Başlatma şimdi."

"Kimliğini ve neden Norton's Woods olduğunu biliyor muyuz? Yaşıyor mu?"

Yakınlarda mı? Harvard'da öğrenci mi, belki de İlahiyat Fakültesi'nde?" Norton's Woods'un hemen köşesinde. "Bu etkinlik her neyse ona katıldığından şüpheliyim. Köpeği yanıdaysa, hayır." Eagle's Rest Inn'in otoparkında bu konuşmayı yaparken sesim hissettiğimden çok daha sakın çıkıyor.

Marino, "Henüz elimizde çok fazla ayrıntı yok ama bir düğün olduğu anlaşılıyor," diyor.

"Super Bowl Pazar günü mü? Kim Super Bowl ile aynı gün düğün planlar ki?"

"Belki kimsenin gelmesini istemiyorsanız. Belki Amerikalı değilseniz ya da değilseniz. Bilmiyorum ama ölen adamın düğün davetlisi olduğunu sanmıyorum, sadece köpek yüzünden de değil. Ceketinin altında bir Glock 9 milimetre vardı. Kimliği yoktu ve taşınabilir bir uydu radyosu dinliyordu, bu yüzden nereye varmak istediğimi tahmin edebilirsiniz."

"Muhtemelen yapamam."

"Lucy size işin uydu-radyo kısmıyla ilgili daha fazla şey anlatacak ama görünüşe göre gözetleme yapıyordu, casusluk yapıyordu ve belki de her kimle yatıyorsa

iyiliğe karşılık vermeye karar verdi. Sonuç olarak, birisinin ona bir şey yaptığını, bir şekilde acil yardım ekiplerinin gözünden kaçan bir yaralanmaya neden olduğunu ve nakil servisinin de bir şey fark etmediğini düşünüyorum. Yani torbanın içinde sıkışmış ve nakil sırasında kanamaya başlamış. Tansiyonu olmasa böyle bir şey olmazdı, yani morga götürülüp bizim soğutucuya kapatıldığında hala hayattaydı. İçerisi kırk küsur derece ve bu sabaha kadar maruziyetten ölmüş olurdu. Tabii önce kan kaybından ölmediğini varsayarsak."

"Dışarıdan kanamasına neden olacak bir yaralanması varsa," diye cevap veriyorum, "neden olay yerinde kanaması olmadı?"

"Sen söyle."

"Onun üzerinde ne kadar çalıştılar?" "On beş, yirmi dakika."

"Resüsitasyon çalışmaları sırasında bir kan damarı bir şekilde delinmiş olabilir mi?" diye sordum. "Antemortem ve postmortem yaralanmalar, eğer yeterince ciddiye, önemli kanamalara neden olabilir. Örneğin, kalp masajı sırasında bir kaburga kırılmış ve bir delinme yarasına neden olmuş ya da bir atardamarı koparmış olabilir mi? Varsayımsal olarak bir göğüs tüpü yerleştirilmiş ve bu da bir yaralanmaya ve tarif ettiğiniz kanamaya neden olmuş olabilir mi?"

Ama soruları sorarken bile cevapları biliyorum. Marino kıdemli bir cinayet dedektifi ve ölüm müfettişi. Mantıklı ya da akla yatkın bir açıklaması olsaydı yeğenime ve helikopterine el koyup habersizce Dover'a gelmezdi ve Jack Fielding'in de kaza eseri bir yaralanmayla gerçek bir yaralanmayı ayırt edebileceği kesin. *Neden ondan haber almadım?*

Marino, "Cambridge nin merkezi Norton's Woods'a belki bir mil uzaklıkta ve ekip dakikalar içinde ona ulaştı" diyor.

Motoru kapalı minibüste oturuyoruz. Hava neredeyse tamamen karanlık, ufuk ve gökyüzü birbirinin içinde eriyor ve batıda sadece belli belirsiz bir ışık var. *Fielding ne zaman bensiz bir felaketin üstesinden geldi ki?*

Asla. Kendini yok sayar. Pisliklerini başkalarının bırakır. Bu yüzden bana ulaşmaya çalışmadı. Belki yine işi bırakıp gitmiştir. Onu tekrar işe almamam için bunu daha kaç kez yapması gerekiyor?

"Onlara göre anında ölmüş," diye ekliyor Marino.

"Bir yapıyı patlayıcı insanı yüzlerce parçaya ayırmadığı sürece, anında ölmek diye bir şey yoktur," diye cevap veriyorum ve Marino'nun üstünkörü açıklamalar yapmasından nefret ediyorum. Anında ölmek. Düşerek ölmek. Yere düşmeden ölmek.

Kalp ve solunum durmalarının ölüm nedeni değil, ölüm belirtileri olduğunu ve klinik ölümün en az dakikalar aldığını ona kaç kez söylemiş olsam da, bu genellemeler yirmi yıldır devam ediyor. Anlık değildir. Basit bir süreç değil. Ona bu tıbbi gerçeği tekrar hatırlatıyorum çünkü söyleyecek başka bir şey .

Marino, sanki sağlık görevlileri ölüm hakkında benden daha çok şey biliyormuş gibi, "Ben sadece bana söylenenleri aktarıyorum ve onlara göre hayata döndürülememiş," diye cevap veriyor. "Tepki vermiyordu. Çalışma kağıtlarında yazan bu."

"Onlarla görüştün mü?"

"Onlardan biri. Bu sabah telefonda. Nabız yok, hiçbir şey yok. Adam ölmüş. Ya da sağlık görevlisi öyle söyledi. Ama sence ne diyecek - emin olmadıklarını ama yine de morga gönderdiklerini mi?"

"O zaman ona neden sorduğunu söyledin."

"Hayır, ben geri zekalı değilim. Bunun *Globe*'un ön sayfasında çıkmasına gerek yok. Bu haberlere çıkarsa NYPD'ye geri dönebilirim ya da belki Wackenhut'ta işe girerim ama kimse işe almıyor."

"Hangi prosedürü izlediniz?"

"Bir bok takip etmedim. Fielding yaptı. Tabii ki her şeyi kitabına göre yaptığını, Cambridge Polisi'nin kendisine olay şüpheli bir şey olmadığını söylediğini, doğal bir ölüm olduğunu ve buna tanık olduğunu söylüyor. Fielding cesedin CFC'ye nakledilmesine izin verdi, yeter ki polisler silahı teslim alıp hemen laboratuvara götürsünler, biz de kime kayıtlı olduğunu öğrenebilelim. Rutin bir vaka ve sağlık görevlileri işi batırdıysa bizim suçumuz değil, ya da Fielding öyle diyor ve ne dediğimi biliyor musunuz? Fark etmez.

Suçlanacağız. Medya daha önce hiç görmediğiniz şekilde peşimize düşecek ve her şeyin Boston'a geri taşınması gerektiğini söyleyecek. Düşünebiliyor musunuz?"

CFC geçtiğimiz yaz ilk vakalarını incelemeye başlamadan önce, eyalet adli tabipliği Boston'da bulunuyordu ve sürekli haberlere konu olan siyasi ve ekonomik sorunlar ve skandallarla kuşatılmıştı. Cesetler kayboluyor ya da yanlış cenaze evlerine gönderiliyor ya da kapsamlı bir inceleme yapılmadan yakılıyordu ve en az bir çocuk istismarı şüphesi olan ölümde yanlış gözbebekleri test edildi. Yeni şefler geldi ve gitti ve bölge ofisleri finansman yetersizliği nedeniyle kapatılmak zorunda kaldı. Ancak o ofis hakkında söylenen olumsuz hiçbir şey Marino'nun bizim hakkımızda öne sürdükleriyle kıyaslanamaz.

"Hiçbir şey hayal etmemeyi tercih ederim." Kapımı açıyorum. "Gerçeklere tercih ederim."

"Bu bir sorun, çünkü elimizde pek anlamlı bir şey yok gibi görünüyor."

"Briggs'e de bana söylediğin şeyi mi söyledin?"

"Ona bilmesi gerekenleri söyledim," diyor Marino.

"Az önce bana söylediğinle aynı şey mi?" Sorumu tekrarlıyorum. "Hemen hemen."

"Söylememeliydin. Bunu söylemek bana düşerdi. Neyi gerektiğine ben karar vermeliydim." Yolcu kapısı ardına kadar açık ve rüzgâr içeri eserken oturuyorum. Duştan dolayı nemliyim ve üşüyorum. "Ben meşgulüm diye işleri büyütemezsin."

"Çok meşguldün ve ben de ona söyledim."

Minibüsten iniyorum ve Marino'nun az önce anlattıklarının doğru olamayacağı konusunda kendimi rahatlatıyorum. Cambridge EMT'leri asla böyle feci bir hata yapmazdı ve ölümcül bir yaranın neden olay yerinde kanamadığına ve sonra bolca kanadığına dair bir açıklama bulmaya çalışıyorum ve morg buzdolabında ölen biri için ölüm zamanını ve hatta nedenini hesaplamayı düşünüyorum. Kafam karıştı. Hiçbir fikrim yok ve en çok da onun için endişeleniyorum, kapıma teslim edilen ve öldüğü varsayılan bu genç adam için. Onu bir çarşafa sarılmış ve bir poşetin içine sıkıştırılmış olarak hayal ediyorum ve bu eski korkuların malzemesi. Tabutun içinde gelen biri. Diri diri gömülmüş biri. Kariyerim boyunca böyle korkunç bir şey hiç başıma gelmedi, yakınından bile geçmedi. Böyle bir şey yaşayan kimseyi tanımıyorum.

"En azından ceset torbasından çıkmaya çalıştığına dair bir işaret yok."

Marino ikimizi de daha iyi hissettirmeye çalışıyor. "Bir noktada uyanmış ve paniklemeye başlamış olabileceğini gösteren bir şey yok. Bilirsiniz, fermuarı tırmalamak ya da tekmelemek gibi. Sanırım mücadele etseydi, bu sabah onu bulduğumuzda tepsinin üzerinde garip bir pozisyonda olurdu ya da belki de yuvarlanırdı. Şimdi düşündüm de, acaba o çantalardan birinin içinde boğulur muydunuz? Sanırım öyle, çünkü su geçirmez olmaları gerekiyor.

Sızdırsalar bile. Bana sızdırmayan bir ceset torbası gösterin. Bu da başka bir şey. Bölmeden buzdolabına giden zeminde kan damlaları var."

"Neden buna daha sonra devam etmiyoruz?" Check-in zamanı. Otelin modern ama sade siva girişine doğru yürürken otoparkta bir sürü insan var ve Marino'nun sanki sürekli bir amfitiyatroda konuşuyormuş gibi yansıttığı büyük bir sesi var.

"Fielding'in kaydı izleme zahmetine girdiğinden şüpheliyim," diye ekliyor Marino yine de. "Hiçbir şey yaptığından şüpheliyim. Bu sabahdan beri o orospu çocuğunu ne gördüm ne de ondan haber aldım. Daha önce de yaptığı gibi yine ortalıkta yok." Cam ön kapıyı açtı. "Umarım bizi . Bu bir şey olmaz mıydı? Ona bir iyilik yaparsın ve son işten ayrıldıktan sonra ona bir iş verirsin ve o da CFC'yi daha kurulmadan yok eder."

Ödüllerin ve hava kuvvetleri hatıralarının sergilendiği, rahat koltukların ve büyük ekran televizyonun bulunduğu lobide bir tabela konukları C-5 Galaxy ve C-17 Globe-master III'ün evine davet ediyor. Resepsiyonda, tıraş kremi, su ve birkaç küçük şişe Johnnie Walker Scotch satın alırken, ordu savaş üniforması ya da ACU'nun sessiz pikseli kaplan çizgilerini giymiş bir adamın arkasında sessizce bekliyorum. Görevliye planladığımdan daha erken çıkış yapacağımı ve evet, anahtarlarımı teslim etmeyi unutmayacağımı söylüyorum ve elbette gece kalmayacak olsam da günlük otuz sekiz dolar olan olağan devlet ücretinin benden alınacağını anlıyorum.

"Ne diyorlar?" Marino ediyor. "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz." "Bu kadar olumsuz olmamaya çalışalım."

"İkimiz de New York'taki iyi pozisyonlarımızı bıraktık, Watertown'daki ofisi kapattık ve elimizde kalan bu oldu."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Umarım kariyerlerimizi mahvetmemişsinizdir" diyor.

Ona cevap vermiyorum çünkü yeterince şey duydum. İş merkezini ve otomatları geçip merdivenlerden ikinci kata çıkıyoruz ve Lucy'nin Sivil Hava Terminali'nde helikopterle birlikte beklemediğini bana şimdi bildiriyor. Benim odamda. Eşyalarımı topluyor, onlara dokunuyor, onlar hakkında kararlar veriyor, dolabımı, çekmecelerimi boşaltıyor, dizüstü bilgisayarımın, yazıcımın ve kablosuz yönlendiricimin bağlantısını kesiyor. Bana söylemek için bekledi çünkü normal şartlar altında bunun beni aşırı derecede sinirlendireceğini çok iyi biliyor - bu kişinin bilgisayar dehası, eski federal kolluk kuvveti, kızım gibi büyüttüğüm yeğenim olması önemli değil.

Koşullar hiç de sıradan değil ve Marino'nun burada, Lucy'nin de odamda olması, benim için gelmeleri beni rahatlatıyor. Eve gitmeli ve her şeyi düzeltmeliyim. Koyu kırmızı halılarla kaplı uzun koridoru takip ederek, kolonyal röprodüksiyonlarla düzenlenmiş balkonu ve yorgun pilotlar için özenle yerleştirilmiş elektronik masaj koltuğunu geçiyoruz. Manyetik anahtar kartımı odamın kilidine sokuyorum ve Lucy'yi kimin içeri aldığını merak ediyorum,

Sonra tekrar Briggs'i ve CNN'i düşündüm. Televizyona çıkmayı hayal bile edemiyorum. Ya medya Cambridge'de olanlardan haberdar olduysa? Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olurum. Marino da bilirdi. Yöneticim Bryce bunu bilirdi ve bana hemen söylerdi.

Her şey yoluna girecek.

Lucy özenle hazırladığım yatağında oturmuş, kozmetik çantamın fermuarını kapatıyor ve ona sarılıp onu ne kadar özlediğimi hissettiğimde şampuanının temiz narenciye kokusunu alıyorum. Siyah uçuş kıyafeti cesur yeşil gözlerini ve kısa gül kurusu saçlarını, keskin yüz hatlarını ve zayıflığını vurguluyor ve bana alışılmadık bir şekilde ne kadar çarpıcı olduğunu hatırlatıyor, çocuksu ama kadınsı, atletik olarak yontulmuş ama göğüsleri var ve o kadar yoğun ki vahşi görünüyor. Şakacı ya da kibar olması fark etmez, yeğenim göz korkutmaya meyillidir ve çok az arkadaşı vardır, belki Marino dışında hiç arkadaşı yoktur ve sevgilileri asla uzun sürmez. Şüphelerimi dile getirmemiş olsam da Jaime bile. Sormadım da. Ama Lucy'nin New York'tan Boston'a finansal nedenlerle taşındığı hikayesine inanmıyorum. Adli bilgisayar araştırma şirketi düşüşte olsa bile, ki ben buna da inanmıyorum, Manhattan'da şu anda CFC'den aldığından daha fazla kazanıyordu ki bu da hiçbir şey değil. Yeğenim benim için karşılıksız çalışıyor. Paraya ihtiyacı yok.

"Uydu radyosuyla ne alakası var?" Onu dikkatle izliyor, her zaman ince ve kafa karıştırıcı olan sinyallerini yorumlamaya çalışıyorum.

Bir şişede kaç tane Advil olduğunu kontrol ederken kapsüller takırdıyor, uğraşmak için yeterli olmadığına karar veriyor ve şişeyi çöpe atıyor. "Havamız var, bu yüzden buradan çıkmak istiyorum." Bir şişe Zantac'ın kapağını çıkarıyor ve onu da atıyor. "Uçarken konuşacağız ve yardımcı pilot olarak yardımına ihtiyacım olacak, çünkü yolda kar sağanaklarından ve dondurucu yağmurdan kaçmak zor olacak.

Saat on civarından itibaren evde bir metreye kadar yükselmemiz gerekiyor."

İlk aklıma gelen Norton's Woods oldu. Geçmişe dönük bir ziyaret yapmam gerekiyor ama oraya gittiğimde karla kaplı olacak. "Bu talihsizlik," diye yorum yapıyorum. "Hiç çalışılmamış bir suç mahaline sahip olabiliriz."

"Cambridge PD'ye bu sabah oraya geri dönmesini söyledim." Marino'nun gözleri sanki aranması gereken benim odamış gibi etrafta dolaşıyor. "Hiçbir şey bulamadılar."

"Neden bakmalarını istediğini sordular mı?" Yine o endişe. "Sorularımız olduğunu söyledim. Glock'u suçladım. Seri numarası . Sanırım bunu size söylemedim," diye ekliyor etrafına bakınırken, benden başka her şeye bakıyor.

"Ateşli Silahlar üzerinde asit deneyebilir, bakalım seri numarasını bu şekilde geri getirebilecek miyiz? Her şey başarısız olursa, geniş odacıklı SEM'i deneyeceğiz," diye karar verdim. "Eğer geriye bir şey kaldıysa, onu bulacağız. Jack'ten Norton's Woods'a gidip geçmişe dönük bir inceleme yapmasını isteyeceğim."

"Doğru. Eminim hemen ilgilenenecektir," diyor Marino alaycı bir şekilde.

"Kar başlamadan önce fotoğraf çekebilir," diye ekliyorum. "Ya da biri yapabilir. Kim nöbetçiye-"

"Zaman kaybı," diyor Marino, sözümü keserek. "Dün hiçbirimiz orada değildik. Tam yerini bilmiyoruz, sadece bir ağacın ve yeşil bir bankın yanında olduğunu biliyoruz. Altı dönümlük ağaçlar ve yeşil banklardan bahsediyorsanız bu çok yardımcı olur."

Lucy yatağın üzerine yayılmış merhemler, ağrı kesiciler, antiasitler, vitaminler, göz damlaları ve el dezenfektanlarından oluşan küçük eczanemi karıştırmaya devam ederken "Peki ya fotoğraflar?" diye soruyorum. "Polis cesedin yerinde fotoğraflarını çekmiş olmalı."

"Hâlâ dedektifin bunları bana getirmesini bekliyorum. Olay yerine gelen adam tabancayı bu sabah getirdi. Lester Law, Les Law olarak tanınıyor ama sokakta Lawless olarak biliniyor, tıpkı babası ve dedesi gibi. Cambridge polisleri *Mayflower*'a kadar uzanıyor. Onunla hiç tanışmadım."

"Sanırım bu kadar yeterli." Lucy yataktan kalktı. "Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak isteyebilirsin," diyor bana.

Çöp sepetleri dolup taşıyor ve çantalarım paketlenip bir duvarın dibine diziliyor, dolabın kapısı ardına kadar açık, içinde boş askılardan başka bir şey yok.

Bilgisayar ekipmanları, basılı dosyalar, dergi makaleleri ve kitaplar masamdan gitmiş; kirli çamaşır sepetinde, banyoda ya da kontrol ettiğim şifonyer çekmecelerinde hiçbir şey yok. Küçük buzdolabını açıyorum, içi boş ve silinerek temizlenmiş. O ve Marino eşyalarımı dışarı taşımaya başlarken ben de iPhone'uma Briggs'in numarasını giriyorum. Otoparkın diğer tarafındaki üç katlı alçı binaya, üçüncü katın ortasındaki büyük cam pencereye bakıyorum. Dün gece o ve diğer meslektaşlarımla birlikte o süitteydik, maçı izliyorduk ve hayat güzeldi. New Orleans Saints ve kendimiz için tezahürat yaptık ve Dover'da ve şimdi de CFC'de CT destekli sanal otopsileri mümkün kılan Pentagon ve onun Savunma İleri Araştırma Projeleri Ajansı DARPA'ya kadeh kaldırdık. Görevin tamamlanmasını, iyi yapılmış bir işi kutladık ve şimdi de sanki dün gece gerçek değilmiş, sanki rüya görmüşüm gibi bunu kutluyoruz.

Derin bir nefes alıyorum ve iPhone'umun gönder tuşuna basıyorum, içim boşalıyor.

Briggs benimle mutlu olamaz. Oturma odasındaki duvara monte edilmiş düz ekran televizyonda görüntüler yanıp sönüyor ve sonra mandalina yakalı, yeşil ve kumlu kahverengi, morgda ya da olay yerinde olmadığı zamanlarda giydiği ordu üniformasıyla camın önünden geçiyor. Telefonuna cevap vermesini ve büyük penceresine dönmesini izliyorum, orada duruyor ve doğrudan bana bakıyor. Uzaktan bakınca yüz yüzeyiz, silahlı kuvvetler adli tıp başmüfettişi ile benim aramda bir asfalt ve park etmiş arabalar var, sanki bir çatışmaya girecekmışiz gibi.

"Albay." Sesi beni kasvetli bir şekilde selamlıyor.

"Yeni duydum. Ve sizi temin ederim ki bununla ilgileniyorum, bir saat içinde helikopterde olacağım."

"Her zaman ne derim bilirsin," derin, otoriter sesi kulaklığımda yankılanıyor ve ben onun kötü ruh halinin derecesini ve ne yapacağını anlamaya çalışıyorum. "Her şeyin bir cevabı vardır. Sorun onu bulmak ve bunu yapmanın en iyi yolunu bulmak. Bunu yapmanın doğru ve uygun yolu." Sakin biri. Tedbirli. Çok ciddi. "Bunu başka bir zaman yaparız," diye ekliyor.

Planladığımız son brifingi kastediyor. Eminim CNN'i de kastediyordur ve Marino'nun ona ne söylediğini merak ediyorum. Tam olarak ne dedi?

"Katılıyorum, John. Her şey iptal edilmeli."

"İptal edildi."

"Ki bu akıllıca." Ben gerçekçiyim. Güvensizliklerimi hissetmesine izin vermeyeceğim ve biliyorum ki onları kokluyor. Bunu çok iyi biliyorum. "İlk önceliğim bana bildirilen bilgilerin doğru olup olmadığını tespit etmektir. Çünkü nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"Yayına çıkmanız için iyi bir zaman değil. Rockman'ın bunu bize söylemesine gerek yok."

Rockman basın sekreteri. Briggs'in onunla konuşmasına gerek yok çünkü zaten konuştu. Bundan eminim.

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum.

"Olağanüstü bir zamanlama. Paranoyak olsaydım, birinin tuhaf bir sabotaj düzenlediğini düşünebilirdim."

"Bana anlatılanlara dayanarak, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum." Briggs, "Paranoyak olsaydım dedim," diye yanıtlıyor ve bulunduğum yerden

Onun heybetli ve sağlam şeklini seçebiliyorum ama yüzündeki ifadeyi göremiyorum.

Yüzünü. Görmeme gerek yok. Gülümsemiyor. Gri gözleri galvanize çelik gibi.

"Zamanlama ya ya da değildir," diyorum. "Suç soruşturmalarında temel ilke, John. Her zaman ya biri ya diğeri."

"Bunu
önemsizleştirmeyelim."

"Her şeyi yapıyorum
ama."

"Eğer lanet soğutucunuza canlı bir insan konduysa, daha kötüsünü düşünemiyorum," diyor kesin bir dille.

"Bilmiyoruz-"

"Tüm bunlardan sonra çok yazık." Sanki son birkaç yılda inşa ettiğimiz her şey yıkımın eşiğindeymiş .

"Rapor edilenlerin doğru olup olmadığını bilmiyoruz-" diye söze başlıyorum. "Bence cesedi buraya getirsek daha iyi olur," diye tekrar araya giriyor.

"AFDIL kimlik tespiti üzerinde çalışabilir. Rockman durumun iyice kontrol altına alındığından emin olacak. İhtiyacımız olan her şey burada."

Şaşırdım. Briggs, CFC'ye bağlı hava kuvvetleri üssü Hanscom Field'a bir uçak göndermek istiyor. Silahlı Kuvvetler DNA Tanımlama Laboratuvarı'nın ve muhtemelen diğer askeri laboratuvarların ve her ne olduysa benim dışımda birinin ilgilenmesini istiyor çünkü benim yetkin olduğumu düşünmüyor. Bana güvenmiyor.

"Federal yargı yetkisinden bahsedip bahsetmediğimizi bilmiyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Tabii benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan."

"Bak. Ben herkes için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum." Briggs ellerini arkasına koymuş, bacaklarını hafifçe açmış, park alanının karşısından bana bakıyor. "Hanscom'a bir C-Seventeen göndermeyi öneriyorum. Cesedi gece yarısına kadar buraya getirebiliriz. CFC de bir liman morgu ve liman morglarının işi de bu."

"Liman morglarının yaptığı bu değil. Amaç cesetlerin alınıp otopsi ve laboratuvar analizleri için başka bir yere nakledilmesi değildir. CFC hiçbir zaman Dover için bir ilk tarama, uzmanlar devreye girmeden önce bir ön kontrol olarak tasarlanmadı. Benim görevim asla bu ve Cambridge'deki tesis için otuz milyon dolar harcandığında da böyle bir anlaşma yapılmamıştı."

"Sen Dover'da kal, Kay, biz de cesedi buraya getirelim." "Müdahale etmemeni rica ediyorum, John. Şu anda bu dava Massachusetts adli tabibinin yetki alanındadır. Lütfen bana ya da otoriteme meydan okumayın."

Uzun bir duraksamanın ardından sormak yerine "Bu sorumluluğu gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

"İstesem de istemesem de o benim."

"Seni korumaya çalışıyorum. Deniyorum."

"Yapma." Denediğı şey bu değil. Bana güvenmiyor. "Yardım etmesi için Yüzbaşı Avallone'yi görevlendirebilirim. Kötü bir fikir değil."

Bunu önerdiğine ben de inanamıyorum. "Buna gerek yok," diye kesin bir dille cevap veriyorum. "CFC bu işi mükemmel bir şekilde halledebilir."

"Teklif ettiğim kayıtlara geçmiştir."

Kiminle kayıтта? Bana öyle geliyor ki, hatta ya da dinleme mesafesinde başka biri daha var. Briggs hala pencerenin önünde duruyor. Süitte onunla birlikte başka biri olup olmadığını anlayamıyorum.

"Neye karar verirsen ver," diyor sonra. "Seni ezmeyeceğim. Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara. Gerekirse beni uyandır." Veda etmiyor, iyi şanslar demiyor ya da altı aydır burada olmamın güzel olduğunu söylemiyor.

Lucy ve Marino odamdan ayrıldılar. Bavullarım, sırt çantalarım ve Bankers Box'larım gitmiş ve geriye hiçbir şey kalmamış. Sanki hiç burada olmamışım gibi ve kendimi yıllardır, belki de on yıllardır hissetmediğim bir şekilde yalnız hissediyorum.

Hiçbir şeyin unutulmadığından emin olmak için son bir kez etrafıma bakıyorum, dikkatim mikrodalga fırının, küçük buzdolabı-dondurucunun ve kahve makinesinin, otoparkı ve Briggs'in ışıklı süitini gören pencerelerin ve ötesinde, boş golf sahasının boşluğu üzerindeki siyah gökyüzünün üzerinde dolaşıyor. Kalın bulutlar dikdörtgen ayın üzerinden geçiyor ve sanki bana raylardan neyin geldiğini ve durmam ya da gitmem gerektiğini söylüyormuş gibi bir işaret feneri gibi parlayıp sönüyor ve yıldızları hiç göremiyorum. Kötü havanın hızla ilerlediğinden, güneyden gelen aynı güçlü rüzgârla taşındığından endişeleniyorum.

büyük uçaklar ve onların hüzünlü kargoları. Acele etmeliyim ama banyo aynası ve içindeki kişi dikkatimi dağıtıyor ve floresan ışıkların parıltısında kendime bakmak için duraklıyorum. *Kimsin sen şimdi? Gerçekten kimim?*

Mavi gözlerim ve kısa sarı saçlarım, yüzümün ve vücudumun güçlü şekli, çok farklı değil, karar veriyorum, yaşıma göz önüne alındığında dikkat çekici bir şekilde aynı. Beton ve paslanmaz çelikten penceresiz mekânlarımda iyi dayandım ve bunun çoğu genetik, Verdi operası kadar trajik bir ailede gelişmek için kalıtsal bir istek. Scarpettalar, çoğu insanın benimle ilişkilendirmeyeceği, zorluklara ve kendine düşkünlüğün suiistimallerine inatla göğüs geren, belirgin yüz hatları, açık ten ve saçları, iyi tanımlanmış kas ve kemikleri olan doyurucu Kuzey İtalyan soyundan geliyorlar. Ama eğilimler orada, yemeğe, içkiye, ne kadar yıkıcı olursa olsun bedenim arzulanmış her şeye karşı bir tutku. Güzelliği arzuluyorum ve derinden hissediyorum, ama ben de bir sapkınım. Gözümü budaktan sakınmaz ve dayanıklı olabilirim. Değişmez ve acımasız olabilirim ve bu davranışlar öğrenilir. Bunların gerekli olduğuna inanıyorum. Ne benim için ne de değişken, dramatik ailemdeki hiç kimse için doğal değil ve geldiğim yer hakkında bu kadarının doğru olduğunu biliyorum. Gerisinden o kadar emin değilim.

Atalarım çiftçiydi ve demiryollarında çalışıyorlardı, ancak son yıllarda annem soyağacımızı araştırmaya başladığında bu karışıma sanatçıları, filozofları, şehitleri ve Tanrı bilir daha neleri ekledi. Ona göre, yüksek sunağı ve koro tezgahlarını inşa eden, Saint Mark Bazilikası'ndaki mozaikleri yapan ve Chiesa dell'Angelo San Raffaele'nin fresk tavanını yaratan zanaatkarların soyundan geliyorum. Bir şekilde geçmişimde bir dizi keşiş ve rahip var ve son olarak neye dayanarak bilmiyorum, bir katil olan ressam Caravaggio ile aynı kanı paylaşıyorum ve Roma Engizisyonu sırasında sapkınlık nedeniyle kazıkta yakılan matematikçi ve astronom Giordano Bruno ile zayıf bir bağlantım var.

Annem hala Miami'deki küçük evinde yaşıyor ve beni açıklama çabalarıyla meşgul. Aile ağacında bildiği tek doktor benim ve neden ölmüş hastaları seçtiğimi anlamıyor. Ne annem ne de tek kardeşim Dorothy, on iki yaşında evin olmadan önce ölümcül hasta babama bakmakla geçen bir çocukluğun dehşeti tarafından kısmen tanımlanabileceğimi anlayamadılar. Sezgilerim ve eğitimimle, ben bir uzmanım.

şiddet ve ölümle. ve ıstırapla savaş halindeyim. Bir şekilde her zaman sorumlu ya da suçlu ben oluyorum. Asla başarısız olmuyor.

Sadece altı aydır değil, aslında bundan daha uzun bir süredir evim olan yerin kapısını kapattım. Briggs bana nereden geldiğimi ve nereye gittiğimi hatırlatmayı başardı. Bu rota, geçtiğimiz Temmuz ayından çok önce, 1987'de, kaderimin kamu hizmeti olduğunu bildiğim ve tıp fakültesi borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmediğim zaman belirlenmişti. Para gibi sıradan, hırs gibi utanç verici bir şeyin her şeyi geri dönülmez bir şekilde değiştirmesine izin verdim ve bu iyi yönde değil, hatta en kötü yönde oldu. Ama genç ve idealisttim. Gururluydum ve daha fazlasını istiyordum, o zamanlar doyurulamazsanız daha fazlasının her zaman daha az olduğunu anlamamıştım.

Kilise okulundan, Cornell ve Georgetown Hukuk Fakültelerinden tam burslu olarak mezun olduktan sonra, iş hayatıma borç yükü altında ezilmeden başlayabilirdim. Ama Bowman Gray Tıp Fakültesi'ni geri çevirmiştim çünkü Johns Hopkins'i çok istiyordum. Her şeyi istediğim kadar çok istiyordum ve oraya mali yardım almadan gittim ve sonunda borçlanmam imkansızdı Tek çarem, mesleğimin ilk dönemlerinde, AFME'nin üst kuruluşu olan Silahlı Kuvvetler Patoloji Enstitüsü'ne (AFIP) atandığımda tanıdığım Briggs de dahil olmak üzere bazı akranlarımla yaptığı gibi askeri bir bursu kabul etmekte. Washington, D.C.'deki Walter Reed Ordu Tıp Merkezi'nde askeri otopsi raporlarını incelemekle geçen sessiz bir dönem, Briggs beni borcumu ödedikten sonra sivil yasal tıp alanında sağlam bir pozisyona geçeceğime inandırdı.

Planlamadığım şey 87 yılının Aralık ayında Güney Afrika'daydı, o uzak kıtada yaz mevsimiydi. Noonie Pieste ve Joanne Rule bir belgesel çekiyorlardı ve sandalyelere bağlandıklarında, dövüldüklerinde ve kesildiklerinde, kırık şişe camları vajinalarına sokulduğunda, nefes boruları yırtıldığında benimle aynı yaşıydılar. İki genç Amerikalıya karşı işlenen ırkçı suçlar. Briggs bana "Cape Town'a gidiyorsun" dedi. "Araştırmak ve onları eve getirmek için." Apartheid propagandası. Yalanlar ve daha fazla yalan. *Neden onlar ve neden ben?*

Merdivenlerden lobiye inerken kendime şu anda bunu düşünmememi söylüyorum. *Neden bunu düşünüyorum ki?* Ama nedenini biliyorum. Bu sabah telefonda bana bağıldılar. Bana isimler takıldı ve yirmi yıldan uzun bir süre önce yaşananlar şimdi tekrar gözümün önünde. Ortadan kaybolan otopsi raporlarını ve valizlerimin karıştırıldığını hatırlıyorum. Hatırlıyorum.

Hâlâ kafamda canlandırdığım o iki kadın gibi ölü bulunacağımdan, uygun bir kaza ya da intihar veya sahnelenmiş bir cinayetten eminim. Onları o zamanki net bir şekilde görüyorum, çelik masaların üzerinde solgun ve kaskatı, kanları bir morgun zeminindeki kanalizasyondan akıyor, o kadar ilkel ki kafataslarını açmak için el testeresi kullanıyorduk ve x-ray cihazı yoktu ve kendi kameramı getirmem gerekiyordu.

Anahtarımı resepsiyona bırakıyorum ve az önce Briggs'le yaptığım konuşmayı tekrar ediyorum ve netleşiyorum. Gerçeği neden anında göremediğimi bilmiyorum ve onu camdan izlerkenki mesafeli ses tonunu, soğuk kasıtlı tavrını düşünüyorum. Daha önce de bu şekilde konuştuğunu duymuştum, ama genellikle kendi ellerini aşan büyüklükte bir sorun olduğunda bunu başkalarına yöneltiyordu. Bu benim hakkımdaki kişisel görüşünden daha fazlası. Bu onun tipik hesaplamalarının ve çatışmalı geçmişimizin ötesinde bir şeyle ilgili.

Biri onu ele ve bu kişi basın sekreteri değil, Dover'dan herhangi biri değil, ondan daha yukarıdakiler. Briggs'in Marino'nun bilgi vermesinin ardından Washington'la görüştüğünden eminim, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan ağzını açıp çılgın spekülasyonlarını sıraladı.

Marino, Cambridge davasını ya da beni tartışmamalıydı. Anlamadığı bir şeyi harekete geçirdi, çünkü anlamadığı çok şey var. Hiç askerlik yapmadı. Federal hükümet için hiç çalışmadı ve uluslararası ilişkiler hakkında hiçbir fikri yok. Bürokrasi ve entrikadan anladığı yerel polis departmanlarının politikalarıdır ve bunları saçmalık olarak kabul eder. Başkanlık seçimlerini değiştirebilecek ya da savaş başlatabilecek türden bir kavramı yok.

Briggs, Savunma Bakanlığı'ndan, diğer bir deyişle Pentagon'dan izin almadığı sürece, bir cesedin Dover'a nakli için Massachusetts'e askeri bir uçak gönderilmesini önermezdi. Bir karar verildi ve ben bunun bir parçası değilim. Dışarıda, otoparkta, minibüse tırmanıyorum ve Marino'ya bakmıyorum, çok kızgınım.

Lucy'ye, "Bana uydu radyosundan biraz daha ," diyorum çünkü bu işin aslını öğrenmek niyetindeyim. Briggs'in ne bildiğini ya da neye inandırıldığını öğrenmeye niyetliyim.

"Bir Sirius Stiletto," diyor Lucy karanlık arka koltuktan, ben kaloriferi açarken, çünkü Marino her zaman sıcak, geri kalanımız ise donuyoruz.

"Temelde dosyalar için depolama alanı ve bir güç kaynağından başka bir şey değil. Elbette, tasarlandığı gibi taşınabilir bir XM radyo olarak da çalışıyor, ama yaratıcı olan kulaklıklar. Zekice değil ama teknik olarak akıllıca."

Marino arabayı sürerken, "İğne deliği kamerası ve mikrofonu var . "İşte bu yüzden casusluk yapanın ölü adam olduğunu düşünüyorum. Kulaklığına yerleştirilmiş bir görsel-işitsel kayıt sistemi olduğunu nasıl bilmez?"

"Bilmiyor olabilir. Birinin onu gözetliyor olması ve bundan haberi olmaması mümkün," diyor Lucy bana ve Marino ile bu konuda tartıştıklarını hissediyorum. "İğne deliği kafa bandının üstünde ama kenarında ve görülmesi zor. Fark etseniz bile, içinde bir pirinç tanesinden daha küçük bir kablolu kamera, daha büyük olmayan bir ses vericisi ve hiçbir şey hareket etmiyorsa doksan saniye sonra uykuya geçen bir hareket sensörü olduğunu aklınızdan geçirmeniz gerekmez. Bu adam, radyonun sabit diskine ve sekiz gig'lik ek bir SD karta kayıt yapan bir mikro web kamerasıyla dolaşıyordu. Bunu bilip bilmediğini, başka bir deyişle bunu kendi başına yapıp yapmadığını söylemem için henüz çok erken. Marino'nun böyle düşündüğünü biliyorum ama hiç emin değilim."

"SD kart radyo ile birlikte mi geliyor, yoksa satış sonrası mı eklendi?" Soruyorum.

"Eklendi. Başka bir deyişle, çok fazla depolama alanı. Merak ettiğim şey, dosyaların periyodik olarak başka bir yere, örneğin ev bilgisayarlarına indirilip indirilmediği. Eğer onları ele geçirebilirsek, bunun neyle ilgili olduğunu öğrenebiliriz."

Lucy şu ana kadar incelediği video dosyalarının bize pek bir şey söylemediğini söylüyor. Ölen adamın bir ev bilgisayarı olduğundan şüphelenmek için var, muhtemelen birden fazla bilgisayarı var ama bize nerede yaşadığını ya da kim olduğunu söyleyebilecek bir şey bulamadı.

"Sabit diskte ve SD kartta depolananlar sadece beş Şubat'a, yani geçtiğimiz Cuma gününe kadar gidiyor," diye devam ediyor. "Bunun gözetimin yeni başladığı anlamına mı geldiğini yoksa daha büyük olasılıkla bu video dosyalarının büyük olduğu ve sabit diskte çok yer kapladığı anlamına mı geldiğini bilmiyorum. Muhtemelen bir yere indiriliyorlar ve sabit diskte ve SD kartta ne varsa üzerine kaydediliyor. Yani buradakiler sadece en son kayıtlar olabilir ama bu başka kayıtlar olmadığı anlamına gelmez."

"O zaman bu video klipler muhtemelen uzaktan indirildi."

"Casusluk yapan ben olsaydım ben de böyle yapardım," diyor Lucy. "Web kamerasına uzaktan giriş yapar ve istediğimi indirirdim."

"Gerçek zamanlı izlemeye ne dersiniz?" O zaman ben sorarım.

"Tabii ki. Eğer , bunu her kim yapıyorsa web kamerasına girip her şey olurken onu izleyebilir."

"takip etmek için mi?"

"Bu mantıklı bir sebep olabilir. Ya da istihbarat toplamak, casusluk yapmak için. Bazı insanların karşısındakinin kendisini aldattığından şüphelendiğinde yaptığı gibi.

Hayal edebileceğiniz her şey mümkündür."

"O halde yanlışlıkla kendi ölümünü kaydetmiş olabilir." Bir umut parıltısı hissediyorum ve aynı zamanda bu düşünce beni derinden rahatsız ediyor.

"Yanlışlıkla diyorum çünkü neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Örneğin, kendi ölümünü olarak kaydedip kaydetmediğini, bu nedenle intihar edip etmediğini bilmiyoruz ve ben hiçbir şeyi göz ardı etmeye hazır değilim."

Marino, "İntihar etmesine imkan yok," diyor.

"Bu noktada hiçbir şeyi göz ardı etmemeliyiz," diye tekrarlıyorum.

"İntihar bombacısı gibi," diyor Lucy. "Columbine ve Fort Hood gibi. Belki Norton's Woods'ta öldürebildiği kadar insanı öldürecek ve sonra kendini öldürecekti ama bir şey oldu ve bu şansı hiç bulamadı."

"Neyle karşıya olduğumuzu bilmiyoruz," diyorum tekrar.

"Glock'un şarjöründe on yedi, fişek yatağında ise bir mermi vardı," diyor Lucy. "Çok fazla ateş gücü var. Birinin düğününü kesinlikle mahvedebilirsin. Kimin evlendiğini ve düğüne kimlerin katıldığını bilmemiz gerekiyor."

"Bu insanların çoğunun fazladan şarjörleri var," diye cevap veriyorum ve Fort Hood'da, Virginia Tech'te, saldırganların kimi öldürdüklerini umursamadan ateş açtıkları pek çok yerde meydana gelen silahlı saldırıları biliyorum. "Genellikle bu insanlar toplu katliam yapmayı planlıyorlarsa bol miktarda mühimmata ve fazladan silaha sahip olurlar. Ama size katılıyorum. Amerikan Sanat ve Bilim Akademisi yüksek profilli bir yer ve dün orada kimin evlendiğini ve davetlilerin kimler olduğunu öğrenmeliyiz."

Marino bana, "Sanırım sen de üyesin," dedi. "Belki üyelerin listesini ve etkinlik programını alabileceğin bir bağlantı vardır."

"Ben üye değilim." "Şaka yapıyorsun."

Nobel Ödülü ya da Pulitzer kazanmadığımı ve doktoram olmadığını, sadece yüksek lisans ve doktora yaptığımı ve bunların sayılmadığını söylemiyorum. Ona Akademi'nin zaten önemli olmayabileceğini, çünkü üye olmayanların binayı kiralayabildiğini hatırlatabilirim. Tek gereken bağlantılar ve para. Ama Marino'ya detaylı açıklamalar yapmak istemiyorum. Briggs'i aramamalıydı.

"İyi haberler ve kayıtlar hakkında pek de iyi olmayan şeyler." Lucy koltuğun arkasına uzanıyor ve iPad'ini bana uzatıyor. "İyi haber, daha önce de belirttiğim gibi

en azından son zamanlarda hiçbir şey silinmemiş gibi görünüyor. Bu da casusluğu yapanın o olduğuna dair bir argüman olabilir. Eğer birisi onu gözetim altında tutuyor ve ölümüyle bir ilgisi varsa, bu kişinin bizim gibi insanlar bakmadan önce Web adresine girip sabit diski ve SD'yi temizlemiş olabileceğini düşünebilirsiniz."

"Ya da şu lanet radyoyu ve kulaklıkları sahneden kaldırmaya ne dersiniz?" Marino diyor ki. "Eğer takip ediliyorsa, avlanıyorsa ve bunu yapan her kimse onu vurduysa? Ben olsaydım kulaklığı ve telsizi alıp yürümeye devam ederdim. Bahse girerim kaydı yapan oydu. Başka birinin yaptığına bir an bile inanmıyorum. Ve bahse girerim ki bu adam bir şeylere karışmıştı ve casus ekipmanının sebebi her neyse, bunu bilen tek kişi oydu. İşin kötü yanı, failin ya da onu vuran kişinin kaydının olmaması, bu da önemli. Köpeğini gezdirirken biriyle karşı karşıya geldiyse, neden kulaklıklar bunu kaydetmedi?"

"Kulaklıklar kaydetmedi çünkü o kişiyi görmedi," diye yanıtlıyor Lucy. "Her kimse ona bakmıyordu."

"Bir şekilde ölümüne neden olan bir kişi olduğunu varsayarsak," diye hatırlatıyorum ikisine de.

"Doğru," diyor. "Kulaklıklar, takan kişi neye bakıyorsa hemen onu alıyor, başının tepesindeki kamera, üçüncü bir göz gibi dümdüz dışarı ."

"Sonra ona vuran kişi arkadan yaklaştı," diyor Marino kesin bir ifadeyle. "Ve bu o kadar hızlı oldu ki kurban arkasına bile dönmedi. Ya öyle ya da bir tür keskin nişancı saldırısıydı. Belki de uzaktan bir şeyle vuruldu. Zehirli bir ok gibi. Kanamaya neden olan bazı zehirler yok mu? Kulağa zorlama gelebilir ama böyle şeyler olur. Ucunda risin olan bir şemsiyeyle dürtülen KGB casusunu hatırlıyor musunuz? Bir otobüs durağında bekliyordu ve kimse bir şey görmedi."

"BBC için çalışan bir Bulgar muhalifti ve bir şemsiye olduğu kesin değil ve haritasız ormanın derinliklerine doğru ilerliyorsunuz" dedim.

Lucy, "Risin zaten sizi olduğunuz bırakmaz," diyor. "Çoğu zehir bunu yapmaz. Siyanür gazı bile. Zehirlendiğini sanmıyorum."

"Bunun bir faydası yok," diye cevap veriyorum.

Marino bana "Benim haritam polis olarak edindiğim tecrübeler" diyor. "Tümdengelim becerilerimi kullanıyorum. Bana boşuna Sherlock demiyorlar." Kalın işaret parmağıyla beyzbol şapkasına vuruyor.

"Sana hiç Sherlock demiyorlar." Lucy'nin sesi arkadan geliyor. "Hiç yardımcı olmuyor," diye tekrarlıyorum, arabayı sürerken aldığı büyük şekle bakıyorum.

Kocaman elleri direksiyonda, dövüş formunda olduğunu düşündüğü zamanlarda bile karnına sürtünüyor.

"Bana her zaman kalıpların dışında düşünmemi söyleyen sen değil misin?" Savunmacı ses tonu sertleşiyor.

"Tahmin etmenin bir faydası yok. Yanlış noktalar olabilecek noktaları birleştirmek pervasızlıktır ve bunu sen de biliyorsun," diyorum ona.

Marino her zaman hemen sonuca varmaya meyilliydi ama Cambridge'deki işi aldığından beri, benim için tekrar çalışmaya başladığından beri daha da kötüleşti. Ben bunun suçunu Dover üzerinde alçaktan uçan devasa uçaklar kadar sürekli hayatımızda olan askeri varlığa atıyorum. Daha doğrusu, Briggs'i suçluyorum. Marino, aynı zamanda orduda general olan bu güçlü erkek adli tıp patoloğuna gülünç derecede aşık. Ordu ile olan bağlantım onun için hiçbir zaman önemli olmadı, hatta kabul bile edilmedi, ne geçmişimin bir parçası olduğunda, ne de 11 Eylül'den sonra özel bir statüye geri çağırıldığında. Marino devletle olan ilişkilerimi sanki hiç yokmuş gibi hep görmezden geldi.

Dümdüz karşıya bakıyor ve yaklaşan bir arabanın farları yüzünü aydınlatıyor, hoşnutsuzluk ve kim olduğunun bir parçası olan belirli bir kavrayış eksikliği dokunuyor. İnkâr edemediğim sevgisi yüzünden onun için üzülebilirdim ama şimdi değil. Bu şartlar altında olmaz. Üzgün olduğumu belli etmeyeceğim.

"Briggs ile görüşlerinize ek olarak başka neler paylaştınız?" Marino'ya sordum.

O cevap vermeyince Lucy cevap verir. "Briggs de senin üzere olduğun şeyi gördü," diyor. "Bu benim fikrim değildi ve onlara e-posta göndermedim, sadece açık olalım."

"Tam olarak neyi e-postayla göndermedin?" Ama tam olarak ne olduğunu biliyorum ve inanmazlığım artıyor. Marino, Briggs'e kanıt gönderdi. Bu benim davam ve Briggs'e ilk bilgi verildi.

"Bilmek istedi," diyor Marino, sanki bu yeterince iyi bir sebepmiş gibi. "Ona ne söylemem gerekiyordu?"

"Ona hiçbir şey söylememeliydin. Beni . Bu onun davası değil," diye cevap veriyorum.

"Evet, öyle," diyor Marino. "Genel cerrah tarafından atandı, yani temelde başkan tarafından işe alındı, bu yüzden bu minibüsteki herkesten üstün olduğunu söyleyebilirim."

"General Briggs Massachusetts'in baş adli tabibi değil ve siz de onun için çalışmıyorsunuz. Benim için çalışıyorsun." Nasıl söylediğime dikkat ediyorum. Mantıklı ve sakın çalışıyorum, düşman bir avukat tanık kürsüsünde beni parçalamaya çalıştığında yaptığım gibi, Marino yüksek sesle küfürler ve çarpılan kapılarla uygunsuz bir gösteriye dönüşmek üzereyken yaptığım gibi. "CFC'nin karma bir yargı yetkisi var ve belirli durumlarda federal davaları alabiliyor ve bunun kafa karıştırıcı olduğunun farkındayım. Bizimki eyalet ve federal hükümetler ile MIT ve Harvard arasında ortak bir girişim. Bunun eşi benzeri görülmemiş bir konsept ve zor olduğunun farkındayım, bu yüzden beni atlamak yerine benim halletmeme izin vermeliydiniz." Rahat ve gerçekçi görünmeye çalışıyorum. "General Briggs'i vaktinden önce, aceleyle işin içine dahil etmenin sorunu, işlerin kendi başına buyruk bir hal alabilmesidir. Ama olan oldu."

"Ne demek istiyorsun? '*Olan* oldu' mu?" Marino'nun sesi kendinden pek emin değil. Endişeli bir hava seziyorum ve ona yardım etmeyeceğim. Ne yapıldığını düşünmesi gerekiyor, çünkü bunu yapan o.

"Pek de iyi olmayan haber nedir?" Dönüp Lucy'ye sordum.

"Bir atın," diyor. "Bu, kulaklığın acil yardım görevlileri, polisler ve bu sabah laboratuvarımda bakmaya başladığımda benim tarafımdan itilip kakıldığı bir dakika da dahil olmak üzere yapılan son üç kayıtt."

iPad'in ekranı karanlıkta parlak, renkli bir şekilde parlıyor ve seçtiği ilk video dosyasının simgesine dokunuyorum ve oynamaya başlıyor. Ölü adamın dün öğleden sonra saat üç-dörtte gördüğü şeyi görüyorum; çam zeminli ve mavi-kırmızı halılı bir oturma odasında mavi bir kanepeye kıvrılmış siyah-beyaz bir tazi.

Adam hareket ettikçe kamera da hareket ediyor çünkü kulaklıkları takılı ve kayıt yapıyorlar: düzgünce istiflenmiş kitaplar ve kağıtlarla kaplı bir sehpa ve üzerinde kalem olan mimari veya mühendislik taslak parşömenine benzeyen bir şey; kapalı ahşap panjurlu bir pencere; iki büyük düz ekran monitör ve iki gümüş MacBook, şarja takılı bir telefon, muhtemelen bir iPhone ve kül tablasında kehribar rengi cam bir pipo bulunan bir masa; yeşil gölgeli bir zemin lambası; polar bir köpek yatağı ve

dağınık oyuncaklar. Sürgülü ve bir kilidi olan bir kapıya gözüm takılıyor ve duvarda çerçeveli fotoğraflar ve posterler ayrıntıları göremeyeceğim kadar ani bir şekilde geçip gidiyor. Onları incelemek için daha sonra bekleyeceğim.

Şu ana kadar adamın kim olduğunu ya da nerede yaşadığını gösteren hiçbir şey gözlemlemedim ama hayvanları seven, maddi açıdan rahat, güvenlik ve mahremiyete önem veren birinin küçük bir dairesi ya da belki de evi olduğu izlenimini edindim. Adamın evinin ve köpeğinin burası olduğunu varsayarsak, entelektüel ve teknik olarak oldukça gelişmiş, yaratıcı ve organize, muhtemelen marihuana içiyor ve bir ganimet değil, önceki yaşamında zulüm görmüş ve muhtemelen kendi başının çaresine bir yaratık olan muhtaç bir arkadaş olan bir evcil hayvan seçmiş. Köpek için üzülüyorum ve ona ne olduğu konusunda endişeleniyorum.

Elbette acil yardım ekipleri ve polis dün Norton's Woods'ta New England havasında kaybolmuş ve yalnız kalmış çaresiz bir tazı bırakmadı. Benton bana bu sabah Cambridge'de havanın on bir derece olduğunu ve gece bitmeden kar yağacağını söyledi. Belki köpek itfaiye merkezinde, iyi besleniyor ve günün her saati onunla ilgileniliyordur. Belki Müfettiş Law onu eve götürdü ya da başka bir polis . Kimsenin köpeğin ölen adama ait olduğunu fark etmemiş olması da mümkün. Yüce Tanrım, bu korkunç olurdu.

"Tazıya ne oldu?" Sormak zorundayım.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Marino, beni dehşete düşürerek. "Bu sabah Lucy ve ben senin baktığın şeyi görene kadar kimse bilmiyordu. Sağlık görevlileri başıboş dolaşan bir tazı gördüklerini hatırlamıyorlar, baktıklarından değil ama oraya vardıklarında Norton's Woods'a açılan kapı açıktı. Muhtemelen bildiğiniz gibi, kapı asla kilitlenmez ve çoğu zaman ardına kadar açıktır."

"Dondurucu koşullarda hayatta kalamaz. İnsanlar nasıl da zavallı hayvanın başıboş dolaştığını fark etmez? Çünkü açık kapıdan kaçmadan önce en azından birkaç dakika parkta koşturmadığını düşünemiyorum. Sağduyu, sahibi yere yığıldığında köpeğin aniden ormandan sokağa kaçmadığını söyleyecektir."

Lucy, "Pek çok insan köpeklerinin tasmalarını çıkarıyor ve Norton's Woods gibi parklarda serbestçe dolaşmalarına izin veriyor," diyor. "Jet Ranger ile bunu yaptığımı biliyorum."

Jet Ranger onun yaşlı buldogu ve pek de koşmuyor.

"Belki de kimse fark çünkü sıra dışı görünmüyordu" diye ekliyor.

Marino, "Ayrıca, sanırım herkes bir adamın ölmesiyle biraz meşguldü," diye açık bir şekilde ifade ediyor.

Az ışıklı bir yolda askeri lojmanlara, bulutlu karanlıkta gezegenler gibi parlak ve büyük uçaklara bakıyorum. Bana söylenenlere anlam veremiyorum. Tazının sahibinin yanında kalmamasına şaşıyorum. Belki köpek paniklemiştir ya da kimsenin onu fark etmemesinin başka bir nedeni vardır.

"Köpek mutlaka ortaya çıkacaktır," diye devam ediyor Marino. "Böyle bir bölgede insanların kendi başına dolaşan bir tazıyı görmezden gelmesine imkan yok. Tahminimce köpek komşulardan birinde ya da bir öğrencide. Tabii adamın öldürülüp katilin köpeği alması mümkün değilse."

"Neden?" Bilmece gibi.

"Senin de söylediğin gibi, açık fikirli olmalıyız," diye yanıtlıyor. "Bunu her kim yaptıysa yakınlarda izlemediğini nereden biliyoruz? Ve sonra uygun bir anda, köpek ona aitmiş gibi davranarak onu alıp gitmediğini?"

"Ama neden?"

"Herhangi bir nedenle katile götürecek bir kanıt olabilir" diyor. "Belki bir kimlik tespitine yol açabilir. Bir oyun. Bir heyecan. Bir hatıra. Kim bilir? Ama video görüntülerinde bir noktada tasmanın çıkarıldığını fark edeceksiniz ve tahmin edin ne oldu? Ortaya çıkmadı. Kulaklıklarla ya da cesetle birlikte gelmedi."

Köpeğin adı Sock. iPad'in ekranında adam yürüyor ve dilini gıdaklayarak Sock'a gitme zamanının geldiğini söylüyor. Hoş bir bariton sesiyle "*Hadi gidelim, Sock,*" diye ikna ediyor. "*seni tembel köpekçik, yürüyüş ve sıçma zamanı.*" Hafif bir aksan seziyorum, muhtemelen İngiliz ya da Avustralyalı. Güney Afrikalı da olabilir, ki bu garip bir tesadüf olurdu ve Güney Afrika'yı aklımdan çıkarmam gerekiyor. *Önündeki şeye odaklan,* diyorum kendime, Sock kanepeden atlarken ve yakasının olmadığını fark ediyorum. Sock - isminden yola çıkarak erkek olduğunu varsayıyorum - zayıf ve kaburgaları hafifçe görünüyor, bu tazılar için tipik bir ve olgun, muhtemelen yaşlı ve kulaklarından biri bir zamanlar yırtılmış gibi yırtık. Yarış pistinden emekli olmuş bir kurtarma köpeği olduğundan eminim ve mikroçipi olup olmadığını merak ediyorum. Eğer varsa ve onu bulabilirsek, nereden geldiğini ve muhtemelen onu kimin sahiplendiğini bulabiliriz.

Adam kırmızı bir fişi ilmeklemek için eğilirken bir çift el kadraja girer Sock'un uzun, sivriltilmiş boynunun etrafından dolanıyorum ve çerçevesi üzerinde takometre olan gümüş metal bir saat fark ediyorum ve sarı altının, bir mühür yüzüğünün, muhtemelen bir üniversite parıltısını yakalıyorum. Eğer yüzük cesetle birlikte geldiyse

yardımcı oldu, çünkü kazınmış olabilir. Elleri narin, parmakları sivri ve açık kahverengi tenli; koyu yeşil bir ceket, bol siyah bir kargo pantolonu ve aşınmış kahverengi bir yürüyüş botunun burnunu .

Kamera kanepenin üzerindeki duvara, kurtlu kestane rengi panellere ve metal bir resim çerçevesinin altına sabitleniyor ve sonra adam ayağa kalkarken bir poster ya da bir baskı ortaya çıkıyor ve tanıdık gelen bir çizimin reproduksiyonuna yakından bakıyorum. Da Vinci'nin on altıncı yüzyılda çizdiği kanatlı bir kanat çırpma aletini, bir uçan makineyi hatırlıyorum ve birkaç yıl öncesini düşünüyorum - tam olarak ne zamandı? 11 Eylül'den önceki yaz. Lucy'yi Londra Courtauld Galerisi'ndeki "Mucit Leonardo" sergisine götürmüştüm ve da Vinci'nin su, kara ve savaş makinelerine ilişkin kavramsal çizimlerini incelerken dünyanın en seçkin bilim insanlarından bazılarının konferanslarını dinleyerek büyülenmiş saatler geçirmiştik: hava vidası, tüplü teçhizatı ve paraşütü, dev arbaleti, kendinden tahrikli arabası ve robotik şövalyesi.

Büyük Rönesans dehası, sanatın bilim, bilimin de sanat olduğuna, titiz ve gözlemci olunursa, gerçeğin peşine düşülürse tüm sorunların çözümünün doğada bulunabileceğine inanıyordu. Yeğenime hayatı boyunca bu dersleri öğretmeye çalıştım. Eğer alçakgönüllü, sessiz ve cesur olursak etrafımızdaki şeylerin bize yol göstereceğini defalarca söyledim. Elimde tuttuğum küçük cihazdan izlediğim adam ihtiyacım olan cevaplara sahip. *Konuş benimle. Anlat bana. Kimsin ve ne oldu?*

kilidi çekilmiş kapıya doğru yürüyor ve perspektif aniden kayıyor, kamera açısı değişiyor ve acaba kulaklıkların konumunu mu ayarladı diye merak ediyorum. Belki de kulaklarını tamamen kapatmamıştı ve şimdi dışarı çıkarken müziği açmak üzereydi. Metal hurdalardan yapılmış grotesk bir heykel gibi mekanik ve kaba görünümlü bir şeyin yanından geçiyor. Görüntü üzerinde duraklıyorum ama her neyse tam olarak göremiyorum ve zaman lüksüne sahip olduğumda klipleri istediğim sıklıkta tekrar oynatmaya ve her ayrıntıyı dikkatle incelemeye ya da gerekirse Lucy'nin görüntüleri adli olarak iyileştirmesini sağlamaya karar veriyorum. Ama şu anda adam ve köpeğine Benton'ın ve benim evimden bir blok bile uzakta olmayan ormanlık araziye kadar eşlik etmeliyim. Olanlara tanıklık etmeliyim. Birkaç dakika içinde ölecek. *Bana göster, ben de anlayayım. Gerçeği öğreneceğim. İzin ver seninle ilgileneyim.*

Adam ve köpek dört kat merdivenden aşağı inerler. merdiven boşluğu, ayak sesleri halı kaplı olmayan ahşapta hafif ve hızlı bir şekilde duyuluyordu ve

İkisi gürültülü, işlek bir caddede ortaya çıkıyorlar. Güneş alçakta ve kar parçalarının üstü siyah kirle kabuk bağlamış, bana ezilmiş Oreo kurabiyelerini hatırlatıyor ve adam ne zaman aşağı baksa, ıslak kaldırım taşlarını, asfaltı ve kar temizleme işleminden kalan kum ve tuzu görüyorum. Adam başını çevirip yürürken arabalar ve insanlar sarsılarak ve yalpalayarak hareket ediyor ve arka planda müzik çalıyor, uydu radyosunda Annie Lennox ve ben sadece kulaklığın dışından duyulanları, kafa bandının üstündeki mikrofon tarafından alınanları duyuyorum. Adam sesi sonuna kadar açmış olmalı ve bu iyi bir şey değil çünkü arkasından gelen birini duymayabilir. Eğer güvenliği konusunda endişeliyse, apartman kapısını çift kilitleyecek ve silah taşıyacak kadar endişeliyse, neden etrafında olup bitenleri duymamak konusunda endişelenmiyor?

Ama insanlar bugünlerde çok aptal. Makul ölçüde tedbirli insanlar bile gülünç bir şekilde birden fazla işle uğraşıyor. Araba kullanırken, diğer tehlikeli makineleri kullanırken ya da işlek bir caddeden geçerken kısa mesaj gönderiyor ve e-postalarını kontrol ediyorlar. Bisiklet sürerken, paten kayarken ve hatta uçarken bile cep telefonlarıyla konuşuyorlar. Lucy'ye kaç kez helikopter telefonuna cevap vermemesini söyledim; Bluetooth özellikli ve eller serbest olması önemli değil. Adamın ne gördüğünü ve nerede yürüdüğünü anlıyorum, Concord Caddesi'nde, Sock'la birlikte iyi bir hızla ilerliyor, kırmızı tuğlalı apartmanların, Harvard Polis Departmanı'nın ve Cambridge Common'ın karşısındaki Sheraton Commander Hotel'in koyu kırmızı tentesinin yanından geçiyor. Common'a çok yakın, en az dört katlı eski bir apartmanda yaşıyor.

Sock'u neden Common'a götürmediğini merak ediyorum. Burası köpekler için popüler bir park ama o ve tazısı heykellerin, topların, elektrik direklerinin, çıplak meşe ağaçlarının, bankların ve caddeye park etmiş arabaların yanından geçip gidiyorlar. Sarı bir Labrador şişman bir sincabı kovalıyor ve Annie Lennox şarkı söylüyor: *"Artık 'Seni seviyorum' yok. Eskiden geceleri odamda şeytanlar olurdu..."* Kulaklıkların kayıt yaptığı sırada adamın gözü kulağı benim ve gizli kamera ve mikrofondan haberdar olduğundan ya da aklından böyle bir şeyin geçtiğinden şüphelenmem için hiçbir neden yok.

Karanlık bir planı olduğu ya da köpeğini gezdirirken casusluk yaptığı hissine kapılmıyorum.

Yeşil ceketinin altında bir Glock yarı otomatik tabanca ve on sekiz adet dokuz milimetrelik mermi olması dışında. Neden? Birini vurmaya mı gidiyordu, yoksa silah kendini korumak için miydi ve eğer öyleyse neden korkuyordu? Belki de bu onun bir alışkanlığıydı, etrafta silahlı dolaşmak normal bir rutindi.

Böyle insanlar da var. Bu konuda iki kere düşünmeyen insanlar. Glock'un seri numarasını neden kazımış, yoksa bunu başkası mı yapmış? Kulaklıklarına yerleştirilmiş gizli kayıt cihazlarının onun bir deneyi ya da bir araştırma projesi olabileceği aklıma geliyor. Cambridge ve çevresinin teknik yeniliklerin merkezi olduğu kesin; Savunma Bakanlığı, Massachusetts Eyaleti, Harvard ve MIT'nin Charles Nehri'nin kuzey kıyısında Memorial Drive'daki biyoteknoloji binasında CFC'yi kurmaya karar vermelerinin nedenlerinden de bu. Belki de adam yüksek lisans öğrencisiydi. Belki de bir bilgisayar bilimcisi ya da mühendisti. iPad'in ekranında Mather Court apartmanlarının, bir çocuk parkının, Garden Street'in ve Eski Mezarlık Alanı'nın eğik, yıpranmış mezar taşlarının ani, titrek görüntülerini izliyorum.

Harvard Meydanı'nda dikkati Crimson Corner gazete bayisine takılıyor ve o yöne doğru yürümeyi düşünüyor gibi görünüyor, belki de Benton ve benim sevdiğimiz aşırı stoklanmış seçkiden bir gazete almak için. Burası bizim mahallemiz, kahve ve etnik yiyecekler, gazeteler ve kitaplar için dolaştığımız, hafta sonları ve tatillerde evde olduğumda yatağın üzerine yığdığımız harika şeyleri okumak için paket servis ve kucak dolusu ile biten yer. *New York Times* ve *Los Angeles Times*, *Chicago Tribune* ve *Wall Street Journal*, ve eğer bir ya da iki günlük haberleri önemsemiyorsanız, Londra, Berlin ve Paris'ten gelen şişman gazeteler var. Bazen *La Nazione* ve *L'espresso*'yu buluyoruz ve bize Floransa ve Roma hakkında bir şeyler okuyorum, kiralık villa ilanlarına bakıyoruz ve yerel halk gibi yaşımanın, harabeleri ve müzeleri, İtalyan kırsalını ve Amalfi Sahili'ni keşfetmenin hayalini kuruyoruz.

Adam kalabalık kaldırımında duraklıyor ve bir konuda fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. O ve Sock caddenin karşısına geçiyorlar, şimdi Massachusetts Bulvarı'ndalar ve nereye gittiklerini biliyorum ya da bildiğimi sanıyorum. Quincy Caddesi'nden sola döndüklerinde daha hızlı yürüyorlar ve adamın elinde plastik bir torba var, sanki Sock daha fazla dayanamayacakmış gibi. Modern Lamont Kütüphanesi'ni, Georgian Revival tuğlalı Harvard Fakülte Kulübü'nü, Fogg Müzesi'ni ve Gotik taştan Yeni Kudüs Kilisesi'ni geçip Kirkland Caddesi'nden sağa dönüyorlar. Üç kişiyiz. Ben de onlarla birlikteyim, Irving'e geçip sola dönüyorum, Norton's Woods'a dakikalar, Benton'a ve evime dakikalar, uydu radyosundan Five for Fighting'i dinliyorum ... *"Kahramanların bile kan akıtmaya hakkı vardır..."*

Adamın ölmesine ve köpeğin soğukta kaybolmasına yaklaştıkça her adımda artan aciliyet hissi duyuyorum ve umutsuzca

istiyorum. Sanki onları oraya götürüyormuşum gibi onlarla birlikte yürüyorum çünkü ileride ne olduğunu ben biliyorum ama onlar bilmiyor ve onları durdurup geri döndürmek istiyorum. Sonra solumuzda üç katlı, beyaz, siyah panjurlu ve arduvaz çatılı, Federal tarzda, Emerson, Thoreau ve *Norton's Anthology* ve *Norton's Woods*'un *Norton*'unu tanıyan bir transandantalist tarafından 1824 yılında inşa edilmiş ev beliriyor. Evin içinde, Benton'ın ve benim evimde, orijinal ahşap işçiliği ve pervazlar ve açık kırılgan alçı tavanlar ve ana merdivenin sahanlıklarının üzerinde güneşte mücevher gibi parlayan vahşi yaşam sahneleri olan muhteşem Fransız vitray pencereler var. Dar tuğla garaj yolunda bir Porsche 911 duruyor, krom egzoz borularından egzoz buğusu çıkıyor.

Benton spor arabasını yedekliyor, yanından geçen bir adam ve köpeği için fren yaparken arka lambalar ateşten gözler gibi parlıyor ve adam kulaklıklarını Benton'a doğru çevirmiş, belki de Porsche'ye, rugan gibi parlak tuttuğu siyah dört tekerlekten çekişli Turbo Cabriolet'e hayranlıkla bakıyor. Hantal yeşil paltolu genç adamı ve siyah-beyaz tazısını hatırlayıp hatırlamayacağını ya da o sırada gerçekten kayıp olup olmadıklarını merak ediyorum, ama ben Benton'ı tanıyor. Adam ve köpeğine belki de benim kadar takıntılı hale gelecek ve Benton'ın dün ne yaptığını hafızamda arayacağım. Öğleden sonra McLean'deki ofisine uğradı çünkü bugün değerlendireceği hastanın dosyasını eve getirmeyi unutmuştu. Birkaç derecelik ayrılık, sonsuza dek ayrılmak üzere olan genç bir adam ve yaşlı köpeği ve unuttuğu bir şeyi almak için hastaneye giden arabasında tek başına kocam. Tüm bu olanları sanki Tanrı gibi izliyorum ve eğer Tanrı olmak böyle bir şeyse, bu ne kadar korkunç bir şey olmalı. Ne olacağını biliyorum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Minibüsün durduğunu ve Marino ile Lucy'nin indiğini fark ediyorum. John B. Wallace Sivil Hava Terminali'nin önüne park ediyoruz ve ben olduğum yerde kalıyorum. Lucy ve Marino eşyalarımı indirmeye başlarken ben de iPad'de ne oynadığını izlemeye devam ediyorum.

Adamın Sock'u Norton's Woods'ta, Mid-Cambridge denilen yerde, neredeyse Somerville'de yürütme kararını düşünürken açık bagaj kapağından soğuk hava içeri giriyor. Neden burası? Neden yaşadığı yere daha yakın değil? Biriyle mi buluşacaktı? Siyah demir bir kapı görüntüyü dolduruyor, kısmen açık ve eli kapıyı sonuna kadar açıyor ve motosiklet eldivenine benzeyen kalın siyah eldivenler giydiğini fark ediyorum. Elleri üşüyor mu, yoksa başka bir nedeni mi var? Belki de kötü bir planı vardır. Belki de

silahı kullanmak. Hantal eldivenler giyerken dokuz milimetrelik bir tabancanın sürgüsünü geri çektiğimi ve tetiğe bastığımı hayal ediyorum ve bu bana mantıksız geliyor.

Plastik poşeti sallayarak açtığını duyuyorum ve sonra aşağı bakarken başka bir şey görüyorum, küçük bir tahta kutuya benzeyen bir şey. Sanırım *bir zula kutusu*. Bazıları sedir ağacından yapılmış ve hatta içlerinde humidor gibi küçük bir higrometre var ve dairenin içindeki masanın üzerinde duran kehribar rengi cam pipoyu hatırlıyorum. Belki de Norton's Woods'ta köpeğini gezdirmeyi seviyordur çünkü burası uzak ve genellikle oldukça özeldir ve güvenlik gerektiren VIP veya üst düzey bir etkinlik olmadığı sürece polisin pek ilgisini çekmez. Belki de buraya gelip ot içmekten hoşlanıyordur. Sock'a ıslık çalıyor, eğiliyor ve ipini elinden alıyor ve şöyle dediğini duyabiliyorum: "*Hey, evlat, yerimizi hatırlıyor musun? Bana yerimizi göster.*" Sonra boğuk bir şey söylüyor. Tam olarak çıkaramıyorum. "*Ve senin için,*" diyor gibi geliyor, ardından "*Bir tane göndermek ister misin . . . ?*" Ya da "*Bir tane gönderir misin? ?*" İki kez dinledikten sonra hala ne dediğini anlayamıyorum ve belki de eğilmiş ve ceketinin yakasına bakarak konuşuyor olabilir.

Kiminle konuşuyor? Yakınlarda kimseyi görmüyorum, sadece köpeği ve eldivenli elleri görüyorum ve sonra adam kamera açısı yukarı kayıyor ve parkı tekrar görüyorum, ağaçlar ve banklardan oluşan bir manzara ve bir tarafta yeşil metal çatılı binanın yakınındaki taş bir yürüyüş yolu. İnsanların bakışlarını yakalıyorum ve soğuğa karşı giyindikleri kıyafetlerden düğün davetlileri olmadıkları, büyük olasılıkla tıpkı adam gibi parkta yürüdükleri sonucuna varıyorum. Sock emanetini bırakmak için çalılara doğru koşuyor ve efendisi de eski karaağaçların ve yeşil bankların bulunduğu zarif ağaçlık arazinin derinliklerine doğru ilerliyor.

Islık çalar ve "*Hey, evlat, beni takip et.*" der.

Kalın orman gülü kümelerinin etrafındaki gölgeli alanlarda kar derin ve ölü yapraklar, taşlar ve kırık sopalarla çalkalanmış, bu da bana gizli mezarları, sıyrılmış deriyi ve kemirilmiş ve dağılmış yıpranmış kemikleri düşündürüyor. Etrafı tarıyor, bakıyor ve gizli kamera Benton'ın ve benim evimin güneşliğinden görebildiğim cam ve ahşap binanın üç katmanlı yeşil metal çatısında duraklıyor. Adam başını çevirdiğinde, birinci katta dışarı açılan bir kapı görüyorum ve kamera kapının dışında duran kır saçlı bir kadında tekrar duraklıyor. Takım elbise ve uzun kahverengi deri bir palto giymiş ve telefonuyla konuşuyor.

Adam köpeğin bıraktıklarını toplamak için kayrak taşlı patikada Sock'a doğru yürürken ıslık çalar ve sert bir ses çıkarır ... *"ve bu boşluk kalbimi dolduruyor..."* Peter Gabriel söylüyor. Humvee'sinde yanan aynı isimli genç askeri düşünüyorum ve sanki kötü kokuları hala burnumun derinliklerinde hapsolmuş gibi onu kokluyorum. Annesini ve bu sabah beni aradığında telefonda yaşadığı keder ve öfkeyi düşünüyorum. Adli patoloğlara her zaman teşekkür edilmiyor ve geride kalanların sevdiklerinin ölümünün sebebi benmişim gibi davrandıkları zamanlar oluyor ve bunu hatırlamaya çalışıyorum. *Kişisel algılama.*

Eldivenli eller buruşuk plastik poşeti tekrar sallıyor. markete giriyor ve sonra bir şey oluyor. Adamın eldivenli eli kafasına havalanıyor ve sanki bir şeye vuruyormuş gibi elinin kulaklığa çarpma sesini duyuyorum ve haykırıyor, *"Bu da ne...? Hey . . . !"* diye nefes nefese, ürkmüş bir şekilde bağırıyor. Ya da belki de bir acı çığlığıdır. Ama hiçbir şey ya da kimse görmüyorum, sadece orman ve içindeki uzak figürler. Köpeğini görmüyorum, onu da görmüyorum. Kaydı geri alıp tekrar oynatıyorum. Siyah eldivenli eli aniden kadrāja giriyor ve ağzından şu dökülüyor: *"Ne oluyor? . . . Sonra, "Hey . . . !"* Sesinin sersemlemiş ve üzgün olduğuna karar veriyorum, sanki bir şey onu şaşkına çevirmiş gibi.

Tekrar çalışıyorum, başka bir şey var mı diye dinliyorum ve sesinde algıladığım şey protesto, belki korku ve evet, acı, sanki biri ona dirsek atmış ya da işlek bir kaldırımında sertçe çarpmış gibi. Sonra çıplak ağaçların tepeleri hızla yükseliyor ve etrafı sarıyor. Yontulmuş arduvaz parçaları yakınlaşır ve patikada düşerken büyür ve ya sırt üstü yatmıştır ya da kulaklıkları çıkmıştır. Ekran çıplak dallar ve gri gökyüzünden oluşan bir görüntüye sabitleniyor ve sonra uzun siyah bir paltonun etekleri, biri hızla yürürken çırpınarak geçiyor ve bir başka yüksek itiş kakış sesi ve görüntü tekrar değişiyor. Çıplak dallar ve gri bir gökyüzü ama yeşil bir bankın çıtaları arasından görünen farklı dallar. Her şey çok hızlı, inanılmaz derecede hızlı gerçekleşiyor ve ardından insan sesleri yükseliyor.

"Biri dokuz-bir-bir'i arasın!"

"Nefes aldığını sanmıyorum."

"Telefonum yanımda değil. Dokuz-bir-bir'i ara!"

"Alo? Evet, Cambridge'de. Evet, Massachusetts. *Tanrım!*

Acele et, acele et; beni beklemeye aldılar. Tanrım, acele et! Buna inanamıyorum. Evet, evet, bir adam, yere yığıldı ve nefes almıyor gibi görünüyor. Norton's Woods, Irving ve Bryant'ın köşesinde. Evet, birisi

Kalp masajını deniyorum. Ben kalacağım. Kalıyorum. Evet, yani, ben ... Hâlâ nefes alıp almadığını bilmek istiyor. Hayır, hayır, nefes almıyor! Hareket etmiyor. Nefes almıyor! . . . Gerçekten görmedim, sadece baktım ve yerde olduğunu fark ettim, aniden yerdeydi ..."

Duraklat tuşuna basıp minibüsten iniyorum ve hızlı adımlarla terminale girerken hava soğuk ve çok rüzgarlı. Tuvaletleri ve oturma alanı olan küçük bir yer ve eski bir televizyon açık. Lucy resepsiyona yaslanıp iniş ücretini kredi kartıyla öderken ben bir an için Fox News'i izliyor ve iPad'deki videoyu ileri sarıyorum. Yeşil boyalı ahşap çitelerin arasından görünen çıplak dalların görüntülerine bakmaya devam ediyorum, artık kulaklıkların bir bankın altında durduğundan eminim, kamera XM radyo çalarken yukarı doğru sabitlenmiş. . . . *"Karanlık kadın güldü ve dans etti..."* Kulaklıklar adamın kafasına bastırılmadığı için müzik daha yüksek sesle çalıyor ve Cher dinliyor olmak saçma bir şekilde uyumsuz görünüyor.

Kamera dışındaki sesler aceleci ve heyecanlı; yeğenim yaşlı bir adamla sohbet ederken ayak seslerini ve uzaktan gelen siren sesini duyuyorum, emekli bir savaş pilotu ve şu anda Dover'da yarı zamanlı sabit üs operatörü olarak çalışıyor.

". . . Vietnam'da. Bu ne demek oluyor, F-4 mü?" Lucy onunla sohbet ediyor.

"Oh, evet, ve Tomcat. O uçtuğum son uçaktı. Ama Phantom'lar seksenli yılların sonlarına kadar hâlâ ortalıktaydı. Onları doğru yaparsanız inanamayacağınız kadar uzun ömürlü olurlar. C-Five'ın ne kadar uzun süredir ortalıkta olduğuna bakın. Ve sanırım İsrail'de hala bazı Phantom'lar var. Belki İran'da. Bugünlerde ABD'de kalanları insansız hedefler için, insansız hava aracı olarak kullanıyoruz. Müthiş bir uçak. Hiç gördünüz mü?"

"Belle Chasse, Louisiana'da, Donanma Hava İstasyonu'nda. Katrina'ya yardım etmek için helikopterimi oraya götürdüm."

"Gözün içine uçmak için Fantomları kullanarak kasırga patlatmayı deniyorlar." Başını sallıyor.

iPad'in ekranı karardı. Kulaklıklar artık kayıt yapmıyordu ve adam yere düştüğünde kulaklıkların biraz uzaktaki bir bankın altında kalmış olması gerektiğine ikna oldum. Hareket sensörü uyuklamasını önleyecek kadar hareket algılamıyordu ve bu bana çok ilginç geldi. Kulaklıkları tam olarak nasıl düşmüş ve bulundukları yere nasıl gelmiş? Belki de biri onları yoldan çekmiştir. Böyle olduysa kazara da olmuş olabilir, belki de yardım etmeye çalışan bir kişi tarafından.

ya da onu gizlice kaydeden, takip eden bir kiři tarafından kasıtlı olarak yapılmış olabilir. Siyah paltosunun eteklerinin uçuştuğunu dūřunuyorum ve aralıklı olarak ileri sarıyorum, bir sonraki görüntüleri arıyorum, sesleri dinliyorum, ama hiçbir řey yok, ta ki akşam saat dōrt buçuk yediye kadar, orman ve kararan gökyüzü çılgınca sallandığında, çıplak eller büyük göründüğünde ve kulaklıklar kahverengi bir torbanın içine yerleştirilirken kağıtlar çatırdadığında ve bir sesin ". Colts sonuna kadar." Ve başka bir ses, "Saints alacak. Onlar ..." Sonra bulanık karanlık, boğuk sesler ve hiçbir řey.

Terminalin içindeki bir koltuğın kolunda televizyon kumandasını bulup kanalı CNN'e çeviriyorum ve haberleri dinleyip taramayı izliyorum, ama video kliplerdeki adam hakkında tek kelime yok. Sock'u tekrar sormam gerekiyor. Köpek nerede? Kimsenin bilmiyor gibi görünmesi kabul edilebilir bir şey değil. Oturma alanına girerken Marino'ya bakıyorum, suratı asık olduğu için beni görmemiş gibi davranıyor ya da belki de yaptığından pişman ve utanıyor. Ona bir şey sormayı reddediyorum ve sanki kayıp köpek bir şekilde onun suçuymuş gibi, sanki her şey Marino'nun gibi hissediyorum. Video görüntülerini Briggs'e e-posta ile gönderdiği için, önce onunla konuştuğu için onu affetmek istemiyorum. Marino'yu bir kez olsun affetmezsem, belki bir kez olsun ders alır, ama sorun ki, ona ya da değer verdiğim herhangi birine karşı açtığım davada kendimi asla ikna edemiyorum. Katolik suçluluğu. Ne olduğunu bilmiyorum ama şimdiden ona karşı yumuşuyorum, kararlılığım zayıflıyor. Televizyonda CFC'ye zarar verebilecek haberleri ararken bunun olduğunu hissediyorum ve o bana sırtını dönerek Lucy'ye doğru yürüyor. Onunla kavga etmek istemiyorum. Duygularını incitmek istemiyorum.

Medyanın Cambridge morgunda beni bekleyen cesetten haberdar olmadığına en azından şimdilik ikna olmuş bir şekilde televizyondan uzaklaşıyorum. Bu kadar sansasyonel bir řey manşet olurdu diye dūřunuyorum. iPhone'uma durmadan mesajlar gelirdi. Briggs bunu duymuş ve bir şeyler söylemiş olurdu. Fielding bile beni uyarırdı. Ama Fielding'den hiçbir haber alamadım ve onu tekrar aramaya çalıştım. Cep telefonuna cevap vermiyor ve ofisinde de değil. Tabii ki değil. Tanrı aşkına, asla bu kadar geç saatlere kadar çalışmaz. Concord'daki evini arıyorum ve yine telesekreter çıkıyor.

"Jack? Ben Kay." Bir mesaj daha bırakıyorum. "Dover'dan havalanmak üzereyiz. Belki bana bir güncelleme mesajı ya da e-postası atabilirsin. Müfettiş Law geri aramadı sanırım? Hâlâ fotoğrafları bekliyoruz.

Kayıp bir köpek, bir tazı hakkında bir şey duydunuz mu? Kurbanın köpeği, adı Sock, en son Norton's Woods'da görülmüş." Sesimin bir tonu var. Fielding beni atlatmaya çalışıyor ve bu ilk kez olmuyor. Kaybolma numaralarında ustadır, öyle de olmalı. Onlardan yeterince sahneledi. "İndiğimizde seni tekrar deneyeceğim. Bizimle ofiste buluşacağını varsayıyorum, muhtemelen dokuz buçuk ile on arasında. Anne ve Ollie'ye mesaj gönderdim, belki orada olduklarından emin olabilirsiniz. Bu işi bu gece halletmeliyiz. Belki Cambridge Polisi'ne köpeği sorabilirsiniz? Mikroçipi olabilir. "

Sock'la ilgili düşüncemin üzerinde durmak aptalca geliyor. Fielding bu konuda ne bilebilir ki? Olay yerine gitmeye zahmet edemedi ve Marino haklı. Biri gitmeliydi.

Lucy'nin Bell 407'si siyahtır ve arkası koyu renkli camlıdır ve rüzgâr rampayı tırmanırken kapıların ve bagaj bölmesinin kilidini açar.

Rüzgar çorabı, yatay bir trafik konisi gibi sert bir şekilde kuzeye dönüktür ve bu hem iyi hem de kötüdür. Rüzgâr hâlâ peşimizde olacak ama fırtına cephesi, sulu kar ve karla karışık şiddetli yağmurlar da peşimizde olacak. Lucy helikopterin etrafında dolaşarak antenleri, statik portları, rotor kanatlarını, acil durum açılır şamandıralarını ve onları şişiren nitrojen şişelerini, ardından alüminyum alaşımlı kuyruk bomunu ve dişli kutusunu, hidrolik pompayı ve rezervuarı kontrol ederken Marino valizlerimi yüklemeye başladı.

"Eğer biri onu gözetliyorsa, gizlice kaydediyorsa ve öldüğünü fark ettiyse, o zaman o kişinin bu işle bir ilgisi var demektir" diyorum. "O zaman bu kişinin kulaklıkla kaydedilen video dosyalarını uzaktan silmiş olmasını, en azından sabit disk ve SD karttaki görüntülerden kurtulmuş olmasını beklemez miydiniz? Böyle bir kişi herhangi bir kayıt bulamadığımızdan ya da bir ipucu elde edemediğimizden emin olmak istemez miydi?"

"Duruma göre değişir." Gövdedeki bir tutamağı kavırıyor ve botunun burnunu yerleşik bir basamağa sokarak yukarı tırmanıyor.

"Eğer bunu yapan sen olsaydın," diye soruyorum.

"Ben olsaydım?" Bağlantı elemanlarını açıyor ve hafif alüminyum kaplamanın bir panelini destekliyor. "Önemli ya da suçlayıcı bir şey kaydedilmediğini düşünseydim, onları silmezdim." Küçük ama güçlü bir SureFire el feneri kullanarak motoru ve bağlantılarını inceliyor.

"Neden olmasın?"

O daha cevap vermeden Marino yanıma geldi ve kimseye belli etmeden, "Bir ziyaret yapmam gerekiyor. Başka ihtiyacı varsa, şimdi tam zamanı." Sanki baş hostesmiş ve helikopterde tuvalet olmadığını hatırlatıyormuş gibi. Benimle barışmaya çalışıyor.

"Teşekkürler, ben iyiyim" diyorum ve o da karanlık rampayı geçip terminale doğru yürüyor.

"Ben olsaydım, o öldükten sonra şöyle yapardım," diye devam ediyor Lucy, güçlü ışık hortumların ve boruların üzerinde gezinip hiçbir şeyin gevşek ya da hasarlı olmadığından emin olurken. "Web kamerasına giriş yaparak video dosyalarını hemen indirirdim ve beni endişelendiren bir şey görmezsem, onları olduğu gibi bırakırdım."

Ana rotoru, direği ve pervaneyi kontrol etmek için yukarı tırmanıyor ve ben de "Neden onları öylece bıraktın?" diye sormadan önce piste dönmesini bekliyorum.

"Bunu bir düşün."

Helikopterin etrafında onu takip ediyorum, böylece yukarı tırmanıp diğer tarafı kontrol edebiliyor. Sorularıyla neredeyse eğleniyor gibi görünüyor, sanki sorduğum şey açık olmalıymış gibi.

"Eğer o öldükten sonra silinmişlerse, o zaman başkası yapmıştır, mi?" diyor, kaportanın altını kontrol ediyor, ışık dikkatlice araştırıyor.

Sonra tekrar rampaya iniyor.

"Tabii ki öldükten sonra bunu yapamazdı." Ona cevap vermek için bekliyorum, çünkü helikopterin her yerine tırmanırken yaralanabilir, özellikle de rotor direğinin etrafındayken. Dikkatinin dağılmasını istemiyorum. "Demek ki onu gözetleyen ve öldüğünü bilen ya da ölümünden sorumlu olan kişi siz olsaydınız, bu yüzden onları bırakırdınız."

"Onu gözetliyor olsaydım, onu öldürebilmek için takip etseydim, evet, son video kayıtlarını bırakırdım ve olay yerinden kulaklıkları da almazdım." Parlak ışığı gövde boyunca tekrar parlatıyor. "Çünkü insanlar onu parkta ya da parka giderken bunları takarken gördüyse, neden şimdi kayıplar? Kulaklıklar oldukça etli ve dikkat çekici."

Helikopterin burnuna doğru yürüyoruz.

"Kulaklığı , uydu radyosunu da almam, ceketinin cebini karıştırıp onu çıkarmam, o yere düştükten sonra tüm bu zahmete katlanmam ve kimsenin beni görmemesini ummam gerekecek. Peki ya daha önce

Casusluğun bir süredir devam ettiğini varsayarsak, dosyalar bir yere mi indirildi? Ortada bir kayıt cihazı yoksa ve kayıtları evdeki bir bilgisayarda ya da sunucuda bulursak bu nasıl açıklanabilir? Ne derler bilirsiniz." Pitot tüpünün üzerindeki bir erişim panelini açıyor ve ışığı oraya tutuyor. "Her suç için iki tane vardır: eylemin kendisi ve sonra onu örtbas etmek için yaptığınız şey. Kulaklıkları, video dosyalarını yalnız bırakmak daha akıllıca olur, polislerin ya da senin benim gibi birinin kendini kaydettiğini düşünmesine izin vermek, Marino'nun inandığı şey bu, ama bundan şüpheliyim."

Aküyü tekrar bağlar. Helikopteri herhangi bir süre için terk ettiğinde akü bağlantısını kesmesinin gerekçesi, birinin kokpite girmeyi başarması ve gaz keleşi ve düğmelerle oynarken şanslı olması durumunda, yanlışlıkla motoru çalıştırabileceğidir. Ama akü bağlantısı kesilirse olmaz. Acelesi ne olursa olsun, Lucy her zaman kapsamlı bir ön uçuş yapar, özellikle de uçağını gözetimsiz bıraktıysa, askeri bir üste olsa bile. Ama sanki bir şeyden şüphelenmiş ya da tedirgin olmuş gibi her şeyi normalden daha ayrıntılı kontrol ettiğı dikkatinden kaçmıyor.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum. "Her şey yolunda mı?" "Bundan emin olmak için" diyor ve mesafesini daha güçlü hissediyorum. I onun sırlarını hissetmek.

Kimseye güvenmiyor. Güvenmemeli. Ben de ilk günden beri bazı insanlara asla güvenmemeliydim. Manipüle eden, yalan söyleyen ve bunun bir amaç uğruna olduğunu iddia eden insanlara. Doğru bir amaç, tanrısal ya da adil bir amaç. Noonie Pieste ve Joanne Rule yataklarında muhtemelen bir yastıkla boğularak öldürüldüler.

Bu yüzden yaralarında doku tepkisi yoktu. Cinsel saldırılar, palalarla ve kırık camlarla yapılan kesikler ve hatta sandalyelere bağlandıklarında onları bağlayan ipler, hepsi ölümden sonra. Sorumluların zihninde tanrısal bir dava, haklı bir dava. Akla hayale gelmeyecek bir rezaletti ve yaptıkları yanlarına kâr kaldı. Bugüne kadar da öyle oldu.

Geçmişini düşünmeyin. Geçmişe değil, olana odaklanın.

Sol ön kapıyı açıp bir kızak üzerinde yukarı tırmanıyorum, rüzgâr sert esiyor. Kendimi kolektif ve siklik etrafında manevra yaparak sol koltuğa oturtuyorum ve Marino'nun arkamdan kapıyı açtığını duyduğumda dört noktalı emniyet kemerimi bağlıyorum. Gürültülü ve büyüktür ve her zaman oturduğu yere, arkaya tırmanırken helikopterin onun ağırlığından çöktüğünü hissediyorum. Lucy yolcu olarak sadece onunla uçtuğunda bile, çift kontrolün olduğu ön tarafa geçmesine izin verilmiyor

itebileceği, çarpabileceği ya da kolçak olarak kullanabileceği bir şey yok çünkü düşünmüyor. Sadece düşünmüyor.

Lucy uçağa biniyor ve başka bir ön uçuşa başlıyor, ben de kontrol listesini tutarak ona yardım ediyorum ve birlikte üzerinden geçiyoruz. Yeğenimin yıllar boyunca sahip olduğu çeşitli uçakları uçurmak, motosikletlerine binmek ya da hızlı İtalyan arabalarını kullanmak gibi bir arzum hiç olmadı ama yardımcı pilotlukta iyiyim, haritalar ve aviyonikler konusunda becerikliyim. Telsizleri gerekli frekanslara nasıl geçireceğimi veya transponder veya Chelton Uçuş Sistemine squawk'ları ve diğer bilgileri nasıl gireceğimi biliyorum. Acil bir durum olsaydı, muhtemelen helikopteri güvenli bir şekilde yere indirebilirdim, ancak bu pek hoş olmazdı.

". . . Baş üstü şalterleri kapalı konumda," Listede aşağı doğru inmeye devam ediyorum.

"Evet."

"Devre kesiciler devrede."

"Öyle." Lucy'nin çevik parmakları, plastik lamine listeyi incelerken kontrol her şeye dokunuyor.

Bir an için takviye pompalarını çalıştırıyor ve gazı uçuş rölantisine getiriyor.

"Sağ taraf temiz." Yan camından dışarı bakarken.

"Sol taraf temiz." Karanlık rampaya, ışıklı pencereleri olan küçük binaya ve gölgelerin arasında güvenli bir mesafede bağlı, muşambası rüzgârda sallanan bir Piper Cub'a bakıyorum.

Lucy çalıştırma düğmesine bastı ve ana rotor kanadı yavaşça, ağır ağır, kalp atışı gibi daha hızlı atarak dönmeye başladı ve ben adamı düşündüm. Onun korkusunu, haykırdığı o üç kelimedeki algıladığım şeyi düşünüyorum.

"Bu da ne...? Hey...!"

Ne hissetti? Ne gördü? Siyah bir paltonun alt kısmı, siyah bir paltonun bol eteği salınarak geçiyordu. Kimin paltosu? Yün bir elbise ceketini mi yoksa bir trençkot mu? Kürk değildi. Uzun, siyah paltoyu kim giyiyordu? Ona yardım etmek için durmayan biri.

"Ne . . . ? Hey . . . !" Ürkek bir acı çığlığı.

Zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Kamera açısı aniden düşüyor, sonra çıplak dallara ve gri gökyüzüne doğru sabitleniyor, sonra uzun, siyah paltosunun etekleri bir anlığına, belki bir saniyeliğine kadrain içinden geçiyor. Kim zor durumdaki birinin etrafından sanki bir kaya ya da kütük gibi cansız bir nesneymiş gibi geçer? Ne tür bir insan göğsünü tutup yere yığılan birini görmezden gelir? Bu kişi

Belki de buna sebep olmuştur. Ya da bir sebepten dolayı olaya dahil olmak istemeyen biri. Bir kazaya ya da saldırıya tanık olup soruşturmanın bir parçası olmamak için hızla uzaklaşmak gibi. Bir erkek mi yoksa bir kadın mı? Ayakkabı gördüm mü? Hayır, sadece paltonun etekleri sallanıyordu, sonra bir itiş kakış sesi daha geldi ve görüntü yerini yeşil boyalı bir bankın altından görünen farklı çıplak ağaçlara bıraktı. Uzun siyah paltolu kişi, yapılan başka bir şeyi kaydetmemek için kulaklıkları bankın altına mı tekmeledi?

Video kliplere daha yakından bakmam gerekiyor ama şimdi yapamam. iPad arkada ve zamanım yok. Kanatlar hızla havayı dövüyor ve jeneratör devrede. Lucy ve ben kulaklıklarımızı taktık. Daha fazla baş üstü düğmesini, aviyonik ana düğmesini, uçuş ve navigasyon aletlerini çeviriyor. Lucy hava trafik kontrolörüyle konuşurken Marino'nun bizi, bizim de onu duymamamız için interkom düğmesini "sadece mürettebat" konumuna getiriyorum. Kulenin kalkış için izin vermesini beklerken, stroblar, nabız ve gece tarayıcı iniş ışıkları, pisti beyaza boyayarak yanıyor. Dokunmatik ekranlı GPS'e, hareketli harita ekranına ve Chelton'a varış noktalarını girerek altimetreleri düzeltiyorum. Dijital yakıt göstergesinin yakıt göstergesiyle eşleştiğinden emin oluyorum, çoğu şeyi en az iki kez yapıyorum, çünkü Lucy yedekliliğe inanıyor.

Kule bizi serbest bırakıyor ve hover-taksi ile piste inip kuzeydoğuya doğru tırmanarak Delaware Nehri'ni on bir yüz fitten geçiyoruz. Su karanlık ve rüzgârla karışmış, erimiş metal gibi gürül gürül akıyor. Karanın ışıkları ağaçların arasından küçük ateşler gibi titriyor.

Sahile yaklaştıkça görüş mesafesi azaldığı için yönümüzü değiştirip Philadelphia'ya doğru yöneliyoruz. Marino'yu kontrol edebilmek için interkom düğmesini çeviriyorum.

"Orada iyi misin?" Artık daha sakinim, uzun siyah paltoyla ve adamın irkilerek haykırışıyla Marino'ya kızamayacak kadar meşgulüm.

"New Jersey'den geçmek daha hızlı olur," diye sesleniyor ve nerede olduğumuzu biliyor, çünkü arka yolcu bölmesinin içindeki video ekranında bir uçuş haritası var.

"Sis ve dondurucu yağmur, Atlantic City'de IFR koşulları. Ve daha hızlı değil," diye yanıtlıyor Lucy. "Çoğu zaman 'sadece mürettebat' olacağız, böylece uçuş takibiyle ben ilgilenebileceğim."

Bir kuleden diğetine geçerken Marino yine sohbetimizin dışında kalıyor. Kucağımda Washington haritası açık, GPS'e yeni bir hedef giriyorum: Oxford, Connecticut, nihai bir yakıt molası için ve radarda hava durumunu izliyoruz, Atlantik'ten üzerimize doğru gelen yeşil ve sarı blokları izliyoruz. Lucy, iç kesimlerde kaldığımız ve rüzgâr bizi desteklemeye devam sürece fırtınalardan kaçabileceğimizi, eğilip kurtulabileceğimizi ve yer hızımızı şu anda yüz elli iki knot gibi etkileyici bir hıza çıkarabileceğimizi söylüyor.

"?" Baz istasyonlarını ve diğer uçakları taramaya devam ediyorum.

"Gideceğimiz yere vardığımızda daha iyi olur. İyi olacağımıza ve bu karmaşadan kaçabileceğimize eminim." Hava durumu radar ekranını işaret .
"Ama en ufak bir şüphe varsa, ineriz."

Geceyi tarlada geçirmek zorunda kalacağımızı düşünseydi beni almaya gelmezdi. Endişelenmiyorum. Belki de içimde bir şey için daha endişelenecek kadar kalmamıştır.

"Peki ya genel olarak? Sen nasılsın?" Mikrofona dudağıma dokunarak söylüyorum. "Son birkaç haftadır aklımdan hiç çıkmıyorsun." Onu konuşturmaya çalışıyorum.

"Bu şartlar altında insanlara ayak uydurmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum," diyor. "Ne zaman geri döneceğini düşünsek bir şeyler değişiyor, bu yüzden hepimiz düşünmeyi bıraktık."

Bursumun tamamlanması şu ya da acil mesele nedeniyle üç kez ertelendi. Irak'ta bir gün içinde iki helikopter düşürüldü ve yirmi üç kişi öldü. Fort Hood'daki toplu katliam ve son olarak Haiti'deki deprem. Silahlı kuvvetler ME'leri görevlendirildi ya da hiçbirini bağışlanamadı ve Briggs beni eğitim programımdan serbest bırakmadı. Birkaç saat önce, Dover'da kalmamı önererek ayrılışımı tekrar ertelemeye çalıştı. Sanki eve gitmemi istemiyormuş gibi.

Lucy, "Dover'a vardığımızda bir hafta, iki hafta, bir ay daha zamanın olduğunu öğreniriz diye düşünmüştüm," diye ekliyor. "Ama sen bittin."

"Görünüşe göre benden bıkmışlar."

"Umalım da eve döndüğünde geri dönmek zorunda kalmayasın."

"Kurullarımı geçtim. İşim bitti. Yönetmem gereken bir ofisim var."

"Birinin yönetmesi gerekiyor. Bu kesin."

Jack Fielding hakkında daha fazla lanetleyici yorum duymak istemiyorum. "Peki başka yerlerde işler yolunda mı?" diye soruyorum.

"Garajı neredeyse bitirdiler, yıkama bölümüyle bile üç araba kadar büyük. Tandem park ettiğinizi varsayarsak." Bir inşaat güncellemesine başlıyor ve bana kendi evimde olup bitenlerden ne kadar kopuk olduğumu hatırlatıyor. "Kauçuk döşeme tamam ama alarm sistemi hazır değil. Cam kırıcılarla uğraşmayacaklardı, ben de yapmaları gerektiğini söyledim. Ne yazık ki, binaya özgü eski dalgalı cam pencerelerden biri yenilemeden sağ çıkamadı. Yani şu anda garajda biraz esinti var. Bütün bunları biliyor muydunuz?"

"Yetki Benton'daydı."

"Şey, o meşguldü. Millville'in frekansı var mı? Sanırım bir-iki-üç nokta-altı-beş."

Kesiti kontrol ediyorum ve frekansı onaylayıp Comm 1'e giriyorum.

"Nasılsınız?" Tekrar deniyorum.

Morg soğutucusunda beni bekleyen ölü bir adamın yanı sıra eve döndüğümde neyle karşılaşacağımı bilmek istiyorum. Lucy bana nasıl olduğunu söylemiyor ve şimdi de Benton'ı meşgul olmakla suçluyor. Böyle bir şey söylediğinde, bunu gerçekten kastetmiyor. Çok gergin. Sanki bir it dalaşına girmeyi, yıldırım çarpmasını ya da mekanik bir arıza yaşamayı bekliyormuş gibi takıntılı bir şekilde aletleri, radar ekranlarını ve kokpitin dışındakileri izliyor. Onda bir terslik olduğunu hissediyorum, ya da belki de ruh halinde olan benim.

"Büyük bir davası var," diye ekliyorum. "Özellikle kötü bir tane."

Hangisini kastettiğimi ikimiz de biliyoruz. Geçen hafta altı yaşındaki bir çocuğu çivi tabancasıyla öldürdüğünü itiraf eden Harvard öğrencisi, McLean'deki hasta Johnny Donahue ile ilgili tüm haberlerde yer aldı. Benton itirafın sahte olduğuna inanıyor ve polisler, savcı ondan memnun değil. İnsanlar itirafın gerçek olmasını istiyor, çünkü böyle birinin hala serbest olabileceğini düşünmek istemiyorlar. Az önce izlediğim video görüntülerinde Benton'ın siyah Porsche'sinin garaj yolumuzdan geri geri çıktığını hayal ederken, değerlendirmenin bugün nasıl gittiğini merak ediyorum. Johnny Donahue'nun dava dosyasını almak için McLean'e giderken genç bir adam ve bir tazi evimizin önünden geçiyordu. Aramızda birkaç derece fark var. Hepimizi birbirine bağlayan, dünyadaki herkesi birbirine bağlayan insan ağı.

Lucy, "Bir-iki-yedi-nokta-üç-beşi İletişim İki'de tutalım ki Philadelphia'yı izleyebilelim," diyor, "ama ben onların B Sınıfı'ndan uzak durmaya çalışacağım. Sanırım yapabiliriz, eğer bu şey kıyıdan daha sıkı bir şekilde içeri girmezse."

Uydu hava durumu radar ekranındaki yeşil ve sarı şekilleri gösteriyor, yağış yaklaşıyor, sanki bizi kuzeybatıya, Philadelphia şehir merkezinin parlak silüetine doğru zorlamaya, yüksek binaların içine uçurmaya çalışıyor.

"Ben iyiyim," diyor sonra. "Onun için üzgünüm, çünkü kızgın olduğunu söyleyebilirim." Başparmağıyla arka tarafı, yani Marino'yu işaret ediyor. "Her zamanki halinden başka ne yaptı ki?"

"Briggs'le konuşurken onu dinliyor muydun?"

"O Wilmington'daydı. Yakıt parasını ödemekle meşguldüm." "Onu aramamalıydı."

"Jet Ranger'a ödül paketini çıkardığımda ağzının sulanmamasını söylemek gibi. Marino'nun Briggs'e hava atmak için ağzını açması Pavlovvari bir şey. Neden her zamankinden daha çok şaşırdın?" Lucy sanki cevabı zaten biliyormuş gibi soruyor, sanki bir şeyler arıyormuş gibi.

"Belki de normalden daha kötü bir soruna yol açtığı içindir." Ona Briggs'in cesedin Dover'a nakledilmesini istediğini .

Ona Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Şefi'nin paylaşmadığı bilgiler olduğunu ya da en azından benden önemli bir şey sakladığından şüphelendiğimi söylüyorum. Muhtemelen Marino yüzünden, diyorum. Beni aşarak karıştırmayı başardığı şey yüzünden.

"Hepsinin bu olduğunu sanmıyorum," diyor Lucy, kuyruk numarası havadan anons edilirken.

Telsizinin düğmesine basıp cevap veriyor ve o takip eden uçuşla konuşurken ben de bir sonraki frekansa giriyorum. Hava sahasından hava sahasına sığıyoruz, hava durumu radarındaki şekiller artık çoğunlukla sarı ve bizi güneydoğudan kuş gibi kovalıyor, bu irtifada aşırı soğumuş su parçacıklarının rotor kanatlarının ön kenarlarına çarpıp donmasıyla tehlikeli koşullar yaratacak şiddetli yağmurlara işaret ediyor. Lucy'nin neyi kastettiğini merak ederken pleksiglas ön camda nem olup olmadığına bakıyorum ama tek bir damla bile göremiyorum. Uzun bir atışla ne değil?

"Dairesinde ne olduğunu fark ettin mi?" Lucy'nin sesi kulaklığıma geliyor ve sanırım ölü adamı ve kulaklığının kaydettiği video kliplerde izlediklerimi kastediyor.

"Hepsi bu değil demiştin." Önce ona geri dönüyorum. "Bana neyi kastettiğini söyle."

"Yapmak üzereydim ama Marino'nun önünde bu konuyu açmak istemedim. Fark etmedi, zaten ne olduğunu da bilmiyordu, ben de belirtmedim.

Çünkü seninle konuşmak istedim ve bunu bilmesi gerektiğinden emin değilim, nokta."

"Neye işaret etmedi?"

"Tahminimce Briggs'in bunun belirtilmesine ihtiyacı yoktu," diye devam ediyor Lucy. "Video görüntülerine bakmak için senden çok daha fazla zamanı vardı ve o ya da görüntüleri gösterdiği her , kapının yanındaki metal mekanizmayı tanıyabilirdi, teller ve kompozit parçalar ve parçalarla birbirine kaynaklanmış altı ayaklı ürkütücü bir sürüngene benziyor, yaklaşık istiflenebilir bir çamaşır makinesi ve kurutucu boyutunda. Adam ve Sock Norton's Woods'a doğru yola çıktıklarında kamera tarafından bir saniyeliğine çekilmiş. Eminim bunu herkes gibi siz de fark etmişsinizdir."

"Kaba bir metal heykel olduğunu düşündüğüm bir şeye gözüm takıldı." Belli ki kurduğu bir bağlantıyı kaçırmışım. Büyük bir bağlantı.

"Bir robot, hem de herhangi bir robot değil," diye bilgi veriyor Lucy. "Ordu için geliştirilmiş bir prototip, Irak'taki birlikler için taktiksel bir packbot olması gerekiyordu ve sonra meşhur kurşun balon gibi uçup giden başka bir yaratıcı amaç önerildi."

Bir tanıma parıltısı ve uğursuz bir his içimden yukarı doğru çıkmaya başlıyor, göğsümü sıkıyor, farkındalık yaratıyor, sonra bir anı.

"Bu özel model uzun ömürlü olmadı," diye devam ediyor ve sanırım neden bahsettiğini anlıyorum.

MORT. Morg Operasyonel Kaldırma Nakliyesi. *Yüce Tanrım.*

"Hiçbir zaman hizmete giremedi ve şu anda aptalca olmasa da modası geçmiş durumda, yerini engebeli veya kaygan arazide ağır yükleri taşıyabilen biyolojik olarak esinlenmiş bacaklı robotlar aldı" diyor. "YouTube'daki Big Dog adlı dört ayaklı robot gibi. Bu lanet şey akla gelebilecek en kötü koşullarda gün boyu yüzlerce kilo taşıyabiliyor, bir geyik gibi zıplayabiliyor ve ayağı takıldığında, kaydığında ya da siz onu tekmelediğinizde dengesini yeniden kazanabiliyor."

"MORT," Devam ediyorum ve . "Dairesinde neden MORT gibi bir paket robotu olsun ki? Sanırım bir şeyleri yanlış anlıyorum."

"Capitol Hill'de bu konuda bir tartışmaya girdiğinizde bunu bizzat gördünüz mü? Ve hiçbir şeyi yanlış anlamıyorsunuz. Ben MORT'tan bahsediyorum."

"MORT'u hiç şahsen görmedim." Sadece videoya kaydedilmiş gösterilerde gördüm ve özellikle Briggs ile birden fazla tartışmaya girdim. "Neden bir şeye sahip olsun ki?" Lucy'nin ölü adamın dairesinde olduğunu iddia ettiği şeyi tekrar sordum.

"Çok ürkütücü. Gazla çalışan dev bir mekanik karınca gibi," diyor. "Edward Scissorhands gibi önündeki iki kısa, hantal bacakları üzerinde yavaşça ilerlerken zincirli testere gibi ses çıkarıyor. Size doğru geldiğini görseniz, deli gibi kaçarsınız ya da belki üzerine bir el bombası fırlatırsınız."

"Ama onun dairesinde? Neden?" Dehşet verici bulduğum gösterileri ve Briggs'in de aralarında bulunduğu meslektaşlarımla AFME'de, Walter Reed'de ve Russell Senato Ofis Binası'nda çirkin çatışmalara dönüşen hararetli tartışmaları hatırlıyorum.

MORT. Askeri ve tıbbi istihbaratta bir tartışmanın kaynağı haline gelen yanlış otomasyonun özeti. Korkunç bir fikir olan teknoloji değil, onun nasıl kullanılması gerektiğine dair öneriydi. Washington'da sıcak bir yaz sabahı, Briggs ve ben tartışırken başkenti gezen izcilerle dolu bir kaldırımdan yükselen sıcaklığı hatırlıyorum. Üniformalarımız içinde sıcaktan bunalmış ve stresliydik ve Beyaz Saray'ın önünden geçtiğimizi hatırlıyorum, her yerde insanlar vardı ve bir sonraki adımın ne olacağını merak ediyordum. Teknoloji başka ne gibi insanlık dışı şeyler sunacaktı? Ve bu neredeyse on yıl önceydi, şimdikine kıyasla neredeyse Taş Devri'ydі.

Lucy, "Adamın dairesinin içinde park edilmiş olan şeyin bu olduğundan oldukça eminim - aslında oldukça emin olmaktan da öte -" diyor. "Ve böyle bir şeyi eBay'den satın alamazsın."

"Belki de bir modeldir," diye önerdim. "Bir kopyası."

"İmkânı yok. Yakınlaştırdığımda, kompozit parçaları ayrıntılı olarak görebiliyordum, kullanımdan dolayı biraz aşınma ve yıpranma vardı, muhtemelen sert arazide R ve D'den dolayı biraz kazınmıştı. Fiber-optik konektörleri bile görebiliyordum. MORT kablolu değildi, bu da onda yanlış olan bir dizi şeyden sadece biriydi. Bugün otonom robotların yaptığı gibi, hantal bir Pelikan çantası yerine insan tarafından giyilebilen üniteler tarafından kontrol edilen sensörler aracılığıyla bilgi alan ve yerleşik bilgisayarları olan bir şey değil. Tıpkı ordu mensuplarının yaptığı gibi, sahaya gömülü operatörleri robotik ekipleriyle dışarıdayken elleri serbest olacak. Yeleğinize takabileceğiniz hafif, sağlamlaştırılmış işlemcilerle ilgili tüm bu yeni şey, diyelim ki insansız bir kara aracı ya da silahlı robotlar, SWORDS birimi, Özel Silahlar Gözlem Uzaktan Doğrudan Eylem Sistemi kullanıyorsunuz. M-2409 hafif makineli tüfeklerle donanmış robotik bir piyade. Bu benim içime sinen bir şey değil ve sizin de bu konuda ne düşündüğünüzü biliyorum."

"Bu konuda ne hissettiğimi anlatacak kelimeler olduğundan emin değilim," diye cevap veriyorum. "Irak'ta şu ana kadar üç SWORDS birimi var, ama henüz ateş etmediler. silahlar henüz. Kimse bir robotun bu tür bir muhakemeye nasıl sahip olacağından emin değil. Yapay EQ. Oldukça ürkütücü bir ihtimal ama imkansız olmadığına eminim."

"Robotlar barışı koruma, gözetleme ve yük katırı olarak kullanılmalıdır."

"Bu sizsiniz ama herkes değil."

"Yaşam ve ölüm hakkında karar vermemeliler," diye devam ediyorum. ", üzerimize doğru gelen bulutların arasından uçup uçmamamız gerektiğine otomatik pilotun karar vermesi gibi bir şey olurdu."

"Helikopterimde nem ve sıcaklık sensörleri olsaydı otomatik pilot bunu yapabilirdi. Kuvvet dönüştürücüleri de eklerseniz tüy kadar hafif bir şekilde kendi kendine inebilir. Yeterince sensör olursa artık bana ihtiyacınız kalmaz. Jetgiller gibi içine gir ve bir düğmeye bas. Kulağa çılgınca geliyor, ama ne kadar çılgın olursa o kadar iyi. DARPA'ya sorun. DARPA'nın Cambridge bölgesine ne kadar para yatırdığı hakkında bir fikrin var mı?"

Lucy kolektörü alçaltıyor, irtifa kaybediyor ve bir başka hayalet bulut parçası karanlıkta bize doğru yuvarlanırken hızını düşürüyor.

"CFC'ye yaptığı yatırımın yanı sıra mı?" diye .

Tavırları farklı, hatta yüzü bile farklı ve artık içine giren şeyi saklamaya çalışmıyor. Bu ruh halini biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum. Bir süredir görmediğim eski bir ruh hali ama remisyona girmiş bir hastalığın semptomlarını bilir gibi biliyorum.

"Bilgisayarlar, robotik, sentetik biyoloji, nanoteknoloji, ne kadar dışı olursa o kadar iyi," diye devam ediyor. "Çünkü artık çılgın bilim insanı diye bir şey yok. Bilim kurgu diye bir şey olduğundan da emin değilim. Hayal edebileceğiniz en uçuk icadı bulun ve muhtemelen bir yerlerde uygulanıyor. Muhtemelen eski bir haberdir."

"Norton's Woods'ta ölen bu adamın DARPA ile bağlantılı olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Bir şekilde öyle, bir kapasitede. Doğrudan ya da dolaylı olarak nasıl bilmiyorum" diye yanıtlıyor Lucy. "MORT artık kullanılmıyor, ordu tarafından kullanılmıyor, herhangi bir amaç için kullanılmıyor, ancak sekiz ya da dokuz yıl önce DARPA robotik, biyo ve bilgisayar mühendisliğinin askeri ve istihbarat toplama uygulamaları için finansmanı artırdığında *Yıldız Savaşları* malzemesiydi. Adli tıp ve savaşta ölenlerimizle, savaşta, tiyatrodaki olanlarla ilgili diğer uygulamalar."

Dover'da ve şimdi CFC'de sanal otopsilerde kullandığımız RadPath teknolojisinin araştırılması ve geliştirilmesini finanse eden DARPA'ydı. DARPA benim dört aylık bursumu finanse etti ve bu süre altı aya çıktı.

Lucy, "Araştırma hibelerinin önemli bir yüzdesi Cambridge bölgesi laboratuvarlarına, Harvard ve MIT'ye gidiyor," diyor. "Her şeyin savaşa ilgili olduğu zamanları hatırlıyor musunuz?"

Bunun doğru olmadığı zamanları hatırlamak giderek zorlaşıyor. Bir zamanlar otomotiv, çelik ve demiryolları gibi savaş da ulusal endüstrimiz haline geldi. İçinde yaşadığımız tehlikeli dünya bu. Bunun değişebileceğine inanmıyorum.

"MORT gibi robotların tiyatrodaki yaralıları kurtarmak için kullanılabileceği ve böylece askerlerin düşen bir yoldaş için hayatlarını riske atmayacakları fikri?" Lucy bana hatırlatıyor.

Parlak bir fikir değildi ama talihsiz bir fikirdi. O zamanlar son derece aptalca bir fikir olduğunu düşünmüştüm ve hala da öyle düşünüyorum. Briggs ve ben bu konuda aynı tarafta değildik. Kendisini ağır yaralayabilecek bir halkla ilişkiler hatasından kurtardığım için bana asla itibar etmeyecek.

"Bu fikir bir süre agresif bir şekilde araştırıldı ve sonra kaldırıldı," diye ekliyor Lucy.

Robotların böyle bir amaç için kullanılması, ölen bir askerin, bir insanın ölümcül şekilde yaralandığına ya da öldüğüne karar verebileceklerini varsaydığı için askıya alındı.

"Savunma Bakanlığı bu konuda en azından kendi içinde çok eleştiri aldı çünkü soğukkanlı ve insanlık dışı görünüyordu" diyor.

Hak ederek. Hiç kimse kendisini savaş alanından ya da kaza yapmış bir araçtan veya yıkılmış bir binanın enkazından çıkaran mekanik bir şeyin kıskacında ölmemelidir.

Lucy, "Demek istediğim, bu teknolojinin ilk nesilleri Savunma Bakanlığı tarafından gömüldü, gizli bir hurdalığa atıldı ya da parçalar ve parçalar için kurtarıldı" diyor. "Yine de soğutucudaki adamınızın dairesinde bir tane var. Nereden bulmuş? Bir bağlantısı var. Sehpanın üzerinde çizim kağıtları var. Bir mucit, bir mühendis ya da onun gibi bir şey ve bir şekilde yüksek düzeyde güvenlik izni gerektiren gizli projelerde yer alıyor ama o bir sivil."

"Onun bir sivil olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"İnanın bana, eminim. Deneyimli ya da eğitilmiş değil ve askeri istihbarat ya da hükümet ajanı olmadığı da kesin, yoksa yüksek sesle müzik dinleyerek ve pahalı bir tabancayla dolaşmazdı.

seri numarası silinmiş, başka bir deyişle muhtemelen sokaktan satın almış. Ne onun ne de başkasının izini süremeyeceği, bir kez kullanıp atabileceğiniz bir şeye sahip olacaktı."

"Silahın kime olduğunu bilmiyor muyuz?" Emin olmak istiyorum.

"Bildiğim kadarıyla henüz değil, ki bu çok saçma. Bu adam Gizli görevde. Tabii ki hayır. Bence o korkuyor," diyor Lucy sanki bunu kesin olarak biliyormuş gibi. "Öyleydi," diye ekliyor. ". Ve birisi onu gözetim altında tutuyordu -en azından benim inancıma göre- ve şimdi de öldü. Bence bu bir tesadüf değil. Marino'yla konuşurken çok dikkatli olmanızı öneririm."

"Bazen çok kötü kararlar veriyor ama beni öldürmeye çalışmıyor." "O da senin tıbbi istihbaratçı değil ve anlayışı sadece Bowling salonunda arkadaşlarıyla davaları tartışmayacak ve gazetecilerle konuşmayacak kadar. Briggs gibi insanlara sırlarını açmakta bir sakınca görmüyor, çünkü söz konusu askeri olduğunda hiç mantıklı değil." Lucy'nin tavrı onu ne zamandan beri gördüğümü hatırlayamadığım kadar tedirgin ve kasvetli. "Böyle bir durumda benimle de konuşursun, Benton'la da konuşursun."

"Az önce bana anlattıklarını Benton'a da anlattın mı?"

"MORT'u açıklamana izin vereceğim, çünkü ne olduğunu anlaması pek mümkün değil. Sen Pentagon'la tüm bunları yaşarken o buralarda değildi. Ona anlatırsın ve sonra hepimiz konuşabiliriz. Sen, o, ben ve hepsi bu kadar, en azından şimdilik, çünkü kimin ne olduğunu bilmiyorsun ve kimin biz kimin onlar olduğunu bilsen iyi edersin."

"Eğer Marino'ya böyle bir davada ya da herhangi bir davada güvenemeyeceksem, onu neden tutuyorum?" Savunmacı ses tonum keskinleşiyor, çünkü Marino da onun fikriydi.

Onu CFC'nin operasyonel soruşturmalar şefi olarak işe almam için beni teşvik etti ve zor bir satış olmasa da onu da ikna etti. Bunu asla kabul etmez ama benim olmadığım bir yerde olmak istemez ve Cambridge'de olacağımı anladığında NYPD'den birdenbire soğumuş. Ofisine atandığı Savcı Yardımcısı Jaime Berger'e olan ilgisini kaybetti. Bronx'taki ev sahibiyle kavgaya tutuştu. Birkaç yıldır ödediği halde New York vergilerinden şikayet etmeye başladı. Motosiklete binecek ve kamyonu park edecek bir yerinin olmamasının dayanılmaz olduğunu söyledi, o sırada ikisine de sahip değildi. Taşınması gerektiğini söyledi.

"Bu güvenle ilgili değil. Sınırlamaları kabul etmekle ilgili." Bu Lucy için aşılmadık derecede hayırsever bir söz. Genelde insanlar sadece kötü ya da işe yaramazdır ve Lucy'nin karar verdiği cezayı hak ederler.

Kollektifi hafifletiyor ve hızımızı artırarak ve bulutlara tırmanmadığımızdan emin olarak sıklıkla ince ayarlamalar yapıyor. Etrafımızdaki gece aşılamayacak kadar karanlık ve ağaçların üzerinden uçuğumuzu düşündüren, yerdeki ışıkları göremediğim bölümler var. McGuire frekansına giriyorum, böylece bir yandan hava sahasını izlerken bir yandan da Trafik arpışma Önleme Sistemi TCAS'a göz kulak olabiliyoruz. Hiçbir yerde başka bir uçak göstermiyor. Bu gece sadece biz uçuyor olabiliriz.

"Sınırlamalara izin verme lüksüm yok," diyorum yeğenime. "Yani Marino'yu işe alarak muhtemelen bir hata yaptım. Muhtemelen Fielding'i işe alarak daha büyük bir hata yaptım."

"Muhtemelen değil ve ilk kez de değil. Jack Watertown'da seni terk edip Chicago'ya gitti ve sen de onu orada bırakmalıydın."

"Dürüst olmak gerekirse, Watertown'daki fonumuzu kaybettik. Ofisin muhtemelen kapanacağını biliyordu ve öyle de oldu."

"Bu yüzden gitmedi."

Cevap vermiyorum, çünkü o haklı. Nedeni bu değil. Fielding Chicago'ya taşınmak istemiş çünkü karısı orada bir iş teklifi almış. İki yıl sonra, geri dönüp dönemeyeceğini sordu. Benim için çalışmayı özlediğini söyledi. Ailesini özlediğini söyledi. Lucy, Marino, Benton ve ben. Büyük, mutlu bir aile.

"Sadece onlarla değil. Oradaki herkesle bir sorunun var," diyor Lucy.

"Yani kimse işe alınmamalıydı. Sanırım siz de dahil." "Muhtemelen ben de. Ben tam olarak bir takım oyuncusu değilim." Kovuldu FBI tarafından, ATF tarafından. Lucy'nin ben dahil hiç kimse tarafından denetlenebileceğini sanmıyorum.

"Eve dönmek güzel bir şey bu," diye cevap veriyorum.

Lucy, "Kim ne derse desin, aslında hem sivil hem de askeri olan, hem yerel hem de federal yargı yetkisine ve aynı zamanda akademik bağlara sahip bir prototip tesisinin tehlikesi budur" diyor. "İkisi de değilsiniz. Personel nasıl davranacağını tam olarak bilmiyor ya da sınırlar içinde kalmayı beceremiyor, tabii sınırları anlayan biri olduğunu varsayarsak. Sizi bu konuda uzun zaman önce uyarmıştım."

"Beni uyardığını hatırlamıyorum. Sadece senin işaret hatırlıyorum."

"Lakehurst frekansına girelim ve VFR diyelim, çünkü ben

"Uçuş takibini bırakıyoruz," diye karar verdi. "Biraz daha batıya itilirse, bizi yirmi knot'tan fazla yavaşlatacak bir yan rüzgârla karşılaşacağız ve Harrisburg ya da Allentown'da geceyi geçirmek zorunda kalacağız."

Kar taneleri iniş ışıklarında ve ahşap taşıyıcıya inerken kanatlarımızın rüzgârında pervaneler gibi uçuşuyor. Kızaklar geçici olarak temas ediyor, sonra ağırlık yerleştikçe ağır bir şekilde yayılıyor ve dört set far FBO'nun yakınındaki güvenlik kapısından bize doğru ilerlemeye başlıyor.

Farlar rampada yavaşça ilerliyor, hızla yağın karı aydınlatıyor ve Benton'ın yeşil Porsche SUV'unun silüetini tanıyorum. Suburban ve Range Rover'ı tanıyorum, ikisi de siyah. Dördüncü arabayı tanımıyorum, krom ızgaralı, şık, koyu renkli bir sedan. Lucy ve Marino bugün buraya ayrı ayrı gelmiş ve ciplerini hat ekibine bırakmış olmalılar, ki bu mantıklı. Yeğenim havaalanına her zaman herkesten önce gelir ki helikopteri hazırlayabilsin, burnundaki pitot tüpünden kuyruğundaki iğnesine kadar kontrol edebilsin

Bum. Onu uzun zamandır böyle görmemiştim ve kapatma işlemine tamamlamadan önce iki dakika boyunca rölantide beklerken, neler olduğunu anlamak umuduyla en son ne zaman olduğunu hatırlamaya, tam olarak saptamaya çalışıyorum. Çünkü bana söylemiyor.

Genel planına uymadığı sürece bunu yapmaz ve bilgi vermeye hazır olmadığında ondan bilgi almak mümkün değildir, ki bu hiçbir zaman aşır durumlarda olmayabilir. Lucy gizli davranışlarla büyür, olmadığı kişi olmaktan, olduğu kişi olmaktan çok daha rahattır ve ilk yıllarına kadar bu hep olmuştur. Gizliliğin gücünden beslenir ve riskin, gerçek tehlikenin dramından enerji alır. Ne kadar tehditkâr olursa o kadar iyi. şu ana kadar bana söylediği tek şey, l adamın dairesindeki eski bir robotun DARPA tarafından finanse edilen MORT adlı bir paket robot olduğu ve bir zamanlar tiyatrodaki morg operasyonları, başka bir deyişle savaşta ceset kaldırma, mekanik bir Azrail için tasarlandığı. MORT duyarsız ve uygunsuzdu ve yıllar önce onunla agresif bir şekilde mücadele ettim, ancak l adamın dairesinde böyle bir şey olmasının tuhaflığı Lucy'nin davranışını açıklamıyor.

Ne zaman beni bu kadar korkuttu, sadece bir kez değil, ama hapse girebileceğini düşündüğüm zaman? Yedi ya da sekiz yıl önce, Polonya'dan döndüğünde, Interpol'le ilgili bir göreve katıldığında, bugün bile tam olarak anlayamadığım özel operasyonlarla ilgili olduğuna karar verdim. Yeterince zorlarsam bana ne kadarını anlatacağını asla bilemeyeceğim, ama anlatmayacağım. Orada ne yaptığı konusunda sisli kalmayı seçtim. Bildiklerim yeterli. Yeterden de fazla. Bunu Lucy'nin duyguları, sağlığı ya da genel refahı hakkında asla söylemem, çünkü onun her molekülünü yoğun bir şekilde önemsiyorum, ancak bunu yaşama biçiminin bazı karmaşık ve gizli yönleri hakkında söyleyebilirim. Onun ve benim iyiliğim için detaylar var. Anlatılmasını hikayeler var.

Hanscom Field'a olan uuşumuzun son bir saatinde, giderek daha meşgul, sabırsız ve inanılmaz derecede tetikte oldu ve bu onun özel bir kalibreye sahip olan tetikte olma halidir. Ben de bunu fark ettim. Tetikte olmak, kendini tehdit altında hissettiğinde ve eskiden korktuğum bir moda girdiğinde kullandığı silahtır. Yakıt almak için durduğumuz Oxford, Connecticut'ta helikopteri bir saniye bile başıboş bırakmadı. Yakıt kamyonunu denetledi ve kendisi ödeme yapmak için FBO'ya girerken beni soğukta nöbet tutmaya zorladı çünkü kendi deyiimiyle Marino'ya nöbet konusunda güvenmiyordu

O. Bana, bugün erken saatlerde Dover'a giderken Wilmington, Delaware'de yakıt ikmali yaptıklarında, adamın telefonda güvenlikle ya da etraflarında olup bitenleri fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu söyledi.

Pencereden onu pistte volta atarken, konuşurken ve el kol hareketleri yaparken izlediğini söyledi, şüphesiz Briggs'e soğutucumun içine kilitlendiğinde hala hayatta olduğu iddia edilen adamı anlatmaya dalmıştı. Lucy'nin bana bildirdiğine göre Marino bir kez bile helikoptere bakmamış. Başka bir pilot helikopteri kontrol etmek için yanına geldiğinde, FLIR'ı ve Nightsun'ı inceleyebilmek için çömeldiğinde ve pleksiglasın arkasından kabinin içine baktığında da hiç olmamıştı. Marino'nun aklına kapıların kilitli olmadığı, yakıt kapağının da kilitli olmadığı ve elbette kaportanın emniyete alınması diye bir şey olmadığı gelmedi. Şanzımana, motora, dişli kutularına, bir helikopterin hayati organlarına, mandalların basitçe açılmasıyla ulaşılabilir.

Uçuş sırasında alev alması için yakıt deposunda su olması yeterlidir ve motor durur. Ya da hidrolik sıvısına az miktarda kirletici serpiştirin, belki rezervuara kir, yağ veya su, ve kontroller bir arabadaki hidrolik direksiyon gibi arızalanacaktır, ancak havada iki bin feet olduğunuzda biraz daha ciddi. Eğer gerçekten tahribat yaratmak istiyorsanız, hem yakıtı hem de hidrolik sıvısını kirletin, böylece aynı anda hem alevlenme hem de hidrolik arızası yaşarsınız, Lucy, Marino'nun duymaması için interkomu "sadece mürettebat" olarak açarak uçarken bunu kanlı ayrıntılarıyla anlattı. Bunun özellikle hava karardıktan sonra çok talihsiz bir durum olacağını, çünkü yeterince zor olan acil inişlerin çok daha kötü olduğunu, çünkü altınızda ne olduğunu göremediğinizi ve bunun ağaçlar, elektrik hatları ya da başka bir engel olmamasını ummanız gerektiğini söyledi.

Elbette en çok korktuğu sabotaj patlayıcı bir cihaz ve genel olarak patlayıcılara, gerçekte ne için kullanıldıklarına ve bize karşı kimlerin kullandığına, ABD hükümeti de dahil olmak üzere belirli gündemlere uygunsuzsa bize karşı kullanmalarına takıntılı. Bu yüzden, böyle bir şeyi, tercihen bagajın altına veya arkadaki bir paspasın altına yerleştirmenin ne kadar basit olacağını, böylece patladığında arka koltukların altındaki ana yakıt deposunu dışarı çıkaracağını açıklayarak beni daha fazla depresyona sokmadan önce bir süre bunu dinlemek zorunda kaldım. O zaman helikopter bir krematoryuma dönüşür, dedi ve bu bana yine Humvee'deki askeri ve telefonda bana saldıran perişan annesini düşündürdü. Uçtuğumuz zamanın çoğunda talihsiz çağrışımlar yapıyordum, çünkü iyi ya da kötü, anlatılan her felaket kendi vakalarımın canlı örnekler çağrıştırıyor. İnsanların nasıl öldüğünü biliyorum. Ben ölürsem bana ne olacağını çok iyi biliyorum.

Lucy gazı keser ve rotor frenini aşağı çeker ve kanatlar dönmeyi bıraktığı anda Benton'ın SUV'unun sürücü kapısı açılır. İç ışık yanmıyor. Rampadaki üç cipin hiçbirinde yanmaz, çünkü polislerin ve federal ajanların, eski olanlar da dahil, tuhaflıkları vardır. Sırtları kapıya dönük oturmazlar. Emniyet kemerlerini bağlamaktan nefret ve araçlarının iç ışıklarından hoşlanmazlar. Kaçışlarını engelleyebilecek pusulardan ve kısıtlamalardan kaçınmak üzere damgalanmışlardır. Kendilerini ışıklı hedeflere dönüştürmeye direnirler. Uyanıktırlar ama Lucy'nin son birkaç saattir olduğu kadar uyanık değildirler.

Benton helikoptere doğru yürüyor ve elleri ona yıllar önce Noel'de verdiğim eski siyah yün paltosunun ceplerinde, gümüş rengi saçları rüzgârdan dağılmış bir halde dolly'nin yanında bekliyor. Karlı geceye karşı uzun boylu ve zayıf; yüz hatları düzensiz gölge ışıkta keskin. Uzun bir ayrılıktan sonra onu ne zaman görsem, bir yabancıyla gözleriyle görüyorum ve ona yeniden çekiliyorum, tıpkı uzun zaman önce Virginia'da yeni şef olduğum, Amerika'da bu kadar büyük bir adli tıp sistemini yöneten ilk kadın olduğum ve onun FBI'da bir efsane, yıldız profilci ve o zamanlar Quantico'daki Davranış Bilimleri Birimi'nin başı olduğu zamanki gibi. Konferans odama girdi ve birden sinirlendim ve kendimden emin olamadım ve bunun tartışmak için orada bulunduğumuz seri cinayetlerle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bu adamı tanıyor musun?" diyor kulağıma sarılırken. Beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor, tıraş losyonunun odunsu kokusunu alıyorum ve ceketinin yumuşak derisini yanağımda hissediyorum.

Onun yanından geçip sedandan inen adama bakıyorum, şimdi görebildiğim kadarıyla V12 motorun gırtlaktan gelen mırıltısına sahip koyu mavi ya da siyah bir Bentley. İri ve kilolu, zayıf bir yüzü ve rüzgârda dalgalanan seyrelmiş saçları var. Uzun bir palto giymiş, yakası kulaklarına kadar açık ve eldivenleri takılı, bir limuzin şoförünün mesafeli tavrıyla kibarca uzakta duruyor. Ama bizden haberdar olduğunu hissediyorum. En çok Benton'la ilgileniyor gibi görünüyor.

Adam helikoptere, sonra tekrar Benton'a bakarken, "Başka birini bekliyor olmalı," diye karar verdim. "Ya da kafası karışık."

"Yardımcı olabilir miyim?" Benton ona yaklaşır.

"Dr. Scarpetta'yı arıyorum?"

"Peki neden Dr. Scarpetta'yı arıyor olabilirsiniz?" Benton arkadaş canlısı ama kararlı ve hiçbir şey belli etmiyor.

"Buraya bir teslimat için gönderildim ve aldığım talimatlara göre parti Dr. Scarpetta'nın helikopterinde ya da onunla buluşacaktı. Hangi hizmet birimindensiniz, belki de İç Güvenlik'tensiniz? Gördüğüm kadarıyla FLIR, projektör ve bir sürü özel ekipman var. Oldukça yüksek teknoloji; ne kadar hızlı gidiyor?"

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Doğrudan Dr. Scarpetta'ya bir şey vermem gerekiyor. Siz misiniz? Bana kimlik sormam söylendi." Şoför, Lucy ve Marino'nun eşyalarını yolcu ve bagaj bölmelerinden çıkarışını izliyor. Şoför benimle ilgilenmiyor, bir bakış bile atmıyor. Ben uzun boylu, yakışıklı, gümüş saçlı adamın karısıyım. Şoför Benton'ın Doktor olduğunu düşünüyor. Scarpetta ve helikopterin onun olduğunu.

Benton, sürücüye takip etmekten başka seçenek bırakmayacak şekilde Bentley'e doğru yürürken, "Bu bir kar fırtınasına dönüşmeden önce seni buradan çıkaralım," diyor. "Altı ila sekiz santim yağacağını duydum ama sanırım daha fazlası da yağacak, sanki buna ihtiyacımız varmış gibi, değil mi? Ne kış ama. Sen ? Buralı değilim. Güneyde bir yerlerden. Tennessee diye tahmin ediyorum."

"Yirmi yedi yıldan sonra söyleyebilir misin? Sanırım Yankee gibi konuşmaya çalışmalıyım. Nashville. Altmış altıncı hava üssü kanadıyla burada görevliydim ve bir türlü ayrılamadım. Pilot değilim ama oldukça iyi araba kullanırım." Yolcu kapısını açtı ve içeri eğildi. "Bu şeyi kendin mi uçuruyorsun? Hiç binmedim. Helikopterinin hava kuvvetlerine ait olmadığını hemen anladım. Sanırım eğer CIA'den isen, bana söylemeyeceksin."

Benton'ın beni bıraktığı yerde rampada beklerken sesleri bana doğru geliyor. Onu Bentley'e kadar takip etmemem gerektiğini biliyorum ama adamın kim olduğu, hangi teslimattan bahsettiği ya da Scarpetta adında birinin Hanscom'da helikopterde olacağını ya da helikopteri karşılayacağını ve saat kaçta ineceğini nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yokken arabamızın içinde oturmak istemiyorum. Aklıma gelen ilk kişi Jack Fielding. Muhtemelen seyahat programımı biliyordu ve iPhone'umu kontrol ettim. Anne ve Ollie mesajlarıma cevap vermişler ve çoktan CFC'de bizi bekliyorlar. Ama Fielding'den ses yok. *Ona neler oluyor?* Bir şey var, ciddi bir şey. Bu onun her zamanki sorumsuzluğu, kayıtsızlığı ya da düzensiz davranışlarından başka bir şey olamaz. Umarım iyidir, hastalanmamıştır, yaralanmamıştır ya da karısıyla kavga etmemiştir ve Benton'ın ceketinin cebine bir şey sıkıştırmasını izliyorum. Doğruca SUV'a yöneldi ve bu bana verdiği mesajdı. Bin ve sakın

rampada sorular soruyor. Şoförle olan rahat ve dostane tavrına rağmen hoşuna gitmeyen bir şey oldu.

"Ne oldu?" Kapılarımızı kapattığımız sırada Marino arkayı açıp kutularımı ve çantalarımı içeri tıkmaya başladığında ona soruyorum.

Benton kaloriferi açıyor ve daha fazla eşyam yüklenirken cevap vermiyor ve sonra Marino kapıma geliyor. Cama bir vurdu.

"Kimdi o?" Bentley'e doğru bakıyor, kar kalın ve sert bir şekilde yağıyor, beyzbol şapkasının gagasını buzluyor ve gözlüklerinin üzerinde eriyor.

"Lucy ile bugün Dover'a gideceğinizi bilen çok kişi var mıydı?" Benton onunla konuşurken omzunu bana yaslıyor.

"General. Ve Doktor'a bir mesaj iletmek için aradığımda Yüzbaşı Avallone, adı her neyse. Ve ofisimizdeki bazı kişiler de biliyordu. Neden?"

"Başka kimse yok mu? Belki acil yardım ekiplerine ya da Cambridge polisine bahsederiz?"

Marino duraklar, düşünür ve yüzünde bir ifade belirir. Kime söylediğinden emin değil. Hatırlamaya çalışıyor ve hesap yapıyor. Eğer aptalca bir şey yaptıysa, bunu itiraf etmek istemeyecektir, ne kadar patavatsız olduğu hakkında yeterince şey duymuştur. Bir kez daha azarlanmak niyetinde değil, yine dürüst olmak gerekirse, Lucy ile birlikte beni almak için Delaware'e uçtukları gizli bir bilgiymiş gibi davranması için bir neden yoktu. Nerede olduğum bir devlet sırrı değil, sadece neden orada olduğum ve zaten yarın eve dönmem gerekiyordu.

"Yaptıysan önemli değil." Benton da benimle aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor. "Ben sadece bir habercinin helikopterle burada buluşacağını nasıl bildiğini anlamaya çalışıyorum, hepsi bu."

"Ne tür bir kurye Bentley kullanır?" Marino ona şöyle der.

"Görünüşe göre, güzergâhınız hakkında bilgilendirilen türden Helikopterin kuyruk numarası," diye yanıtlıyor Benton.

"Lanet olası Fielding. Ne halt ediyor bu? Kendini kaybetmiş, olan bu." Marino gözlüğünü çıkarıyor ve silecek şey bulamıyor; yüzü eski tel çerçeveleri olmadan çıplak ve tuhaf görünüyor. "Birkaç kişiye muhtemelen yarın yerine bugün döneceğinden bahsettim. Demek istediğim, ölü adamın kanaması ve diğer her şeyle ilgili yaşadığımız sorun nedeniyle belli ki bazı insanlar biliyordu." O

bunu bana yöneltiyor. "Ama ne yaptığınızı tam olarak bilen Fielding'di ve daha önce içinde bulunduğu için Lucy'nin helikopterini de çok iyi biliyor. Kahretsin, daha yarısını bile bilmiyorsun," diye ekliyor karanlık bir şekilde.

"Ofiste konuşuruz." Benton onun kapatmasını istiyor.

"Onun hakkında gerçekten ne biliyoruz? Neyin peşinde? Onu korumayı bırakmanın zamanı geldi. Seni korumadığı kesin," diyor bana.

Benton ses tonunda bir uyarıyla, "Bunu sonra konuşalım," diye cevap veriyor. "Sana bir şekilde tuzak kuruyorlar," diyor Marino bana.

"Şimdi bu konuya girmenin sırası değil." Benton'ın sesi .

"Senin işini istiyor. Ya da belki sadece senin sahip olmanı istemiyordur." Marino ellerini deri ceketinin ceplerine sokup pencereden uzaklaşırken bana bakıyor. "Evine hoş geldin, Doktor." Arabanın içine savrulan kartaneleri yüzümde ve boynumda soğuk ve ıslak. "Kime gerçekten güvenebileceğini hatırlamak güzel, değil mi?" Ben camı kapatırken bana bakıyor.

Biz rampayı yavaşça geçip henüz açılmış olan güvenlik kapısına doğru ilerlerken, park halindeki jetlerin kanat uçlarında çarpışma önleyici işaretler kırmızı ve beyaz renkte yanıp sönüyor.

Bentley geçiyor, hemen *arkasındayız* ve Massachusetts plakasının üzerinde bir limuzin şirketine ait olmadığını gösteren bir damga olmadığını fark ediyorum. Buna şaşırmadım. Bentley'ler sıra dışıdır, özellikle de insanların sade ve korumacı olduğu buralarda, özel uçakla seyahat edenler bile. Nadiren Bentley ya da Rolls-Royce görüyorum, çoğunlukla Toyotalar ya da Saablar. Havaalanının sivil tarafındaki birkaç uçuş hizmetinden biri olan Signature'ın FBO'sunun önünden geçiyoruz ve elimi Benton'ın ceketinin yumuşak süet cebine koyuyorum, cebinden zar zor çıkan kremsi beyaz zarfa dokunmadan.

"Bana az önce ne olduğunu anlatmak ister misin?" Görünüşe göre ona Bir mektup.

"Kimse buraya uçtuğunu ya da burada olabileceğini bilmemeli, senin hakkında ya da nerede olduğun hakkında hiçbir şey bilmemeli, nokta." diyor Benton, yüzü ve sesi sert. "Belli ki CFC'yi aramış ve Jack de ona söylemiş. Orayı daha önce aradığı kesin, Jack'ten başka kim arayabilir ki?"

Bunu gerçekten bir soru gibi söylüyor ve neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Onun ya da herhangi birinin onunla neden konuştuğunu anlayamıyorum, Tanrı aşkına," diye ediyor Benton, ama bahsettiği anlamadığına inanmıyorum. Ses tonu tamamen başka bir şey söylüyor. Şaşırdığını bile hissetmiyorum.

"Kim?" Çünkü hiçbir fikrim yok. "CFC'yi kim arıyor?"

"Johnny Donahue'nun annesi. Görünüşe göre, bu onun şoförü." İlerideki arabayı göstererek.

Ön cam silecekleri camın üzerinde sürüklenirken yüksek bir lastik sesi çıkarıyor ve çarptıkça sulu kara dönüşen karı itiyor. Önümüzdeki Bentley'in arka lambalarına bakıyorum ve Benton'ın bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Her ne ona bakmalıyız." Cebindeki zarfı kastediyorum. "Bu bir kanıt. Laboratuvarda incelenmeli" diyor.

"Ne olduğunu bilmem gerekir."

"Johnny'nin değerlendirmesini bu sabah bitirdim," diye hatırlatıyor Benton. "Annesinin CFC'yi birkaç kez aradığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Johnny söyledi."

"Bir psikiyatrik hasta size söyledi. Ve bu güvenilir bir bilgi."

"Hastaneye yatırıldığından beri onunla toplamda neredeyse yedi saat geçirdim.

Onun kimseyi öldürdüğüne inanmıyorum. İnanmadığım pek çok şey var. Ama bildiklerime dayanarak annesinin CFC'yi arayacağına inanıyorum" diyor Benton.

"Mark Bishop davasını onunla tartışacağımızı gerçekten düşünmüş olamaz." "Bugünlerde insanlar her şeyin kamuya açık bilgi olduğunu düşünüyor.

" diyor ve varsayımlarda ve genellemeler yapmak ona göre değil. İfadesi bana üstünkörü ve kaçamak geldi. "Ve Bayan Donahue'nun Jack ile bir sorunu var," diye ekliyor Benton ve bu yorum bana samimi geliyor.

"Johnny sana annesinin Jack'le bir sorunu olduğunu söyledi. Peki neden onun hakkında bir fikri olsun ki?"

"bazılarını anlayamıyorum." Karlı yolda gözlerini dikmiş önüne bakıyor, kar daha hızlı yağıyor ve farların arasından geçip cama çarpıyor.

Benton benden bir şeyler sakladığında anlarım. Genelde bunu sorun etmem. Şu anda değil. Zarfı cebinden çıkarıp birinin, muhtemelen Bayan Donahue'nun, görmemi istediği şeye bakmak istiyorum.

"tanıştın mı, konuştun mu?" Ona sordum.

"Şimdiye kadar bundan kaçınmayı başardım, her ne kadar hastaneyi arayıp beni bulmaya çalışsa da, hastaneye yatırıldığından beri birkaç kez aradı. Ama onunla konuşmak benim için uygun değil. Pek çok şey hakkında konuşmak benim için uygun değil ve bunu anladığınızı biliyorum."

"Eğer Jack ya da herhangi biri Mark Bishop'la ilgili ayrıntıları ona anlattıysa, bu ancak bu kadar ciddi olabilir," diye cevap veriyorum.

"Suskunluğunuzu anlıyorum, ya da anladığımı sanıyorum, ama bunu yapıp yapmadığını bilmeye hakkım var."

"Ne bildiğini bilmiyorum. Eğer Jack sana bir şey söylediye," diyor.

"Özellikle ne hakkında?"

Benton'a ve en çok da kendime Fielding ile en son ne zaman konuştuğumu tam olarak hatırlayamadığımı itiraf etmek istemiyorum. Yaptığımız konuşmalar üstünkörü ve kısıydı ve tatillerde birkaç günlüğüne eve geldiğimde onu hiç görmedim. Muhtemelen ailesini de alıp bir yerlere gitmişti ama emin değilim.

Fielding uzun aylar önce özel hayatının ayrıntılarını benimle paylaşmayı bıraktı.

"Özellikle bu dava, Mark Bishop davası," diyor Benton. "Örneğin, olay gerçekleştiğinde Jack bunu sizinle tartıştı mı?"

30 Ocak Cumartesi günü, altı yaşındaki Mark Bishop, Salem'den yaklaşık bir saat uzaklıkta bulunan arka bahçesinde oynarken birisi kafasına çivi çaktı.

"Hayır," diye cevap verdim. "Jack benimle bu konu hakkında konuşmadı."

Çocuk öldürüldüğünde Dover'daydım ve Fielding davayı aldı, bu olağanüstü bir şekilde karakterinin dışındaydı ve o zaman da öyle düşünmüştüm. Çocuklarla hiç ilgilenememişti ama nedense bu çocukla ilgilenmeye karar verdi ve bu beni şok etti. Geçmişte, bir çocuğun cesedi morga götürülürken Fielding bulunmazdı. Fielding'in Mark Bishop vakasını alması hiç mantıklı değildi ve eve dönmediğim için üzgünüm çünkü ilk dürtüm buydu. Buna göre hareket etmeliydim ama Briggs'in bana yaptığını ikinci komutanıma yapmak istemedim. İnanç eksikliği göstermek istemedim.

"Konuyu baştan sona inceledim, ancak Jack ve ben bu konuyu görüşmedik.

ihtiyacım var." Savunmaya geçtiğimi hissediyorum ve bu duruma düşmekten nefret ediyorum. "Teknik olarak, bu onun davası. Teknik olarak, ben burada değildim." Kendimi durduramıyorum ve kulağa zayıf, bahaneler uyduruyormuşum gibi geldiğini biliyorum ve kendime kızıyorum.

"Başka bir deyişle, Jack ayrıntıları paylaşmaya çalışmadı. Ayrıntılarını paylaşmadı ," diyor Benton.

"Nerede olduğumu ve ne yaptığımı bir düşün," diye hatırlatıyorum ona.

"Bunun senin hatan olduğunu söylemiyorum, Kay."

"Benim suçum ne? Ve 'onun' detayları derken neyi kastediyorsun?"

"Jack'e bu konuyu sorup sormadığını soruyorum. Belki de seninle konuşmaktan kaçınmıştır."

"Çocuklar söz konusu olduğunda nasıl olduğunu bilirsiniz. O sırada ona diğer adli tabiplerden birinin bu işi halledebileceğine dair bir mesaj bırakmıştım ama Jack bu işi . Bunu yapmasına şaşırmıştım ama böyle oldu. Dediğim gibi, tüm kayıtları inceledim. Onun, polisin, laboratuvar raporlarının vesaire."

"Yani gerçekten neler olup bilmiyorsun." "Görünüşe göre bilmediğimi söylüyorsun."

Benton sessiz.

"Son gelişmelere ek olarak neler olduğunu biliyor musunuz? Donahue'nun oğlunun yaptığı itirafı?" Tekrar deniyorum. "Elbette haberlerde neler olduğunu biliyorum ve bir Harvard öğrencisinin böyle bir şeyi itiraf etmesi her yerde yer aldı.

Belli ki bana anlatmadığınız ayrıntılar var." Benton yine cevap vermiyor. Fielding'in Johnny Donahue'nun annesiyle konuştuğunu hayal ediyorum.

Fielding'in ona nerede olduğuma dair ayrıntılar vermiş olması mümkün. bu gece olacağını söyledi ve bana bir zarf teslim etmesi için şoförünü gönderdi, ancak şoför Dr. Scarpetta'nın bir kadın olduğunu bilmiyor gibiydi. Benton'ın siyah kürklü ceketine baktım. Karanlıkta, cebindeki zarfın belli belirsiz beyaz kenarını seçebiliyorum.

"Neden ofisinizden biri suçunu itiraf eden kişinin annesiyle konuşsun ki?" Benton'ın sorusu daha çok bir açıklama gibi. Retorik gibi. "Bugün Dover'dan ayrılmanızla ilgili olarak medyaya hiçbir şey sızdırılmadığından kesinlikle eminiz, belki de bu dava yüzünden?" Norton's Woods'ta yere yığılan adamı kastediyor. "Belki de nasıl bildiğinin mantıklı bir açıklaması vardır. Jack dışında mantıklı bir açıklama. Açık fikirli olmaya çalışıyorum."

Hiç de açık fikirli olmaya çalışıyormuş gibi görünmüyor. Fielding'in Bayan Donahue'ya bir sebepten dolayı söylediğine inanıyor gibi geliyor.

Fathom. Tabii Marino'nun dakikalar önce Fielding'in işimi kaybetmemi istediğini söylediği şey değilse

"İkimiz de cevabı biliyoruz." Ses tonumdaki inancı duyuyorum ve Jack Fielding'in neler yapabileceğinden ne kadar emin olduğumu fark ediyorum. "Bildiğim kadarıyla haberlerde hiçbir şey çıkmadı. Bayan Donahue bu şekilde öğrenmiş olsa bile, bu onun Lucy'nin helikopterinin kuyruk numarasını bilmesini açıklamaz. Helikopterle geleceğimi, Hanscom'a ineceğimi ya da saat kaçta ineceğimi nasıl bildiğini de açıklamıyor."

Benton arabasını Cambridge'e doğru sürmektedir ve kar giderek küçülen tanelerden oluşan bir tipidir. Rüzgâr cipi dövüyor, savuruyor ve itiyor, gece değişken ve tehlikeli.

"Şoförün seni ben sanması dışında," diye ekliyorum. "Seninle ilgilenme şeklinden bunu anlayabiliyordum. Sizi Dr. Scarpetta sanıyor ve Johnny Donahue'nun annesi benim bir erkek olmadığımı kesinlikle biliyor olmalı."

"Ne bildiğini söylemek zor," diye cevaplıyor Benton. "Fielding bu davanın adli tabibi, sen değilsin. Dediğiniz gibi, teknik olarak bu olayla hiçbir yok. Teknik olarak sen sorumlu değilsin."

"Ben şefim ve nihai olarak sorumluyum. Günün sonunda Massachusetts'teki tüm ME vakaları bana ait. Bununla bir ilgim var."

"Kastettiğim bu değildi, ama bunu söylediğinizi duyduğuma sevindim."

Tabii ki kastettiği bu değildi. Ne demek istediğini düşünmek istemiyorum. Gitmiştim. Bir şekilde Dover'da olmam ve aynı zamanda CFC'yi bense çalışır hale getirmem gerekiyordu. Belki de bunu istemek fazlaydı. Belki de kasıtlı olarak başarısızlığa uğratıldım.

Benton, "CFC açıldığından beri görünmez olduğunuzu söylüyorum," diyor. "Bir haber karartması içinde kayboldunuz."

"Tasarım gereği," diye yanıtlıyorum. "AFME reklamı pek sevmez." "Elbette tasarım gereği. Seni suçlamıyorum."

"Briggs'in tasarımı." Benton'ın kastettiğinden şüphelendiğim şeyi dile getiriyorum.

Briggs'e güvenmiyorum. Hiç güvenmedi. Ben bunu hep kıskançlığa bağladım. Briggs çok güçlü ve tehditkâr bir adam ve Benton FBI'dan ayrıldığından beri kendini güçlü ya da tehditkâr hissetmiyor ve bir de Briggs'le paylaştığımız bir geçmiş var. Benton'dan önce hayatımda olan çok az insandan biri. John Briggs'le ilk tanıştığımda daha yeni büyümüşüm sanki.

"AFME, CFC kurulana kadar CFC hakkında röportaj vermenizi veya Dover ile ilgili herhangi bir şey hakkında kamuoyu önünde konuşmanızı istemedi.

eğitimini tamamlamıştın," diye devam ediyor Benton. "Bu seni bir süre ilgi odağı olmaktan tuttu. En son ne zaman CNN'e çıktığını hatırlamaya çalışıyorum. En az bir yıl önce."

"Ve tesadüfe bakın ki, bu gece tekrar ilgi odağı olmam gerekiyordu. Ve tesadüfe bakın ki CNN yayını iptal edildi. Buraya dönüşüm geciktikçe geciktiği için üçüncü kez iptal edildi."

"Evet. Tesadüfen. Bir sürü tesadüf var" diyor Benton.

Belki de Briggs beni tehlikeye attı ve bunu kasıtlı olarak yaptı. Beni sistematik olarak daha az görünür hale getirirken daha büyük bir iş için, şimdiye kadarki en büyük iş için yetiştirmek ne kadar zekice olurdu. Beni susturmak için. Nihayetinde benden kurtulmak için. Bu fikir şok edici. Buna inanmıyorum.

Benton daha sonra, "Kimin tesadüfleri, işte bunu bilmeniz gerekir," dedi. "Briggs'in Makyavelist bir şey yaptığını iddia etmiyorum.

O Pentagon'un tamamı değil. O çok büyük bir makinenin sadece bir dişlisi." "Ondan ne kadar hoşlanmadığını biliyorum."

"Sevmediğim şey makine. Her zaman orada olacak. Sadece onu anladığınızdan emin olun, böylece onun tarafından çiğnenmezsiniz."

Açık tarlalar ve sık ormanlık alanlardan geçerken kar camlara çarpıp sekiyor ve bir köprüden geçerken sağ tarafımızdaki korkuluklardan bir dere sertçe akıyor. Burada hava daha soğuk olmalı, kar küçük ve buzlu, çünkü değişen hava koşullarının olduğu ceplere girip çıkıyoruz ve bu beni tedirgin ediyor.

Benton daha sonra, "Bayan Donahue, adli ve CFC'nin müdürü olan Dr. Scarpetta adında birinin Jack'in patronu olduğunu biliyor," dedi. "Size bir şey teslim ettirmek için zahmete girdiğine göre bunu biliyor olmalı. Ama belki de tek bildiği budur," diye özetliyor ve havaalanında olanlara bir açıklama getiriyor.

"Her neyse bakalım." Zarfı istiyorum. "Laboratuvara gitmeli."

"Jack'in patronu olduğumu biliyor ama kadın olduğumu bilmiyor." Mantıksız görünüyor ama mümkün. "Tek yapması gereken beni Google'da aramak olsa da."

"Herkes Google'a girmiyor."

Dünyada hala teknik olarak sofistike olmayan insanlar olduğunu unutmanın benim için ne kadar kolay olduğunu hatırladım, buna şoförü ve Bentley'i olan biri de dahil. İki şeritli dar yolda arka lambaları artık çok ilerimizde, araba koşullara göre çok hızlı sürdükçe küçülüyor ve uzaklaşıyor.

"Şoföre kimliğinizi gösterdiniz mi?" diye sordum. "Ne düşünüyorsun?"

Tabii ki Benton yapmazdı. "Yani senin ben olmadığını fark etmedi." "Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şeyden değil."

"Sanırım Bayan Donahue, Jack'in bir erkek için çalıştığını düşünmeye devam edecek.

Jack'in ona beni nasıl bulacağını söylemesi ve şoförünün beni nasıl tanıyabileceğini, en azından erkek olmadığını belirtmemesi garip. Bunu belirtebilecek zamirleri bile kullanmaması. Tuhaf. Bilmiyorum." Tahmin ettiğimiz şeye ikna olmadım. Doğru gelmiyor.

"Jack hakkında bu kadar çok şüpheniz olduğunu bilmiyordum. Haklı olmadıklarından değil." Benton beni dışarı çekmeye çalışıyor. İçindeki FBI ajanı. Bir süredir görmemiştim.

"Sadece iki kez ısırıldığımı ya da üç kez ısırıldığımı falan söyleme. Lütfen," diyorum içimden. "Bugün bunu yeterince duydum."

"Farkında olmadığımı söylüyorum."

"Onun hakkında bildiğim tek şey her zamanki kuşkularım ve inkârlarımdı," diye cevap veriyorum. "Her zamankinden daha fazla endişelenmemi yeterli bilgiye sahip değilim." Benton'dan elinde yeterli bilgi varsa bana vermesini, bir polis ya da akıl sağlığı doktoru gibi davranmamasını isteme şeklim.

Kendini tutma, diyorum ona.

Ama kendini tutuyor. Tek kelime etmiyor. Dikkati dümdüz ileriye sabitlenmiş, ön panel ışıklarının alçak aydınlatmasında profili keskin. Bizde hep olmuştur. Gizli ve ayrıcalıklı bilgilerin etrafından dolanırız. Sırların etrafında dans ederiz. Bazen yalan söyleriz. Başlangıçta hile yaptık, çünkü Benton başka biriyle evliydi. İkimiz de nasıl aldatacağımızı biliyoruz. Bu gurur duyduğum bir şey değil ve keşke profesyonel olarak gerekli olmaya devam etmese. Özellikle de şu anda. Benton sırların etrafında dans ediyor ve ben gerçeği istiyorum. Ona ihtiyacım var.

"Bakın, ikimiz de onun nasıl biri olduğunu biliyoruz ve evet, CFC açıldığından beri görünmez oldum," diye devam ediyorum. "Günde on sekiz saat çalışarak, personelime telefonla konuşmaya bile vakit bulamadan, bir boşlukta, uzak mesafeden işleri halletmek için elimden geleni yapıyordum. Her şey elektronik ortamda, çoğunlukla e-postalar ve PDF'lerle. Neredeyse kimseyi görmedim. Bu şartlar altında Jack'i asla görevlendirmemeliydim. Onu tekrar işe alıp şehir dışına çıktığımda, herkesi tam olarak olanlara hazırladım. Bunu bana sen söyledin ve bunu söyleyen tek kişi de sen değilsin."

"Onunla ciddi bir sorunun olduğuna inanmayı hiç istemedin," diyor Benton beni daha da tedirgin edecek bir şekilde. "Onlardan çokça yaşamış olsan bile. Bazen inanmaya katlanamadığımız bir gerçeği kabul etmemizi sağlayacak yeterli kanıt yoktur. Söz konusu o olduğunda objektif olamazsın, Kay. Sebebini anladığımdan hiç emin değilim."

"Haklısın ve bundan nefret ediyorum." Boğazımı temizliyorum ve sesimi sakinleştiriyorum. "Ve özür dilerim."

"Sadece bunu çözemeyeceğimi bilmiyorum." Bana bakıyor, iki eli direksiyonda, karla kaplı bir yolda tek başımızayız, karlı bir karanlıkta ilerliyoruz. Bentley artık ileride görünmüyor. "Seni yargılamıyorum."

"Hayatını mahvediyor ve bana tekrar ihtiyacı var."

"Bana bir şey söylemediysen hayatını mahvetmesi senin suçun değil. Aslında, ne olursa olsun, bu senin hatan olmaz. İnsanlar kendi hayatlarını mahvederler. Bunu yapmak için başkalarına ihtiyaçları yoktur."

"Bu tam olarak doğru değil. Çocukken başına gelenleri o seçmedi."

Benton, sanki Fielding'in geçmişi hakkında benim ona anlattığımdan daha fazla şey biliyormuş gibi, "Bu da senin suçun değil," diyor. Çalışanlarımı sorgulamamaya her zaman dikkat etmişimdir, özellikle de Fielding'i sorgulamamaya. Yaşadığı ilk trajediler hakkında konuşmak istemeyebileceği şeylere dikkat edecek kadar bilgim var.

"Elbette kulağa aptalca geliyor," diye ekliyorum.

"Aptalca değil. Sadece hep aynı şekilde bitecek bir drama. Neden onunla birlikte rol yapma ihtiyacı hissettiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Sanki bir şey olmuş gibi hissediyorum. Bana anlatmadığın bir şey."

"Sana her şeyi anlatırım."

"İkimiz de bunun ikimiz için de doğru olmadığını biliyoruz."

"Belki de sadece ölü insanlarla takılmalıyım." Ses tonumdaki acıyı, hayatım boyunca özenle inşa ettiğim bariyerlerden sızan kızgınlığı duyuyorum. Belki de artık onlar olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. "Ölü insanlarla nasıl başa çıkacağımı gayet iyi biliyorum."

"konuşma," diyor Benton sessizce.

Kendime *yorgun olduğumu* söylüyorum. Bu sabah ölen siyahi bir askerin siyahi annesinin telefonda beni ve bana isimler takması, benim Altın Ayı'yı değil

Kural ama *Beyaz Kural*. Sonra Briggs otoritemi geçersiz kılmaya çalıştı. Onun tarafından tuzağa düşürülmüş olabilirim. Başarısız olmamı istiyor olabilir.

Benton daha sonra, "Bu tam bir klişe," diyor.

"Stereotipler hakkında komik bir şey. Genellikle bir şeye dayanırlar." "Böyle şeyler söyleme."

"Jack'le daha fazla sorun yaşamayacağız. Drama sona erecek, söz veriyorum. Tabii çoktan bitirmediğini, işi bırakıp gitmediğini varsayarsak. Bunu daha önce de yapmıştı. Kovulması gerekiyor."

"O sen değilsin, hiçbir zaman olmadın, olamazdın ve o senin lanet olası çocuğun değil." Benton her şeyin bu kadar basit olduğunu düşünüyor ama değil.

"Bırakılması gerekiyor," diye cevap veriyorum.

"O kırk altı yaşında bir adli patolog ve sizin ona gösterdiğiniz güveni ya da onun için yaptığınız hiçbir şeyi hak etmedi."

"Onunla işim bitti."

"Onunla işin bitti. Korkarım bu doğru ve gitmesine izin vermen gerekecek," diyor Benton, sanki karar çoktan verilmiş ve bu bana bağlı değilmiş gibi. "Neden bu kadar suçlu hissediyorsun?" Ses tonunda, tavrında bir şeyler var. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. "Richmond günlerinde, onunla başladığın zamanlarda. Neden suçluluk duyuyorsun?"

"Bu kadar çok soruna neden olduğum için özür dilerim." Sorusunu geçiştirdim. "Herkesi hayal kırıklığına uğratan kişi olduğumu hissediyorum. Burada olmadığım için üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Jack için sorumluluk alıyorum ama artık buna izin vermeyeceğim."

"Bazı şeylerin sorumluluğunu alamazsın. Bazı şeyler senin hatan değildir ve ben sana bunu hatırlatmaya devam edeceğim ve sen muhtemelen senin hatan olduğuna inanmaya devam edeceksin," diyor psikolog kocam.

Neyin benim hatam olup olmadığını tartışmayacağım, çünkü Jack Fielding'e neden her zaman mantıksız bir şekilde sadık olduğumdan bahsedemem. Güney Afrika'dan döndüm ve kefaretim Fielding oldu. O benim kamu hizmetimdi, ceza olarak kendimi mahkum ettiğim şeydi. Ona karşı doğru olanı yapmak için çaresizdim çünkü diğer herkese haksızlık ettiğime inanıyordum.

"Bakıyorum." Benton'ın ceketinin cebindekini kastediyorum. "Bir mektuba, onu tehlikeye atmadan nasıl bakacağımı biliyorum ve Bayan Donahue'nun bana ne yazdığını görmem gerekiyor."

Zarfı kenarlarından hafifçe tutarak dışarı kaydırıyorum ve kapağının gri bir koli bandıyla kapatılmış olduğunu görüyorum; bu bant üzerine kazınmış bir adresi kısmen örtüyor

eski tarz bir serif yazı karakteriyle. Sokağın Boston'daki Beacon Hill'de, Halk Bahçesi'nin yakınında, Benton'ın kuşaklar boyunca ailesine ait olan bir kahverengi taşa sahip olduğu yere çok yakın olduğunu hatırlıyorum. Zarfın ön yüzünde *Dr. Kay Scarpetta: Gizli ibaresi* dolmakalemle özenle yazılmış ve çıplak elle başka bir şeye, özellikle de banda dokunmamaya dikkat ediyorum. Parmak izi, DNA ve mikroskobik materyaller için iyi bir kaynaktır. Gizli izler, kağıt gibi gözenekli yüzeyler üzerinde ninhidrin gibi bir reaktif kullanılarak geliştirilebilir.

"Belki elinizin altında bir bıçak vardır." Zarfı kucağıma koyuyorum. "Ve eldivenlerini ödünç almam gerek."

Benton bana doğru uzanıp torpido gözünü açıyor, içinde Leatherman marka çok amaçlı bir bıçak, bir el feneri ve bir yığın peçete var. Ceketinin ceplerinden bir çift geyik derisi eldiven çıkarıyor ve ellerim eldivenlerin içinde kayboluyor ama parmak izlerimi bırakmak ya da bir başkasının kileri yok etmek istemiyorum. Harita okuma ışığını açmıyorum çünkü görüş mesafesi kötü ve daha da kötüleşiyor. El feneriyle yaptığım işi aydınlatarak zarfın bir köşesine küçük bir bıçak yerleştiriyorum.

Üstten kesiyorum ve katlanmış iki krem rengi kırtasiye kâğıdı çıkarıyorum; üzerinde net olarak seçemediğim bir filigran var, bir tür amblem ya da aile arması gibi görünüyor. Antetli kağıt aynı Beacon Hill adresi ve iki sayfa da uzun yıllardır, belki de en az on yıldır görmediğim el yazısı bir yazı karakterine sahip bir daktilo ile yazılmış. Yüksek sesle okudum:

Sevgili Dr. Scarpetta,

Umarım benim açımdan uygunsuz ve küstahça bir hareket gibi görünen bu davranışımı mazur görürsünüz. Ama ben bir annenin olabileceği kadar çaresiz bir anneyim.

Oğlum Johnny işlemediğini ve işlemiş olamayacağını bildiğim bir suçu itiraf etti. Kuşkusuz son zamanlarda onun için tedavi arayışına girmemize neden olan zorluklar yaşadı, ancak yine de, Harvard'a içine kapanık ve zorbalık yapan on beş yaşında bir çocuk olarak başladığında bile hiçbir zaman ciddi davranış sorunları göstermedi. Eğer bir çöküş yaşayacak olsaydı, evden ilk kez ayrıldığı ve başkalarıyla etkileşim kurmak ve arkadaş edinmek için normal becerilere sahip olmadığı için bunun o zaman olacağını düşünmeliydim. Geçtiğimiz sonbahara kadar oldukça iyiydi.

kişiliği endişe verici bir şekilde değiştiğinde. Ama o kimseyi öldürmedi!

FBI danışmanı ve McLean Hastanesi çalışanlarından Dr. Benton Wesley oğlumun geçmişi ve gelişimsel engelleri hakkında oldukça fazla şey biliyor ve belki de asistanınız Dr. Fielding ile konuşmaya istekli görünmediği için bu detayları sizinle konuşabilir. Johnny'nin hikayesi uzun ve karmaşık bir hikaye ve bunu duymanızı . Geçen Pazartesi McLean'e kabul edildiğinde, bunun kendisi için tehlikeli olduğu düşünüldüğü için olduğunu söylemek yeterli. Başka kimseye zarar vermemiş ya da verebileceğini ima etmemiştir. Sonra birdenbire böylesine vahşi ve korkunç bir suç işlediğini itiraf etti ve kısa süre içinde cezai ehliyeti olmayan deliler için kilitli bir koğuşa nakledildi. Size soruyorum, yetkililer nasıl oldu da onun gülünç ve kandırılmış hikayelerine bu kadar çabuk inandılar?

Sizinle konuşmalıyım, Dr. Scarpetta. Salem'de ölen küçük çocuğun otopsisini ofisinizin yaptığını biliyorum ve ikinci bir görüş istemenin makul olduğuna inanıyorum. Elbette Dr. Fielding'in vardığı sonucu biliyorsunuz - cinayetin önceden planlandığını, dikkatlice planlandığını, şeytani bir tarikat için bir kabul töreni olan soğukkanlı bir infaz olduğunu. Bu kadar korkunç bir şey oğlumun herhangi birine yapabileceği herhangi bir şeyle kesinlikle tutarsızdır ve oğlumun hiçbir zaman herhangi bir tarikatla ilgisi olmamıştır. Korku, doğaüstü ya da şiddet temalı kitaplara ve filmlere olan düşkünlüğünün onu "harekete geçmeye" itmiş olabileceğini varsaymak çok çirkin.

Johnny Asperger sendromundan muzdarip. Bazı alanlarda olağanüstü yetenekli, alanlarda ise tamamen beceriksiz. Takıntılı olduğu çok katı alışkanlıkları ve rutinleri var. 30 Ocak' en yakın olduğu kişiyle, Dawn Kincaid adında üstün yetenekli bir yüksek lisans öğrencisiyle, her Cumartesi sabahı saat 10'dan öğleden sonra 1'e kadar yaptıkları gibi The Biscuit'te brunch yiyordu.

Johnny'nin en belirsiz ayrıntıları hatırlama ve papağan gibi tekrarlama gibi olağanüstü bir yeteneği var ve yetkililere söylediklerinin doğrudan dava hakkında kendisine anlatılanlardan ve haberlerde yer alanlardan geldiği çok açık. Suçlu olduğuna gerçekten inanıyor gibi görünüyor (elimde olmayan nedenlerden dolayı

anlamaya başlayın) ve hatta sol elindeki "delinme yarasının" çocuğun üzerinde kullandığı çivi tabancasının ateş almasından kaynaklandığını iddia ediyor ki bu da uydurma. Yara kendi kendine oluşmuş, bir bifttek bıçağının saplanmasıyla oluşmuş ve onu McLean'e götürmemizin nedenlerinden biri. Oğlum işlemediği bir suç için ağır bir şekilde cezalandırılmaya kararlı görünüyor ve gidişata bakılırsa bu isteğine kavuşacak.

Aşağıda benimle iletişime geçebileceğiniz numaralar var. Umarım merhametli olursunuz ve en kısa zamanda sizden haber alırım.

Saygılarımla,

Erica

Erica Donahue

Ağır, sert kırtasiye kâğıtlarını zarflarına geri , ardından mektubu torpido gözündeki peçetelere sararak omuz çantamın fermuarlı bölmesinde mümkün olduğunca koruyorum. Eğer başka bir şey öğrenmediysem, o da geri dönemeyeceğinizdir. Potansiyel kanıt bir kez kesildiğinde, kirlendiğinde ya da kaybolduğunda, bu bir arkeoloğun malasının eski bir hazineyi parçalamasına benzer.

"Seninle evli olduğumuzu bilmiyor gibi görünüyor," diye yorum yapıyorum yol kenarındaki ağaçlar rüzgârda sallanırken, kar bembeyaz savrulurken.

"olabilir," diye yanıtlıyor Benton.

"Oğlu biliyor mu?"

"Hastalarımın seni ya da özel hayatımı tartışmam."

"O zaman benim hakkımda pek bir şey bilmiyor olabilir."

Erica Donahue'nun şoförüne mektubu teslim edeceği kişinin gümüş saçlı uzun boylu bir adam değil de sarışın küçük bir kadın olduğunu söylememesinin nasıl mümkün olabileceğini anlamaya çalışıyorum.

"Daktilo kullanıyor, bunu kendisinin yazdığını varsayıyorum," diye çıkarımda bulunmaya devam ediyorum. "Ve gizliliği sağlamak için zarfı bantlama zahmetine girecek biri muhtemelen mektubu başkasının yazmasına izin vermez. Hâlâ daktilo kullanıyorsa, internete girip Google'da arama yapması pek olası değil. Filigranlı oymalı kırtasiye malzemeleri, dolma kalem, el yazısı, muhtemelen pürist, çok titiz, işleri yapmak için çok kesin ve belirli bir yolu olan biri."

"O bir sanatçı," diyor Benton. "Ailesinin geri kalanıyla aynı yüksek teknoloji ilgi alanlarını paylaşmayan bir klasik piyanist. Kocasını bir nükleer fizikçi. Büyük oğlu Langley'de mühendis. Ve Johnny, onun da belirttiği gibi, inanılmaz yetenekli. Matematikte, bilimde. O mektubu yazmak ona yardımcı olmayacak. Keşke yazmasaydı."

"Ona çok bağlı görünüyorsun."

"Savunmasız insanların kolay lokma olmasından nefret ediyorum. Birisi farklı olduğu ve hepimiz gibi davranmadığı için mutlaka bir suçu vardır."

"Eminim Essex Bölgesi savcısı bunu duymaktan mutlu olmazdı." Benton'ı Johnny Donahue'yu değerlendirmesi için tutanın o olduğunu varsaymışım ama Benton bir danışman gibi davranmıyor, hele savcılık hiç davranmıyor. Başka bir şey gibi davranıyor.

"Yanıtıcı ifadeler, göz teması eksikliği, yanlış itiraflar. Asperger hastası bir çocuk ve onun hiç bitmeyen yalnızlığı ve arkadaş arayışı" diyor Benton. "Böyle bir kişinin aşırı derecede etkilenmesi alışılmadık bir durum değil."

"Neden birisi Johnny'yi etkileyerek şiddet içeren bir suçun sorumluluğunu üstlenmesini istesin ki?"

"Tek gereken, Salem'e gitmekle ilgili çılgınca konuşmanız ve sonra o küçük çocuğun orada öldürülmesi ne garip bir tesadüf gibi şüpheli bir şeyin önerilmesidir. Elinizi çekmeceye soktuğunuzda bir bifttek bıçağıyla yaralandığınızdan emin misiniz, yoksa başka bir şekilde oldu ve hatırlamıyor musunuz? İnsanlar suçu görür, sonra da Johnny görür. İnsanların duymak istediğini düşündüğü şeyleri söylemeye ve inanmak istediğini düşündüğü şeylere inanmaya yönlendiriliyor. Davranışlarının sonuçları hakkında hiçbir fikri yoktur. Asperger sendromu olan insanlar,

özellikle gençler, tutuklanan ve suçlardan hüküm giyen masum insanlar arasında istatistiksel olarak aşırı temsil edilmektedir."

Kar taneleri aniden büyür ve şiddetli bir rüzgârda beyaz kızılıcık yaprakları gibi çılgınca savrulur. Benton Tiptronic şanzımanın vitesini küçültür ve hafifçe frene dokunur.

"Belki de kenara çekmeliyiz." Farlar etrafımızı saran beyazlıktan yansırken yolu göremiyorum.

"Garip bir fırtına hücresi, mikro patlama gibi." Direksiyona yaklaşıyor, öfkeli rüzgârlar bizi savururken dümdüz ileriye bakıyor. "Sanırım en iyisi oradan uzaklaşmak."

"Belki de durmalıyız."

". Hangi şeritte görebiliyorum. Hiçbir şey gelmiyor." Aynalara bakıyor. "Arkamızda hiçbir şey yok."

"Umarım haklısındır." Sadece kardan bahsetmiyorum. Her şey uğursuz görünüyor, sanki uğursuz güçler etrafımızı sarmış gibi, sanki uyarılıyormuşuz gibi.

"Bu onun için akıllıca bir şey değildi. Duygusal bir şey, hatta belki iyi niyetli bir şey ama akıllıca değil." Benton kaotik beyazlığın içinde çok yavaş ilerliyor. "Kulaktan dolma bilgiler ama bir faydası olmaz. En iyisi onu aramayın."

"Mektubu polise göstermem gerekecek," diye cevap veriyorum. "Ya da en azından onlara bundan bahsetmeliyim ki ne yapmak istediklerine karar versinler."

"İşleri daha da kötüleştirdi." Sanki karar veren kendisiymiş gibi söylüyor. "Onu arayarak bu işe bulaşma."

"Adli etkilemeye çalışması dışında, işleri nasıl daha da kötüleştirdi?" diye sordum.

"Yanlış yaptığı birkaç önemli nokta var. Johnny korku, doğaüstü ya da şiddet kurguları okumaz ya da bu tür filmlere gitmez, en azından benim bildiğim kadarıyla, ve bu detay ona yardımcı olmaz. Ayrıca, Mark Bishop öğleden sonra öldürülmedi. Saat dörde yakındı. Bayan Donahue az önce oğlu hakkında ima ettiği şeyin farkında olmayabilir," diyor Benton, beyaz fırtına başladığı gibi aniden sona ererken.

Taneler yine küçük ve buzlu, kaldırım üzerinde kum gibi dönüyor ve yol kenarlarında sığ sürüklenmeler halinde birikiyor.

"Johnny arkadaşıyla birlikte The Biscuit'teydi, bu doğru," diye devam ediyor Benton, "ama söylediğine göre bire değil ikiye kadar oradaymış. Görünüşe göre, o ve arkadaşları oraya birçok kez gitmişler, ama ben

her Cumartesi saat 10'dan 1'e kadar onunla birlikte olmak gibi katı bir rejimi olduğunun farkındayım."

The Biscuit Washington Caddesi'nde, Cambridge'deki evimizden yürüyerek ancak on beş dakika uzaklıkta ve eve gittiğim cumartesi günlerini düşünüyorum, Benton ve ben kara tahta menüsü ve ahşap banklarıyla küçük kafeye girdiğimizde. Acaba biz oradayken Johnny ve arkadaşı da orada mıydı?

"Arkadaşı kafeden ne zaman ayrıldıkları hakkında ne diyor?" diye sordum. "Saat bir civarında masadan kalktığını ve onu orada otururken bıraktığını çünkü garip davrandığını ve onunla gitmeyi reddettiğini iddia ediyor.

Kadının polise verdiği ifadeye göre, Johnny fal baktırmak için Salem'e gitmekten bahsediyordu, bu konuda çılgınca konuşuyordu ve kadın kapıdan çıktığında hala masadaydı."

Benton'ın bir polis ifadesine bakmış ya da bir tanıgın söylediklerinin ayrıntılarını biliyor olmasını ilginç buluyorum. Benton'ın görevi suçluluğu ya da masumiyeti belirlemek ya da hatta ilgilenmek değil, hastanın doğruyu söyleyip söylemediğini ya da yalan söyleyip söylemediğini ve mahkemeye çıkmaya ehil olup olmadığını değerlendirmektir.

Benton, "Asperger sendromu olan biri fal bakılması, kart okunması ya da bu herhangi bir şey kavramını anlamakta zorlanır," diyor ve o anlattıkça benim kafam daha da karışıyor.

Benimle sanki bir dedektifmiş ve bu davada birlikte çalışıyormuşuz gibi konuşuyor ama konu Jack Fielding'e geldiğinde şifreli konuşuyor. Bunda tesadüfi bir şey yok. Kocam aksi bir görüntü verse bile nadiren bilgi sızdırır. Bana söyleyemeyeceği bir bilgiyi bilmem gerektiğini düşündüğünde, bunu anlamam için bir yol bulur. Eğer bilmememin daha iyi olacağına karar verirse, bana yardım etmez. Bu sinir bozucu bir yaşam tarzı ve en azından onunla hiç sıkılmadığımı söyleyebilirim.

"Johnny soyut düşünemez, metaforları kavrayamaz. O çok somut biri," diyor Benton.

"Peki ya kafenin içindeki diğer insanlar?" diye sordum. "Kafedeki herhangi biri arkadaşının söylediklerini ya da Johnny'nin iddialarını doğrulayabilir mi?"

"O ve Dawn Kincaid'in o Cumartesi sabahı orada olduklarından daha kesin bir şey yok," diyor Benton ve onu değerlendirdiği birinden ne zaman bu kadar rahatsız gördüğümü hatırlamıyorum. "Bunun haftalık bir rutin olduğunu bilmiyorum ve Johnny itiraf ettiğinde aradan birkaç gün . İnsanların ne kadar boktan anıları var ve sonra tahmin etmeye başlıyorlar."

"O zaman elinizde sadece Johnny'nin söyledikleri ve şimdi de annesinin bu mektupta söyledikleri var," diye duyduklarımı yineliyorum. "Biscuit'ten saat ikide ayrıldığını söylüyor ki bu ona Salem'e gidip saat dört civarında cinayeti işlemesi için yeterli zamanı vermemiş olabilir. Annesi ise birde ayrıldığını söylüyor ki bu da ona cinayeti işlemesi için yeterli zamanı vermiş olabilir."

"Dediğim gibi, bunun bir faydası yok. Annesinin mektubunda yazılanlar onun için oldukça kötü. Şu ana kadar itirafının saçmalık olduğunu gösterebilecek tek gerçek mazeret sorunlu bir zaman çizelgesi. Ama bir saat büyük fark yaratır ya da yaratabilir."

Johnny'nin saat bir civarında The Biscuit'teki masasından kalktığını hayal ediyorum.

Salem'e gidiyordu. Trafiğe ve Cambridge ya da Somerville'den çıkıp I-95'te kuzeye doğru ne zaman gittiğine bağlı olarak, saat iki ya da iki buçukta Bishop'ların tarihi bölgedeki evinde olabilirdi.

"Arabası var mı?" diye

sordum. "Araba

kullanmıyor."

"Taksi mi, tren mi? Yılın bu zamanında feribot olmaz. İlkbahara kadar seferlere başlamazlar ve Boston'da binmesi gerekirdi. Ama haklısınız. Arabası olmasaydı, oraya varması daha uzun sürerdi. Ulaşım bulmak zorunda olan biri için bir saat fark yaratırdı."

Benton, "Bu detayı nereden aldığını anlamıyorum," diyor. "Belki de ondan. Belki de hikayesini bir kez daha değiştirmiştir. Johnny, The Biscuit'ten bir değil iki yaşında ayrıldığını söylemişti ama belki de birilerinin duymak istediği şeyin bu olduğunu düşündüğü için oldukça kritik ayrıntıyı değiştirmiştir. Ancak bu alışılmadık, çok alışılmadık bir durum olurdu."

"Daha bu sabah onunla birlikteydin."

"Bir ayrıntıyı değiştirmesi için onu etkileyecek kişi ben değilim."

Benton bu detayın yeni olduğunu ve Johnny'nin kafeden ne zaman ayrıldığını dair hikayesini değiştirdiğine inanmadığını söylüyor. Bayan Donahue basitçe bir hata yapmış gibi görünüyor, ama bunu hayal etmeye çalıştığımda bir şeyler yanlış geliyor.

"Salem'e nasıl gitmiş olabilir ki?" Ben soruyorum.

"Taksiye ya da trene binmiş olabilir ama ikisini de yaptığına dair bir kanıt yok. Ne görülmüş, ne makbuz bulunmuş, ne de Salem'de olduğunu ya da Bishop ailesiyle bir bağlantısı olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yok. İtirafı dışında hiçbir şey," diyor Benton gözleri dikiz aynasına kayarken. "Ve bu konuda önemli olan şey, hikayesinin tam olarak haberlerde yer alan şey olması ve haber hesapları ve teoriler değiştikçe ayrıntıları değiştirmesi. Bu kısım

annesinin mektubunun doğru olduğunu söylüyor. Ayrıntıları kelimesi kelimesine papağan gibi tekrarlıyor. Biri ona bir senaryo ya da bilgi önerdiğinde, başka bir deyişle onu yönlendirdiğinde de. Telkin edilebilirlik, manipülasyona açık olma, şüphe uyandıracak şekilde davranma, Asperger'in ayırt edici işaretleri." Aynaya tekrar bakıyor. "Ve ayrıntılara, başkalarına tuhaf gelebilecek ufak tefek şeylere dikkat. Saatin kaç olduğu gibi. Her zaman Biscuit'ten öğleden sonra ikide çıktığını iddia eder. Tam olarak ikiyi üç geçse. Johnny'ye saatin kaç olduğunu ya da bir şeyi ne zaman yaptığını sorarsanız, size neredeyse saniyesine kadar söyler."

"Peki neden bu detayı değiştirsin ki?"

"Bence değiştirmezdi."

"İnsanların Mark Bishop'u öldürdüğüne gerçekten inanmasını istiyorsa daha erken ayrıldığını söylemesi daha iyi olur gibi görünüyor."

"Mesele insanların buna inanmasını istemesi değil. Kendisi buna inanıyor. Hatırladıkları yüzünden değil, ve kendisine telkin edilenler yüzünden."

"Kim tarafından? Şüpheli olmadan ve sorgulanmadan önce itiraf etmiş gibi görünüyor. Yani örneğin polis tarafından sahte bir itirafta bulunmaya ikna edilmemiş."

"Hatırlamıyor. Saat ikide Biscuit'ten ayrıldıktan sonra dissosiyatif bir atak geçirdiğine, bir şekilde Salem'e gittiğine ve çivi tabancasıyla bir çocuğu öldürdüğüne inanıyor-"

"O ," diye araya giriyorum. "Bu kadarını size kesin olarak söyleyebilirim. Mark Bishop'u çivi tabancasıyla öldürmedi. Kimse yapmadı."

Benton hiçbir şey söylemiyor, kar taneleri yine küçük ve arabaya çarpan kum gibi ses çıkarıyor.

"Bayan Donahue da Jack'in tıbbi görüşünü açıkça yanlış anlamış." Bir ona nasıl davranmam gerektiği konusunda endişelenmeyi bırakmazken, inançla konuşuyorum. Benton'ın dediğini yapmayı ve onu aramamayı düşünüyorum. İdari asistanım Bryce'a sabah ilk iş olarak onunla temasa geçmesini ve üzgün olduğumu ancak Mark Bishop davasını ya da herhangi bir davayı görüşemeyeceğimi söylemesini isteyeceğim. Bryce'ın çok meşgul olduğum, Bayan Donahue'nun sıkıntısından etkilenmediğim izlenimini vermemesi önemli ve bu bana yine Er Gabriell'in annesini, bu sabah Dover'da bana söylediği acı verici şeyleri düşündürüyor. Benton'a, "Otopsi raporunu incelediğinizi ," diyorum.

"Evet."

"O zaman Jack'in raporunda çivi tabancasından bahseden bir şey olmadığını, sadece beyne giren çivilerin neden olduğu yaralanmaların ölüm nedeni olduğunu biliyorsun." Bryce'ın benim adıma böyle bir arama yapmasına izin veremeyeceğime karar verdim. Bunu kendim yapacağım ve Bayan Donahue'dan benimle bir daha iletişime geçmemesini isteyeceğim. Bunun kendi güvenliği için olduğunu vurgulayacağım. Sonra şüpheyle doluyorum, onunla ne yapacağım konusunda ileri geri gidip geliyorum, artık kendimden o kadar emin değilim. Harap olmuş insanlarla, perişan ve öfkeli insanlarla başa çıkma becerime her zaman güvenmişimdir ama bu sabah ne olduğunu anlamıyorum. Hanımefendi.

Gabriel bana yobaz dedi. Daha önce kimse bana yobaz dememişti. "Çivi tabancası, saygın insanlar tarafından göz ardı edilmedi," Benton beni bilgilendirdi. "Jack de dahil."

"Buna inanmak neredeyse imkânsız." "Bunu söyleyip duruyordu."

"Bunu ilk kez duyuyorum."

"Kim dinlerse dinlesin bunu söylüyor. Yazılı raporunda ne olduğu, gördüğünüz evraklar umurunda değil," diye tekrarlıyor Benton dikiz aynasına bakarken.

"Neden laboratuvar raporlarına aykırı bir şey söylesin ki?"

"Ben sadece size silahın çivi tabancası olduğuna dair söylediklerine dair bildiklerimi aktarıyorum."

"Çivi tabancası kullanıldığını söylemek bilimsel ve tıbbi gerçeklere kesinlikle aykırıdır." Yan dikiz aynamda arkamızdaki farları görüyorum. "Bir çivi tabancası, fişek kovanı üzerindeki ateşleme iğnesi izine benzer şekilde, tek bir mekanik darbeye tutarlı alet izleri bırakır. Oysa bu olayda çiviler üzerinde elde tutulan bir çekiçe uyumlu alet izleri var ve çocuğun kafa derisi ile kafatasında çekiç izleri ve altta yatan çürükler var. Çivi tabancaları genellikle ateşli kalıntısına benzer bir astar kalıntısı bırakır, ancak Mark Bishop'un yaralarında kurşun ve baryum negatif çıkmıştır. Çivi tabancası kullanılmamıştır ve polisin, savcının aksini düşündüğünü ima ediyorsanız açıkçası şaşıyorum."

"İnsanların bu davada inanmayı seçtikleri bazı şeyleri anlamak zor değil," diyor Benton ve hız sınırını aşarak süratini artırıyor.

Dikiz aynamdan tekrar bakıyorum ve farlar çok daha yakın. Parlak mavimsi beyaz ışıklar aynada parlıyor. Xenon farları ve sis lambaları olan büyük bir SUV. *Marino*, sanırım. Ve arkasında, umarım, Lucy vardır.

"Söylediğim gibi Johnny'nin itirafının doğru olduğuna inanmak istemek," diye devam ediyor Benton. "Bunun bir yıldırım saldırısı olması gerektiğini düşünmek istiyordum."

Mark Bishop bunun olacağını tahmin edemezdi, yoksa can havliyle m¼cadele ederdi. Tanrı aşkına, hiç kimse bir çocuğun yere yatırıldığını ve birisi kafatasına çekiçle çivi çakarken başına geleceklerden haberdar olduğunu düşünmek istemez."

"Savunma yarası yok, boğuşma kanıtı yok, yere yatırıldığına dair bir kanıt yok. Jack'in raporunda var. Eminim görmüşsünüzdür ve eminim tüm bunları savcıya, polise açıklamıştır."

"Keşke lanet otopsiyi sen yapsaydın." Benton gözlerini aynalarına dikti.

"Jack evraklarında ötesinde tam olarak ne söylüyordu? Çivi tabancası ihtimali dışında."

Benton bana cevap vermiyor.

"Belki de bilmiyorsun," diyorum ama onun inanıyorum.

"Çivi tabancasını göz ardı edemeyeceğini söyledi," diye yanıtlıyor Benton. "Kesin bir şey söylemenin mümkün olmadığını söyledi. Bunu Johnny'nin itirafında iddia ettiği şey nedeniyle kendisine sorulduktan sonra söyledi. Jack'e özellikle ve doğrudan çivi tabancası kullanılıp kullanılmadığı soruldu."

"Cevabım kesinlikle hayır."

"Bunu sizinle tartışacaktı. Bu vakada kesin bir şey söylemenin mümkün olmadığını söyledi. Çivi tabancası olmasının mümkün olduğunu söyledi."

"Size bunun mümkün olmadığını ve kesin olarak söylemenin mümkün olduğunu söylüyorum," diye cevap veriyorum. "Ve bu bir çivi tabancası hakkında internette yazılanlar dışında duyduğum ilk şey, ki onları da dikkate almadım, çünkü kaynaklarından emin olmadığım sürece haberlerdeki çoğu şeyi dikkate almam."

"Birinin kafasına çivi tabancasıyla bastırırsanız, temaslı bir kurşun yarasının oluşturduğu namlu izine benzer bir iz elde edeceğinizi öne sürdü. Kafa derisinde ve alttaki dokuda gördüğümüz şey de bu olabilir. İşte bu yüzden boğuşma olduğuna ya da çocuğun ne olduğunu bildiğine dair bir kanıt yok."

"Temaslı bir silah yarasına benzer bir namlu izi elde edemezsiniz ve bu mümkün değil" diye cevap veriyorum. "Fotoğraflarda gördüğüm yaralar çekiç izleri ve boğuşma izi olmaması, çocuğun bir şekilde işbirliğine zorlanmadığı, ikna edilmediği ya da manipüle edilmediği anlamına gelmiyor. Bana öyle geliyor ki, bazı taraflar inanmak istedikleri şey yüzünden davanın gerçeklerini görmezden gelmeyi tercih ediyor. Bu son derece tehlikelidir."

"Bence Fielding davanın gerçeklerini göz ardı ediyor olabilir. Belki de kasıtlı olarak."

"Aman Tanrım, Benton. Pek çok şey olabilir..."

"Ya da ihmalkârlık. Ya biri ya diğeri," diyor Benton ve aklında bir şey inanıyorum. "Dinle. Geçtiğimiz altı ay boyunca elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Bu ne anlama geliyor?" Ne anlama biliyorum. Gittiğim her gün korktuğum şey anlamına geliyor.

"Karanlık çağlarda Richmond'da senin arkadaşın olduğu zamanları hatırlıyor musun?" Benton, kendisi bilmese de yasak olan bir alana yaklaşıyor. "İlk günden beri çocuklarla uğraşmaya dayanamıyordu, bu kesinlikle doğru, sizin de belirttiğiniz gibi. Bir çocuk geldiğinde deli gibi kaçır, bazen günlerce ortadan kaybolurdu. Siz de onu bulmak için etrafta dolaşır, evine, en sevdiği bara, spor salonuna ya da tekvandoya gider, kendini içkiye verir ya da birinin canına okurdunuz. Tanrı aşkına, hiçbirimiz ölü çocuklarla uğraşmayı sevmiyoruz ama onun gerçek bir sorunu var."

Fielding'i cerrahi patolojiye girmesi, bir hastane laboratuvarında çalışıp biyopsilere bakması için teşvik etmeliydim. Bunun yerine ona danışmanlık yaptım ve cesaretlendirdim.

"Ama Mark Bishop vakasını o aldı," diyor Benton. "Onu diğer doktorlarınızdan birine devretmiş olabilir. Umarım yalan söylememiştir; umarım her şeyin üstüne bir de bunu yapmamıştır." Ama Benton, Fielding'in yalan söylediğini düşünüyor. Bunu söyleyebilirim.

"Başka neyin üstüne?" Marino'nun neden tamponumuzda olduğunu merak ederek yan dikiz aynama bakarken soruyorum.

"Umarım birisi onu, daha iyisini bilse bile çivi tabancası olasılığını öne sürmeye teşvik etmemiştir." Benton'ın kafasını oynatmadan aynaya bakma gibi bir huyu var. Gizli görevde onca yıl, gerçekten mecbur olduğu için arkasını kollaması. Bazı alışkanlıklar asla ölmez.

"Kim?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum."

"Biliyormuş gibi konuşuyorsun. Bana söylemeyeceksin." Onu zorlamanın faydası yok. Bana söylemiyorsa, içindir. Yirmi yıldır dans ediyoruz ve hiç kolaylaşmıyor.

Benton, "Polisler bu davanın çözülmesini istiyor, orası kesin," diyor. "Silahın çivi tabancası olmasını istiyorlar, çünkü Johnny'nin sahip olduğu şey bu.

Çünkü bu düşünceyle baş etmek çekiçle baş etmekten daha kolaydır. Birinin Jack'i etkilemiş olması beni endişelendiriyor."

"Biri mi yaptı? Ya da sadece birinin yaptığını tahmin ediyorsunuz."

Benton daha sonra, "İnsanları etkileyenin Jack olabileceği beni endişelendiriyor," diyor ve gerçekten de böyle düşünüyor.

"Keşke Marino tamponumuzdan çekilse. Lanet ışıklarıyla beni kör ediyor. Ne yapıyor bu?"

"Bu Marino değil," diyor Benton. "Onun Suburban'ında böyle ışıklar yok ve ön plakası var. Bunun yok. Eyalet dışından, ön plaka zorunluluğu olmayan bir eyaletten gelmiş ya da plakası sökülmüş ya da bir şeyle kapatılmış."

Bakmak için arkamı dönüyorum ve ışıklar gözlerimi acıtıyor. SUV sadece birkaç araba boyu arkamızdaydı.

"Belki de biri bizi geçmeye çalışıyordur," diye düşünüyorum yüksek sesle.

"Bakalım, ama sanmıyorum." Benton yavaşladı, cip de yavaşladı. "Bizi geçmenizi sağlayacağım, buna ne dersiniz?" diyor ve arkamızdaki sürücüyle konuşuyor. Benton bana "Geçerken arka plakadan numarayı al" diyor.

Neredeyse yolda duruyorduk ve SUV de durdu. Hızla geri gidiyor ve bir U dönüşü yaparak diğer yöne gidiyor, karlı gecede karlı yolda balık kuyruğu şeklinde ilerliyor. Arka tamponundaki plakayı ya da karanlık ve büyük olması dışında SUV ile ilgili herhangi bir ayrıntıyı seçemiyorum.

"Neden biri bizi takip etsin ki?" Benton'a sanki o bilebilirmiş gibi söylüyorum.

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Benton.

"Biri bizi takip ediyordu. Olay buydu. Hava nedeniyle çok yakın duruyorduk, çünkü görüş mesafesi çok kötüydü, yakın durmak zorundaydınız, aksi takdirde o kişiyi kolayca kaybedebilirdiniz."

"Pisliğin teki," diyor Benton. "Kimse sofistike değil. Tabii kasıtlı olarak orada olduğunu bilmemizi istemediyse ya da fark etmeyeceğimizi düşünmediyse."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Az önce kar fırtınasının içinden geçtik. Bu da nereden çıktı? Hiçbir yerden mi?"

Benton telefonunu alır ve bir numara girer.

"?" diye soruyor cevap verene ve bir süre durakladıktan sonra ekliyor: "Sis farlı, xenonlu, ön plakasız, büyük bir SUV kışımızda. Bu doğru. U dönüşü yaptı ve diğer yöne doğru hızla gitti. Evet, ikinci yolda.

Böyle bir şey geçti mi? Bu çok garip. Kapatmış olmalı. Şey, eğer . . . Evet. Teşekkürler."

Benton telefonunu tekrar konsola yerleştirir ve şöyle açıklar: "Marino birkaç dakika arkamızda, Lucy de hemen onun arkasında. SUV ortadan kayboldu. Eğer biri bizi takip edecek kadar aptalsa, tekrar deneyecek ve biz de bunu çözeceğiz. Eğer amaç gözdağı vermekse, o zaman her kimse hedefini bilmiyor demektir."

"Artık bir hedefiz."

"Bilen hiç kimse bunu denemez." "Senin yüzünden."

Benton cevap vermiyor. Ama söylediklerim doğru. Benton hakkında bir şeyler bilen herkes, onun gözünün korkutulabileceğini düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu farkındadır. Onun , çelik gibi aurasını hissediyorum. Tehdit edildiğinde neler yapabileceğini biliyorum. O ve Lucy karşı karşıya geldiklerinde birbirlerine benzerler. Bunu memnuniyetle karşılarlar. Benton, yeğenimin asla olamayacağı kadar soğukkanlı, hesaplı ve ölçülü.

"Erica Donahue." Aklıma gelen ilk düşünce bu oldu. "Yolumuzu kesmesi için zaten bir kişi gönderdi ve oğlunun çekici, yakışıklı Harvard psikoloğunun ne kadar tehlikeli olduğunu farkında olduğundan şüpheliyim."

Benton gülümsemiyor. "Mantıklı olmazdı."

"Nerede olduğumuzu kaç kişi biliyor?" Acımasızca yoğun olan havayı hafifletmeye çalışmanın bir anlamı yok. Benton'ın da kendine göre bir uyanıklığı var. Lucy'ninkinden farklı ve bunu gizlemekte çok daha başarılı. "Ya da nerede olduğumu. Kaç kişi biliyor?" Devam ediyorum. "Sadece anne ya da şoför değil. Jack ne yaptı?"

Benton yine hızlanıyor ve bana cevap vermiyor.

"Jack'in bizi korkutmak için bir nedeni olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Ya da denemek için," diyorum.

Benton cevap vermiyor, sessizlik içinde yol alıyoruz ve sis lambaları ve xenon farları olan SUV'hiçbir iz yok.

"Lucy onun çok içtiğinden şüpheleniyor." Benton sonunda tekrar konuşmaya başlar. "Ama bunu ondan öğrenmelisin. Ve Marino'dan." düz ve içindeki affetmezliği duyuyorum. Çoğu zaman bu konuda sessiz kalsa da Fielding'i küçümsemekten başka bir şey yapmıyor.

"Jack neden yalan söylesin ki? Neden birini etkilemeye çalışsın ki?" Ona geri döndüm.

"Görünüşe göre, geç geliyor ve ortadan kayboluyor ve yine cilt sorunları yaşıyor." Benton soruma cevap vermiyor. "Umarım her şeyin üstüne bir de steroid kullanmıyordur, özellikle de bu yaşta."

Fielding'in aşırı stresli olduğunda egzama ve alopesi sorunları yaşadığı ve bunu engelleyemediği şeklindeki olağan savunmaya direniyorum. Her zaman vücuduna takıntılı olmuştur, klasik bir megarexia veya kas dismorfisi vakasıdır ve büyük olasılıkla bu, küçük bir çocukken maruz kaldığı cinsel istismara bağlanabilir. Listeyi alt alta sıralamak saçma olur ve bu sefer bunu yapmayacağım. Bir kez olsun yapmayacağım. Yan dikiz aynamı kontrol etmeye devam ediyorum. Ama xenon farlar ve sis lambaları gitmiş.

"Neden bu dava hakkında yalan söylesin ki?" Tekrar soruyorum. "Neden bu konuda birilerini etkilemek istesin ki?"

Benton, "Bir çocuğun bu kadar hareketsiz kalmasını nasıl sağlayabileceğinizi hayal bile edemiyorum," diyor ve Mark Bishop'un ölümünü düşünüyor. "Aile evin içindeydi ve çılglık duymadıklarını, hiçbir şey duymadıklarını iddia ediyorlar. Mark'ın bir dakika önce oyun oynadığını ve bir dakika sonra bahçede yüzüstü yattığını iddia ediyorlar. Ne olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum."

". Soruma cevap vermeyeceğinize göre bunu konuşacağız."

"canlandırmaya, yeniden inşa etmeye çalıştım ama bir alamadım. Aile evdeydi. Büyük bir bahçe değil. Nasıl olur da kimse kimseyi görmez ya da bir şey duymaz?"

Marino'nun bir ligde bowling oynadığı Lanes & Games'in önünden geçerken yüzü kasvetli. Takımının adı ne? *Spare None*. Yeni arkadaşları, kolluk kuvvetleri ve askerler.

Benton yine "Her şeyi gördüğümü sanıyordum ama nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum," diyor çünkü Fielding hakkında gerçekten aklından geçenleri bana söyleyemiyor ya da söylemek istemiyor.

"Ne yaptığını çok iyi bilen biri." Bunu hayal edebiliyorum. Katilin ne yaptığını acı verici detaylarıyla hayal edebiliyorum. "Çocuğu rahatlatabilen, belki de söyleneni yapması için onu kandırabilen biri. Belki Mark bunun bir oyunun, bir fantezinin parçası olduğunu düşündü."

Benton, "Bir yabancı bahçesine geldi ve kafasına çivi çakılmasını içeren bir oyun oynamasını sağladı - ya da oynuyormuş gibi yaptı, ki bu daha olası," diye düşünüyor. "Olabilir. Ama bir yabancı? Bunu bilemem. Seninle konuşmayı özledim."

"Yabancı biri değildi ya da en azından Mark'a öyle görünmüyordu. ne yapması istenirse istensin, güvenmemesi için hiçbir neden olmayan biri olduğundan şüpheleniyorum." Bunu yaraları ya da yarasızlığı hakkında bildiklerime dayandırıyorum. "Cesette korkmuş ve paniklemiş, savaşıma ya da kaçmaya çalışan biri olduğuna dair hiçbir iz yok. Bence büyük ihtimalle katili tanıyordu ya da bir nedenden dolayı işbirliği yapmaya meyilliydi. Seninle konuşmayı özledim ama şu an buradayım ve sen benimle konuşmuyorsun."

"Seninle konuşuyorum."

"Bir gün içkine Sodyum Pentotal katacağım. Ve bana hiç söylemediğin her şeyi öğreneceğim."

"Eğer işe yarasaydı, ben de karşılık verirdim. Ama o zaman ikimizin de başı ciddi belaya girerdi. Her şeyi bilmek istemezsin. Ya da bilmemelisin. Ve muhtemelen ben de bilmemeliyim."

"Otuz Ocak'ta saat dört." Mark öldürüldüğünde havanın ne kadar karanlık olduğunu düşünüyorum. "O gün güneş saat kaçta battı? Hava nasıldı?"

"Saat dört buçukta tamamen karanlık, soğuk ve bulutlu" diyor Benton, eğer olayı soruşturan kişi kendisi olsaydı bu ayrıntıları ilk iş olarak öğrenirdi.

"Yerde kar olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum."

"Salem'de değil. Liman yüzünden çok yağmur yağıyor. Su havayı ."

"Yani Bishop'ların bahçesinde hiç ayak izi bulunamadı."

"Hayır. Saat dörtte hava kararıyordu ve arka bahçe çalılıklar ve ağaçlar yüzünden gölgeler ," diyor Benton, sanki davanın dedektifiymiş gibi. "Aileye göre, anne Bayan Bishop, Mark'ı eve getirmek için saat dört yirmi gibi dışarı çıkmış ve onu yaprakların arasında yüzüstü bulmuş."

"Neden onu bulduğunda daha yeni öldürülmüş olduğunu varsayıyoruz? Kesinlikle fiziksel bulguları ölüm tam olarak akşam dört olarak belirlememize izin vermeyecektir."

Benton, "Ebeveynlerin yaklaşık dört çeyrekte pencereden dışarı baktıklarını ve Mark'ın oynadığını gördüklerini hatırlamaları," diyor.

"Oynamak' mı? Bu tam olarak ne anlama geliyor? Ne tür bir oyun?" "Tam olarak bilmiyorum." Benton yine kaçamak cevaplar verdi. "Konuşmak istiyorum aileye." Onlarla çoktan konuştuğundan şüpheleniyorum. "Pek çok eksik ayrıntı var. Ama bahçede tek başına oynuyordu ve

Annesi saat dört buçuk civarında pencereden dışarı baktığında onu görememiş. Bunun üzerine eve getirmek için dışarı çıkmış, bulmuş, uyandırmaya çalışmış ve kucasına alıp içeri sokmuş. Saat tam dört yirmi üçte dokuz-bir-bir'i aradı, histerik bir haldeydi, oğlunun hareket etmediğini ya da nefes almadığını, bir şey yutmuş olmasından endişe ettiğini söyledi."

"Neden boğulmuş olabileceğini düşünsün ki?"

"Görünüşe göre, oyun oynamak için dışarı çıkmadan önce cebine biraz Noel şekeri koymuş. Sert şekerlermiş ve kapıdan çıkarken ona söylediği son şey, koşarken ya da zıplarken şeker emmemesi olmuş."

Benton'ın Piskoposlardan bizzat türden bir ayrıntı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onlarla konuştuğunu hissediyorum.

"Ve ne tür bir oyun bilmiyoruz? Kendi başına koşup zıplıyor muydu?" Ben soruyorum.

"Johnny itiraf ettikten sonra bu davaya dahil oldum." Benton yine kaçamak cevaplar veriyor. Nedense Mark'ın arka bahçesinde ne yaptığı hakkında konuşmak istemiyor. "Bayan Bishop daha sonra polise bölgede kimseyi görmediğini, mülklerinde kimsenin olduğuna dair bir işaret olmadığını ve Mark acil servise gelene kadar öldürüldüğünü bilmediğini söyledi. Çiviler sonuna kadar çakılmıştı, saçları onları gizliyordu ve hiç kan yoktu. Ayakkabıları da kayıptı. Bahçede oynarken bir çift Adidas giyiyordu ve onlar da gitmişti ve hala ortaya çıkmadılar."

"Karanlıkta bahçesinde oynayan bir çocuk. Yine, bir yabancıyla işbirliği yapacağını hayal etmek zor. Tabii içgüdüsel olarak güvendiği bir şeyi temsil eden biri değilse." Bu noktaya değinmeye devam ediyorum.

"Bir itfaiyeci. Bir polis. Dondurma kamyonunu süren adam. Bu tür şeyler," diye düşünüyor Benton, sanki bu konu hakkında konuşmak güvenliymiş gibi. "Ya da daha kötüsü. Kendi ailesinden biri."

"Ailesinden biri onu böylesine sadistçe ve iğrenç bir şekilde öldürüp ayakkabılarını mı alacak? Ayakkabıları almak bir hatıra gibi görünüyor."

"Ya da öyle görünmesi gerekiyordu," diyor Benton.

"Ben adli psikolog değilim," diyorum sonra. "Sizin rolünüzü oynuyorum ve oynamamalıyım. Olayın nerede olduğunu görmek istiyorum. Jack olay yerine hiç gitmedi ve geçmişe dönük bir ziyaret yapması gerekirdi." Bunu söylerken ruh daha da kötüleşiyor. Mark Bishop'ın sahnesine gitmemiştii, Norton'un Woods'una da gitmemiştii.

"Ya da başka bir çocuk. Çocuklar ölümcül bir oyun oynuyorlar," diyor Benton. "Eğer başka bir çocuksa," diye cevap veriyorum, "oldukça iyi bilgilendirilmişti. anatomik olarak."

Otopsi fotoğraflarını gözümün önüne getiriyorum, çocuğun kafası ve kafa derisi geriye yansıyor. CT taramalarını, beyne giren dört adet iki inçlik demir çivinin üç boyutlu görüntülerini hayal ediyorum.

"Bunu kim yaptıysa çivileri çakmak için daha ölümcül yerler seçemezdi," diye açıklıyorum. "Üç tanesi sol kulağın üstündeki şakak kemiğinden geçip ponsa saplanmış. Bir tanesi kafatasının arkasına çakılmış, yukarı doğru yönlendirilmiş, böylece servikomedüller kavşağı ya da üst servikal omuriliğe zarar vermiş."

"Bu onu ne kadar hızlı öldürürdü?"

"Neredeyse anında. Sadece başının arkasına çakılan çivi bile onu dakikalar içinde öldürebilirdi, artık nefes alamadıktan sonra ölmek için gereken süre kadar kısa. Omuriliğin C-bir ve C-iki seviyelerindeki yaralanma almayı engeller. Polis, savcı ve jüri, başka bir çocuğun bunu yapabileceğine inanmakta zorlanacaktır. Görünüşe göre ölüme neden olmak, neredeyse anında ölüme neden olmak amaçlanmıştı ve çekiç ve çiviler olay yerinde, bahçede ya da evde olmadığı sürece bu önceden planlanmıştı. Doğru mu?"

"Bir çekiç, evet. Ama hangi evde çekiç yoktur ki? Ve alet izleri uyuşmuyor. Ama bunu laboratuvar raporlarından biliyorsun. Onu öldüren çiviler gibi çivi yok. Bunlar ailenin evinde bulunmadı ve çivi tabancası da yok." diyor Benton.

"Bunlar L başlı çivilerdi, genellikle yer döşemelerinde kullanılırdı."

"Polise göre, evde böyle bir çivi bulunmadı," diye tekrarlıyor.

"Demir, paslanmaz çelik değil." Fotoğraflardan, laboratuvar raporlarından ayrıntılar devam ediyorum ve bu sırada kendimi dinliyorum, Benton'la sanki benimmiş gibi vakanın üzerinden geçtiğimin farkındayım. Sanki onunmuş gibi. Sanki ilk günlerimizde birlikte çalıştığımız gibi çalışıyormuşuz gibi. "Koruyucu çinko kaplamalarına rağmen pas izleri var, bu da yeni satın alınmadıklarını gösteriyor," diye devam ediyorum. "Belki de bir yerlerde yatıyorlardı ve neme, muhtemelen tuzlu suya maruz kalmışlardı."

"Olay yerinde böyle bir şey yok. L başlı döşeme çivisi yok, demir çivi hiç yok," diyor Benton. "Baba bir çivi tabancası olduğu söylentisini yayıyordu, en azından kamuoyu önünde."

"Alenen. Yani medyaya söyledi," diye tahmin ediyorum. "Evet."

"Ama ne zaman? Medyaya ne zaman söyledi? Önemli olan soru bu. Bu söylenti nereden ve ne zaman çıktı? Babayla başladığına dair kesin bir bilğimiz var mı, çünkü eğer öyleyse bu çok önemli. Bir mazeret sunduğu, sahip olmadığı bir silahı öne sürdüğü, polisi yanlış yöne yönlendirmeye çalıştığı anlamına gelebilir."

"Biz de aynı şeyi düşünüyoruz," diyor Benton. "Bay Bishop bunu medyaya önermiş olabilir, ama asıl soru, bunu önce ona öneren oldu mu?"

Daha fazla incelik seziyorum. Bana öyle geliyor ki Benton çivi tabancasıyla ilgili söylentinin nasıl başladığını biliyor. Kimin başlattığını biliyor ve ne ima ettiğini tahmin etmek zor değil. Jack Fielding insanların bu dava hakkındaki düşüncelerini etkilemeye çalışıyor. Belki de şu anda tüm haberlerde yer alan söylentinin arkasındaki kişi Fielding'dir.

"Geçmişe dönük bir inceleme yapmalıyız. Salem dedektifinin adını hatırlamaya çalışıyorum." Yapacak o kadar çok şey var ki, kaçırdığım o kadar çok şey var ki. Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Saint Hilaire. İlk adı James."

"Onu tanımıyorum." Kendi hayatıma yabancıyım.

"Johnny Donahue'nun suçlu olduğuna ikna olmuş ve birinci derece cinayetle suçlanmasının an meselesi olmasından endişe ediyorum. Hızlı hareket etmeliyiz. Saint Hilaire, Bayan Donahue'nun size yazdıklarını okuduğunda daha da kötü olacak. Daha da ikna olacak. Çabuk bir şeyler yapmalıyız," diyor Benton. "Umursamamam gerekiyor ama umursuyorum çünkü Johnny yapmadı ve hiçbir jüri onu sevmeyecek. O uygunsuz biri. İnsanları yanlış tanıyor ve onlar da onu yanlış tanıyor. Onun duygusuz ve kibirli olduğunu düşünüyorlar. Komik olmayan bir şey olduğunda gülüyor ve kıkırdıyor. Kaba ve açık sözlü ve hiçbir fikri yok. Her şey çok saçma. Bir rezalet. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en klasik sahte itiraf örneklerinden biri."

"O zaman neden hala McLean'de kilitli bir üniteye tutuluyor?"

"Psikiyatrik tedaviye ihtiyacı var ama hayır, psikotik hastaların bulunduğu bir birime kapatılmamalı. Bu benim fikrim ama kimse dinlemiyor. Belki Renaud ve Saint Hilaire ile konuşabilirsin ve seni dinlerler. Salem'e gider ve davayı onlarla birlikte gözden geçiririz. Oradayken etrafa da bakarız."

"Peki ya Johnny'nin arızası?" diye sordum. "Annesine inanacak olursak, Harvard'daki ilk üç yılında iyiydi ve aniden hastaneye yatırılması mı gerekti? Kaç yaşında?"

"On sekiz. Son sınıfına başlamak için geçen sonbaharda Harvard'a döndü ve gözle görülür bir şekilde değişti," dedi Benton. "Sözlü ve cinsel olarak agresif, giderek daha tedirgin ve paranoyak. Düzensiz düşünme ve çarpık algılar. Şizofreniye benzer belirtiler."

"Uyuşturucu mu?"

"kanıt yok. Cinayeti itiraf ettiğinde teste tabi tutulmuş ve negatif çıkmış; saçında bile uyuşturucu ve alkol bulunmamış. Yüksek lisans arkadaşı Dawn Kincaid MIT'de çalışıyor ve Johnny ile bir proje üzerinde birlikte çalışıyorlardı. Onun için o kadar endişelenmiş ki sonunda ailesini aramış. Bu Aralık ayındaydı. Bir hafta önce ise Johnny elindeki bıçak yarasıyla McLean'e yatırıldı ve psikiyatristine Mark Bishop'u öldürdüğünü, Salem'e trenle gittiğini ve sırt çantasında bir çivi tabancası olduğunu, hayatını ele geçiren şeytani bir varlıktan kurtulmak için bir insan kurban etmesi gerektiğini söylediğini anlattı."

"Neden çivi? Neden başka bir silah değil?"

"Demirin sihirli güçleriyle ilgili bir şey. Ve bunların çoğu haberlerde yer aldı."

İnternette şeytan kemiğiyle ilgili bir şey gördüğümü hatırlıyorum ve bundan bahsediyorum.

"Aynen öyle. Eski Mısır'da demire ne denirdi?" diye yanıtlıyor Benton. "Salem'deki bazı dükkanlarda şeytan kemiği satıyorlar."

"Kırmızı saten bir kese içinde taşıdığınız bir X şeklinde birbirine tutturulmuş. Bazı cadılarda görmüştüm. Ama aynı tip çiviler değil. Cadılıktakiler daha çok çiviye benziyor, antika gibi görünmeleri gerekiyor. Ve çinko ile işlendiklerinden, galvanize edildiklerinden şüpheliyim."

"Sözde demir kötü ruhlara karşı koruyormuş, Johnny'nin demir çivi kullanmasının açıklaması da bu. Bu onun açıklaması. Ve hikayesi tamamen orijinal değil; az önce de belirttiğiniz gibi, cinayeti itiraf etmeden önceki günlerde tüm haberlerde yer alan teorilerden biriydi." Benton duraksıyor ve ekliyor: "Sizin ofisiniz de muhtemelen Salem bağlantısı nedeniyle cinayet nedeni olarak kara büyüü öne sürdü."

"Teori sunmak bizim işimiz değil. Bizim işimiz tarafsız ve objektif olmak, dolayısıyla böyle bir şey önerdiğimizi söylerken neyi kastettiğinizi bilmiyorum."

"Sadece bunun konuşulduğunu söylüyorum."

"Kiminle?" Ama ben biliyorum.

"Jack her zaman serseri gibiydi. Ancak sahip olduğu küçük dürtü kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyor" diyor Benton.

"Sanırım Jack'in artık çözmeye çalışamayacağım bir sorun olduğunu tespit ettik. Hangi proje?" Benton'ın Johnny Donahue'nun MIT'deki kadın arkadaşı hakkında söylediklerine geri dönüyorum. "Peki Johnny'nin branşı ne?"

"Bilgisayar bilimi. Geçen yaz başından beri Cambridge'deki Otwahl Technologies'de staj yapıyordu. Annesinin de belirttiği gibi, bazı alanlarda alışılmadık derecede yetenekli. "

"Ne yapıyordu? Orada ne yapıyordu?" Az önce geçtiğimiz yerden çok uzakta olmayan Hoover Barajı gibi yükselen prekastın katı cephesini, Cambridge'in xenon ışıklı SUV'un kaybolmadan önce bizi takip ettiği kısmını hayal ediyorum.

"UGV'ler ve ilgili teknolojiler için yazılım mühendisliği," diyor Benton, sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi, çünkü benim UGV'ler hakkında ne yaptığımı bilmiyor.

İnsansız kara araçları. Ölü adamın evindeki MORT prototipi gibi askeri robotlar.

"Burada neler oluyor Benton?" Hissederek söylüyorum. "Tanrı aşkına neler oluyor?"

Fırtına duruldu, rüzgar artık çok daha sakin ve kar şimdiden birkaç santim derinliğinde. Memorial Drive'da trafik düzenli, New England kışlarına alışkın insanlar için hava durumu pek önemli değil.

Yolun sol tarafında MIT kardeşlik evlerinin çatıları ve oyun alanları bembeyaz, diğer tarafta ise bisiklet yolu ve kayıkhanenin üzerinden duman gibi süzülen kar, Charles'ın buz gibi karanlığında kayboluyor. Daha doğuda, nehrin limana döküldüğü yerde, Boston silueti hayalet gibi dikdörtgen şekiller ve sütlü gecede ışık lekelerinden ibarettir ve Logan üzerinde hava trafiği yoktur, görünürde tek bir uçak bile yoktur.

"Renaud ile mümkün olan en kısa sürede görüşmeliyiz, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur." Benton, Essex Bölge Savcısı Paul Renaud'un Johnny Donahue'nun itirafında başka şeyler de olabileceğini bilmesi gerektiğini düşünüyor,

Harvard son sınıf öğrencisi ile soğutucumdaki ölü adamın bir şekilde bağlantılı olabileceğini . "Peki ya bu işin içinde DARPA varsa?" Benton ekliyor.

"Otwahl DARPA'dan fon alıyor. Ama bu DARPA değil, Savunma Bakanlığı değil. Sivil, uluslararası bir özel sektör" diye yanıtlıyorum. "Ama MORT'u beceriksizce icat ettiklerinden bu yana on milyonlarca, belki de çok daha fazla, önemli hibeler yoluyla hükümetle yakından bağlantılı olduğu kesin."

"Asıl soru başka neye . Şu anda tüm bu olaylarda önemli olabilecek neye durumdalar?"

"Dürüst olmak gerekirse, kesin bir şey söyleyemem. Ama sadece oraya bakarak bile ne olduğunu anlayabilirsin." Hanscom'a doğru geri dönecek olsaydık, Otwahl Technologies ve bitişindeki süper iletken test tesisinin bir mil yakınından geçecektik, kendi özel polis gücüne sahip devasa bir müstakil kompleks. "Nötron bilimi, büyük olasılıkla malzeme bilimi ve bunun yeni teknolojilere uygulanması nedeniyle."

"Robotik," diyor Benton.

"Robotlar, nanoteknoloji, yazılım mühendisliği, sentetik biyoloji. Lucy bu konuda bir şeyler biliyor."

"Muhtemelen bir şeyden daha fazlası."

"Onu tanımak, evet. Bir şeyden çok daha fazlası."

"Muhtemelen askerlerimiz hiç tükenmesin diye lanet insansılar yapıyorlar."

"Olabilirler." Şaka yapmıyorum.

"Ve Briggs bu adamın dairesindeki robotu biliyordur." Benton ölü adamın dairesini kastediyor. "Video klipler yüzünden mi? Başka ne olabilir ? Acaba Jack'e bu konuda bir şey söyledi mi, arayıp sorular sorarak onu uyardı mı?"

Adam ve Lucy'nin bulduğu kayıtlar hakkında daha ayrıntılı bilgi vererek, Marino'nun ben inceleme fırsatı bulamadan Briggs'e uygunsuz bir şekilde e-posta ile gönderdiği ve benim de Dover'daki Sivil Hava Terminali'ne giderken sadece yüzeysel olarak görme fırsatı bulduğum kayıtları anlatıyorum. Benton'a dairenin içinde kapının yanında park halinde duran ve MORT olarak bilinen altı bacaklı robot Mortuary Operational Removal Transport'tan bahsettim ve ona tartışmaları, bazı politikacılarla ve özellikle Briggs'le tiyatroda ya da herhangi bir yerde kayıpları kurtarmak için bir makine kullanma konusunda yaşadığım anlaşmazlıkları hatırlattım.

Zincirli testere gibi ses çıkaran, gazla çalışan metal bir yapının yeryüzünü yalpalayarak geçmesinin acımasızlığını, dehşetini anlatıyorum.

Yaralı ya da ölü insanları, boğa karıncasının çene kemiğine benzeyen kısıkaçlarla kavrayarak kurtarıyorlardı. Benton'a "Savaş alanında ölüyorsanız ve yoldaşlarınız sizin için bunu gönderiyorsa bunun verdiği mesajı bir düşünün" dedim. "Bunu haberlerde görürlerse kurbanın sevdiklerine nasıl bir mesaj gönderir?"

Benton, "Savunma ödenekleri Senato alt komitesi önünde ifade verirken böyle kışkırtıcı dil kullandınız," diyor.

"Ne söyledığımı kelimesi kelimesine hatırlamıyorum."

"Otwahl'da hiç arkadaş edinmediğine eminim. Muhtemelen hakkında hiçbir fikrinizin olmadığı düşmanlar edindiniz."

"Mesele Otwahl ya da başka bir teknoloji şirketi değildi. Otwahl'ın tek yaptığı insansız bir robotik araç yaratmaktı. Sözde faydalı amacını ortaya koyanlar Pentagon'daki insanlardı. Sanırım başlangıçta MORT'un bir packbot olması gerekiyordu, daha fazlası değil. Bu geceye kadar Otwahl'ın şirket olduğunu bile hatırlamıyordum. Hiçbir zaman ilgimi çekmediler. Benim anlaşmazlığım Pentagon'laydı ve yerimde duracaktım." *Bu sefer* neredeyse söyleyecektim. Ama kendimi tutuyorum. Benton o zaman yerimde durmadığımı bilmiyor.

"Unutmamış düşmanlar. Bu tür düşmanlar asla unutmaz. Tüm bunlar olurken haberim olmadığı için üzgünüm" diyor Benton, çünkü ben Capitol Hill'de düşmanlar edinirken o buralarda değildi. Koruyucu tanık programındaydı ve bana tavsiye ya da öğüt verebilecek, hatta ölmediğine dair güvence verebilecek bir konumda değildi. "Bu konuda dosyalarınız olmalı, o zamandan kalma kayıtlar."

"Neden?"

"Bir göz atmak, hızlanmak istiyorum. Bu birkaç şeyi açıklayabilir." "Ne gibi şeyler?"

Benton, "O zamandan elinizde ne olduğuna bakmak istiyorum," diyor.

İfademin transkriptleri, televizyonda yayınlanan bölümlerin video kayıtları C-SPAN: Elimdekiler Cambridge'deki bodrum katımızda bulunan kasamda - onun görmesini istemediğim bazı eşyalarla birlikte - duruyor. Kalın gri bir akordeon dosya ve kendi fotoğraf makinemle çektiğim fotoğraflar. FTA DNA toplama kitlerinden önce doğaçlama olarak hazırladığım kan lekeli beyaz karton kareler, çünkü kan hava ile kurutulursa sonsuza kadar dayanabilirdi ve teknolojinin nereye gittiğini biliyordum. Tırnak kesikleri, kasık taramaları ve kafa kılları içeren düz beyaz zarflar. Oral, anal ve vajinal sürüntüler, kesilmiş ve yırtılmış kanlı külotlar. Boş bir Chablis şişesi, bir bira kutusu. Kaçırdığım malzemeler

Yirmi yıldan daha uzun bir süre önce, yarım dünya ötedeki karanlık bir kıtada, sahip olmamam gereken kanıtlar, özel olarak test ettirmemem gereken maddeler, ama yaptım. Benton'ın Cape Town vakalarından haberdar olması halinde benim hakkımda aynı şeyleri hissetmeyebileceğini ciddi olarak düşünüyorum.

"Eskiler ne der bilirsiniz, intikam soğuk yenir," diye devam ediyor.

"Savunma Bakanlığı ve Otwahl Technologies arasında ortak bir girişim olan milyonlarca dolarlık devasa bir projeyi mahvettiniz ve ayak parmaklarınıza bastınız ve aradan birkaç yıl geçmesine rağmen, siz unutmuş olsanız bile dışarıda unutmayan insanlar olduğundan şüpheleniyorum. Ve şimdi burada, Otwahl'ın arka bahçesinde Savunma Bakanlığı ile çalışıyorsunuz. İntikamınızı almak için mükemmel bir fırsat."

"mi? Norton's Woods'ta bir adamın ölmesi ödeşme mi?" "Ben sadece karakterleri tanımamız gerektiğini düşünüyorum."

Sonra bu konuda konuşmayı bırakıyoruz, çünkü Cambridge'i Boston'a bağlayan kirişli köprüye, Mass Ave Köprüsü'ne ya da yerel halkın sadakatlerine bağlı olarak Harvard Köprüsü veya MIT Köprüsü olarak adlandırdığı yere ulaştık. Az ileride, merkezim bir deniz feneri gibi yükseliyor, silo şeklinde, tepesinde cam bir kubbe var, yedi kat titanyumla kaplanmış ve çelikle güçlendirilmiş. Marino CFC'yi ilk gördüğünde onun bir dum-dum mermisine benzediğine karar verdi ve karlı karanlıkta sanırım benziyor.

Memorial Drive'dan nehirden uzaklaşıp ilk sola dönerek güneş güvenlik ışıklarıyla aydınlatılan ve tırmanılamayan ya da kesilemeyen siyah PVC kaplı bir çitle çevrili park alanına giriyoruz. Çantamdan bir uzaktan kumanda çıkarıp uzun kapıyı açmak için bir düğmeye basıyorum ve neredeyse tamamen taze beyaz tozla kaplı lastik izlerinin üzerinden geçiyoruz. Anne ve Ollie'nin arabaları burada, CFC'nin dört çeker kargo kamyonetlerinin ve SUV'lerinin yanına park edilmiş durumda ve SUV'lerden birinin eksik olduğunu fark ediyorum. Dört tane olması gerekiyordu ama bir tanesi yok ve kar yağmaya başlamadan önce de yoktu, muhtemelen nöbetçi adli tıp müfettişi.

Bu gece kimin görevde olduğunu ve o kişinin neden araçlarımızdan birinde olduğunu merak ediyorum. Bir olay yerinde mi, yoksa evde mi ve sanki buraya daha önce hiç gelmemişim gibi etrafıma bakıyorum. Çitin iki yanında MIT'ye ait laboratuvar binaları var, cam ve tuğla, çatılarında antenler ve radar çanakları var, pencereler rastgele birkaç tanesi dışında karanlık, sanki biri masa lambasını ya da lambayı açık bırakmış gibi loş bir şekilde parlıyor. Benton benim binamın yakınına, Fielding'in boş ve karla kaplı yerinin yanındaki yönetmen için ayrılmış alana yanaştığında kar geceyi çiziyor ve kırılgan bir yağmur gibi gürültülü bir şekilde yağıyor.

Benton umutla, "Onu abiliriz," diyor.

"Bu biraz şımarıklık olur, çünkü başka kimse yapamaz," diye cevap veriyorum. "Ve zaten yetkisiz. Sadece teslim alma ve teslimatlar için."

"Dover seni yıpratmış. Selam vermek zorunda kalacak mıyım?" "Sadece evde."

Dışarı çıkıyoruz ve kar botlarımızın bileklerine kadar geliyor ve çok soğuk olduğu için altlarına girmiyor, taneler küçük ve . Marino ve Lucy otoparka girerken yüksek sesle geri çekilmeye başlayan kapalı bir bölme kapısının yanındaki tuş takımına bir kod giriyorum. Kabul bölümü beyaz epoksi boyayla kapatılmış küçük bir hangara benziyor ve tavana monte edilmiş bir monoray vinç, elle taşınamayacak kadar büyük cesetleri taşımak için motorlu bir kaldırıcı var.

İçeride metal bir kapıya açılan bir rampa var ve yan tarafa park edilmiş, Dover'da ekmek kamyonu olarak adlandırdığımız, sedyelerde veya transfer çantalarında altı cesedi taşımak ve gerektiğinde mobil bir olay yeri laboratuvarı olarak hizmet vermek üzere tasarlanmış beyaz kamyonet gövdeli kamyonumuz

Marino ve Lucy'yi beklerken, New England için giyinmediğimi hatırladım. Taktik ceketim Delaware'de gayet yeterliydi ama şimdi iyice üşüdüm. Ateşin önünde tek malt viski ya da küçük bir burbonla oturmanın, Benton'la trajedi, ihanet ve uzun anıları olan düşmanlar dışında şeyler hakkında sohbet etmenin, herkesten uzaklaşmanın ne kadar iyi olacağını düşünmemeye çalışıyorum. İçmek ve kocamla dürüstçe konuşmak, oyunları ve hileleri bir kenara bırakmak ve onun ne bildiğini merak etmemek istiyorum. Onunla normal bir zaman geçirmeyi arzuluyorum ama bunun ne olduğunu bilmiyoruz. Sevişirken bile sırlarımız var ve hiçbir şey normal değil.

"Lawless dışında güncelleme yok." Marino kimsenin sormadığı bir soruya cevap verirken bölmenin kapısı kapanır. "Olay yeri fotoğraflarını e-postayla gönderdi, sonunda. Ama köpekten bir şey çıkmadığını söylüyor. Kimse kayıp bir tazi ihbarı için aramadı."

"Ne tazisi?" Benton soruyor.

MORT'u çok meşguldüm ve video kliplerde gördüğüm diğer pek çok şeyden bahsetmedim. Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Norton's Woods," diye cevap verdim. "Sock adında siyah-beyaz bir tazi, görünüşe göre acil yardım ekipleri bizim vakamızla meşgulken ."

"Adının Sock olduğunu nereden biliyorsun?"

Parmak izimi tarayabilmesi için başparmağımı biyometrik kilidin cam sensörünün üzerinde tutarken ona açıklıyorum. Kapı açıldığında

Binanın alt katında, köpeğin sahibinin kimliği hakkında faydalı bilgiler sağlayabilecek bir mikroçipe sahip olabileceğinden bahsediyorum. Bazı kurtarma gruplarının eski yarış tazılarını sahiplendirmeden önce otomatik olarak mikroçip taktığını da ekliyorum.

"Bu ilginç," diyor Benton. "Sanırım onları gördüm."

"Dün öğleden sonra saat üç buçukta spor arabanızla garaj yolundan çıkarken size doğru baktı," diyor Lucy ona, bir güvenlik ofisi, dijital bir yer kantarı ve soğutucu odalar ile derin dondurucuya açılan devasa paslanmaz çelik kapılardan oluşan bir duvarın bulunduğu açık bir alan olan işlem alanına girdiğimizde.

"Sen neden bahsediyorsun?" Benton yeğenime sordu.

"Onca zaman arabada kar fırtınasında araba kullandın ve ona bir şeyler anlatmadın mı?" Lucy bana böyle diyor ve böyle olduğunda yanında olmak hiç de kolay değil.

Haklı olmasına rağmen içimde bir sıkıntı hissediyorum. *O da seni tanıyor*, aklıma giriyor. *Senin onu tanıdığın kadar o da seni tanıyor*. İnatla kendime sakladığım bir şeyin beni rahatsız ettiğini çok iyi biliyor ve Dover'dan ayrıldığımdan beri rahatsızım ve inatçı hissediyorum. Benton'ın bir şeyler yapabileceği türden ayrıntılara girmemekle aptallık ettim. Psikolojik olarak daha zeki birini tanımıyorum ve ölü adamın kulaklıklarının içine gizlenmiş kayıt cihazlarının yakaladığı ayrıntılar hakkında söyleyecek çok şeyi olurdu.

Bunun yerine DARPA'yı takıntı haline getirdim çünkü Briggs'i gerçekten takıntı haline getirmiştım. Bugün erken saatlerde olanları, onlarca yıl önce olanları, neden olduğu şeylerin hiç bitmeyecekmiş gibi görünmesini bir türlü atlatamıyorum. Geçmişimdeki o karanlık yeri biliyor, kimseyi götürmediğim bir yer ve bir parçam o yeri yarattığı için onu asla affetmeyecek. Cape Town'a gitmem onun fikriydi. Onun lanet olası parlak planıydı.

Lucy Benton'a, "O ve tazi ölmeden birkaç dakika önce senin garaj yolundan geçtiler," diyor ama bakışları benden ayrılmıyor. "Eğer gitmemiş olsaydın, siren seslerini duyardın. Muhtemelen neler olup bittiğini görmek için oraya giderdin ve belki de bizim için bazı yararlı bilgilere sahip olurdun."

Sanki karanlık bir yere bakıyormuş gibi bana bakıyor. Bunu bilmesi mümkün değil, diye kendimi rahatlatıyorum. Ona hiç söylemedim, Benton'a, Marino'ya ya da hiç kimseye söylemedim. Elimdekiler dışında tüm belgeler yok edildi. Briggs onlarca yıl önce AFIP'den ayrıldığında söz vermişti.

Virginia'ya taşındı ve söylenmeden raporların kaybolduğunu zaten biliyordum. Lucy'de kasamın şifresi yok, kendime hatırlatıyorum.

Benton bilmiyor. Kimse bilmiyor.

"Laboratuvarıma uğrarsan," diyor Lucy Benton'a, "sana video klipleri gösteririm."

Benton'a "Onları görmedin," diyorum çünkü emin değilim. Sanki onları görmemiş gibi davranıyor, ama bu sadece aynı şey mi, daha fazla sır mı, bilmiyorum.

"," diye cevap veriyor ve bu doğru gibi geliyor. "Ama istiyorum ve yapacağım."

"Onların içinde olman çok garip," diyor Lucy ona. "Evin onların içinde. Gerçekten garip. Gördüğümde beni biraz korkuttu."

Gece güvenlik görevlisi camlı penceresinin arkasında oturuyor ve bize başıyla selam veriyor ama masasından kalkmıyor. Adı Ron, iri yarı, kaslı, koyu tenli bir adam, sık kesilmiş saçları ve düşmanca gözleri var. Benden korkuyor ya da kuşkulaniyor gibi görünüyor ve belli ki kim olursa olsun sosyalleşmemesi, görevini sürdürmesi için talimat almış. Duyduğu hikâyeleri ancak hayal edebiliyorum ve Fielding tekrar düşüncelerime giriyor. Ona ne olmuştu? Ne tür sorunlara yol açtı? Buraya ne kadar zarar verdi?

Güvenlik görevlisinin penceresine doğru yürüyorum ve giriş kayıtlarını kontrol ediyorum. Saat 15:00'ten beri üç ceset gelmiş: bir motorlu araç ölümü, bir ateşli silah cinayeti ve ne olduğu belirlenemeyen bir plastik torba ile boğulma.

"Dr. Fielding burada mı?" Ron'a sordum.

Emekli deniz piyadesi askeri polisi, omuzlarında Amerikan bayrağı ve AFME armaları ve gömleğine iştirilmiş pirinç CFC güvenlik kalkanı bulunan gece mavisî üniformasıyla her zaman temiz ve gururludur. Fielding'i görmediğini söylerken yüzü temkinli ve cam bölmenin arkasında hiç de sıcak değil. Bana Anne ve Ollie'nin burada olduğunu ama başka kimsenin olmadığını söyledi. Nöbetçi ölüm müfettişi bile gelmemiş. Randy, bana monoton bir ses tonuyla ve her kelimenin *hanımefendi* olduğunu söylüyor ve ben de *hanımefendinin* ne kadar soğuk ve küçümseyici olduğunu ve Dover'da bunu duymaktan ne kadar yorulduğumu hatırlıyorum. Ron'un bildirdiğine göre Randy hava yüzünden evden çalışıyormuş. Görünüşe göre Fielding ona bunun sorun olmayacağını söylemiş. Bu benim koyduğum kurallara aykırı. Nöbetçi müfettişler evden çalışmaz.

"Biz röntgen odasında olacağız," diye Ron'a bilgi verdim. "Başka biri gelirse bizi orada bulabilirsin. Ama Dr. Fielding değilse, kim olduğunu bilmem gerek.

ve izin ver. Aslında Dr. Fielding gelirse benim de bilmem gerekir. Biliyor musunuz, kim olursa olsun bilmem gerekiyor."

"Dr. Fielding gelirse aramamı istiyorsunuz, hanımefendi. Sizi uyarmak için," diye tekrarlıyor Ron, sanki bunu kastettiğinden emin değilmiş ya da belki de tartışıyormuş gibi.

"Olumlu," diye kendimi açıkça ifade ediyorum. "Kimse öylece içeri girmemeli, burada çalışıyor olması fark etmez. Ben aksini söyleyene kadar. Şu anda her şeyin hava geçirmez olmasını istiyorum."

"Anlıyorum, hanımefendi."

"Medyadan arayan oldu mu? Onlardan bir iz var mı?"

"Bakmaya devam ediyorum efendim." Üç duvara monte edilmiş monitörlerin her biri, binanın dışındaki ve bölmeler, koridorlar, asansörler, lobi ve binaya açılan tüm kapılar gibi stratejik alanlardaki güvenlik kameraları tarafından alınan görüntüleri sürekli olarak döndüren çeyreklere ayrılmıştır. "Parkta bulunan adamla ilgili bazı endişeler olduğunu biliyorum." Ron yanımdan geçip Marino'ya bakıyor, sanki aralarında bir anlaşma varmış gibi.

"Şimdilik nerede olacağımızı biliyorsun." Başka bir kapı açıyorum.

"Teşekkür ederim."

Gri karo zeminli uzun beyaz bir koridor, işimizin akışını kolaylaştıran mantıklı bir düzende yerleştirilmiş bir dizi odaya açılıyor. İlk durak, cesetlerin fotoğraflarının çekildiği ve parmak izlerinin alındığı, polis tarafından alınmayan kişisel eşyaların çıkarıldığı ve kilitli dolaplarda muhafaza edildiği kimlik bölümüdür. Daha sonra CT tarayıcısını da içeren büyük ölçekli röntgen ve bunun ötesinde otopsi odası, kirli oda, antre, soyunma odaları, soyunma odaları, antropoloji laboratuvarı, şüpheli bulaşıcı veya kontamine vakalar için ayrılmış Bio4 muhafaza laboratuvarı yer alıyor. Koridor, başladığı yerde, kabul bölümünde sona eren bir daire şeklinde dolanıyor.

"Güvenlik Norton's Woods'daki hastamız hakkında ne biliyor?" Marino'ya soruyorum. "Ron neden bir endişe olduğunu düşünüyor?"

"Ona hiçbir şey söylemedim."

"Ne bildiğini soruyorum."

"Daha önce ayrıldığımızda görevde değildi. Bugün onu görmedim." "Ona ne söylendiğini merak ediyorum," diye sabırla tekrarlıyorum, çünkü Marino ile diğerlerinin önünde ağız dalaşına girmek istemediğini söyledi.

"Açıkçası bu çok hassas bir durum."

Kapının üzerindeki kırmızı ışığın tarayıcının devrede olduğunu gösterdiği röntgen odasına ulaştığımızda deri ceketini çıkaran Marino, "Ayrılmadan önce herkesin medyaya karşı tetikte olması gerektiğine dair bir emir verdim," diyor.

kullanın. Anne ve Ollie bensiz başlamazlardı ama insanları, yaşayan hastalar için güvenli olandan çok daha yüksek radyasyon seviyelerinin bulunduğu bir alana girmekten caydırmak onların alışkanlığı. "Randy ya da diğerlerinin evden çalışması da benim fikrim değildi," diye ekliyor Marino.

Bunun ne kadar süredir devam ettiğini ya da "diğerlerinin" kim olduğunu sormuyorum. Başka kimler evden çalışıyor? Burası bir devlet kurumu, paramiliter bir tesis, yazlık sanayi değil, demek geliyor içimden.

"Lanet olası Fielding," diye mırıldanıyor Marino. "Her şeyi berbat ediyor."

Cevap vermeyeceğim. Şimdi her şeyin ne kadar boktan olduğunu tartışmanın zamanı değil.

öyle.

"Nerede olacağımı biliyorsun." Lucy asansöre doğru yürür ve bir dirsek eller serbest büyük boy düğmeye basıyor. Ben başparmağımı başka bir biyometrik sensörün üzerinden kilidi açarken o sürgülü çelik kapıların ardında kayboluyor.

Kontrol odasının içinde, adli radyolog Dr. Oliver Hess kurşun kaplı camın arkasındaki çalışma masasında oturuyor, gri saçları dağınık, yüzü uykulu, sanki onu yataktan ben kaldırmışım gibi. Onun yanından, açık bir kapıdan yumurta kabuğu beyazı Siemens Somatom Sensation'ı görebiliyor ve su soğutmalı sisteminin fan sesini duyabiliyorum. Tarayıcı Dover'da kullanılan modifiye edilmiş bir versiyonu, özel bir baş tutucu ve güvenlik kayışlarıyla donatılmış, kabloları yüzey altında, parametresi mühürlenmiş, masası milyonlarca dolarlık sistemi vücut sıvıları gibi kirleticilerden korumak için ağır bir vinil örtü ile kaplanmış. Cesetlerin girip çıkmasını kolaylaştırmak için kapıya doğru hafifçe eğilmiş olan tarayıcı hazır durumda ve teknolog Anne Mahoney, Norton's Woods'taki ölü adamın üzerine radyo-opak BT cilt işaretlerini yerleştiriyor. İçeri girdiğimde garip bir hisse kapıldım. Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen tanıdık geliyor, sadece iPad'de izlediğim kayıtlarda bazı kısımlarını görmüştüm.

Açık kahverengi teninin tonunu ve tek kullanımlık mavi bir çarşafın üzerinde yan yana duran, uzun, ince parmakları hafifçe kıvrılmış ve sertlikten kaskatı kesilmiş konik ellerini tanıyorum.

Video kliplerde sesini duydum ve ellerini, botlarını, kıyafetlerini gördüm ama yüzünü görmedim. Ne hayal ettiğimden emin değilim ama narin yüz hatları, uzun, kıvrıcık kahverengi saçları ve pürüzsüz yanaklarındaki hafif çillerden belli belirsiz rahatsız oldum. Çarşafı geriye doğru çekiyorum ve çok zayıf olduğunu görüyorum, yaklaşık 180 boyunda ve en fazla yüz otuz kilo, çok az vücut kılına sahip olduğunu çıkarıyorum. Kolaylıkla

On altı, ve bana Johnny Donahue'yu hatırlattı, o da çok yaşlı değil. Çocukları. Bu ortak bir payda olabilir mi? Yoksa Otwahl Teknolojileri mi?

"Bir şey var mı?" Otuzlu yaşlarında, dağınık kahverengi saçları ve hassas ela gözleriyle sade görünümlü bir kadın olan Anne'e soruyorum. Muhtemelen ekibimdeki en iyi kişi o. Farklı radyografik görüntüleme türleri olsun, morgda ya da olay yerlerinde yardım etmek olsun, her şeyi yapabilir. Her zaman isteklidir.

"Bu. Onu soyduğumda fark ettim." Lateks kılıflı elleri cesedi belinden ve kalçasından kavırıyor, sırtın sol tarafında, böbreklerin hizasında küçük bir defekti görebilmem için kenara çekiyor. "Belli ki olay yerinde gözden çünkü kanama olmamış, en azından fazla olmamış. Bu sabah erken saatlerde onu taramaya gittiğimde kendi gözlerimle şahit olduğum kanamasını biliyor musunuz? Torbaya konulup nakledildikten sonra ağızından ve burnundan bolca kan geldiğini?"

"Ben de bu yüzden buradayım." Bir el merceği almak için çekmeceyi açıyorum ve Benton cerrahi bir maske, önlük ve eldivenlerle yanımda beliriyor. Cesede yaklaşıp küçük bir düğme deliğine benzeyen düzensiz bir yarayı büyütürken ona "Bir tür yaralanması var," diyorum. "Kesinlikle bir silah girişi değil. Çok dar bir bıçakla yapılmış bir bıçak yarası, kemik bıçağı gibi ama iki kenarlı. Stiletto gibi bir şey."

"Sırtına saplanan bir stiletto onu yere mi?" Benton'ın gözleri maskesinin üzerinden şüpheyle .

"Hayır. Kafatasının bıçaklanıp omuriliği kesilmediyse hayır." Mark Bishop'ı ve onu öldüren çivileri düşünüyorum.

"Dover'da da söylediğim gibi, belki bir şey enjekte edilmiştir," diyor Marino, sanki havadaki patojenlerden ya da şarbon gibi ölümcül sporlardan endişe ediyormuş gibi, yüz siperi ve saç örtüsü de dahil olmak üzere kişisel koruyucu kıyafetlerle tepeden tırnağa giyinmiş bir şekilde içeri girerken. "Belki bir tür anestezi. Başka bir deyişle ölümcül bir enjeksiyon. Bu sizi kesinlikle yere serebilir."

"İlk olarak, sodyum tiyopental gibi bir anestezi, pankuronyum bromür veya potasyum klorür gibi bir damara enjekte edilir." Bir çift muayene eldiveni . "Bunlar kişinin sırtına enjekte edilmez. Aynı şey mivakuryum ve süksinilkolin için de geçerli. Birini nöromüsküler blokerle kesin ve hızlı bir şekilde öldürmek istiyorsanız, damardan enjekte etmeniz daha iyi olur."

"Ama bir kasın içine enjekte edilselerdi, yine de seni öldürürlerdi, değil mi?" Marino bir dolap açar ve bir kamera çıkarır. Bir çekmeceyi karıştırıyor.

ve boyut referansı için plastik bir altı inçlik cetvel bulur. "İnfazlar sırasında bazen iğne damarı ıskalayıp kasın içine ve mahkum yine de ölüyor."

"Yavaş ve çok acılı bir ölüm," diye cevap veriyorum. "Anlatılanlara göre, bu adamın ölümü yavaş olmamış ve bu yara bir iğneyle açılmamış."

"Hapishane teknisyenlerinin bunu bilerek yaptığını söylemeyeceğim ama oluyor. Muhtemelen yapıyorlar. Tıpkı bazılarının kokteyli soğutması gibi, pislik herifin ölümün buz gibi elini hissettiğinden emin olmak için," diyor Marino Anne'in yararına, çünkü Anne tutkuyla idam cezasına karşı. Flört etme yöntemi, elinden geldiğince onu kızdırmaktır.

"Bu iğrenç," diyor.

"Hey. Sanki insanları umursuyorlarmış gibi, değil mi? Acı çekip çekmediklerini önemsiyorlardı, değil mi? Ne ekersen onu biçersin. Lanet olası etiketçiyi kim sakladı?"

". Geceleri uyanık kalıp seni geri getirmenin yollarını arıyorum."

"Öyle mi? Ne için?"

"Sadece sen olduğun için."

Marino başka bir çekmeceyi karıştırır ve etiket bulur. "İlk yardım ekibinin söylediğinden çok daha genç görünüyor. Bunu benden başka fark eden var mı?"

Sence de yirmili yaşlarından daha genç görünmüyor mu?" Marino Anne'e sorar. "Lanet bir çocuk gibi görünüyor."

"Neredeyse ergenlik çağında," diye kabul ediyor. "Ama sonra, tüm üniversiteli çocuklar bana öyle görünmeye başladı. Bebek gibi görünüyorlar."

"Üniversite öğrencisi olup olmadığını bilmiyoruz," diye hatırlatıyorum herkese.

Marino, üzerinde tarih ve dava numarası yazılı bir etiketin arkasını sıyırap plastik cetvelin üzerine yapıştırıyor. "Ortak alanın oradaki bölgeyi tarayacağım, apartmanlardaki süperlerin onu tanıyıp tanımadığına bakacağım, dedikodu değirmenini sessiz tutmak için bunu kendim yapacağım. Eğer o civarda yaşıyorsa, ki videolara bakılırsa öyle görünüyor, birilerinin onu ve tazılarını hatırlaması lazım. Sock. Bir köpek için ne biçim bir isim bu?"

"Muhtemelen tam adı değildir," diyor Anne. "Yarış köpeklerinin Sock It to Me veya Darned Sock veya Sock Hop gibi oldukça ayrıntılı tescilli köpek kulübeleri isimleri var."

Marino, "Ona *sürekli Jeopardy*'ye katılması gerektiğini söylüyorum," diyor.

"Adının bir kayıt defterinde olması mümkün," diye yorum yapıyorum.

"İçinde Sock geçen bir şey, eğer mikroçip konusunda şansımız yaver gitmezse."

Marino, "Lanet köpeği bulduğunuzu varsayıyorum," diyor.

"Parmak izlerini ve DNA'sını araştırıyoruz. Hemen, umarım?" Benton sanki onunla konuşuyormuş gibi dikkatle cesede bakıyor.

"Bu sabah parmak izini aldım ama IAFIS'te bir şey çıkmadı. Ulusal Kayıp ve Kimliği Belirlenemeyen Kişiler Sistemi'nde de bir şey yok. Yarın DNA'sını alıp CODIS'ten geçireceğiz." Marino'nun büyük eldivenli elleri cetveli adamın çenesinin altına yerleştirir. "Yine de köpekle ilgili garip bir durum var. Birinin onu bulması lazım. Medyaya kayıp bir tazı ve insanların arayabileceği bir numara hakkında bilgi gerektiğini düşünüyorum."

"Bizden bir şey çıkmaz," diye cevap veriyorum. "Şu anda medyadan uzak duruyoruz."

"Aynen öyle," diyor Benton. "Kötü adamların köpeği aramak şöyle dursun, ondan haberdar olduğumuzu bile bilmelerini istemiyoruz."

"Kötü adamlar' mı?" Anne öyle diyor.

"Başka ne var?" Masanın etrafında dolaşıyorum, Lucy'nin "yüksek keşif" dediği şeyi yapıyorum, vücudu tepeden tırnağa dikkatle inceliyorum.

Marino fotoğraf çekiyor ve şöyle diyor: "Bu sabah onu buzdolabına geri koymadan önce ellerinde iz olup olmadığını kontrol ettim, kişisel eşyaları da dahil olmak üzere her şeyi önceden topladım."

"Bana kişisel eşyalarından bahsetmedin. Sadece hiç eşyası yokmuş gibi görünüyordu," diye cevap veriyorum.

"Üzerinde arma olan bir yüzük, çelik bir Casio saat. Anahtarlıkta birkaç anahtar. Bakalım, başka ne var? Yirmi dolarlık bir banknot. Küçük ahşap bir zula kutusu, boş ama içinde uyuşturucu aradım. Video klibindeki zula kutusu. Norton's Woods'a vardıktan hemen sonra bir saniyeliğine elinde tuttuğunu görebilirsiniz."

"Nerede bulundu?" Ben sordum.

"Cebinde. Onu orada buldum."

"Yani onu parkta cebinden çıkardı ve ölümcül olaydan önce tekrar cebine koydu." iPad'de ne izlediğimi hatırlıyorum, siyah eldivenin içinde tutulan küçük kutu.

Marino, "Bence burundan çekilen ya da içilen çeşitlerini aramalıyız," diyor. "Bahse girerim ottur. Fark ettiniz mi bilmiyorum," diyor bana, "ama masasındaki kül tablasında cam bir pipo vardı."

"Toksikolojide ne çıkacağını göreceğiz," diye cevap verdim. "STAT alkol testi yapacağız ve uyuşturucu testini hızlandıracğız. Orada ne kadar birikmişler?"

Anne, New York'tan yanımda getirdiğim ve utanmadan NYPD suç laboratuvarlarından çaldığım baş toksikoloğu kastederek, "Joe'ya bunu sıranın başına taşımasını söyleyeceğim," dedi. "Patron sensin. Tek yapman gereken istemek." Gözlerime baktı. "Tekrar hoş geldin."

"Ne tür bir arma ve anahtarlık neye ?" Benton Marino'ya soruyor.

"Bir arma, üç taçlı açık bir kitap," diyor ve Benton'ın dezavantajlı olmasından hoşlandığını söyleyebilirim. CFC Marino'nun bölgesi. "Üzerinde yazı yok, Latince bir cümle yok, öyle bir şey yok. MIT ve Harvard'ın armalarının ne olduğunu bilmiyorum."

Benton, "Tarif ettiğiniz gibi değil," diye yanıtlıyor. "Bunu kullansam olur mu?" Tezgâhın üzerindeki bir bilgisayarı gösteriyor.

"Marino şöyle devam ediyor: "Anahtarlık, deri bir halkaya takılan çelik halkalardan biri, kemerinize taktığınız gibi. "Ve hepimizin bildiği gibi, cüzdan yok, cep telefonu bile yok ve bence bu alışılmadık bir durum. Kim cep telefonu olmadan dolaşır ki?"

"Köpeğini dışarı çıkarmış ve müzik dinliyordu. Belki de çok uzun süre dışarıda kalmayı planlamıyordu ve telefonda konuşmak istemedi," diyor Benton arama sözcüklerini yazarken.

Cesedi sağ tarafına çekiyorum ve Marino'ya bakıyorum. "Bana yardım ister misin?"

"Üç taç ve açık bir kitap," diyor Benton. "San Francisco Şehir Üniversitesi." Biraz daha yazıyor. "Sağlık bilimlerinde uzmanlaşmış bir online üniversite. Online bir üniversitenin sınıf halkaları olur mu?"

"Peki kişisel eşyaları hangi dolapta?" Marino'ya sordum. "*Numero uno*. İstersen anahtarı bende var."

"Ben . Laboratuvarların kontrol etmesi gereken bir şey var mı?" "Bir neden göremiyorum."

"O zaman kişisel eşyalarını cenaze evine ya da ailesine gidene kadar saklayacağız, kim olduğunu öğrendiğimizde," diye cevap veriyorum.

"Bir de Oxford var," diyor Benton, hâlâ internette arama yaparken. "Ama eğer taktığı yüzük Oxford olsaydı, üzerinde *Oxford Üniversitesi* yazardı ve siz de üzerinde herhangi bir yazı ya da slogan olmadığını söylemişsiniz."

", " diye yanıtlıyor Marino. "Ama görünüşe göre birisi yaptırmış, bilirsiniz, düz altın ve arma kazınmış, bu yüzden belki de bir okuldan sipariş ettiğiniz kadar resmi olmazdı ve bir slogan ya da yazı olmazdı."

"Olabilir," diyor Benton. "Ama eğer yüzük yapıldıysa, bunun Oxford Üniversitesi için olduğunu hayal etmekte zorlanıyorum, daha çok çevrimiçi bir üniversiteye giden birinin bir yüzük yaptırabileceğini düşünmeye meyilliyim çünkü belki de bir tane almanın başka yolu yoktur, dünyaya çevrimiçi bir üniversiteden mezun olduğunuzu söylemek istediğinizi varsayarsak. Bu San Francisco Şehir Üniversitesi arması." Benton, Marino'nun bilgisayar ekranında ne olduğunu görebilmesi için bir kenara çekiliyor, mavi-altın kaplamalı ayrıntılı bir arma ve tepesinde üç altın fleur-de-lis ile altın bir baykuş, sonra altında üç altın taç ve ortada açık bir kitap.

Marino cesedi yan tutuyor ve durduğu yerden gözlerini kısarak bilgisayar ekranına bakıyor ve omuz silkiyor. "Belki. Eğer , bilirsiniz, eğer kişi bunu kendisi için yaptırdıysa, belki de bu kadar ayrıntılı olmazdı. Bu olabilir."

Cesedi dışarıdan incelerken ve bir panoya notlar alırken "Yüzüğe bakacağım," diye söz veriyorum.

"Boğuşma içinde olduğunu düşünmek için bir neden yok ve saatten bir suçlunun DNA'sını ya da başka bir şeyini alabiliriz. Ama beni bilirsin." Marino ölü adamın kişisel eşyalarının incelenmesi konusunda bana söylediklerine devam ediyor. "Yine de her şeyden örnek aldım. Saatinin durması dışında bana olağandışı gelen bir şey olmadı, Lucy'nin sevdiği otomatik kurmalı türden bir kronograf."

"Saat kaçta durdu?"

". Sabah dörtten sonra. Öldükten yaklaşık on iki saat . Yani on sekiz mermisi olan dokuz milimetrelik bir silahı var ama telefonu yok." "Tamam. Sanırım öyle, tabii evde bırakmadıysa ve aslında biri onu aldıysa. Belki köpeği de almıştır. Ben de bunu merak ediyorum."

"Gördüğüm video kliplerinde masanın üzerinde bir telefon vardı," diye hatırlatıyorum ona. "Sanırım dizüstü bilgisayarlardan birinin yanındaki şarj cihazına takılıydı. Bahsettiğiniz cam piponun yanında."

"Gitmeden önce orada yaptığı her şeyi göremedik. Çıkarken telefonunu almış olabileceğini düşündüm," diye tahmin ediyor Marino. "Ya da birden fazla telefonu olabilir. Kim bilir?"

Benton internette bulduklarının çıktısını alırken, "Dairesini bulduğumuzda öğreneceğiz," diyor. "Olay yeri fotoğraflarını görmek istiyorum."

"Daireyi bulduğumda demek istiyorsun." Marino kamerayı tezgahın üzerine koyar. "Çünkü etrafı kurcalayan ben olacağım. Polisler yaşlı kadınlardan daha kötü dedikodu yapar. Adamın nerede yaşadığını bulduktan sonra yardım isteyeceğim."

Vücut diyagramında, ölü adamın saat 11:15'te tamamen titiz ve soğuk bir şekilde soğutulmuş olduğunu görüyorum. Öldükten sonra en az on iki saat boyunca sırtüstü yattığını, kolları yanlarda düz, avuç içleri aşağıda, tamamen giyinik olduğunu ve sol bileğinde bir saat ve sol küçük parmağında bir yüzük taktığını gösteren koyu kırmızı renk değişikliği ve pozisyonel ağarma modeli var.

Daha çok morluk ya da livor mortis olarak bilinen postmortem hipostaz, daha iyi bilmesi gerekenler tarafından bile sıklıkla yanlış yorumlanmasına rağmen, benim en sevdiğim masallardan biridir. Travma nedeniyle morarma gibi görünebilir, ancak aslında yerçekimi nedeniyle dolaşımdaki kanın küçük damarlarda toplanması gibi sıradan bir fizyolojik olaydan kaynaklanır. Morluk koyu kırmızıdır ya da

Vücutun sert bir yüzeye dayandığı yerlerde daha açık renkte morumsu ve daha açık renkte ağarmış alanlar var ve ölüm koşulları hakkında bana ne söylenirse söylensin, cesedin kendisi yalan söylemez.

"Vücutun livor oluşurken hareket ettiğini gösterebilecek ikincil livor deseni yok," diye gözlemliyorum. "Gördüğüm her şey onun bir poşetin içine sıkıştırılıp bir ceset tepsisine yerleştirildiği ve hareket etmediği ile tutarlı." Bir panoya bir vücut şeması ilıştırıyorum ve bir kemer, bir kemer, mücevher, ayakkabı ve çoraplar, deri üzerinde elastik veya toka şeklini gösteren soluk alanlar, kumaş veya dokuma deseni tarafından yapılan izleri çiziyorum.

Anne, "Kesinlikle kollarını bile oynatmadığını, gösteriyor, bu iyi bir şey," diye karar verdi.

"Aynen öyle. Kendine gelseydi en azından kollarını oynatırdı. Bu gerçekten iyi bir şey," diye onaylıyor Marino, tezgahın üzerindeki bilgisayar terminalinin ekranını bir görüntü doldururken tuşlar tıklıyor.

Adamın vücudunda piercing veya dövme olmadığını, temiz olduğunu, tırnaklarının düzgün kesilmiş olduğunu ve el işi yapmayan ya da ellerinde veya ayaklarında nasıra neden olabilecek herhangi bir fiziksel aktivitede bulunmayan birinin pürüzsüz sahip olduğunu not ediyorum. Kırık ya da diğer yaralanmalar gibi kusurlar olup olmadığını anlamak için başını yokluyorum ve hiçbir şey bulamıyorum.

"Soru, düştüğünde yüzüstü olup olmadığı." Marino, Müfettiş Lester Law'ın kendisine gönderdiği e-postaya bakıyor. "Yoksa bu resimlerde sırt üstü mü duruyor, çünkü acil yardım ekibi onu ters çevirmiş."

"Kalp masajı yapmak için onu yüzüstü çevirmeleri gerekirdi." Bakmak için yaklaştım.

Marino, hepsi aynı ama farklı perspektiflerden çekilmiş birkaç fotoğrafa tıklıyor: sırtüstü yatan adam, koyu yeşil ceket ve kot gömleği açık, başı bir tarafa dönük, gözleri kısmen kapalı; yüzünün yakın çekimi, dudaklarına yapışmış döküntüler, ölü yaprak, ot ve kum parçacıkları gibi görünen şeyler.

Marino'ya "Şunu yakınlaştır," diyorum ve farenin bir tıklamasıyla görüntü büyüyor, adamın çocuksu yüzü ekranı dolduruyor.

Arkamdaki cesede dönüp yüzünde ve başında yara olup olmadığını kontrol ediyorum, çenesinin alt tarafında bir sıyrık fark ediyorum. Alt dudağını aşağı çekiyorum ve muhtemelen düşüp yüzünü çakıllı yola çarptığında alt dişleri tarafından yapılmış küçük bir yırtık buluyorum.

Anne, "Gördüğüm onca kanı açıklamak mümkün değil," diyor.

"Hayır, olamaz," diye kabul ediyorum. "Ama yüzüstü yere düştüğünü gösteriyor, bu da bir atış gibi düştüğünü, tökezlemediğini veya düşüşünü kırmaya çalışmadığını gösteriyor. İçinde geldiği poşet nerede?"

"Otopsi odasında bir masanın üzerine serdim, bakmak istersin diye düşündüm," diyor Anne. "Kıyafetleri de orada kurutuluyor. Onu soyduğumda, her şeyi senin istasyonunun yanındaki dolaba koydum. Birinci istasyona."

"Güzel. Teşekkür ederim."

Marino, "Belki biri ona yumruk atmıştır," . "Belki de yüzüne yumruk ya da dirsek atarak dikkatini dağıttı, sonra da sırtından bıçakladı.

Bunun dışında muhtemelen kaydedilmiş, video kliplerde yer almış olurdu."

"Biri ağzına yumruk olsaydı bu yırtıktan daha fazlası olurdu. Yüzündeki kalıntılara ve kulaklıkların bulunduğu yere bakarsanız" -Bilgisayarın başına döndüm, göstermek için resimlere tıklıyorum

-"Görünüşe göre yüzüstü düşmüş. Kulaklıklar şurada, en az bir metre ötede bir bankın altında duruyor, bu da bana kulaklıkları epeyce uzağa fırlatacak ve cebinde olduğuna inandığım uydu radyosundan ayıracak bir güçle düştüğünü gösteriyor."

Benton, "Biri telefonların değiştirmediyse, belki de onları yoldan atmadıysa," diyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdim.

"Yani ona yardım etmeye çalışan biri gibi mi?" diyor Marino. "İnsanlar etrafını sarmış ve kulaklık bir bankın altında kalmış."

"Ya da biri bunu kasıtlı olarak yaptı."

Fark ettiğim başka bir şey daha var. Slayt gösterisini tıklarken sol bileğinin fotoğrafı üzerinde duruyorum. Çelik taksimetrelili saati yakınlaştırıyorum, karbon fiber yüzüne yaklaşıyorum. Fotoğraftaki zaman damgası saat 17:00, yani polis memurunun fotoğrafı çektiği saat, ancak saatin üzerindeki saat 10:14, yani bundan beş saat sonra.

"Bu sabah saati aldığınızda" - bunu Marino'ya yöneltiyorum

-"Durmuş gibi görüldüğünü söylemişsiniz. Sadece saatin bizim yerel saatimizden farklı olmadığından emin misiniz?"

"Hayır, durmuştu," diyor. "Dediğim gibi, şu otomatik kurmalı saatlerden biri ve sabahın erken saatlerinde bir noktada durdu, saat dört gibi."

"Görünüşe göre Doğu Standart Saatinden beş saat sonraya ayarlanmış olabilir." Fotoğrafta ne gördüğümü işaret ediyorum.

"Tamam. O zaman bizim akşam on bir civarında durmuş olmalı," diyor Marino. "Yani başlangıçta yanlış ayarlanmıştı ve sonra bıraktı."

Benton, "Belki de denizaşırı bir ülkeden uçakla geldiği için başka bir zaman dilimindeydi," diyor.

Marino, "Burada işimiz biter bitmez, onun dairesini bulmalıyım," diyor.

Kalite kontrol günlüğündeki kalite kontrol sayılarını kontrol ederek standart sapmanın sıfır olduğundan ve sistemin gürültü seviyesinin veya varyasyonun normal sınırlar içinde olduğundan emin olurum.

"Hazır mıyız?" Herkese söylüyorum.

Taramayı yapmak için sabırsızlanıyorum. Bu adamın içinde ne olduğunu görmek istiyorum.

Anne'e, masayı tarayıcıya yerleştirmek için bir düğmeye basarken, "Bir topogram yapacağız, ardından en az yüzde elli örtüşme ile üç boyutlu keşfe geçmeden önce veri setini toplayacağız," diyorum. "Ancak protokolü değiştireceğiz ve başla değil göğüs kafesiyle başlayacağız, tabii ki glabellayı referans olarak kullanmak dışında."

Kaşların arasında, burnun üzerinde yer alan ve uzamsal yönelim için kullandığımız boşluğa atıfta bulunuyorum.

"İşaretlediğiniz ilgi alanıyla tam olarak örtüşen bir göğüs kesiti." Kontrol odasına döndüğümüzde listeyi gözden geçiriyorum. "Yaranın in situ lokalizasyonu; o bölgeyi ve ilişkili herhangi bir yaralanmayı, yara izindeki herhangi bir ipucunu izole edeceğiz."

Ollie ve Anne'in arasına oturuyorum, ardından Marino ve Benton da sandalyeleri çekiyorlar. Cam pencereden adamın çıplak ayaklarını tarayıcının deliğinin açıklığında görebiliyorum.

"Otomatik ve akıllı MT, gürültü endeksi on sekiz. Nokta-beş segment rotasyonu, nokta-altı-iki-beş dedektör konfigürasyonu," diye talimat veriyorum. "Çok ince dilim ultra yüksek çözünürlük. On milimetrelık kolimasyon."

Dedektörler x-ray tüpünün içinde dönmeye başladığında elektronik titreşim seslerini duyabiliyorum. İlk tarama altmış saniye sürüyor. Bir bilgisayar ekranında gerçek zamanlı olarak izliyorum, ne gördüğümden emin değilim ama bu olmamalıydı. Aklıma tarayıcının arızalı olduğu ya da başka bir hastanın taramasının görüntülendiği, yanlış dosyaya erişildiği geliyor. *Neye bakıyorum ben?*

"Tanrım," diyor Ollie nefesinin altında, bir ızgaradaki görüntülere, bir hata olması gereken garip görüntülere kaşlarını çatarak.

"Zaman ve mekânda yön belirleyin ve yarayı arkadan öne, soldan sağa ve yukarı doğru hizalayalım," diye yönlendiriyorum. "Noktaları birleştirerek yaranın

yara izi, yani, olduğu gibi. Bir yara izi var ve sonra kayboluyor mu? Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Neye bakıyorum ben böyle?" Marino şaşkınlıkla sorar.

"Daha önce hiç görmediğim bir şey, hele bir bıçaklama olayında," diye cevap veriyorum. "Bir hava," diye duyurdu Ollie. "Çok fazla şey görüyoruz hava."

"Bu karanlık bölgeler burada, burada ve burada." Marino ve Benton'a gösteriyorum. "CT'de hava karanlık görünüyor. Daha yüksek yoğunluğu gösteren daha parlak beyaz alanların aksine. Kemik ve kireçlenme parlaktır. Piksellerin yoğunluğuna bakarak bir şeyin ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikir edinebilirsiniz."

Fareye uzanıyorum ve imleci bir kaburganın üzerine getiriyorum ki ne demek istediğimi görebilsinler.

"CT sayısı bin yüz elli birdir. Oysa bu Buradaki pek de parlak olmayan alan" - imleci akciğerin bir bölgesinin üzerine getiriyorum- "kırk. Bu kan olacak. Gördüğünüz bu donuk koyu alanlar kanama."

Aklıma, bir patlamadan kaynaklanan patlama dalgasının neden olduğu yaralanmaya benzer şekilde, dokuda muazzam ezilme ve yırtılmaya neden olan yüksek hızlı silah atışları geldi. Ama bu bir silahla vurulma vakası değil. Bu patlayan bir patlayıcı cihazdan da değil. İkisinin de nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum.

"Sol böbrekten geçerek diyaframın üstünden kalbe doğru ilerleyen ve yol boyunca derin bir yıkıma neden olan bir tür yara. Ve tüm bunlar." İç organların etrafındaki yer değiştirmiş ve kesilmiş bulanık alanları gösteriyorum. "Daha fazla deri altı havası. Paraspinal kas sisteminde hava. Retroperitoneal hava. Bu kadar hava onun içine nasıl girmiş? Ve burası ve burası. Kemikte yaralanma. Kaburga kırığı. Enine çıkıntı kırığı. Hemopnömotoraks, akciğer kontüzyonu, hemoperikardiyum. Ve daha fazla hava. Buraya, buraya ve buraya." Ekrana dokunuyorum. "Kalbi çevreleyen ve kalp odacıklarının yanı sıra pulmoner arter ve venlerde de hava var."

"Ve sen hiç böyle bir şey görmedin mi?" Benton bana soruyor.

"Hem evet hem hayır. Örneğin askeri tüfekler, tanksavar topları, aşırı şok parçalayıcı yüksek hızlı mühimmat kullanan bazı yarı otomatik silahlar da benzer bir yıkıma neden olmaktadır. Hız ne kadar yüksekse, çarpma anında dağılan kinetik enerji de o kadar fazla olur ve özellikle bağırsak ve akciğer gibi içi boş organlar ile elastik olmayan dokulara hasar da o kadar büyük olur.

Karaciğer, böbrekler. Ancak böyle bir vakada net bir yara izi ve bir füze ya da füze parçaları beklersiniz. Ki biz bunu göremiyoruz."

"Peki ya hava?" Benton soruyor. "Bu gibi durumlarda hava cepleri görüyor musunuz?"

"Tam olarak değil," diye cevap veriyorum. "Bir patlama dalgası, havayı hava-kan bariyerini aşmaya zorlayarak hava embolisi yaratabilir, örneğin akciğerlerden dışarı. Başka bir deyişle, hava ait olmadığı bir yere gider, ama bu çok fazla hava."

"Hem de çok," diye onaylıyor Ollie. "Peki bir bıçak darbesinden nasıl bir patlama dalgası elde edersiniz?"

Adamın sırtının sol tarafındaki yaranın yanına yerleştirilmiş radyo-opak BT cilt işaretleyicisi olan parlak beyaz bir boncukla işaretlenmiş ilgi alanını göstererek, "Tam bu koordinatlardan bir kesit alın," diyorum. "Buradan başlayın ve işaretlerin belirlediği ilgi alanının beş milimetre yukarısına ve aşağısına doğru ilerlemeye devam edin. Şu kesik. Evet, işte o. Ve içten dışa doğru sanal üç boyutlu hacim oluşturmaya yeniden biçimlendirelim. İnce, ince kesikler, bir milimetre ve artış? Ne düşünüyorsunuz?"

"Yetmiş beşe beş nokta bu işi görür."

"Peki, tamam. Bakalım izi takip edersek neye benzeyecek, nasıl bir iz varmış."

Ölü adamın üst bedeni, göğüs kafesi video ekranında üç boyutlu olarak yavaşça dönmeye başladığında, kemikler sanki çıplakmış gibi canlıdır ve organlar ve diğer iç yapılar gri tonlarında iyi tanımlanmıştır. Aslen sanal kolonoskopiler için geliştirilmiş modifiye bir yazılım kullanarak, küçük bir ilik yarasından vücuda giriyor, sanal bir kamerayla sanki mikroskobik bir uzay gemisindeymişiz gibi yavaşça bulanık grimsi doku bulutları arasında uçuyor, bir asteroid gibi parçalanmış sol böbreğin yanından geçiyoruz.

Önümüzde düzensiz bir açıklık uzanıyor ve diyaframdaki büyük bir delikten geçiyoruz. Ötesinde parçalanma, kesilme ve çürüme var. *Ne oldu sana böyle? Bunu ne yaptı?* Hiçbir fikrim yok. Fiziğe meydan okur gibi görünen fiziksel bir hasar bulmak çaresiz bir duygu, nedeni olmayan bir etki. Mermi yok. Parça yok, görebildiğim metal bir şey yok. Çıkış yarası yok, sadece sırtının sol ilik girişi var. Yüksek sesle düşünüyorum, önemli noktaları tekrarlıyorum, herkesin neyin anlaşılmaz olduğunu anladığından emin oluyorum.

"Burada hiçbir şeyin çalışmadığını unutup duruyorum," diyor Benton dikkati dağılmış bir şekilde iPhone'una bakarken.

"Hiçbir şey çıkmadı ve hiçbir şey ." Bundan sonra ne yapılması gerektiğini hesaplıyorum. "Demirli bir şeye dair iz yok, ama emin olmamız gerek."

Benton sandalyesinden kalkarken sormak yerine, "Bunu neyin yapmış olabileceğine dair kesinlikle hiçbir fikrim yok," diyor ve tek kullanımlık önlüğünün bağlarını çözerken hışırtı sesleri çıkarıyor. "Eski bir deyişi bilirsiniz, güneşin altında yeni bir şey yoktur. Sanırım pek çok eski deyiş gibi bu da doğru değil."

"Bu yeni bir şey. En azından benim için," diye cevap veriyorum.

Eğilip ayakkabısının kılıfını çıkarıyor. "Onun bir cinayet olduğuna şüphe yok."

"Tabii gerçekten kötü bir Meksika yemeği yemediyse," diyor Marino.

Benton'ın şüpheli davrandığı belli belirsiz aklından geçiyor. "Yüksek hızlı bir mermi gibi, ama ortada bir mermi yok, ve eğer "Ceset, çıkış yarası nerede?" Ben de aynı şeyi söyleyip duruyorum. "Metal nerede? Neyle vurulmuş olabilir ki? Buzdan bir mermiyle mi?"

"*MythBusters*'da bununla ilgili bir şey gördüm. Isı yüzünden bunun imkansız olduğunu kanıtlamışlardı," diyor Marino, sanki ciddiymişim gibi. "Yine de bilemiyorum. Silahı doldurup ateşlemeye hazır olana kadar dondurucuda tutarsan ne olur acaba?"

Ollie, "Antarktika'nın iç kesimlerinde bir keskin nişancıysan belki," diyor. "Bu fikir de nereden çıktı? *Dick Tracy*'den mi? Gerçekten soruyorum."

"James Bond olduğunu sanıyordum. Hangi film olduğunu unuttum."

"Belki de çıkış yarası belirgin değildir," diyor Anne bana. "Adamın çenesinden vurulduğu ve burun deliğinden çıktığı zamanı hatırlıyor musun?"

"O zaman yara izi nerede?" Cevap veriyorum. "Dokular arasında daha iyi bir kontrasta ihtiyacımız var, onu açmadan önce kaçırdığımız bir şey olmadığından emin olmalıyız."

Benton kapıyı açarken, "Bu konuda yardımınıza ihtiyacınız varsa hastaneyi arayabilirim," diyor. Acelesi olduğunu anlayabiliyorum ama nedenini bilmiyorum.

Bu onun davası değil.

Benton, "Aksi takdirde Lucy'nin ne bulduğunu kontrol edeceğim," diyor. "Video kliplere bir göz atın. Birkaç şeyi daha kontrol et. Orada telefon kullanmamın bir sakıncası yok."

"Aramayı ben yaparım," diyor Anne o . "McLean'le ayarlamaları yapacağım ve taramayla ilgileneceğim."

Bu günün gelmesi teorik bir olasılıktı ve Sağlık Kurulu, Harvard ve bağlı kuruluşu McLean Hastanesi ile 1,5 ila 9 Tesla arasında değişen güçte dört miknatısa sahip olduğumuz konusunda anlaştık.

Uzun zaman önce, Anne'in psikiyatrik için yarı zamanlı MR teknisyeni olarak çalıştığı McLean'in nörogörüntüleme laboratuvarında ölü bedenler üzerinde MR çekimi yapmak için gerekli protokollerin hazır olduğundan emin oldum. Onu bu şekilde buldum. Benton onu tanıyordu ve tavsiye etti. İyi seçer, iyi bir karakter yargıcıdır. Lanet personelimi işe almasına izin vermeliyim. Kimi arayacağını merak ediyorum. Neden burada olduğundan emin değilim.

"Eğer istediğin buysa, hemen şimdi yapabiliriz," diyor Anne bana. "Bir sorun çıkmaz, etrafta kimse olmayacak. Hemen ön kapıya gideriz ve onu içeri sokup çıkarırız."

Bu saatte McLean'deki psikiyatri hastaları kampüste olacak. Laboratuvara giren ya da çıkan bir cesetle karşılaşma riskleri çok az.

"Ya biri onu tazyikli suyla vurduysa?" Marino video ekranında dönen gövdeye donup kalmış gibi bakıyor, kaburgalar kıvrılıyor ve üç boyutlu olarak beyaz beyaz parlıyor. "Ciddiyim. Bunun mükemmel bir suç olduğunu duymuştum hep. Bir av tüfeği kovanını suyla dolduruyorsun ve cesedin içinden geçtiğinde kurşun gibi oluyor. Ama iz bırakmaz."

"Benim bir vakam olmadı," diye cevap veriyorum. "Ama olabilir," diyor Marino.

"Teorik olarak. Ancak giriş yarası bunun gibi olmaz," diye cevap veriyorum. "Hadi gidelim. Herkes işe gelmeye başlamadan önce onun gönderilmesini ve güvenli bir şekilde gözden kaybolmasını istiyorum." Neredeyse gece yarısı oldu.

Anne ölçüm yapmak için *Araçlar* simgesine tıklıyor ve diyaframdan üflenmeden önce yara izinin genişliğinin 4,2 milimetre derinlikte 0,77 ila 1,59 milimetre olduğunu bildiriyor.

"Peki bu bana ne anlatıyor..." Söylemeye başladım. "Peki ya inçler?" diye yakınıyor Marino.

"Yarım inçten daha geniş olmayan bir tür çift kenarlı nesne ya da bıçak," diye açıklıyorum. "Ve vücuda yaklaşık iki inç derinliğe kadar girdikten sonra, derin iç hasara neden olan başka bir şey oldu."

"Merak ettiğim şey, gördüğümüz bu anormalliğin ne kadarının iyatrojenik olduğu," diyor Ollie. "Yirmi yıldır üzerinde çalışan acil tıp teknisyenlerinin

dakikalar. Muhtemelen bize sorulacak ilk soru bu olacak. Açık fikirli olmalıyız."

"İmkânı yok. King Kong kalp masajı yapmadıysa olmaz," diye cevap verdim. "Görünüşe göre bu adam göğsünde büyük bir basınca ve büyük bir hava embolisine neden olan bir şeyle bıçaklanmış. Şiddetli bir ağrı çekmiş ve birkaç dakika içinde ölmüş olmalı ki bu da tanıkların anlattıklarıyla, yani göğsünü tutup yere yığılmasıyla tutarlı."

"O zaman neden bu kadar kan döküldü?" Marino diyor ki. "Neden hemen kanamaya başlamasın ki? Nasıl olur da kanaması, taburcu edilip buraya gelene kadar başlamamış olabilir?"

"Cevabı bilmiyorum ama o bizim soğutucumuzda ölmedi." En azından bundan eminim. "Buraya gelmeden önce ölmüştü, olay yerinde de ölebilirdi."

"Ama kanamaya öldükten sonra başladığını kanıtlamalıyız. Ve ölü insanlar sıkışmış bir domuz gibi kanamaya başlamazlar. Peki buraya gelmeden önce öldüğünü nasıl kanıtlayacağız?" Marino ısrar ediyor.

"Bunu kime kanıtlamamız gerekiyor?" Ona bakıyorum.

"Fielding'in kime söylediğini bilmiyorum çünkü nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Ya birine söyleyiyse?"

Senin yaptığın gibi, sanırım, ama söylemiyorum. "İşte bu yüzden, tüm bilgilere sahip olmadığımız zaman detayları ifşa etme konusunda dikkatli olmalıyız." Daha mantıklı konuşamazdım.

"Bu konuda başka seçeneğimiz yok." Marino bunun bırakmıyor. "Ölü bir insanın neden kanamaya başladığını kanıtlamak zorundayız."

Ceketimi aldım ve Anne'e dedim ki, "Önce kafa ve tüm vücut tomografisi. MR'da da tüm vücudu, her santimini tarayın ve bulduklarınızı yükleyin. Hemen görmek istiyorum."

Marino ona "Ben sürüyorum," diyor.

"İçin körfeze çek. Minibüslerden biri."

"İstemeyiz. , sanırım klimayı sonuna kadar açacağım."

"O zaman sadece binebilirsiniz. Seninle orada buluşuruz."

"Ciddiyim. Isınırsa tekrar kanamaya başlayabilir." "Çok fazla

Saturday Night Live izliyorsun."

"Dan Aykroyd Julia Child'ı mı oynuyor? Hatırladınız mı? *"Bir bıçağa ihtiyacın olacak, çok ama çok keskin bir bıçağa.* Ve her yerden kan fışkırıyordu."

Üçü şakalaşıyor.

"Bu çok komikti."
"Eskiler daha iyiydi."
"Şaka yapmıyorum. Roseanne
Roseannadanna." "Oh, Tanrım, onu
seviyorum."
"Hepsini DVD'ye kaydettim."
Ben uzaklaşırken güldüklerini duyuyorum.

Başparmağımı tarayarak, Teslim Alma'dan sonraki ilk durak olan, tanımlama yaptığımız, gri tezgahlı beyaz bir oda olan ve kısaca ID olarak adlandırdığımız alana giriyorum.

Bir duvarın içine yerleştirilmiş, her biri numaralandırılmış gri metal kanıt dolapları var ve Marino'nun bana verdiği anahtarla soldaki en üsttekini açıyorum; ölen adamın kişisel eşyaları, biz onları cenaze evine ya da kim olduğunu ve onu kimin alması gerektiğini öğrendiğimizde bir aileye teslim edene kadar güvenli bir şekilde saklanıyor. İçinde özenle etiketlenmiş kağıt torbalar ve zarflar var ve her birine Marino'nun gözetim zincirini korumak için doldurup parafladığı formlar iliştirilmiş. Mühür yüzüğünün bulunduğu küçük manila zarfı buluyorum ve formu yüzüğü dolaptan çıkardığım saati yazıyorum. Bir bilgisayar istasyonunda bir kayıt açıp aynı bilgileri giriyorum ve sonra ölü adamın kıyafetlerini düşünüyorum.

Buradayken onlara bakmalıyım, otopsi yapana kadar beklememeliyim, ki bu da saatler sonra olacak. Adamın beline saplanan ve içinde büyük bir tahribat yaratan bıçağın açtığı deliği görmek istiyorum. O yaradan ne kadar kan akmış olabileceğini görmek istiyorum ve kimliği bırakıp gri fayans koridor boyunca geriye doğru yürüyorum. Röntgen odasının önünden geçiyorum ve açık kapısından Marino, Anne ve Ollie'nin hâlâ içeride, cesedi McLean'e nakletmek için hazırladıklarını, şakalaşıp güleştüklerini görüyorum. Onlara fark ettirmeden hızla yanlarından geçip otopsi odasına açılan çift çelik kapıyı açıyorum.

Beyaz epoksi boya ve beyaz fayanslardan oluşan geniş bir açık alan ve beyaz tavanın uzunluğu boyunca yatay olarak uzanan soğuk filtreli aydınlatma ile açıkta parlak çelik raylar. On bir çelik masa, her birinde ayakla çalıştırılan musluk kontrolü, yüksek basınçlı püskürtme hortumu, ticari bir çöp öğütücü, numune durulama sepeti ve kesici alet kabı bulunan duvara monte edilmiş çelik lavabolar tarafından park edilmiştir. Dikkatle araştırdığım ve kurdurduğum istasyonlar, aşağı çekeşli havalandırma sistemlerine sahip mini modüler ameliyathanelerdir.

Her beş dakikada bir hava değişimi yapılmakta ve bilgisayarlar, çeker ocaklar, cerrahi alet arabaları, esnek kollar üzerinde halojen ışıklar, kesme tahtaları ile diseksiyon yüzeyleri, musluklu formalin kapları ve histoloji ve toksikoloji için test tüpü rafları ve plastik kavanozlar bulunmaktadır.

Benim istasyonum, şefin istasyonu, ilk istasyon ve aklıma birilerinin onu kullandığı geliyor ve sonra bunu düşündüğüm için kendimi gülünç hissediyorum. Tabii ki ben yokken birileri kullanmış olmalı. Elbette Fielding de kullanmıştır. *Önemli değil ve neden umurumda olsun ki?* Arabadaki cerrahi aletlerin benim bıraktığım gibi düzgün bir şekilde dizilmediğini fark ettiğimde kendi kendime söylendim. Büyük beyaz bir polietilen diseksiyon tahtasının üzerine gelişigüzel yerleştirilmişler, sanki biri onları durulamış ve iyice durulamamış gibi. Kutudan bir çift lateks eldiven çıkarıp giyiyorum çünkü çıplak elle hiçbir şeye dokunmak istemiyorum.

Normalde bu konuda endişelenmiyorum, sanırım gerektiği kadar değil, Çünkü ben eski bir adli patolog ekolünden geliyorum; onlar metanetli, savaş yorgunu ve hiçbir şeyden korkmamak ya da tiksinnemekle sapkınca gurur duyan insanlardı. Ne kurtçuklar, ne boşaltım sıvısı, ne de şişip yeşile dönen ve kayan çürümüş et, hatta AIDS bile, en azından şimdi fobilerle ve kesinlikle her şeyle ilgili federal düzenlemelerle yaşarken sahip olduğumuz endişeler değil. Koruyucu kıyafetler giymeden dolaştığım, sigara içtiğim, kahve içtiğim ve her doktorun yapacağı gibi ölü hastalara dokunduğum zamanları hatırlıyorum; bir yarayı muayene ederken, bir çürüğe bakarken ya da bir ölçüm yaparken çıplak tenim onlarınkine değiyordu. Ama çalışma masamda ya da cerrahi aletlerimde asla özensiz davranmadım. Asla dikkatsiz değildim.

Bir iğneyi bile önce sıcak ve sabunlu suyla yıkamadan ameliyat arabasına geri koymazdım ve sıcak suyun derin metal lavabolara vurması geçmişimdeki morglarda yaygın bir sestti. Richmond'daki günlerimden beri -hatta daha önce, Walter Reed'e yeni başladığımda- DNA'dan haberdardım ve DNA'nın mahkemede kabul edilebilir ve adli tıpta altın standart haline gelmek üzere olduğunu biliyordum ve o noktadan sonra olay yerlerinde, otopsi odasında ve laboratuvarlarda yaptığımız her şey tanık kürsüsünde sorgulanacaktı. Kontaminasyon en büyük düşmanımız haline gelmek üzereydi ve her ne kadar CFC'de cerrahi aletlerimizi otoklavlamak gibi bir rutinimiz olmasa da, onları musluğun altında üstünkörü bir şekilde yıkadıktan sonra temiz olmayan bir kesme tahtasının üzerine de atmıyoruz.

On sekiz inçlik bir diseksiyon bıçağını elime alıyorum ve paslanmaz çelik sapında kurumuş kan izleri olduğunu ve çelik bıçağın jilet gibi keskin ve cilalı gümüş kadar parlak olmak yerine kenarlarının çizilip çukurlaştığını ve lekeli olduğunu fark ediyorum. Kemik testeresinin tırtıklı bıçağındaki kanı ve mumlu beş kordonlu iplik makarasında ve çift kıvrımlı iğnede kurumuş kan lekelerini fark ediyorum. Forseps, makas, kaburga makası, keski, esnek bir sonda alıyorum ve her şeyin içinde bulunduğu kötü durum karşısında dehşete kapılıyorum.

Norton's Woods'taki adama otopsi yapmadan önce Anne'e istasyonumu hortumla yıkaması ve tüm aletleri yıkaması için bir mesaj göndereceğim. Bu lanet otopsi odasının tamamını tavandan yere kadar temizleteceğim. Evdeki ilk haftam dolmadan tüm sistemleri kontrol ettireceğim, diye karar verdim, yeni bir çift eldiven giyip büyük bir rulo beyaz kâğıdın -biz buna kasap kâğıdı diyoruz- bağlı olduğu tezgâha doğru yürürken duvara monte edilmiş dağıtıcı. Bir bölümü yırtıp odanın ortasındaki otopsi masasının üzerini örttüğümde kâğıttan yüksek bir yırtılma sesi geliyor, masa benimkinden daha temiz görünüyor.

AFME saha kıyafetlerimi tek kullanımlık bir önlükle örtüyorum, arkadaki uzun bağlarla uğraşmıyorum, sonra dağınık istasyonuma dönüyorum. Duvarın karşısında, dijital bir tuş takımına bir kod girerek kilidini açtığım, çift şeffaf akrilik kapılı, sert kauçuk tekerlekler üzerinde büyük beyaz bir polipropilen kurutma dolabı var. İçinde siyah polar yakalı adaçayı yeşili naylon bir ceket, mavi kot gömlek, siyah kargo pantolonu ve her biri kendi paslanmaz çelik askısında bir çift boxer külot asılı ve alttaki tepside bir çift aşınmış kahverengi deri bot ve yanlarında bir çift gri yün çorap var. Giysilerin bazılarını izlediğim video kliplerden hatırlıyorum ve şimdi onlara bakmak beni huzursuz ediyor. Kabinin santrifüj fanı ve HEPA egzoz filtreleri, botları ve çorapları tek tek elime alıp incelerken, dikkat çekici bir şey bulamayınca, düşük vınlama sesleri çıkarıyor. Boxer külotlar beyaz pamuklu, çapraz fermuarlı ve elastik bel bantlı ve olağandışı bir şey fark etmiyorum, leke ya da kusur yok.

Paltoyu kasap kâğıdıyla kaplı masanın üzerine açarak ellerimi ceplerine sokuyorum, içlerinde bir şey kalmadığından emin oluyorum ve bir kıyafet şeması ile bir pano alıp not almaya başlıyorum. Yakası derin tüylü sentetik bir kürk ve adam yere yığıldığında üzerine yapışan kir, kum ve kuru kahverengi yaprak parçalarıyla kaplı ve ağır örgü manşetleri de kirli. Adaçayı rengi naylon kabuk, yırtılmaya karşı dayanıklı ve su geçirmez görünen çok sağlam bir malzemedir.

Siyah bir elyaf dolgu izolasyonu, bıçak güçlü ve çok keskin olmadığı sürece hiçbirini kolayca delinemez. Paltonun astarının içinde, hatta arkasındaki küçük yarığın etrafında bile kan izine rastlamadım ama dış kabuğun bazı bölgeleri, omuzlar, kollar, sırt, adam poşetin içine sokulduktan ve CFC'ye taşındıktan sonra ceset torbasının dibinde toplanan kanla kararmış ve sertleşmiş.

Önce çantanın sonra da soğutucunun içindeyken ne kadar kan olabileceğini bilmiyorum ama yarasından kan akmamış. Hala hafif bir kolonya ya da tıraş losyonu kokan, uzun kollu, küçük beden erkek kot gömleğini açtığımda, bıçağın açtığı yarığın etrafında sert bir şekilde kurumuş koyu renkli bir kan lekesi buluyorum. Marino ve Anne'in anlattıkları doğru gibi görünüyor; adam ceset torbasının içinde tamamen giyinik haldeyken ağzından ve burnundan kan gelmeye başlamıştı, başı dönüktü, muhtemelen biraz önce röntgen odasında muayene ettiğimde de aynı tarafa dönüktü. Yüzünden torbaya sürekli kan damlamış, içinde birikmiş ve torbadan sızmış olmalı ve bunu torbaya baktığımda kolayca görebiliyorum, yetişkin boyutunda bir kadavra torbası, tipik olarak kaldırma servisleri tarafından kullanılanlardan, siyah, naylon fermuarlı. Yanlarda perçinlerle tutturulmuş dokuma saplar var ve torbanın sağlam olduğu, ısıyla kapatılmış dikişlerinde yırtık ya da kusur olmadığı varsayılırsa sızıntı sorunu genellikle buradan kaynaklanıyor. Kan perçinlerden sızar, özellikle de poşet gerçekten ucuzsa, ki bu poşet yaklaşık yirmi beş dolarlık ağır hizmet PVC'sidir ve muhtemelen çantayla birlikte satın alınmıştır.

Tomografide gördüklerimi hayal ettiğimde ve bir yıldırım saldırısı olduğu açık olan bu olayda hasarın ne kadar hızlı oluştuğunu fark ettiğimde, kanamanın hiçbir anlamı kalmıyor. Marino'nun Dover'da bana ilk anlattığı zamankinden bile daha az mantıklı. Adamın iç organlarındaki büyük tahribat akciğer kanamasıyla sonuçlanmalı ve bu da kanın burun ve ağızdan dışarı akmasına neden olmalıydı. Ama bunun neredeyse anında olması gerekirdi. Olay yerinde neden kanama olmadığını anlamıyorum. Sağlık görevlileri onu hayata döndürmeye çalışırken yüzünden kan gelmesi gerekirdi ve bu da aritmiden ölmediğinin açık bir göstergesi olurdu.

Yukarı çıkmak için otopsi odasından çıkarken video görüntülerini tekrar gözümün önüne getiriyorum ve siyah eldivenlerini ve parka girerken neden onları giydiğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Eldivenler neredeydi? Bir çift eldiven bile görmedim. Kanıt dolabında ya da kurutma dolabında değillerdi.

ceketin ceplerini kontrol ettim ama bulamadım. Adamın kulaklıkları tarafından gizlice yapılan kayıtlarda gördüklerime dayanarak, öldüğünde eldivenleri üzerindeydi ve Sivil Hava Terminali'ne giden minibüste Lucy'nin iPad'inde gördüklerimi hayal ediyorum. Siyah eldivenli bir el, sanki adam bir şeye vuruyormuş gibi kadraja giriyor ve eli kulaklığa çarptığında bir itiş kakış sesi duyuluyor ve adamın sesi "*Ne oluyor?*"

... ? *Hey ... !*" Sonra çıplak ağaçlar hızla yükselip etrafını sardı, sonra yerde büyükçe duran kayrak taşı parçaları ve onun çarpma sesi, sonra da uzun siyah bir paltonun etekleri uçuşarak geçti. Sonra sessizlik, sonra etrafını saran ve nefes almadığını haykıran insanların sesleri.

Oraya vardığımda röntgen odasının kapısı kapalıydı ve içeri bakıyorum ama herkes gitmiş, kontrol odası boş ve sessiz, CT tarayıcısı kurşun kaplı camın diğer tarafındaki alçak ışıklarda bembeyaz parlıyor. Anne'in cep telefonuna cevap verebileceğini umarak içerideki telefonu denemek için duraklıyorum ama zaten McLean'de ve nörogörüntüleme laboratuvarındaysa, oranın kalın beton duvarları arasından ona ulaşmak imkansız olacak. Cevap verdiğinde şaşırıyorum.

"Neredesin?" Soruyorum ve arka planda müzik sesi duyuyorum. "Şimdi yanaşıyorum," diyor ve Marino ile birlikte minibüsün içinde olmalı. araba kullanırken ve radyo açıkken.

"Kıyafetlerini çıkardığınızda," diyorum, "bir çift siyah eldiven gördünüz mü? Bir çift kalın siyah eldiven giymiş olabilir."

Bir duraklama oluyor ve Marino'ya bir şeyler söylediğini duyuyorum, sonra Marino'nun sesini duyuyorum ama birbirlerine ne dediklerini anlayamıyorum. Sonra bana diyor ki, "Hayır. Marino cesedi ilk kez kimlik tespiti için götürdüğünde eldiven olmadığını söylüyor. Eldivenleri hatırlamıyor."

"Bana dün sabah tam olarak ne olduğunu anlat."

"Bir dakika burada otur," dediğini duyuyorum Marino'ya. "Hayır, henüz değil yoksa dışarı çıkacaklar. Güvenlik görevlileri gelecek. Sen burada bekle," diyor ona. "Tamam," diyor bana. "Dün sabah yediyi biraz geçte Dr. Fielding röntgen çekmeye geldi. Bildiğin gibi, Ollie ve ben her zaman erken geliriz, yedide ve her neyse, kan yüzünden endişeliydi. Soğutucunun dışında ve içinde yerde kan damlaları olduğunu ve cesedin kanadığını ya da kanamış olduğunu fark etmişti. Kesede çok fazla kan vardı."

"Ceset hâlâ tamamen giyinikti."

"Evet. Paltosunun fermuarı açılmış ve gömleği kesilerek çıkarılmıştı, bunu acil yardım görevlileri yaptı ama geldiğinde giyinikti ve Dr.'a kadar hiçbir şey yapılmamıştı."

Fielding onu bizim için hazırlamak üzere oraya gitti." "Ne demek 'onu hazırlamak için'?"

Fielding'in bir cesedi otopsiye hazırladığını, onu buzdolabından çıkarıp röntgen ya da otopsi odasına götürmek için zahmete girdiğini hiç görmedim, en azından eğitim aldığı eski günlerden beri. Sıradan olarak gördüğü işleri hala *diyalizci* olarak adlandırdığı ve benim otopsi teknisyeni olarak adlandırdığım kişilere bırakıyor.

"Sadece kanı bulduğunu ve sonra aceleyle bizi almaya geldiğini biliyorum çünkü Cambridge Polis Departmanı'ndan gelen çağrıyı aldı ve bildiğiniz gibi, adamın ani ölümünün doğal olduğu varsayılıyordu, aritmi ya da berry anevrizması gibi bir şey."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra Ollie ve ben cesede baktık ve Marino'yu aradık, o da gelip baktı ve henüz tarama ya da postalama yapılmamasına karar verildi."

"Soğutucuda mı bırakıldı?"

"Hayır. Marino önce kimlik tespiti yapmak istedi, parmak izlerini, svapları almak için, böylece IAFIS ve DNA ile başlayabilirdik, kim olduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şeyle. Önemli olan nokta şu ki o sırada eldiven yoktu çünkü Marino'nun parmak izini alabilmesi için eldivenleri cesetten çıkarması gerekecekti."

"O zaman neredeler?"

"O bilmiyor, ben bilmiyorum." "Onu giydirebilir misin lütfen?"

Telefonu ona uzattığını duyuyorum ve "Evet. Poşetin fermuarını açtım ama onu içinden çıkarmadım ve bildiğin gibi içinde çok fazla kan vardı" diyor.

"Ve sen tam olarak ne yaptın?"

"Kesenin içindeyken parmak izini aldım ve eğer eldiven olsaydı, kesinlikle görürdüm."

"Muhtemelen ekip eldivenleri olay yerinde çıkarıp poşetin içine koydu siz fark etmediniz? Sonra da bir şekilde yanlış yere mi koydunuz?"

"Hayır. Sana söylediğim gibi kişisel eşyalarını aradım. Saat, yüzük, anahtarlık, zula kutusu, yirmi dolarlık banknot. Ceplerindeki her şeyi çıkardım ve az önce söylediğiniz nedenden dolayı her zaman kesenin içine bakarım. Ekip ya da uzaklaştırma servisi oraya şapka ya da güneş gözlüğü gibi bir şey sıkıştırırsa diye. Kulaklıkları da. Ve uydu radyosu. Onlar bir kese kağıdının içindeydi ve cesetle birlikte geldiler."

"Peki ya Cambridge Polisi? Dedektif Lawless'ın Glock'u getirdiğini biliyorum."

"Sabah on civarında ateşli silahlar laboratuvarına teslim etti." Getirdiği tek şey buydu.

"Ve Anne onun giysilerini kurutma dolabının içine koyduğunda, eğer en başta orada olmadıklarını söylüyorsanız, belli ki eldivenleri yoktu."

Bir şeyler söylediğini duyuyorum, sonra Anne tekrar telefona dönüyor ve şöyle diyor: "Hayır, diğer her şeyi dolaba koyduğumda eldiven görmedim. Bu akşam dokuz civarıydı, neredeyse dört saat önce, cesedi taramaya hazır hale getirmek için soyduğumda, siz CFC'ye gelmeden kısa bir süre önceydi. Diğer giysilerini oraya koymadan önce steril olduğundan emin olmak için dolabı temizledim."

"Bir şeylerin steril olmasına sevindim. İstasyonumu temizlememiz gerekiyor." "Tamam, ," diyor ama bana değil. "Bekle. Tanrım, Pete. Bekle." Ve sonra Marino'nun sesi kulağımda: "Başka davalar da vardı."

"Pardon?"

"Dün sabah başka vakalarımız da vardı. Belki biri eldivenleri çıkarmıştır ama nedenini bilmiyorum. Belki de yanlışlıkla alınmışlardır."

"Vakaları kim yaptı?"

"Dr. Lambotte, Dr. Booker."

"Peki ya Jack?"

"Norton's Woods'daki adama ek olarak iki vaka daha var," diyor Marino. "Trenin çarptığı bir kadın ve bir doktorun gözetimi altında olmayan yaşlı bir adam. Jack hiçbir şey yapmadı, rüzgârla birlikte gitti," diyor Marino. "Olay yeriyle ilgilenmedi ve böylece buzdolabında kanamaya başlayan bir ceset bulduk ve şimdi adamın öldüğünü kanıtlamamız gerekiyor."

Resmi adı Cambridge Adli Tıp Merkezi ve Liman Morgu olan binanın müdürlüğü en üst katta yer alıyor ve bina yuvarlak olduğunda insanlara beni nasıl bulacaklarını söylemenin zor olduğunu keşfettim.

Burada bulunduğum nadir zamanlarda yapabildiğim en iyi şey, ziyaretçilere yedinci katta asansörden inmelerini, sola dönmelerini ve 111 numarayı aramalarını söylemek oldu. Bu numara 101'den sadece bir kapı aşağıdadır ve 101'in bu kattaki en düşük, 111'in ise en yüksek oda numarası olduğunu anlamak biraz hayal gücü gerektirir. Bu nedenle, eğer köşeler ve uzun koridorlar olsaydı, benim ofis odam uzun bir koridorun sonunda bir köşede yer alırdı, ancak böyle bir yer yok. Burada altı ofis, büyük bir konferans odası, ses tanıma sistemi için okuma odası ve diğer odaların bulunduğu büyük bir daire var.

Dikte odası, kütüphane, dinlenme odası ve ortada Lucy'nin bilgisayar ve sorgulanan belgeler laboratuvarını koymayı seçtiği penceresiz bir sığınak.

Marino'nun ofisinin önünden geçerken, onun CENTCOM, yani Merkez Komutanlığı dediği 111'in önünde duruyorum. Marino'nun bu iddialı sıfatı kendi kendine bulduğuna eminim, beni komutanı olarak gördüğü için değil, daha ziyade kendisini dini bir çağrıya yakın olan daha yüksek bir vatanseverlik düzenine cevap verdiğini düşünmeye başladı. Askeri olan her şeye tapması yeni bir şey. Sanki Peter Rocco Marino'nun tutarsız ve çelişkili benliğini tanımlamak için başka bir paradoksa daha ihtiyacı varmış gibi, bu onun paradoksal yönlerinden sadece biri.

Titanyum kaplamalı ağır kapımın kilidini açarken kendi kendime *onun hakkında sakinleşmem gerektiğini* söylüyorum. O kadar da kötü biri değil ve o kadar da korkunç bir şey yapmadı. Tahmin edilebilir biri ve buna şaşırmamalıyım. Ne de olsa onu benden daha iyi kim anlayabilir ki? Marino'nun Rosetta taşı Bayonne, New Jersey'de sokak dövüşçüsü olarak büyüdüğü, boksör ve polis olduğu yer değil. Onun anahtarı değersiz alkolik babası bile değil. Marino her şeyden önce annesiyle, sonra da şimdi eski karısı olan çocukluk aşkı Doris'le açıklanabilir; her iki kadın da görünüşte uysal, itaatkâr, tatlı ama zararsız değildir. Pek sayılmaz.

Enerji tasarruflu jeodezik cam kubbenin payandalarına yerleştirilmiş gömme montajlı aydınlatmayı açmak için düğmelere basıyorum ve yukarı her baktığımda bana Buckminster Fuller'i hatırlatıyor. Ünlü mimar-mucit hala hayatta olsaydı, binamı ve muhtemelen beni onaylardı ama hastalıklı varoluş nedenimizi onaylamazdı, sanırım, yine de işlerin bu aşamasında onunla da birkaç tartışmam olurdu. Örneğin, teknolojinin bizi kurtarabileceğine dair inancına katılmıyorum. Kesinlikle bizi daha medeni yapmıyor ve aslında bunun tam tersinin doğru olduğunu düşünüyorum.

Kapımın hemen önündeki tunç grisi halının üzerinde içeri girmek için izin bekler gibi duraklıyorum ya da belki de bu alanı sahiplenmek, iki yıldan uzun bir süredir oldukça ertelediğim bir hayatı kucaklamak anlamına geldiği için tereddüt ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, Walter Reed'deki ilk günlerimden beri, Briggs kapıyı çalmadan içeri girip masama üzerinde *GİZLİ* damgası olan sekize on bir gri bir zarf bıraktığında AFIP merkezinin sıkışık, penceresiz bir odasında kendi işime baktığım ilk günlerimden beri ertelediğimi söylemeliyim.

4 Aralık 1987. O kadar canlı hatırlıyorum ki ne giydiğimi, havayı ve ne yediğimi tarif edebilirim. O gün çok sigara içtiğimi biliyorum ve

Sonunda birkaç sek viski içtim çünkü heyecanlanmış ve dehşete düşmüştüm. Tüm davaların davası ve Savunma Bakanlığı beni istedi, diğerlerinin arasından beni seçti. Ya da daha doğrusu Briggs seçti. Ertesi yılın baharında, iyi halden değil ama Reagan yönetimi gitmemi istediği için hava kuvvetlerinden erken terhis edildim ve şimdi bile utanç verici ve acı veren bazı koşullar altında ayrıldım. Kendimi çemberlerden oluşan bir binada bulmam karmik bir durum. Hayatımda hiçbir şey bitmedi ya da başlamadı. Uzakta olan hemen yanı başımda. Bir şekilde hepsi aynı.

Henüz tam olarak dolduramadığım bir pozisyonda altı aydır bulunmadığımın en bariz göstergesi, Bryce'ın bitişikteki idari ofisinin rahat bir şekilde dağınık, benimkinin ise boş ve sade olması. Burası kimsesiz ve yalnız hissettiriyor, fırçalanmış çelikten küçük konferans masam çıplak, üzerinde bir saksı bitkisi bile yok ve ben bir mekanda yaşadığımda her zaman bitkiler vardır. Orkideler, gardenyalar, sukulentler ve areka ve sago palmyeleri gibi iç mekan ağaçları, çünkü hayat ve koku istiyorum. Ama buraya taşındığımda burada ne varsa gitti, aşırı sulandı ve çok fazla gübre kullanıldı. Bryce'a ayrıntılı talimatlar ve her şeyi öldürmesi için üç ay süre verdim. İki aydan az sürdü.

Charles ve Boston silüetine bakan geniş pencereler arasında, siyah laminat yüzeyli, yirmi iki kalibrelik çelikten yapılmış yay şeklinde modüler bir çalışma istasyonu ve buna uygun dosya çekmeceleri ve açık raflardan oluşan bir kulübe olan masamda neredeyse hiçbir şey yok. Aeron koltuğumun arkasındaki siyah granit tezgah, duvar boyunca uzanıyor ve Leica Lazer Mikrodiseksiyon Sistemime, video ekranlarına ve aksesuarlarına ev sahipliği yapıyor ve yakınlarda günlük kullanım için sadık yedek Leica'm, tek elle ve yazılım veya eğitim semineri olmadan çalıştırabildiğim daha temel bir laboratuvar araştırma mikroskobu var. Başka pek bir şey yok, görünürde dava dosyası yok, incelemem ve paraflamam için ölüm belgesi ya da diğer evraklar yok, posta yok ve çok az kişisel eşya var. Bu kadar mükemmel düzenlenmiş, tertemiz bir ofise sahip olmanın iyi bir şey olmadığına karar verdim. Bir çöplüğü tercih ederim. Boş bir çalışma alanıyla karşı karşıya kalmanın beni bu kadar bunaltması tuhaf ve Erica Donahue'nin mektubunu plastik bir torbaya koyarken, hızla kağıtsızlaşan bir dünyanın neden hayranı olmadığımı nihayet anlıyorum. Düşmanı, fethetmem gereken şeylerin yığınlarını görmeyi seviyorum ve dostlarımla tomarları beni rahatlatıyor.

Mektubu bir dolaba kilitliyordum ki Lucy, sıcak tutması ve altına saklayabildikleri için giydiği hacimli beyaz laboratuvar önlüğünün bir hayalet gibi sessizce belirdi, ayrıca büyük ceplere de düşküncü. Mektup

Büyük boy paltosu onu aldatıcı bir şekilde tehditkâr olmayan ve yaşından çok daha genç gösteriyor, kendi deyimiyle otuzlu yaşlarının altında, ama o benim için hep küçük bir kız olarak kalacak. Acaba anneler kızları hakkında hep böyle mi hissederler, kızları kendileri anne ya da Lucy'nin durumunda silahlı ve tehlikeli olsalar bile.

Muhtemelen kargo pantolonunun arka kemerine sıkıştırılmış bir tabancası var ve eve döndüğü için ne kadar bencilce mutlu olduğumu fark ediyorum. Hayatıma geri döndü, Florida'da ya da kendimi sevmeye zorladığım insanlarla değil.

Manhattan savcısı Jaime Berger da bu karışıma dahil. Tek çocuğum olan yeğenimin ofisime girişine bakarken, ona söylemeyeceğim bir gerçeği görmezden gelemiyorum. Jaime ile ayrıldıklarına sevindim. Aslında bu yüzden sormadım.

"Benton hâlâ seninle mi?" Soruyorum.

"Telefonda." Kapıyı kapatıyor. "Bu saatte kiminle konuşuyor?"

Lucy bir sandalyeye oturur, bacaklarını koltuğun üzerine çeker ve ayak bileklerinden çaprazlar. McLean'deki meslektaşlarıyla konuştuğunu ima edercesine, "Onun adamlarından bazıları," diyor ama değil. Anne hastaneyle ilgileniyor, o ve Marino da oradalar ve taramaya başlıyorlar. Benton neden onlarla ya da McLean'den başka biriyle konuşsun ki?

"O zaman sadece üçümüz varız," diye yorum yapıyorum dikkatle. "Ron hariç, sanırım. Ama kapının kapalı olmasını istiyorsan, sanırım sorun olmaz." Bu, onun aşırı dikkatli ve ketum davranışlarının benim için bir kayıp olmadığını ve bunu açıklamasını dilediğimi ona bildirme yolum. Keşke bana, teyzesine, neredeyse annesine ve şimdi de patronuna karşı açıkça yalan söylemese bile neden kaçamak davranma ihtiyacı hissettiğini açıklasa.

"Biliyorum." Laboratuvar önlüğünün cebinden küçük bir kanıt kutusu çıkarıyor. "Biliyor musun? Ne biliyorsun?"

"Anne ve Marino'nun McLean'e gittiğini çünkü MRI istediğinizi söyledi. Benton beni bilgilendirdi. Sen neden gitmedin?"

"MR taramaları benim uzmanlık alanım olmadığı için bana ihtiyaç yok ve özellikle yardımcı olamam." Dover'daki liman morgunda MR tarayıcısı yok; buradaki cesetlerin çoğu savaş zayıatı ve içlerinde metal bulunacak. "Birkaç şeyi hallederim diye düşündüm ve ne aradığımı bildiğimden emin olduğumda otopsiye başlayacağım."

"Durup olaylara biraz geriden bakıyorsunuz," diyor Lucy, gözleri yeşil ve yoğun bir şekilde bana sabitlenmiş. "Eskiden

Otopsiyi yaptınız, böylece ne biliyordunuz. Şimdi bu sadece zaten bildiklerinizi teyit etmek ve kanıt toplamak için bir araç."

"Tam olarak değil. Hâlâ sürprizlerle karşılaşıyorum. Kutunun içinde ne var?"

"Bahsetmişken." Küçük beyaz kutuyu gülünç derecede temiz masamın engelsiz yüzeyine doğru kaydırıyor. "Bunu çıkarabilirsin ve eldivene ihtiyacın yok. Ama dikkatli ol."

Kutunun içinde pamuk yatağının üzerinde bir böceğin, muhtemelen bir sineğin kanadına benzeyen bir şey var.

Lucy sandalyesinde öne doğru eğilmiş, yüzü sanki bir hediye açışını izliyormuş gibi heyecanla parlayarak, ", dokun , " diye teşvik ediyor.

Tel desteklerin sertliğini ve plastik gibi ince şeffaf bir zarı hissediyorum. "Yapay. İlginç. Bu tam olarak nedir ve nereden aldınız?"

"Uçan robotların kutsal kasesine aşına mısınız?"

"İtiraf etmeliyim ki hiçbir şey bilmiyorum."

"Yıllar ve yıllar süren araştırmalar. Mükemmel flybot'u yapmak için milyonlarca araştırma doları harcandı."

"farkında değilim. Aslında neden bahsettiğinizi bildiğimi de sanmıyorum."

"Gizli gözetleme için mikro kameralar ve vericilerle donatılmış, kelimenin tam anlamıyla insanları dinlemek için. Ya da kimyasalları, patlayıcıları ve hatta muhtemelen biyolojik tehlikeleri tespit etmek için. Bu çalışmalar Harvard'da, MIT'de, Berkeley'de, burada ve denizaşırı birçok yerde, cyborglardan, mikro-elektromekanik sistemler yerleştirilmiş böceklerden, makine-böcek arayüzlerinden önce bile devam ediyordu. Daha sonra kaplumbağalar, yunuslar gibi diğer canlılara da bu tür şeyler yapılmaya başlandı. Bana sorarsanız DARPA'nın en iyi anları değil."

Kanadı tekrar pamuk karesinin üzerine yerleştiriyorum. "dönelim. Bunu nereden aldığınla başlayalım."

"Endişeleniyorum."

"Sen de ben de."

"Marino bu sabah onu teşhis ettirdiğinde" -Lucy Norton's Woods'taki ölü adamı kastediyor- "ona kulaklıklarda keşfettiğim kayıt sisteminden bahsetmek istedim ve aşağı indim. Cesetten parmak izi alıyordu ve ilk bakışta adamın kafasına yapışmış bir sinek kanadına benzeyen bir şey fark ettim."

Paltosunun yakası, toprak ve ölü yaprak parçaları gibi diğer bazı döküntülerle birlikte yerdeydi."

"İlk yardım ekipleri tarafından yerinden çıkarılmadı," diye yorum yapıyorum. "Ceketini açtıklarında."

"Belli ki olmamış. Kürke takılmıştı, sahte kürk yakaya," diyor Lucy. "Bir şey dikkatimi çekti, bilirsiniz, tuhaf bir his vardı ve daha yakından baktım."

Masamın çekmecesinden bir el merceği çıkarıp muayene ışığını açıyorum ve parlak ışıktaki büyütülmüş kanat artık doğal görünmüyor. Kanadın gövdeye bağlandığı tabanının aslında bir tür bükülme eklemi olduğunu ve kanat dokusu boyunca uzanan damarların tel gibi parlak olduğunu varsayabiliriz.

"Muhtemelen karbon kompozit ve her bir kanat tahrikinde on beş bağlantı var, bu oldukça şaşırtıcı." Lucy gördüğüm şeyi tarif ediyor. "Kanadın kendisi elektroaktif bir polimer çerçeve, elektrik sinyallerine yanıt vererek yelpaze kanatların gerçek bir karasinek kadar hızlı kanat çırpmasına neden oluyor. Tarihsel olarak, bir flybot bir helikopter gibi dikey olarak havalanır ve bir melek gibi uçar, bu da onun en büyük tasarım engellerinden biri olmuştur. Bu ve otonom ama hantal olmayan mikromekanik bir şey bulmak - başka bir deyişle, biyolojik olarak esinlenmiş, böylece hangi ortama koyarsanız koyun serbestçe hareket etmek için gerekli güce sahip."

"Da Vinci'nin kavramsallaştırılmış icatları gibi biyolojik olarak esinlenmiş." Onu Londra'da götürdüğüm sergiyi hatırlayıp hatırlamadığını ve ölü adamın dairesinin oturma odasındaki posterini fark edip etmediğini merak ediyorum. Tabii ki fark etti. Lucy her şeyi fark eder.

"Kanepenin üzerindeki poster," diyor.

"Evet, onu gördüm."

"Video kliplerden birinde, köpeğine tasma takarken. Ne kadar ürkütücü değil mi?" Lucy öyle diyor.

"Bunun neden ürkütücü olduğunu bildiğimden emin değilim."

"Kayıtlara senden daha dikkatli bakma lüksüne sahiptim." Lucy'nin tavrı yine, mikroskop altında dokudaki ince değişiklikleri tespit ettiğim kadar kesin bir şekilde tanımaya başladığım nüanslar. "Courtauld'da beni götürdüğün sergi için, üzerinde aynı yazın tarihi var," diyor sakince ve aklında belli bir hedefle. "O gittiğinde biz de orada olabilirdik, tabii gittiğini varsayarsak."

Amaç bu. Lucy böyle düşünüyor. Ölü adam ve bizim aramızda bir bağlantı.

"Posterin olması onun yaptığı anlamına gelmez," diye devam ediyor.

"Bunun farkındayım. Bu, mahkemede geçerli olacak bir anlam taşıyor," diye ekliyor, sanki artık birlikte olmadığından giderek daha fazla şüphelendiğim savcı Jaime Berger'i iğneliyormuş gibi bir ironiyle.

"Lucy, bu adamın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Devam ediyorum ve soruyorum. "Sadece o galeride olabileceğini düşünmenin tuhaf olduğunu düşünüyorum.

Biz öyleyken. Ama kesinlikle öyle olduğunu söylemiyorum. Hiç de değil."

Gerçek düşüncesi bu değil. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve sesinde duyabiliyorum. Biz oradayken onun da orada olabileceğinden şüpheleniyor. Adını bilmediğimiz ölü bir adam hakkında nasıl böyle bir sonuca varabilir?

Sanki sigara, içki ya da sağlığı için kötü olabilecek başka bir alışkanlığı hakkında soru soruyormuşum gibi açık açık "Yine hacklemiyorsun," diyorum.

Lucy'nin gizlice kaydedilmiş video dosyalarını bir yerlerde kişisel bir bilgisayara veya sunucuya kadar izlemenin bir yolunu bulmuş olabileceğini defalarca düşündüm. Ona göre, güvenlik duvarı ve özel verileri korumaya yönelik diğer güvenlik önlemleri, istediğini elde etme yolunda bir hız tümseğinden başka bir şey değildir.

"Ben bir hacker değilim," diyor basitçe.

Bu bir cevap değil, sanırım ama söylemiyorum.

"Biz Courtauld'dayken onun da orada olmasını alışılmadık bir tesadüf olarak görüyorum," diye devam ediyor. "Ve bence o posterin onda olma ihtimali yüksek çünkü o sergiyle bir bağlantısı var. Artık onları satın alamazsınız. Kontrol ettim. Kendisi ya da bir gitmemişse kimde olabilir ki?"

"Görüldüğünden çok daha yaşlı değilse, o zamanlar çocuktu," diye belirtiyorum. "Bu 2001 yazında oldu."

Saatindeki zamanın dünyanın bu bölgesi için olması gerekenden beş saat ileride olduğunu hatırladım. Birleşik Krallık zaman dilimine göre ayarlanmıştı ve sergi Londra'daydı. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. *Bir tutarlılık ama kanıt değil,* diyorum kendime.

Lucy, "Bu sergi tam erken gelişmiş küçük bir mucidin seveceği türden bir şeydi," diyor.

"Senin yaptığın gibi," diye cevap veriyorum. "Sanırım dört kez içinden geçtin. Ve CD'deki konferans serisini satın aldın, o kadar büyülenmiştin ki."

"Bu oldukça iyi bir düşünce. Tam da bizim olduğumuz anda galeride küçük bir çocuk."

"Bunu sanki bir gerçekmiş gibi söylüyorsun." Aynı noktayı vurgulamaya devam ediyorum.

"Ve neredeyse on yıl sonra ben buradayım, sen buradasın ve onun cesedi burada. Altı derecelik ayrılıktan bahsediyoruz."

Daha önce düşündüğüm başka bir şeyden bahsettiğini duymak beni sarstı. Önce Londra sergisi, şimdi de hepimizi kapsayan büyük ağ, gezegendeki yaşamların bir şekilde birbirine bağlanma şekli.

"Buna gerçekten hiç alışamadım" diyor. "Birini görüyorum ve sonra öldürülüyorlar. Onu Londra'daki bir galeride bir çocuk olarak hayal edebildiğimden değil, zihnimde küçük bir çocuğun yüzünü gördüğümünden değil. Ama onun yanında durmuş ya da onunla konuşmuş bile olabilirim. Geriye dönüp baktığınızda, başınıza gelecekleri bilseydiniz belki de birinin kaderini değiştirebileceğinizi anlamak her zaman zordur. Ya da kendi kaderinizi."

"Benton size Norton's Woods'taki adamın öldürüldüğünü mü söyledi, yoksa bunu başka birinden mi duydunuz?"

"Arayı ."

"Ve sen de ona sinek robotundan laboratuvarında işlerini hallederken bahsettin." Bu bir soru değil.

Benton'a robotik uçan kanattan ve bilmesi gerektiğini düşündüğü diğer şeylerden bahsettiğinden eminim. Kısa bir süre önce helikopterde Benton'ın şu anda benim dışımda güvendiği tek kişi olduğunu vurgulayan oydu. Gerçi ben de kendimi pek güvende hissetmiyorum. Bilgiyi süzgeçten geçirdiğini ve geri çekilmemesini dilerken sundukları konusunda seçici davrandığını hissediyorum. Keşke kaçamak cevaplar vermese ya da yalan söylemese. Ama Lucy hakkında öğrendiğim bir şey var ki o da dilemenin hiçbir şeyi gerçek yapmadığı. Hayatımın onunla geçmesini dileyebilirim ama bu onun davranışlarını değiştirmez. Ne düşündüğünü ya da ne yaptığını değiştirmez.

Lambayı kapatıyorum ve küçük beyaz kutuyu ona geri veriyorum. "Ne demek 'melek gibi uçuyor'?"

"Şu havada süzülen meleklerin sanatsal tasvirleri. Onları gördüğünü biliyorum." Lucy telefonun yanına özenle yerleştirilmiş bir çağrı kağıdı ve kaleme uzanıyor. "Uçarken vücutları yatay olan böcekler ve kuşların aksine, vücutları jet paketi takmış biri gibi dikeydir. Bu küçük flybot'lar melekler gibi dikey olarak uçuyor ve bu onların kusurlarından biri, bu ve boyutları. "Kutsal kase" ile kastettiğim şey çözümü bulmak. En iyilerden ve en parlaklardan kaçıyor."

Bana göstermek için bir şey çiziyor, havada uçan bir haça benzeyen bir çubuk figürü.

"Sıradan bir karasinek gibi bir böceğin gizli gözetleme yapan bir duvar sineği olmasını istiyorsanız," diye devam ediyor, "kanatları takılı dik duran küçük bir gövde gibi değil, bir sinek gibi görünmelidir. İran'da Ahmedinejad ile bir toplantı yapıyor olsaydım ve bir şey dikey olarak uçup bir mikro-Tinker Bell gibi pencere kenarına dikey olarak konsaydı, sanırım onu fark eder ve biraz şüphelenirdim."

"İran'da Ahmedinejad ile görüşüyor olsaydınız, pek çok nedenden dolayı biraz şüpheli olurum. Hastamın ceketinde neden bu şeylerden birinin kanadını taşıdığını unutarak, bu kanadın sağlam bir sinek robotunun parçası olduğunu varsayıyorum

- "söze başladım.

"Tam olarak bir flybot değil," diye araya giriyor. "Bir casus robot da sayılmaz.

Ben de buna ulaşmaya çalışıyorum. Bence bu kutsal kâse." "O halde her ne , ne için kullanılmış olabilir?"

"Hayal gücünüzün sınırı olsun," diye yanıtlıyor. "Epey bir liste yapabilirim ama tek bir kanattan kesin olarak bilemem, yine de önemli birkaç şey söyleyebilirim. Ne yazık ki geri kalanını bulamadım."

"üzerinde mi demek istiyorsun, paltosunda mı? Nerede buldun?" "Olay yerinde."

"Norton's Woods'a gittin."

"Elbette," diyor. "Kanadın geldiğini fark eder etmez. Tabii ki doğruca oraya gittim."

"Saatlerce beraberdik." Ona bana daha önce de söyleyebileceğini hatırlatıyorum. "Dover'dan buraya kadar kokpitte sadece sen ve ben vardık."

"Dahili telefonla ilgili komik bir şey var. Arkada kapalı olduğundan emin olsam bile, yine de emin olamıyorum. Kimsenin duymasını göze alamayacağım bir şeyse değil. Marino bunu bilmemeli." İçinde kanat olan küçük beyaz kutuyu gösteriyor.

"Tam olarak neden?"

"İnanın bana, onun bu konuda hiçbir şey bilmesini istemezsiniz. Bu çok daha büyük bir şeyin çok küçük bir parçası, birden fazla yönden."

Marino'nun Norton's Woods'a gidişiyile ilgili hiçbir şey bilmediğine dair beni temin etmeye devam ediyor. Küçük mekanik kanattan ya da bunun beni Dover'dan eve erken getirmesi ve helikopteriyle güvenli bir şekilde eşlik etmesi için onu teşvik etmesinde motive edici bir faktör olduğundan habersiz. Şimdiye kadar bana bunlardan hiç bahsetmemişti, diye açıklamaya devam ediyor.

o an. Benton hariç, diye ekliyor. Ve ben, diye ekliyor. Bazı konuşmaları nerede yaptığına çok dikkat ediyor ve hepimiz olmalıyız.

"Bölge temizlenmediği sürece," diyor ve kastettiği şey süpürülmek ve ima ettiği şey ofisimin güvenli olduğu, yoksa içinde bu konuşmayı yapıyor olmazdık.

"Ofisimde gözetleme cihazı olup olmadığını mı kontrol ettiniz?"

Şaşırmadım.

Lucy gizli kayıt cihazları için bir alanı nasıl tarayacağını bilir çünkü nasıl casusluk yapılacağını bilir. En iyi hırsız bir çilingirdir. "Çünkü ofisimi dinlemekle kimin ilgilenebileceğini düşünüyorsun?"

"Kimin neyle ya da neden ilgilendiğinden emin değilim." "Marino değil," diyorum sonra.

"Eğer o yaptıysa, bu bir RadioShack dadı kamerası kadar bariz olurdu. Tabii ki yapmaz. Onun böyle bir şey yapmasından endişelenmiyorum. Sadece çenesini kapalı tutamamasından endişeleniyorum," diye yanıtıyor Lucy. "En azından bazı insanlar söz konusu olduğunda."

"Helikopterde MORT hakkında konuştunuz. MORT söz konusu olduğunda dahili telefon ya da Marino hakkında endişelenmiyordunuz."

"Aynı şey değil. Yakınından bile geçmiyor," diyor. "Marino'nun adamın dairesindeki bir robot hakkında bazı insanlara ağzını açıp açmaması önemli değil. Diğer insanlar bunu zaten biliyor, bundan emin olabilirsin. Marino'nun küçük arkadaşım hakkında konuşmasına izin veremem." Küçük beyaz kutuya bakıyor. "Kötü bir niyeti de yok. Ama bazı insanlar hakkındaki bazı gerçekleri anlamıyor. Özellikle de General Briggs ve Yüzbaşı Avallone."

"Onun hakkında bir şey bildiğini fark etmemiştim." Lucy'ye Sophia Avallone'dan hiç bahsetmedim.

"O buradayken. Jack ona etrafı gösterdi. Marino ona öğle yemeği ısmarladı, üniformalı kışını öpüyordu. Böyle insanları, Pentagon'u ya da aptalca bizden biri sandığı birinin güvende olduğunu anlamıyor."

Bunun farkına varması beni rahatlattı ama Marino'ya azıcık bile olsa güvenmemesini teşvik etmek istemiyorum. Onunla yeterince şey yaşadı ve sonunda tekrar arkadaş oldular, çocukken olduğu gibi yakınlar, ona kamyonunu sürmeyi ve ateş etmeyi öğretti ve onu kızdırdı ve bu karşılıklıydı. Bilimi benim genetiğimden alıyor ama polisiye şeylere olan ilgisini, kendi deyimiyle, ondan alıyor. O her şeyi bilen zor bir çocukken hayatındaki büyük, sert dedektif oydu ve

Onu sevdiği ve ondan nefret ettiği kadar farklı zamanlarda onu sevdi ve ondan nefret etti. Ama şimdi dost ve iş arkadaşı. Bu şekilde kalması için ne gerekiyorsa. *Ne söylediğine dikkat et*, diyorum kendime. *Bırak barış olsun*.

"Buradan Briggs'in bundan haberi olmadığı sonucuna varıyorum." Masamın üzerindeki küçük beyaz kutuyu gösteriyorum. "Ve Yüzbaşı Avallone'nin de haberi yok."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Ofisim şu anda dinleniyor mu?"

"Konuşmamız tamamen güvenli," diye yanıtlıyor ve bu bir cevap değil.

"Peki ya Jack? Flybot'u biliyor olabilir mi? Şey, sen yapmadın ona söyle."

"Hayatta olmaz."

"Yani biri onu arayıp sormadıysa. Ya da belki kanadını." "Yani katil kayıp bir sinek robotunu aramak için burayı aradıysa," diyor Lucy diyor. "Basit olması açısından bu şekilde adlandıracağım, ancak bu sadece sıradan bir flybot değil. Bu çok aptalca olurdu. Bu, arayanın adamın cinayetiyle bir ilgisi olduğunu ima ederdi."

"Hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz. Bazen katiller aptaldır," diye cevap veriyorum. "Yeterince çaresizlerse."

10

Lucy kalkıyor ve tezgahın üzerinde tek fincanlık bir kahve makinesinin bulunduğu özel banyoma giriyor. Hazneye musluk suyu doldurduğunu ve küçük buzdolabını kontrol ettiğini duyuyorum. Saat neredeyse sabahın biri ve kar hiç hafiflemedi, sert ve hızlı yağıyor ve küçük taneler camlara çarptığında çıkan ses kumun camı patlatmasına benziyor.

"Yağsız süt mü, krema mı?" Lucy, içinde duş da bulunan özel soyunma alanımdan sesleniyor. "Bryce çok iyi bir eş. Buzdolabını doldurdu."

"Ben hâlâ sade içiyorum." Masamın çekmecelerini açmaya başladım, ne aradığımdan emin değildim.

Otopsi odasındaki özensiz çalışma istasyonumu düşünüyorum. Yapmamaları gereken şeylere yardım eden insanları düşünüyorum.

"Evet, o zaman neden süt ve krema var?" Lucy'nin yüksek sesi. "Green Mountain mı Black Tiger mı? Fındık da var. Ne zamandan beri fındık içiyorsun?" Sorular retorik. Cevapları biliyor.

"Hiçbir zaman," diye mırıldanıyorum, kalemler, post-it'ler, atalar ve alt çekmecede bir paket naneli sakız görüyorum.

Yarısı dolu ve ben sakız inemem. Kim naneli sakız sever ki masama girmek için bir sebebi olsun? Bryce değil. Sakız inemek için fazla kibirlidir ve onu bunu yaparken yakalasaydım onaylamazdım, çünkü diğer insanların önünde sakız inemenin kaba bir davranış olduğunu düşünürüm. Ayrıca Bryce izin almadan masamın içinde dolaşmaz. Buna cesaret edemez.

"Jack fındık, Fransız vanilyası gibi şeyleri seviyor ve yüksek proteinli, yüksek yalı diyetlerinden birini yapmadığı sürece yağsız sütle içiyor," diye devam ediyor Lucy banyomun içinden. "O zaman gerçek krema kullanır, ağır krema, buradaki gibi. Sanırım misafiriniz varsa ya da ziyaretçi bekliyorsanız krema kullanabilirsiniz."

"Aromalı olmasın ve lütfen sert olsun."

"O da tıpkı senin gibi bir süper kullanıcı," diyor Lucy'nin sesi.

"Onun parmak izleri de tıpkı seninkiler gibi buradaki her kilitte saklı."

K-Cup'ın içinden fışkıran sıcak suyun sesini duyuyorum ve bunu hoş bir kesinti olarak kullanıyorum. Jack Fielding'in ben yokken ofisimde olduğu, belki de kahve içerken kendine yardım ettiği, sakız inedii ya da kim bilir neler yaptığı gibi zehirli spekülasyonlara girmeyi reddediyorum. Ama etrafıma baktığımda, bu mümkün görünmüyor. Ofisim yaşanmamış gibi geliyor. Burada kimse çalışıyormuş gibi görünmüyor, o zaman ne yapıyor olabilir?

"Norton's Woodsa Cambridge Polisi'nden önce gittim, biliyorsunuz. Marino, Glock'tan seri numarası silindiği için geri dönmelerini istedi. Ama oraya önce ben vardım." Lucy banyonun içinden yüksek konuşmaya devam eder. "Ama adamın tam olarak nereye düştüğünü, nereden bıaklandıını bilmemek gibi bir dezavantajım vardı, artık biliyoruz. Olay yeri fotoğrafları olmadan kesin bir yer belirlemek imkansız, sadece yaklaşık bir yer belirleyebiliriz, bu yüzden parktaki tüm patikaları taradım."

Elinde AFME'nin alışılmadık arması olan siyah kupalarda dumanı tüten kahve ile dışarı çıkıyor; aslar ve sekizlerden oluşan beş kartlı poker çekiliş, l adamın eli olarak bilinen, Wild Bill Hickok'un vurularak ldrldnde elinde tuttuğu varsayılan el.

"Samanlıkta iğne aramaktan bahsediyoruz," diye devam ediyor. "Sinek robot muhtemelen küçük bir ataşın yarısı , yani bir karasineğin boyutlarında. Neşe yok."

Önüme bir kahve koyarken ona, "Bir kanat bulmuş olman, geri kalanının orada olduğu anlamına gelmez," diye hatırlatıyorum.

"Eğer , sakatlanmıştır." Lucy sandalyesine geri döner. "Konuştuğumuz gibi kar altında ve bir kanadı eksik. Ama büyük olasılıkla hâlâ hayatta, özellikle de ışığa maruz kaldığında, daha fazla zarar görmediğini varsayarsak."

"Canlı' mı?"

"Gerçek anlamda değil. Muhtemelen zaten olacak bir pil yerine mikro güneş panelleriyle çalışıyor. Işık vuruyor ve abrakadabra. Her şey bu şekilde . Ve küçük dostumuz, her neredeyse, fütüristik, minicik bir teknoloji şaheseri."

"Çoğunu bulamazsan nasıl kadar emin olabiliyorsun? Sadece bir kanat." "Sıradan bir kanat değil. Açı ve bükülme bağlantıları ustaca ve

bana farklı bir uçuş düzeni öneriyor. Artık bir meleğin uçuşu değil. Ama gerçek bir böceğin uçtuğu gibi yatay. Bu şey her ne ise ve işlevi her ne ise, son derece gelişmiş, daha önce hiç görmediğim bir şeyden bahsediyoruz. Bu konuda hiçbir şey yayınlanmadı, çünkü internetteki hemen hemen her teknik dergiyi alıyorum, ayrıca arama yapıyorum ama başarılı olamıyorum. Tüm belirtilere göre, bu gizli ve çok gizli bir proje. Umarım geri kalanı dışarıda bir yerlerde, güvenli bir şekilde karla kaplıdır."

"Norton's Woods'ta ne vardı ki?" Siyah eldivenli elin gizli video kameranın çerçevesine girdiğini hayal ediyorum, sanki adam bir şeye vuruyormuş gibi.

"Doğru. mıydı, yoksa başkasında mı?" Fincanı iki eliyle tutarak kahvesine üflüyor.

"Peki onu arayan biri var mı? Burada olduğunu ya da nerede olduğunu bildiğimizi düşünen biri var mı?" Bunu tekrar soruyorum. "Eldivenlerinin gittiğinden bahseden oldu mu? Marino cesede baskı yaparken aşağıdayken fark ettiniz mi? Görünüşe göre kurban parka gelirken bir çift siyah eldiven giymiş, video görüntülerini izlediğimde bunu merak ettim. Sanırım eldivenler üzerindeyken öldü, peki eldivenler nerede?"

"Bu ilginç," diyor Lucy ve eldivenlerin kayıp olduğunu zaten bilip bilmediğini anlayamıyorum.

Ne bildiğini ve yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum.

"Dün sabah etrafta dolaşırken ormanda değildiler," diye beni bilgilendiriyor. "Bir çift siyah eldiven görmüş olsaydım, bunların ekip, temizlik servisi ya da polisler tarafından yanlışlıkla bırakıldığını söylerdim. Elbette, oradan geçen herhangi tarafından bırakılmış ve alınmış olabilirler."

"Video , adam yere düştükten hemen sonra uzun siyah bir palto giyen biri yanından geçiyor. Onu öldüren kişi eldivenlerini alacak kadar duraklamış olabilir mi?"

Lucy, sanki bir çift kayıp eldiven hakkında düşünmek normal bir şeymiş gibi, "Bir tür veri eldiveni ya da akıllı eldiven, savaşta kullandıkları, giyilebilir bilgisayar sistemleri, giyilebilir robotik için içlerine sensörler yerleştirilmiş eldivenler mi demek istiyorsun?" diyor.

"Ben sadece eldivenlerinin neden birinin onları almasına kadar önemli olabileceğini merak ediyorum, eğer olan buysa," diye cevap veriyorum.

Lucy, "İçlerinde sensörler varsa ve flybot'u bu şekilde kontrol ediyorsa, flybot'un kendisine ait olduğunu varsayarsak, eldivenler son derece önemli olacaktır" diyor.

"Marino ile aşağıdayken eldivenleri sormadınız mı? Eldivenleri, giysileri, gömülü olabilecek sensörler için kontrol etmeyi düşünmediniz mi?"

"Eldivenlerim olsaydı Norton's Woods'a geri döndüğümde flybot'u bulma şansım çok daha yüksek olurdu," diyor Lucy. "Ama eldivenlerim yok ya da nerede olduklarını bilmiyorum, eğer sorduğun buysa."

"Bunu soruyorum çünkü bu delilleri karartmak olur." "Ben . Söz veriyorum. Eldivenlerin veri olup olmadığını bilmiyorum. Eldivenler, ama eğer öyleyse, diğer şeylerin ışığında mantıklı olacaktır. Ölmeden hemen önce video klipte söylediği şey gibi," diye ekliyor düşünceli bir şekilde, çözmeye çalışıyor ya da belki de çoktan çözdü ama beni söylediklerinin yeni bir düşünce olduğuna . "Adam sürekli 'Hey, oğlum' diyor."

"Köpeğiyle konuştuğunu düşünmüştüm."

"Belki de. Belki de konuşmuyordur."

"Ve anlayamadığım başka şeyler de söyledi," diye hatırlıyorum. "'Ve senin için' ya da 'Bir tane gönderiyor musun' ya da bunun gibi bir şey. Robotik bir sinek sesli komutları anlayabilir mi?"

"Kesinlikle mümkün. O kısım boğuktu. Ben de duydum ve kafa karıştırıcı olduğunu düşündüm," diyor Lucy. "Ama belki de flybot'u kontrol ediyorsa değildir. 'Senin için' *dört-iki* olabilir, belki, dört sayısında olduğu gibi? 'Ve' *N* olabilir, kuzeydeki gibi? Tekrar dinleyeceğim ve daha fazla geliştirme yapacağım."

"Daha fazla mı?"

"Bazı şeyler yaptım. İşe yarar bir şey yok. Flybot'a GPS koordinatlarını söylüyor olabilir, bu da sese yanıt veren bir cihaza vermek için yaygın bir komuttur - örneğin nereye gideceğini söylüyorsanız."

"GPS koordinatlarını bulabilirseniz, belki yerini, nerede olduğunu bulabilirsiniz."

"Bundan kesinlikle şüpheliyim. Eğer flybot eldivenler tarafından kontrol ediliyorsa, en azından kısmen eldivenlerdeki sensörler tarafından kontrol ediliyorsa, o zaman kurban elini salladığında, muhtemelen bıçaklandığı anda?"

"Doğru. Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum ama flybot bende değil, eldivenler de bende değil," diyor Lucy bana dikkatle bakarken, gözleri doğrudan benimkilerde. "Onları bulamadım ama keşke bulsaydım."

"Marino, Hanscom'dan ayrıldıktan sonra birinin Benton'la beni takip etmiş olabileceğinden bahsetti mi?" Ben sordum.

"Xenon farları ve sis lambaları olan büyük bir SUV aradık. Bir şey ifade ettiğini söylemiyorum ama Jack'in koyu mavi bir Navigator'ı var. İkinci el, Ekim ayında almış. Burada değildiniz, sanırım görmediniz."

"Jack neden bizi takip etsin ki? Ve hayır. Navigator alması hakkında bir şey bilmiyorum. Jeep Cherokee'si var sanıyordum."

"Takas ettim, sanırım." Kahvesini içiyor. "Seni takip edeceğini ya da ettiğini söylemedim. Ya da senin tamponuna binecek kadar aptal olduğunu. Kar fırtınası ya da sis dışında, görüş mesafesi gerçekten kötüyse, kişi hedefin nereye gittiğini bilmiyorsa, oldukça deneyimsiz bir kuyruk çok yakından takip edebilir. Jack'in neden zahmet ettiğini anlamıyorum. Senin buraya doğru geldiğini düşünmez miydi?"

"Birinin neden zahmet ettiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Eğer birisi flybot'un kayıp olduğunu biliyorsa," diyor, "kesinlikle onu arıyordur ve muhtemelen yanlış ellere geçmeden önce onu bulmak için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır. Ya da doğru ellere. Kiminle ya da neyle uğraştığımıza bağlı olarak değişir. Bir kanada dayanarak bu kadarını söyleyebilirim. Eğer bu yüzden takip edildiyseniz, bu adamı öldüren kişinin flybotu bulmuş olmasından şüphelenme olasılığımı azaltır. Başka bir deyişle, hala kayıp olabilir."

ya da kaybolur. Bunun gibi çok gizli ve özel bir teknik buluşun servet değerinde olabileceğini söylememe gerek yok herhalde, özellikle de birisi bu fikri çalıp kendine mal edebilirse. Böyle bir kişi onu arıyorsa ve cesetle birlikte gelmiş olabileceğinden korkmak için bir nedeni varsa, belki de bu kişi nereye gittiğinizi, neyin peşinde görmek istemiştir. Bu kişi flybotun burada CFC'de olduğunu ya da sizin onu tesis dışında bir yerde sakladığınızı düşünebilir. Evinizde de olabilir."

"Neden benim evimde ki? Evde değildim."

Lucy, "Birisi aşırı hız yaptığında mantığın bununla hiçbir ilgisi yoktur," diye yanıtıyor. "Eğer arayan kişi ben olsaydım, eski FBI kocanıza flybotu evinizde saklaması için talimat verdiğinizi düşünebilirdim. Her türlü şeyi varsayabilirim. Ve eğer flybot hala serbestse, yine de arıyor olacağım."

Adamın ne haykırdığını hatırlıyorum, sesini kafamın içinde duyabiliyorum. "*Ne oluyor? ? Hey . . . !*" Belki de irkilerek verdiği tepki sadece belindeki ani keskin ağrı ve göğsündeki muazzam basınçtan . Belki de yüzüne bir şey çarpmıştı. Belki de veri eldivenleri vardı ve irkilerek verdiği tepki flybot'un kırılmasına neden oldu. Küçük bir cihazın uçuşunun ortasında adamın siyah eldivenli eli tarafından vurulduğunu ve ceketinin yakasına sıkıştırıldığını hayal ediyorum.

"Birisi veri eldivenlerine sahipse ve kar başlamadan önce flybot'u aradıysa, o kişinin onu bulamaması gerçekten mümkün mü?" Yeğenime sordum.

"Elbette, bu mümkün. Bir dizi şeye bağlı. Örneğin ne kadar hasar gördüğüne. Adam yere düştükten sonra etrafında çok fazla hareketlilik oldu. Eğer flybot yerdeyse, ezilmiş ya da daha fazla hasar görmüş ve tamamen tepkisiz hale gelmiş olabilir. Ya da bir şeyin altında, bir ağacın ya da çalının içinde ya da dışarıda herhangi bir yerde olabilir."

"Robotik bir böceğin silah olarak kullanılabileceğini varsayıyorum," diye öneriyorum. "Bu adamın iç yaralarına neyin sebep olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından, akla gelebilecek her türlü ihtimali düşünmem gerekiyor."

"de bu," diyor Lucy. "Bugünlerde hayal edebileceğiniz neredeyse her şey mümkün."

"Benton CT'de gördüklerimizi size anlattı mı?"

Lucy, "Mikromekanik bir böceğin nasıl bir iç hasara neden olabileceğini anlamıyorum," diye yanıtıyor. "Tabii kurbanda bir şekilde mikro patlayıcı bir cihaz enjekte edilmediyse."

Yeğenim ve onun fobileri. Patlayıcılara olan takıntısı. Hükümete olan güvensizliği.

"Ve umarım öyle değildir," diyor. "Aslında işin içinde bir flybot olsaydı nano-patlayıcılardan olurduk."

Yeğenim ve onun süper-termit hakkındaki teorileri... Jaime Berger'in onu en son Şükran Günü'nde, hepimiz New York'tayken, çatı katındaki dairesinde akşam yemeği yerken gördüğümde yaptığı yorumu hatırlıyorum. "Aşk her şeyin üstesinden gelmez," demişti Berger. Çok fazla şarap içerken ve mutfakta çok fazla zaman geçirirken, Lucy ile 11 Eylül hakkında, yıkımlarda kullanılan patlayıcılar hakkında, yakıtla dolu büyük uçakların çarpması halinde korkunç bir yıkıma neden olacak altyapılara boyanmış nanomalzemeler hakkında tartışırken "Mümkün değil" dedi.

Kendi iyiliği için fazla zeki olan ve beni dinlemeyen fobik, alaycı yeğenimi ikna etmekten vazgeçtim. Onu ikna eden şeyi destekleyecek yeterli olgu olmaması onun için önemli değil, sadece kuleler yıkıldıktan hemen sonra tozda bulunan kalıntılarla ilgili iddialar var. Haftalar sonra daha fazla toz toplandı ve aynı demir oksit ve alüminyum kalıntıları, piroteknik ve patlayıcı yapımında kullanılan yüksek enerjili bir nanokompozit ortaya çıktı. Bu konuda güvenilir bilimsel makaleler yazıldığını kabul ediyorum, ancak yeterli sayıda değişimler ve kendi hükümetimizin Ortadoğu'da bir savaş başlatmak için 11 Eylül'ün planlanmasına yardımcı olduğunu kanıtlamaya başlamıyorlar.

"Komplo teorileri hakkında ne hissettiğini biliyorum," diyor Lucy bana. "Bu büyük bir fark. Ben sözde iyi adamların neler yapabileceğini gördüm."

Güney Afrika'yı bilmiyor. Bilseydi, ikimiz arasında bir fark olmadığını fark . Sözde iyi adamların neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Ama 11 Eylül'ü değil. O kadar ileri gitmeyeceğim ve Jaime Berger'i düşünüyorum ve güçlü ve köklü Manhattan savcısı için Lucy'nin bir ortak olmasının ne kadar zor olacağını hayal ediyorum. Aşk her şeyi fethedemez. Bu gerçekten doğru. Belki de Lucy'nin 11 Eylül ve içinde yaşadığımız ülke hakkındaki paranoyası, onu tarihsel olarak asla uzun süre kırılmayan kişisel bir izolasyona sürükledi. Gerçekten Jaime'nin doğru kişi olduğunu ve bunun süreceğini düşünmüştüm. Artık sürmediğinden eminim. Lucy'ye bunun için üzgün olduğumu, her zaman onun yanında olduğumu ve inançlarıma ters düşse bile istediği her şeyi konuşabileceğimi söylemek istiyorum. Ama şimdi zamanı değil.

Lucy daha sonra bana "Sanırım hain bir bilim adamıyla ya da belki de birden fazlasıyla uğraşıyor olabileceğimizi göz önünde bulundurmamız gerekiyor" dedi. "çalıştığım en önemli nokta bu. Ciddi bir hayırdan bahsediyorum, aşırı hayırdan Kay Teyze."

Bana Kay Teyze dediğini duymak beni rahatlatıyor. Bana Kay Teyze dediğinde aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu hissediyorum ve artık bunu nadiren yapıyor. En son ne zaman dediğini hatırlamıyorum. Onun Kay Teyzesi olduğumda Lucy Farinelli'nin ne olduğunu neredeyse görmezden gelebiliyorum, yani Benton'ın kibarca ama sert bir şekilde alay ettiği bir teşhis olan marjinal sosyopat bir dahi. Marjinal sosyopat olmak, marjinal hamile ya da marjinal ölü olmak gibidir, diyor. Yeğenimi kendi hayatımdan daha çok seviyorum, ancak iyi davrandığında bunun bir irade eylemi olduğunu ya da sadece ona uygun olduğu için olduğunu kabul etmeye başladım. Ahlaki değerlerin bununla çok az ilgisi var. Her şey amacın aracı haklı çıkarmasıyla ilgili.

Orada ne olduğunu göremeyecek olsam da onu dikkatle inceliyorum. Yüzü ona gerçekten zarar verebilecek bilgileri asla ele vermez.

Ona "Sana bir şey sormam gerekiyor" dedim.

"Birden fazla sorabilirsin." Gülümsüyor ve sakın ellerindeki gücü ve çevikliği ve düşünceleri şimşek gibi çakarken gözlerindeki hızlı değişimleri fark etmediğiniz sürece hiçbir şeye ya da kimseye zarar verebilecek gibi görünmüyor.

"Bu her neyse sen ilgili değilsin." Küçük beyaz kutudan ve içindeki flybot kanadından bahsediyorum. McLean'de MRI çektiren ölü adamdan bahsediyorum - Lucy'nin inanılmaz bir şekilde kendi hükümetimiz içinden düzenlendiğine inandığı 11 Eylül'den aylar önce Londra'daki bir da Vinci sergisinde yollarımızın kesişmiş olabileceği biri.

"Hayır." Bunu basitçe söylüyor ve ne ürküyor ne de en ufak bir rahatsızlık belirtisi gösteriyor.

"Çünkü artık buradasın." Ona CFC için çalıştığını, yani benim için çalıştığını ve Massachusetts valisine, Savunma Bakanlığı'na, Beyaz Saray'a hesap verdiğimi hatırlatıyorum. Birçok kişiye hesap veriyorum, ona söyledim. "Ben-"

"Tabii ki yapamazsın. Başını belaya sokmayacağım." "Artık sadece sen değilsin-"

"Bu konuşmayı yapmaya gerek yok," diye tekrar araya giriyor ve gözleri parlıyor. O kadar yeşiller ki gerçek gibi görünmüyorlar. "Her neyse, termal yaralanması yok, değil mi? Yanık yok mu?"

"Şu ana kadar görebildiğim kadarıyla yok. Bu doğru," diye yanıtlıyorum.

"Tamam. Yani biri onu modifiye edilmiş bir köpekbalıgı sopasıyla dürtse? Hani şu ucunda av tüfeği fişegi gibi bir şey olan zıpkınlardan? Sadece bu durumda, nano-patlayıcı içeren küçük, çok küçük bir şarjör?"

Masaüstü bilgisayarımı başlatmak için güç düğmesine basıyorum. "Az önce gördüğüm gibi görünmezdi. Silah namlusunun oluşturduğu desenli aşınma hariç, temaslı bir kurşun yarasına benziyor. Bir şaftın ya da şafta benzer bir şeyin ucunda bir tür ateşli silah mühimmatı yerine nano patlayıcı kullanmaktan bahsediyor olsak bile, haklısın, termal yaralanma görürdün. Girişte ve ayrıca alttaki dokuda yanıklar olmalıdır. Sanırım nano patlayıcıları dağıtmak için flybot gibi bir şeyin kullanılabileceğini ima ediyorsunuz. Bu sözde hain bilim adamının ya da birden fazlasının yapabileceğinden korktuğunuz şey bu mu?"

"Teslim et. Patlat. Nano patlayıcılar, ilaçlar, zehirler. Dediğim gibi, bunun gibi bir cihazın neler yapabileceğini bırakın hayal gücünüz sınırlasın."

"Ceset torbasının sızdığını gösteren güvenlik görüntülerine bakmam gerekiyor." Bilgisayarındaki dosyalara bakarken. "Bunun için Ron'u görmek zorunda , değil mi?"

Lucy yanına geliyor ve klavyemde yazmaya başlıyor, krallığıma tam erişim sağlayan sistem yöneticisi şifresini giriyor.

"Çocuk oyuncağı." Bir dosyayı açmak için bir tuşa dokunuyor.

"Sizin haberiniz olmadan kimse dosyalarımı giremez."

"Sanal ortamda değil. Ama birinin fiziksel alanınıza girip girmediğini bilemem, özellikle de her zaman burada olmadığım için, aslında çoğu zaman bile değil, çünkü yapabildiğimde uzaktan çalışıyorum" diyor, ama bilmeyeceğine inandığımdan emin değilim.

Aslında, buna inanmıyorum.

"Ama şifre korumalı dosyalarınıza kimsenin girmiş olması mümkün değil," diyor ve ben buna inanıyorum. Lucy buna izin vermezdi. "Bu arada güvenlik kameralarını her yerden izleyebilirsin. İsterseniz iPhone'unuzdan bile. Tek ihtiyacınız olan internete erişim. Bunu daha önce buldum ve bir dosya olarak kaydettim. Akşam beş kırk iki. Bu görüntü dün kabul alanındaki kapalı devre bir güvenlik kamerası tarafından kaydedildiğinde saat tam olarak bu saatti."

Play tuşuna basıp sesi açıyor ve ben de kışlık montlu iki görevlinin siyah bir ceset torbası taşıyan bir sedyeyi alt katın gri fayanslı koridorunda itişini izliyorum.

Sedyeyi soğutucunun önüne park ettiklerinde tekerlekler tıkırdıyor ve şimdi Janelle'i görebiliyorum, tıknaz, kısa kumral saçlı, sert görünümlü ve hatırladığım kadarıyla şaşırtıcı sayıda dövmesi var. Fielding'in bulup tuttuğu biri.

Janelle paslanmaz çelikten devasa kapıyı açıyor ve ben de üflenmiş havanın duyuyorum.

"Koy onu..." İşaret ediyor ve ceketini giydiğini fark ediyorum, arkasında büyük, parlak sarı harflerle *FORENSICS* yazan koyu renk bir ceket. CFC beyzbol şapkası da dahil olmak üzere sahne kıyafetleri giymiş, sanki soğukta dışarı çıkıyormuş ya da yeni gelmiş gibi.

"Şuradaki tepsi mi?" diye soruyor bir görevli, ortağıyla birlikte ceset torbasını sedyeden kaldırırken. Onlar taşırken torba rahatça bükülüyor, ceset hayattaki kadar esnek. "Kahretsin, damlıyor. Lanet olsun. AIDS falan olmasa iyi olur. Pantolonuma, lanet ayakkabılarıma."

"Altaki." Janelle onları soğutucunun içindeki bir tepsiye yönlendiriyor, yoldan çekiliyor ve ceset torbasından damlayan ve gri zemini lekeleyen kanla ilgilenmiyor. Fark etmemiş gibi görünüyor.

Video kaydı aniden sona ererken Lucy, "Muhteşem Janelle," diye yorum yapıyor.

"MLI kayıtları sende mi?" Adli tıp müfettişinin, yani Janelle'in dün saat kaçta gelip gittiğini görmek istiyorum. "Belli ki akşam saatlerinde nöbetçiydi."

"Pazar günü çift vardiya çalıştı, işçi arı gibi," diyor Lucy. "Hafta sonu akşamları çalışacak olan ama hasta olduğunu söyleyen Randy'nin yerini doldurdu. Yani Super Bowl maçını izlemek için evde kaldı."

"Umarım değildir."

"Ve Dandy Randy hava yüzünden şu anda burada değil. Güya evde nöbet tutuyormuş. Bir SUV'ye sahip olmak ve evde kaldığın için para almak güzel olmalı," diyor Lucy ve ben onun sert ses tonundaki küçümsemeyi duyuyor ve yüzündeki sertlikte görüyorum. "Sanırım senin için biçilmiş kaftan olduğunu söyleyebilirsin. Tabii insanlar için bahaneler üretmeyi bırakırsan."

"Onları senin için yapmıyorum."

"Çünkü hiç yok."

Janelle'in dün tuttuğu günlüğe bakıyorum, video ekranımda çok az alanın doldurulduğu bir şablon.

Lucy, "Yüzümdeki burun kadar açık bir şeyi ifade etmek istemem ama neler olup bittiği hakkında gerçekten bildiğiniz pek bir şey yok," diyor. "gün be gün yaşananların inceliklerini bilmiyorsun. Nasıl ki?" Masanın kendi tarafına döner ve kahvesini alır ama yerine oturmaz. "Buraya hiç gelmedin. İşe başladığımızdan beri buraya hiç gelmedin sayılır."

"Bu kadar mı? Pazar gününün tüm kaydı bu mu?"

"Evet. Janelle saat dörtte geldi. Eğer kayıtlara girdiği şeye inanılacaksa." Lucy orada durmuş, kahvesini içerken bana bakıyordu. "Ve bu arada oldukça kalabalık bir sürüyle çalışıyor. Adli seks arkadaşları. Çoğu polis, birkaçı veri girişi ve büro elemanı. Kime kahramanlık yapabilirse. Yakartop takımında olduğunu biliyor muydun? Ne tür bir insan yakartop oynar? İncelikli biri."

"Eğer saat dörtte geldiyse, neden ceketi de dahil olmak üzere sahne kıyafetleri giymiş? Sanki soğuktan yeni gelmiş gibi?"

"Dediğim gibi, eğer kayıt defterine yazdıklarına inanılacaksa."

"Peki David ondan önce açıkltı ve hiçbir şeye yanıt vermedi mi?" diye sordum. "Jack onu Norton's Woods'a gönderebilirdi. David burada oturuyordu, o zaman neden Jack ona olay yerine gitmesini söylemedi? Buradan belki on beş dakika uzaklıkta."

"Ve sen de bunu bilmiyorsun." Lucy banyoya giriyor ve bardağını yıkıyor. "David'in burada oturup oturmadığını bilmiyorsun," diyor tekrar dışarı çıkıp kapalı ofis kapımın yanında dururken. "Bunu sana söyleyen kişi ben olmak istemiyorum..."

"Görünüşe göre bana söyleyecek tek kişi sensin. Başka kimse bana bir şey söylemiyor," diye cevap veriyorum. "Burada neler oluyor böyle? İnsanlar canları istediğinde mi ortaya çıkıyorlar?"

"Hemen hemen. Diğer ME'ler, MLI'lar, girip çıkıyorlar, kendi davulcularına yürüyorlar. Tepeden aşağıya doğru akıyor."

"Jack'ten damlıyor."

"En azından senin tarafında. Laboratuvarlar başka bir hikaye, çünkü onlarla ilgilenmiyor. Ateşli silahlar hariç." Kapalı kapıya yaslanıp ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine sokuyor.

"Benim yokluğumda onun sorumlu olması gerekiyordu. Jack tüm CFC Liman Morgu'nun eş direktörü." Ses tonumdan protestoyu, öfke notasını .

"Laboratuvarlarla ilgilenmiyor ve bilim adamları da zaten onunla ilgilenmiyor. Dediğim gibi ateşli silahlar dışında. Fielding'i ve silahları, bıçakları, arbaletleri, av yaylarını bilirsiniz. Sevmediği bir silahla hiç karşılaşmadı. Bu yüzden ateşli silahlar ve alet-işaret laboratuvarıyla uğraşüyor ve onları da mahvetmeyi başardı. Morrow'u bırakmanın eşiğine gelene kadar kızdırıyor. Aktif olarak başka bir iş aradığını biliyorum ve laboratuvarının ölü adamın üzerindeki Glock'u bitirmemesi için iyi bir neden yok. Seri numarası silinmiş. Lanet olsun. Bu sabah buradan kaçtı ve hiç zahmet etmedi."

"Buradan kaçtı mı?"

"Ben Norton's Woods'tan dönerken arabayla uzaklaşıyordu. Saat on buçuk civarıydı."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Belki de kendini iyi hissetmiyordu. Bilmiyorum ama neden birinin Glock'un icabına bakmasını sağlamadığını anlamıyorum. Delinmiş bir seri numarasına asit mi kullanmış? En azından denemek ne kadar sürer? Bunun önemli olduğunu biliyor olmalıydı."

"Konuşmamış olabilir," diye cevap veriyorum. "Eğer Cambridge dedektifi onunla konuşan tek kişiye, neden Glock'un önemli olduğunu düşünsün ki? O sırada Norton's Woods'taki adamın cinayete kurban gittiğine dair kimsenin bir fikri yoktu."

"Sanırım bu önemli bir nokta. Morrow muhtemelen seni almaya gittiğimizi, Dover'dan döndüğünü bile bilmiyordur. Fielding de, kafasında beyin olan çoğu insanın onun hatası olduğuna karar vereceği büyük bir sorun olduğunu çok iyi bildiği halde ortadan kayboldu. Norton's Woods'daki adamla ilgili çağrıyı alan oydu. Olay yerine gitmeyen ya da birilerinin gitmesini sağlamayan da oydu. Bence Janelle'in açık hava için giyinmesinin sebebi ne? Günlüğe girdiği saat olan dörtte buraya gelmedi. Görevlileri içeri almak ve cesedi imzalamak için tam zamanında geldi ve sonra arkasını dönüp gitti. Bulabilirim. Binaya girmek için alarmı ne zaman devre dışı bıraktığına dair bir kayıt olacak.

Bundan federal bir dava çıkarmak isteyip istemediğinize bağlı."

"Marino'nun, olayların boyutunu bilmemi sağlamamasına şaşırdım. sorunlar." Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu. Kafamın içi karanlığa gömüldü. "Kurt gibi ağlayan çocuk gibi," diyor Lucy ve bu doğru.

Marino o kadar çok kişiden şikayet ediyor ki, onu duyamıyorum bile. Şimdi benim başarısızlıklarına geri döndük. Dikkatimi vermedim. Dinlemedim. Belki de kim söylerse söylesin dinlemeyecektim.

"gereken birkaç iş var. Beni nasıl bulacağını biliyorsun," diyor Lucy ve kapımı açıp çıktıktan sonra açık bırakıyor.

Telefonu elime alıp Fielding'in numaralarını tekrar deniyorum. Bu kez mesaj bırakmıyorum ve aklıma karısının da ev telefonlarına cevap vermediği geliyor. Arayanın kimliğinde ofisimin adını ve numarasını görebilirdi. Belki de bu yüzden , çünkü arayanın ben olduğumu biliyor. Ya da belki ailesi bir yere gitmiştir, şehir dışındadır. Pazartesi gecesi, kar fırtınasının ortasında, acil bir vakayla ilgilenmek için Dover'dan eve koştuğumu çok iyi bildiği halde mi?

Dışarı çıkıyorum ve sağ kapının kilidini açmak için başparmağımı tarıyorum. Şef yardımcımın ofisinin içinde duruyorum ve sanki bir suç mahalliymiş gibi yavaşça tarıyorum.

Benimki kadar güzel, geniş ve özel duşlu ofis için ısrar ederek onun ofisini seçtim. Nehir ve şehir manzarası var, ancak perdeleri kapalı, bunu sinir bozucu buluyorum. Hava henüz aydınlıkken kapatmış olmalı ve bunu neden yaptığını bilmiyorum. Bence iyi bir nedeni yok. Jack Fielding her ne yaptıysa, kötüye işaret.

Etrafta dolaşıp her bir perdeyi açıyorum ve yansıtıcı gri bir ton olan geniş camdan Boston şehir merkezinin bulanık ışıklarını ve dondurucu nem dalgalarını, diş gibi tıkırdayan ve ısırıcı buzlu bir kırıntı seçebiliyorum. Yüksek binaların tepeleri, Prudential ve Hancock kuleleri görünmüyor ve şiddetli rüzgâr başımın üzerindeki kubbenin etrafında alçak tonlarda inliyor. Aşağıda, Memorial Drive bu saatte bile trafikten çalkalanıyor ve

Charles şekilsiz ve siyah. Karın şu anda ne kadar derin olduğunu ve güneye doğru hareket etmeden önce ne kadar derinleşeceğini merak ediyorum. Fielding'in onun için tasarlayıp döşediğim bu odaya bir daha dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum ve bir şekilde dönmeyeceğini hissediyorum, temelli gittiğine dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen.

Çalışma alanlarımız arasındaki en büyük fark, onunkinin sahibini hatırlatan şeylerle dolu olması; çeşitli dereceleri, sertifikaları ve takdimnameleri, raflardaki koleksiyon eşyaları, imzalı beyzbol topları ve sopaları, tekvando kupaları ve plaketleri, savaş uçağı maketleri ve düşen gerçek bir uçaktan bir parça. Masasına gidip İç Savaş kalıntılarını inceliyorum: bir kemer tokası, bir yemek takımı, bir barut borusu, Virginia'daki ilk günlerimizde topladığını hatırladığım birkaç mini top. Ama hiç fotoğraf yok ve bu beni üzüyor. Bazı yerlerde, kaldırdığı askı kancalarından kalan küçük delikleri doldurmaya zahmet etmediği duvar boşluklarında neyin gittiğini görebiliyorum.

Adli patolojiden arkadaşım olduğu dönemde çekilmiş tanınmış fotoğrafları, morgda çekilmiş samimi fotoğraflarımızı ya da seksenlerin sonunda, doksanların başında, Fielding ve ben tamamen farklı şekillerde de olsa işe yeni başladığımız dönemde Richmond Polis Departmanı'nın baş cinayet dedektifi Marino ile birlikte ölüm mahallerinde çekilmiş fotoğraflarımızı artık göstermemesi canımı yakıyor. O kariyerine yeni başlayan yakışıklı bir doktordu, ben ise kariyerimi özel sektöre kaydırıyor, sivil hayata ve şeflik rolüne geçiş yapıyor, arkama bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Nedenini bilmesem de belki Fielding de geçmişe bakmıyordur. Onun eski günleri benimkilere kıyasla güzel günlerdi. Bir suçun örtbas edilmesine yardım etmedi. Hiçbir zaman saklanacağı bir şey olmadı. Bildiğim kadarıyla yok, ama merak ediyorum. Artık ne biliyorum ki?

Benden kurtulduğunu hissetmem dışında pek bir şey yok, belki de hepimizden kurtuldu. Daha önce hiç olmadığı kadar çok şeyden kurtulduğunu hissediyorum. Nedenini tam olarak bilmesem de buna ikna olmuş durumdayım. Kesinlikle kişisel eşyaları hala burada; askıdaki Gore-Tex yağmur kıyafeti, neopren kalça kuşağı, dalış malzemeleri çantası ve bir dolaba istiflenmiş sahne çantası, polis armaları ve polis ve askeri meydan okuma paraları koleksiyonu. Bu ofise taşınmasına yardım ettiğimi hatırlıyorum. Hatta mobilyalarını düzenlemesine bile yardım etmiştim; önce masayı, sonra konferans masasını, sonra onları tekrar tekrar taşıırken ikimiz de şikayet ediyor, gülüyor ve sonra biraz daha homurdanıyorduk.

"Bu da ne, Laurel ve Hardy mi?" dedi. "Şimdi de bir katırı merdivenlerden yukarı mı iteceksin?"

"Merdivenleriniz yok."

"Bir at almayı düşünüyorum," dedi az taşıdığımız sandalyeleri taşıırken. "Evden yaklaşık bir mil uzakta bir at çiftliği var. Ata orada binebilirim, belki işe ya da suç mahallerine götürürüm."

"Bunu çalışan el kitabına ekleyeceğim. At yok."

Birbirimizle şakalaştık ve dalga geçtik ve o gün iyi görünüyordu - canlı ve iyimser, kasları önlüğünün kısa kollarını zorluyordu. O zamanlar inanılmaz derecede yapılı ve sağlıklı görünüyordu, yüzü hala çocuksu bir yakışıklılığa sahipti, koyu sarı saçları dağınıktı ve birkaç gündür tıraş olmamıştı. Seksi ve komikti ve açık kapısının önünden geçerken ona bakmak için bahaneler bulan bazı kadın personelin fısıltılarını ve kıkırdamalarını hatırlıyorum. Fielding burada ve benimle olmaktan çok mutlu görünüyordu ve ikimizin de fotoğrafları yerleştirdiğimizi ve birlikte geçirdiğimiz ilk günleri andığımızı hatırlıyorum - artık yok olan fotoğraflar.

Onların yerinde hatırlayamadıklarım var. Raflarında ve duvarlarında belirgin bir şekilde düzenlenmiş resimler, politikacılar ve askeri resmi pozları, General Briggs ve hatta Yüzbaşı Avallone ile bir tanesi, belki de Fielding'in ona verdiği turdan. Tahta gibi ve sıkılmış görünüyor. Beyaz tekvando giysileri içinde, uçuşunun ortasında hayali bir düşmanı tekmelerken çekilmiş bir fotoğrafında öfkeli görünüyor. Yüzü kızarmış ve nefret dolu görünüyor. Son aile portrelerini incelerken, onlarda da memnun görünmediğine karar verdim, iki küçük kızını kucağına aldığı anda ya da kolunu karısı Laura'ya doladığında bile, narin bir sarışın, güzelliği aşınıyor, sanki zorlu bir varoluş fiziksel olarak rotasını belirliyor, bir zamanlar zarif ve pürüzsüz olan bir topografyaya çizgiler ve oluklar kazıyor.

Kadın onun için üçüncü sırada yer alıyor ve kronolojik sıraya göre çekilmiş anlarını tararken düşüşünün izini sürebiliyorum. Onunla evlendiğinde enerjik görünüyordu, hiçbir isilik belirtisi yoktu ve uygunsuz kel bölgeleri de yoktu. Gömleksiz ve koşu şortu içinde taş gibi sert vücutlu, kaputunun ortasında Le Mans şeritleri olan kiraz kırmızısı 67 model Mustang'ini yıkarken ne kadar harika olduğuna hayranlıkla bakmak için duraklıyorum. Sonra, geçtiğimiz sonbaharda, göbeğinin etrafındaki kalınlaşma; lekeli, kızarmış cilt; saç dökülmesini gizlemek için geriye taranmış ve jöleyle yerinde tutulan saç telleri. Daha bir ay önce katıldığı bir dövüş sanatları yarışmasında, büyük usta üniforması ve siyah kuşağıyla o kadar zinde ya da ruhsal açıdan dengeli görünmüyordu. O

güzel biçim ya da teknikten keyif alan birine benzemiyor. Diğer insanları onurlandıran, kendini kontrol eden ya da herhangi bir şeye saygı duyan birine benzemiyor. Dağılmış görünüyor. Biraz dengesiz görünüyor. Tamamen sefil görünüyor.

Neden? Onun değerli arabasıyla çekilmiş o eski fotoğrafını sessizce soruyorum, o zamanlar göz kamaştırıcıydı, kaygısız ve hayat dolu görünüyordu, aşık olunabilecek, sorumluluk verilebilecek ya da hayatınızı emanet edebileceğiniz türden bir adamdı. *Ne değişti? Seni bu kadar mutsuz eden neydi? Bu sefer ne oldu?* Benim için çalışmaktan nefret ediyor. En son Watertown'da nefret etmişti, orada uzun süre kalmadı, şimdi de CFC'de ve bundan daha çok nefret ediyor, bu çok açık. Geçtiğimiz yaz sonunda, çok kötü görünmeye başladığında, nihayet ceza adaletine kapılarımızı açtık ve davaları kabul ettik. Ama o zaman Massachusetts'te bile değildim, sadece İşçi Bayramı'nda bir hafta sonu. Benim hatam olamaz. Hep benim hatamdı. Fielding'in düşüşleri için hep kendimi suçladım ve saymak istemediğim kadar çok düşüşü oldu.

Onu kaldırıyorum ve tekrar düşüyor, her seferinde daha sert. Daha da çirkinleşiyor. Daha kanlı oluyor. Tekrar ve tekrar. Yürüyemeyen bir çocuk gibi ve ben onu onarılamayacak şekilde yaralanana kadar kabullenmeyeceğim. Her zaman tahmin edilebilir bir şekilde sona erecek olan dram, Benton'ın tarif ettiği şekildedir. Fielding adli tıp patoloğu olmamalıydı ve benim yüzümden öyle. Hayatta ne istediğinden emin olmadığı 1988 baharında benimle hiç tanışmasaydı ve ben de ona ne yapman gerektiğini biliyorum deseydim daha iyi olurdu. İzin ver sana göstereyim. Sana öğretmeme izin ver. Richmond'a hiç gelmemiş olsaydı, benimle hiç karşılaşmamış olsaydı, günlerini geçirmek için kendisine uygun bir yol seçmiş olabilirdi. Kariyeri, hayatı benimle değil kendisiyle ilgili olurdu.

Sonuç olarak, kendisi için tamamen yıkıcı olan bir ortamda elinden gelenin en iyisini yapıyor ve sonunda daha fazla dayanamıyor ve çürüyor, parçalanıyor ve neden olduğu şeyi ve onu kimin şekillendirdiğini hatırlıyor ve sonra ben onun sefil hayatında bir reklam panosu kadar büyük görünüyorum. Bu krizlere verdiği cevap hep aynıdır. Ortadan kayboluyor. Bir gün radardan kayboluyor ve ardından bulduğum şey korkunç. Yanlış idare ettiği ya da ihmal ettiği davalar. Kontrol eksikliğini ve tehlikeli kararlarını gösteren notlar. Benim duymamı istediği için silme zahmetine girmediği incitici sesli mesajlar. Bulacağımı umduğu zarar verici e-postalar ve diğer iletişimler. Sandalyesine oturdum ve çekmeceleri açmaya başladım. Fazla karıştırmama gerek kalmadı.

Dosya klasörü etiketlenmemiş ve dün sabah (8 Şubat) saat sekiz-üçte basılmış dört sayfa içeriyor; başlık ve haberler bölümündeki diğer bilgilere göre Royal United Services Institute'un web sitesinden alınmış bir konuşma. Dünyanın dört bir yanında stratejik olarak konumlanmış uydu ofisleri bulunan asırlık bir İngiliz düşünce kuruluşu olan RUSI, ulusal ve uluslararası güvenlik alanında gelişmiş yeniliklere adanmıştır ve Fielding'in ilgisini hayal bile edemiyorum. Gölge Savunma Bakanı Russell Brown'ın "savunma tartışması" hakkındaki görüşlerini açıkladığı açılış konuşmasını önemseydiğini düşünemiyorum. Muhafazakâr Parlamento, Birleşik Krallık'ın her zaman bir ittifakın parçası olarak hareket edeceğinin kesin olmadığı ve savaşın ekonomik etkisinin felaket olacağı yönündeki pek de şaşırtıcı olmayan yorumlarını gözden geçiriyorum. Metodik olarak yayılan yanlış bilgilere tekrar tekrar atıfta bulunuyor ki bu da saygıdeğer milletvekilinin ABD'yi Irak'ın işgalini düzenlemekle ve İngiltere'yi de peşinden sürüklemekle suçlamasına en fazla yaklaşılabileceği noktadır.

Üç ay sonra genel seçimlere gidecek olan İngiltere'de şu sıralar hemen her şey gibi konuşmanın da siyasi olması şaşırtıcı değil. Altı yüz elli sandalye için yarışılıyor ve kampanyanın ana konularından biri Afganistan'da Taliban'a karşı savaşan on binden fazla İngiliz askeri. Fielding asker değil, dış ilişkilere ya da seçimlere hiçbir zaman fazla ilgi göstermedi ve İngiltere'de olup bitenlere neden en ufak bir ilgi duyduğunu bilmiyorum. İngiltere'ye hiç gittiğini bile hatırlamıyorum. Oradaki bir genel seçimle ya da RUSI veya herhangi bir düşünce kuruluşuyla ilgilenecek biri değil ve onu benim kadar iyi tanıdığım için bu dosyayı benim bulmamı istediğinden şüpheleniyorum. Ortadan kaybolma numaralarından birini daha yaptıktan sonra benim görmemi istedi. Bilmemi istediği şey nedir?

RUSI ile neden ilgileniyor? Konuşmaya internette kendisi mi rastladı yoksa birisi mi gönderdi? Eğer ona gönderildiyse, kim tarafından? Lucy'den Fielding'in e-postasına girmesini istemeyi düşünüyorum ama o kadar sert davranmaya hazır değilim ve yakalanmak da istemiyorum. Kapıyı kilitleyebilirim, ama süper kullanıcı şef yardımcım yine de içeri girebilir, çünkü Ron'un ya da bir başkasının Fielding ortaya çıkarsa onu güvenlik alanında tutacağına güvenmiyorum. Bana karşı dostça davranmayan ve bana pek saygı duymuyor gibi görünen Ron'un Fielding'i alıkoyacağına ya da izin istemek için bana ulaşmaya çalışacağına inancım yok. Personelim bana sadık olduğuna, yanımda kendini hissettiğine ya da emirlerime uyduğuna güvenmiyorum ve Fielding her an yeniden ortaya çıkabilir.

Bu onun tarzı olurdu. Hiçbir uyarıda bulunmadan ortadan kaybolmak, sonra beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmak ve beni suçüstü yakalamak, masasında oturup elektronik dosyalarını karıştırmak. Bu bana karşı kullanacağı şeylerden sadece biri ve yıllar boyunca bana karşı çok şey kullandı. Arkamdan ne işler çeviriyormuş? Bakalım başka ne bulacağım, o zaman ne yapacağımı bileceğim. Zaman damgasına tekrar bakıyorum ve Fielding'in dün sabah saat sekiz-o-3'te tam da bu sandalyede oturup konuşmayı yazdığını, Lucy, Marino, Anne ve Ollie'nin, herkesin alt kattaki soğutucudaki şey yüzünden kargaşa içinde olduğunu hayal ediyorum.

Bunlar olurken Fielding'in burada ofisinde olması ne kadar garip ve acaba bir adamın hâlâ hayattayken buzdolabımızın içine kilitlenmiş olabileceğini umursuyor muydu? Elbette Fielding'in umurunda olmalıydı. Nasıl umursamaz? Eğer en kötüsü doğru çıksaydı, suçlanacaktı. Sonuçta tüm haberlere konu olan ve muhtemelen işsiz kalan ben olacaktım ama o da benimle birlikte batacaktı. Yine de burada, yedinci katta, ofisinde ve sanki kararını çoktan vermiş gibi mücadelenin dışında duruyordu ve aklıma kayboluşunun başka bir şeyle ilgili olabileceği geliyor. Sandalyesinde arkama yaslanıp etrafıma bakıyorum, dikkatim telefonunun yanındaki çağrı kâğıtları ve tükenmez kalemde toplanıyor. Kâğıdın üst sayfasındaki belli belirsiz girintileri fark ediyorum.

Bir lambayı yakarak defteri elime alıyorum ve çeşitli açılardan tutarak, biri artık orada olmayan bir kâğıdın üst sayfasına not yazdığında ayak izi gibi kalan girintili çıkıntılı yazıları seçmeye çalışıyorum. Fielding'le ilgili bir şey var, neşter kullanırken, klavyede yazarken ya da elle bir şeyler yazarken hafif bir dokunuşu yok. Kendini dövüş sanatlarına adanmış biri için şaşırtıcı derecede sert, kolay sinirlenen ve çabuk parlayan biri. Sanki yemek çubukları kullanıyormuş gibi bir kalem ya da kalemi bir yerine iki parmağıyla tutma gibi çocukça bir tarzı vardır ve kurşun ya da uç kırması nadir değildir ve Sihirli Kalemler konusunda cehennem gibidir.

Eğik ışıktaki kendi gözlerimle eski usul görebildiğim bir şeyi tespit etmek için ESDA'ya, Docustat'a, vakum kutusuna ya da başka bir girintili yazı kurtarma ünitesine ihtiyacım yok. Fielding'in zar zor okunabilen karalaması. İki ayrı not gibi görünüyor. Biri 508 alan kodlu bir telefon numarası ve "MVF8/18/UK Min of Def Diary2/8." Sonra ikinci bir not: "Sheffield Üniversitesi bugün Whitehall'da. Tamam ve bitti." Son üç kelimeyi doğru okuduğumdan emin olmak için tekrar bakıyorum. *Bitti ve bitti*. Bir radyo yayınının sonu, *Roger Wilco over and out* gibi ama aynı zamanda bir şarkıcı tarafından seslendirilen bir şarkı.

Fielding'in Richmond'a ilk geldiğinde arabasında sürekli çaldığı heavy-metal grubu. "*Bitti ve bitti / her köpeğin bir günü vardır.*" Bırakmakla tehdit ettiğinde, canına tak ettiğinde ya da geçtiğinde, flört ettiğinde, bıkmış gibi davrandığında bana söylediği şarkı. Bir çağrı kağıdına "*over and out*" u beni düşünerek mi yazdı yoksa başka bir nedenle mi?

Çekmecede bir not defteri bulup bulduklarımı çıkıntılı bir şekilde not defterine yazıyorum ve Fielding'in neyin peşinde olduğunu, ne düşündüğünü, benden ne öğrenmek istediğini anlamak için elimden geleni yapmaya başlıyorum. Buraya burnumu sokmaya gelseydim, çıktıyı ve girintili yazıyı bulacaktım. O beni tanıyor. Böyle düşünürdü, çünkü zihnimin nasıl çalıştığını çok iyi biliyor. Sheffield Üniversitesi dünyanın en iyi araştırma kurumlarından biridir ve Whitehall, RUSI'nin merkezinin bulunduğu yerdir, kelimenin tam anlamıyla Scotland Yard'ın orijinal yeri olan eski Whitehall Sarayı'nda.

Lucy'nin CFC için oluşturduğu arama motoru Intelliquest'e girip RUSI, 8 Şubat tarihi ve Whitehall yazıyorum. Karşıma bir açılış konuşmasının başlığı çıkıyor: *Sivil-Asker İşbirliği*, Fielding'in bahsettiği konferans RUSI'de İngiltere saatiyle sabah 10'da, yani benim için dün sabah verilmiş olmalı. Konuşmacı, askeri teknolojiye ilişkin kıyamet günü görüşleri onu DARPA'nın doğal düşmanı haline getiren tartışmalı Nobel ödüllü Dr. Liam Saltz'dı. Sheffield Üniversitesi'nde öğretim üyesi olduğunu bilmiyordum. Berkeley'de olduğunu sanıyordum. Eskiden Berkeley'deydi ve şimdi Sheffield'de. 11 Eylül'den önceki yaz Courtauld'da düzenlenen ve Lucy ile benim Dr. Saltz'ın konferansını dinlediğimiz sergiyi şaşkınlıkla düşünürken internette okudum. Bundan kısa bir süre sonra Dr. Saltz da benim gibi MORT'u şiddetle eleştirenlerden biri oldu.

Dr. Saltz'ın daha yirmi dört saat önce verdiği konferansın başlığını düşünüyorum. *Sivil-Asker İşbirliği*. Amerika'nın geleceğin savaş sistemlerine, özellikle de insansız araçlara ayırdığı iki yüz küsur milyar doların bizi nihai yok oluşa yönündeki uyarılarında bir hava saldırısı sireni kadar sarsıcı olan Dr. Saltz için bu kesinlikle kulağa uysal geliyor. Robotları savaş alanına göndermeyi düşündüğünüzde mantıklı görünebilir, ancak kullanılmış cipler ve diğer askeri fazlalıklar gibi eve döndüklerinde ne olacak? Eninde sonunda sivil dünyaya girecekler ve elimizde daha fazla polislik ve gözetim, daha fazla duyarsız makine olacak.

İnsanlar, sadece bu makineler silahlandırılacak ve kamera ve kayıt cihazlarıyla donatılacaktır.

Dr. Saltz'ın haberlerde, suç mahallerine müdahale eden "polis robotları" ve trafik ihlalleri için araçların peşine düşen ya da ödenmemiş tutuklama emirleri için insanları tutuklayan ya da Tanrı korusun, sensörlerden güç kullanmak için bir mesaj alan insansız "robocruiser " ilgili korkunç senaryolar çizdiğini duydum. Robotlar bizi şokluyor. Robotların bizi vurarak öldürmesi.

Devasa böceklerle benzeyen robotlar yaralılarımızı ve ölülerimizi savaş alanından sürüklüyor. Dr. Saltz benimle aynı anda olmasa da aynı Senato alt komitesinde ifade veriyor. İkimiz de birkaç saat öncesine kadar tamamen unuttuğum Otwahl adlı bir teknoloji şirketi için ortalığı kasıp kavuruyoruz.

Onunla sadece bir kez karşılaştım, o da ikimiz de CNN'deyken beni gösterip "Autbotsies" diye espri yaptığında.

"Özür dilerim," diye cevap verdim, o sete girerken mikrofonumun klipsini açtım.

"Robotik otopsiler. Bir gün sizin yerinizi alacaklar, iyi doktorum, belki de düşündüğünüzden daha erken. Gösteriden sonra bir şeyler içmeliyiz."

Uzun, ağarmış at kuyruğu ve yıpranmış yüzüyle kayıp bir hippie benzeyen parlak gözlü bir adamdı ve açıkta duran canlı bir telin elektriğine sahipti. Bu iki yıl önceydi ve davetini kabul edip CNN'de beklemeliydim. Onunla bir içki içmeliydim. Neye inandığını daha iyi öğrenmeliydim, çünkü hepsi çılgınca değil. O beri onu görmedim, ancak medyadaki varlığından kaçamıyorum ve Fielding'e herhangi bir nedenle ondan bahsedip bahsetmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Hiç sanmıyorum. Neden bahsedeceğimi de anlayamıyorum. Bağlantılar. Nedir onlar? Biraz daha araştırıyorum.

Güney Yorkshire'daki Sheffield Üniversitesi'nin mükemmel bir tıp fakültesi olduğunu zaten biliyorum. *Rerum Cognoscere Causas*, sloganı, *şeylerin nedenlerini keşfetmek*, ne kadar uygun, ne kadar ironik. Sebeplere ihtiyacım var.

Araştırma, ve ben buna tıklıyorum. Küresel ısınma, küresel toprak bozulması, öncü bilgisayar yazılımlarıyla mühendisliği yeniden düşünmek, insan embriyonik kök hücrelerinin DNA değişimlerinde yeni bulgular. Çağrı kağıdındaki girintili notlara geri dönüyorum.

MVF8/18/UK Min of Def Diary2/8.

MVF, motorlu araç ölümlerinin kısaltmasıdır ve bu kez CFC veritabanını tarayarak başka bir arama başlatıyorum. MVF'yi giriyorum ve

Tarih 8/18, geçen yaz 18 Ağustos ve bir kayıt geldi, Boston'da bir taksi kazasında ölen Damien Patten adında yirmi yaşında bir İngiliz'in davası. Fielding otopsiyi yapmadı, diğer adli tabiplerimden biri yaptı ve anlatımda Damien Patten'in 14. Muhabere Alayı'nda onbaşı olduğunu, izinde olduğunu ve taksi kazasında öldüğünde Boston'a evlenmek için geldiğini fark ettim. İçimde tuhaf bir his var. Bir şeyler hatırlıyorum.

Şubat 8 ve Birleşik Krallık Savunma Bakanlığı Günlüğü anahtar kelimelerini kullanarak başka bir arama yapıyorum. Sonunda resmi haber bloguna ulaşıyorum ve günlükte dün Afganistan'da öldürülen İngiliz askerlerinin listesi yer alıyor. Benim için bir anlam ifade edebilecek herhangi bir şey aramak için kayıplar listesini gözden geçiriyorum. Coldstream Muhafızları 1. Tabur'dan bir onbaşı. Grenadier Muhafızları 1. Tabur'dan bir çavuş. Lancaster Dükü Alayı 2. Tabur'dan bir kraliyet askeri. Bir de Afganistan'ın kuzeybatısındaki dağlık arazide öldürülen, El Yapımı Patlayıcılarla Mücadele Görev Gücü'nden bir istihkamcı ya da muharebe mühendisi var. Badghis Eyaleti'nde. Hastam Er Gabriel'in 7 Şubat Pazar günü öldürüldüğü yerde.

Başka bir arama yapıyorum, ancak bakmama gerek kalmadan zaten bildiğim bir ayrıntı 7 Şubat'ta Afganistan'da kaç NATO askerinin öldüğü. Dover'da her zaman biliriz. Çirkin fırtınalara hazırlanmak kadar rutin, hayatlarımızı kontrol eden iç karartıcı derecede ürkütücü bir rapor. Dokuz kayıp ve bunlardan dördü, Er Gabriel'in Humvee'sini yüksek fırına çeviren aynı yol kenarındaki el yapımı patlayıcı cihaz tarafından öldürülen Amerikalılardı. Ama yine de bu yedisinde oldu, sekizinde değil. Aklıma sekizinde ölen İngiliz askerinin bir gün önce yaralanmış olabileceği geliyor.

Kontrol ettim ve haklıyım. El yapımı patlayıcı uzmanı Geoffrey Miller yirmi üç yaşındaydı, yeni evlenmişti ve Pazar günü erken saatlerde Badghis Eyaletinde yol kenarına yerleştirilen bombanın patlaması sonucu yaralanmış ancak ertesi gün Almanya'daki bir askeri tıp merkezinde ölmüştü. Muhtemelen dün sabah Dover'da ilgilendiğimiz Amerikalıları öldüren aynı yol kenarı bombalamasıydı - aslında büyük olasılıkla. Acaba Sapper Miller ve PFC Gabriel birbirlerini tanıyorlar mıydı ve bir takside öldürülen İngiliz Damien Patten'in olayla bağlantısı ne olabilir? Patten, Miller ve Gabriel ile Afganistan'da tanışmış mıydı ve Fielding'in bunlarla ne ilgisi var? Dr. Saltz'ın, MORT'un ya da Norton's Woods'taki ölü adamın olayla bağlantısı nedir ya da var mıdır?

Miller'ın naaşı bu Perşembe günü ülkesine geri gönderilecek ve İngiltere'nin Oxford kentindeki ailesine teslim edilecek. devam ediyorum, ancak onun hakkında başka bir şey bulamıyorum, ancak ihtiyacım olursa öldürülen bir İngiliz askeri hakkında daha fazla bilgi alabilecek durumdayım. Basın sekreteri Rockman'ı arayabilirim. Briggs'i arayabilirim, aramalıyım da zaten, hatırlıyorum. Briggs benden Norton's Woods davası hakkında onu bilgilendirmemi, gerekirse bilgi edindiğim anda onu uyandırmamı istedi, hatta emretti. Ama yapmayacağım. Hayatta olmaz. Şimdi olmaz. Kime güvenilebileceğimden emin değilim ve bu düşünce aklımdan çıkmazken, nasıl bir belanın içinde olduğumu fark ediyorum.

Birlikte çalıştığınız insanlardan yardım isteyemediğinizde bu ne anlama gelir? Her şeyi söylüyor ve sanki ayaklarımın altındaki zemin açılıyor ve bilinmeyene, daha önce bulunduğum soğuk, ışsız, boş bir alana düşüyorum. Briggs benim yetkimi gasp etmek ve Norton's Woods davasını Dover'a devretmek için son bir hamle yapmak istedi. Fielding benim yokluğumda etrafta sinsice dolaşıyor, kendisini ilgilendirmeyen işlere karışıyor ve hatta ofisimi kullanıyor ve şimdi de beni atlatmaya çalışıyor, ya da en azından öyle olduğunu umuyorum. Personelim isyan ediyor ve bana yabancı olan birçok kişi eve dönüşümün ayrıntılarını biliyor gibi görünüyor.

Saat neredeyse gecenin ikisi ve Fielding'in bir çağrı kağıdına karaladığı girintili telefon numarasını deneyip cevap vereni şaşırtmak, kişiyi uyandırmak ve belki de neler olup bittiğine dair bir ipucu elde etmek istiyorum. Bunun yerine, 508 alan kodlu numaranın kime ya da neye ait olabileceğini görmek için kibar bir bilgisayar araması yapıyorum. Rapor özeti beni şoke ediyor ve bir an için kıpırdamadan oturup kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. İçime dolan dehşet ve kafa karışıklığı duvarlarını geri çalışıyorum.

Julia Gabriel, PFC Gabriel'in annesi.

Önümdeki ekranda ev ve iş adresleri, medeni durumu, Worcester, Massachusetts'te eczacı olarak kazandığı maaş ve tek çocuğunun adı ve Pazar günü Afganistan'da öldüğünde on dokuz yaşında olduğu yazıyor. Oğluna otopsi yapmadan önce Bayan Gabriel'le bir saatten fazla telefonda konuştum, bana sesini yükseltip ağlarken ve beni kişisel suçlamalarla itham ederken spermini almanın imkansızlığını elimden geldiğince nazik bir şekilde anlatmaya çalıştım.

Benim yapmadığım ve asla yapmayacağım seçimler.

Ölülerden sperm saklamak ve bunu yaşayanları hamile bırakmak için kullanmak bende ahlaki bir ikilem yaratmıyor. Dini ya da etik değil, tıbbi ve yasal bir mesele olan bu konuda kişisel fikrim yok ve seçim, kesinlikle uygulayıcıya değil, ilgili kişilere olmalı. Benim için önemli olan, savaş nedeniyle giderek daha popüler hale gelen prosedürün doğru ve yasal bir şekilde yapılmasıdır ve ölümünden sonra üreme haklarına ilişkin sözde görüşlerim Er Gabriell'in durumunda zaten tartışmalıydı. Vücudu yanmış ve çürümüştü, leğen kemiği o kadar kömürleşmişti ki testis torbası ve sperm içeren vas deferens de onunla birlikte yok olmuştu ve ben bunu Bayan Gabriel'e söyleyecek değildim.

Gabriel. Olabildiğince şefkatli ve nazik davrandım ve oğlunun bu dünyada göreceği son doktora olan kederini ve öfkesini kişisel olarak algılamadım.

Peter'ın, tıpkı arkadaşının yaptığı gibi çocuklarını doğurmak isteyen bir kız arkadaşı vardı, bu yaptıkları bir anlaşmaydı, diye devam etti Bayan Gabriel ve kimin arkadaşı olduğu ya da neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Peter'ın arkadaşı ona geçtiğimiz yaz düğün gününde Boston'da öldürülen bir başka arkadaşından bahsetti, ancak Bayan Gabriel geçtiğimiz 18 Ağustos'ta bir takside öldürülen İngiliz Damien Patten'den hiç bahsetmedi. Bayan Gabriel telefonda bana "*Üçü de öldü, üç genç, güzel çocuk öldü*" dediğinde kimden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sanırım şimdi biliyorum. Sanırım kesinlikle Patten'ı kastediyordu, Er Gabriel'in bir tür anlaşma yaptığı arkadaşının arkadaşını. Acaba Patten'in arkadaşı Fielding'in beni yönlendirdiği diğer kayıp Geoffrey Miller mıydı?

Üçü de öldü.

Fielding, Patten davasını Bayan Gabriel'le konuştu mu ve ilk kiminle konuştu, Fielding'le mi benimle mi? Beni Dover'dan sekiz çeyrek civarında aradı. Her zaman bir çağrı formu doldururum ve Dover Limanı Morgu'ndaki küçük ofisimde oturmuş, oğlunun feci şekilde yanmış cesedine saplanan kırığın ve diğer nesnelerin yerini GPS hassasiyetiyle belirlememe yardımcı olacak CT taramalarına ve koordinatlarına bakarken saati yazdığımı hatırlıyorum.

Şimdi bu konuşmayı yeniden yapılandırmaya çalışırken bana söylediklerine dayanarak, muhtemelen önce Fielding ile konuştu. Bu, "diğer davalara" yaptığı tekrarlanan atıfları açıklayabilir.

Birisi kafasına diğerk vakalarda ne yaptığımızla ilgili bir fikir yerleştirmişti. Yaralılarından rutin olarak meni aldığımız ve aslında bunu teşvik ettiğimiz gibi bir izlenime kapılmıştı ve ben de şaşırdığımı hatırlıyorum çünkü bu prosedürün onaylanması gerekiyordu ve yasal komplikasyonlarla doluydu. Ona böyle bir fikri neyin verdiğini hayal bile edemiyordum eğer beni suçlamakla ve bana isimler takmakla meşgul olmasaydı bunu ona sorabilirdim. Ne tür bir canavar bir kadının ölmüş erkek arkadaşının çocuklarına sahip olmasını ya da ölmüş bir oğlun annesinin büyükanne olmasını engeller? Bunu diğerk vakalarımız için yapıyoruz, onun oğlu için neden yapmayalım?" diye ağladı. *"Hiç kimsem kalmadı"* diye ağladı. *"Bu saçma sapan bir bürokrasi, hadi itiraf et"* diye bağırdı bana. *"Başka bir nefret suçunu örtbas etmek için bürokratik saçmalıklar."*

"Evde kimse var mı?" Benton kapı aralığında.

Bayan Gabriel bana askeri yobaz dedi. *"Beyaz oldukları sürece başkalarına iyilik yaparsınız"* dedi. *"Bu Altın Kural değil, Beyaz Kural"* dedi. *"Boston'da öldürülen diğerk çocukla ilgilendiniz, üstelik o bir ABD askeri bile değildi, ama ülkesi için ölen benim oğlumla ilgilenmediniz. Sanırım benim oğlum yanlış renkteydi,"* diye devam etti ve ne demek istediğı ya da neye dayanarak böyle bir suçlamada bulunduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Anlamaya çalışmadım çünkü histeri gibi görünüyordu, daha fazlası değil ve bunun için onu oracıkta affettim. Her ne kadar bu beni çok incitmiş ve o zamandan beri aklımdan çıkaramamış olsam da.

"Alo?" Benton içeri giriyor.

"Başka bir nefret suçu, ancak ortaya çıkacak ve sizin gibi insanlar bu sefer ödüllendirilmeyecek" dedi ve böyle korkunç bir şey söylerken ne düşündüğünü açıklamadı. Ama ondan detay vermesini istemedim ve o sırada zehirli yorumlarına pek itibar etmedim, çünkü medeni ve akli başında insanlar tarafından bağırılmak, küfür edilmek, tehdit edilmek ve hatta saldırıya uğramak yeni bir deneyim değil. Çalıştığım ofislerin lobilerine ve izleme odalarına kırılmaz camlar taktırmadım çünkü ölülerin öfke nöbeti geçirmesinden veya bana saldırmasından korkuyorum.

"Kay?"

Gözlerim elinde iki kahve tutan ve onları dökmemeye çalışan Benton'a odaklanıyor. Julia Gabriel beni Dover'da aramadan önce neden burayı arasın ki? Yoksa Fielding mi onu aramıştı ve her iki durumda da neden onunla konuşmuş olabilirdi? Sonra Marino'nun bana Er Gabriel'in

Worcester'dan gelen ilk kayıp ve medyanın sanki ceset Dover'da değil de buradaymış gibi CFC'yi araması, Massachusetts bağlantısı nedeniyle burada yapılan bir dizi telefon görüşmesi. Fielding belki de bu şekilde öğrenmişti ama yanlışlıkla burayı aramış ve oğlunun Dover'da olduğunu hatırlatmak istemiş olsa bile neden öldürülen askerin annesiyle telefonda konuşsun ki? Elbette bunu biliyordu. Bayan Gabriel oğlunun Dover'a uçtuğunu nasıl bilmez? Fielding'in onunla konuşması meşru bir neden göremiyorum ya da yardımcı olabilecek ne söyleyebilirdi ve bu ne cüret.

Asker değil, hatta AFME'nin danışmanı bile değil. O bir sivil ve savaş kayıpları ya da ulusal güvenlikle ilgili ayrıntıları araştırmaya ya da açıkça gizli olarak tanımlanan bu tür konular hakkında konuşmaya hakkı yok. Askeri ve tıbbi istihbarat onu ilgilendirmez. RUSI onu ilgilendirmez. Birleşik Krallık'taki seçimler de öyle. Fielding'i ilgilendirmesi gereken tek şey, şu ana kadar büyük ölçüde ihmal ettiği CFC'deki muazzam sorumluluğu ve bana olan sadakati olmalıdır.

Benton'a mesafeli bir tavırla, "Çok ," diyorum. "Bir kahve içebilirim."

"Az önce neredeydin? Hem de hayali bir kavganın ortasında.

Birini öldürecekmiş gibi görünüyorsun."

Masaya yaklaşıyor, ne düşündüğümü okumaya çalışırken yaptığı gibi beni izliyor çünkü söylediklerime güvenmek üzere değil. Ya da belki de söyleyeceklerimin her şeyin sadece başlangıcı olduğunu ve geri kalanı hakkında hiçbir fikrim olmadığını biliyor.

"İyi misin?" Kahveleri masanın üzerine koyuyor ve bir sandalyeyi yaklaştırıyor. "Hayır, iyi değilim."

"Sorun nedir?"

"Sanırım bir şeyin kritik kütleye ulaşmasının ne anlama geldiğini az önce keşfettim."

"Sorun nedir?" diye sorar. "Her şey."

12

Lütfen kapıyı kapatın." Lucy gibi davranmaya başladığımı fark ettim. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum, o kadar çok şey var ki."

Benton kapıyı kapatıyor ve sol yüzük parmağındaki sade platin yüzüğü fark ediyorum. Bazen hala evli olduğumuza şaşıyorum, birlikte ya da ayrı olsak da hayatımızın büyük bir kısmı birbirimiz tarafından tüketildi ve bunu yapmak zorunda olmadığımıza, resmi ve resmi olmak zorunda olmadığımıza her zaman karar verdik, çünkü biz diğer insanlar gibi değiliz ve sonra de yaptık. Tören küçük, basit bir törendi, bir kutlamadan çok bir yemin töreniydi, çünkü ölüm bizi ayırana kadar derken gerçekten ciddiydik. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bunu söylemek bizim için kelimelerden daha fazlasıydı, daha çok bir görev yemini ya da bir görevlendirme ya da belki de zaten yaşadıklarımızın bir özeti gibiydi. Ve hiç pişman olup olmadığını merak ediyorum. Örneğin, şu anda keşke

eskisi gibi olabilir mi? Nelerden vazgeçtiğini ve neleri özlediğini düşünürse onu suçlamam ve benim yüzümden çok fazla komplikasyon var.

Boston Common'da dokuzuncu yüzyıldan kalma zarif bir malikane olan aile evini sattı ve en iyi niyetime rağmen kaotik ve maliyetli bir varoluş olan sıra dışı mesleğim ve meşguliyetlerim nedeniyle yaşadığımız veya kaldığımız bazı yerleri sevmemiş olabilir. Onun adli psikoloji muayenehanesi istikrarını korurken, benim kariyerim son üç yıldır, Charleston, Güney Carolina'daki özel muayenehanemin kapanması, ardından Watertown'daki ofisimin ekonomi nedeniyle kapanması ve New York, ardından Washington ve Dover ve şimdi de burası, CFC.

"neler oluyor böyle?" Sanki biliyormuş gibi soruyorum ve neden bildiğini anlamıyorum. Ama bildiğini hissediyorum ya da belki de çaresizliği, düşme ve tutunacak bir şey ararken yaşadığım o panik hissini yaşamaya başladığım için bunu diliyorum.

"Siyah ve ekstra kalın." Tekrar oturuyor ve kahve fincanını yaklaştırıyor.

"Ve fındıklı değil. Duyduğuma göre epey bir zulanız rağmen." "Jack hâlâ ortaya çıkmadı ve sanırım kimse ondan haber alamadı."

"Kesinlikle burada değil. Bence sen onun ofisinde de onun seninkinde olduğu kadar güvendesin." Benton bunu birden fazla şeyi kastediyormuş gibi söylüyor ve nasıl giyindiğini fark ediyorum.

Daha önce kışlık montunu giymişti ve röntgen odasında Lucy'nin laboratuvarına gitmeden önce tek kullanımlık bir önlük giymişti. Kat kat giysilerinin altında ne giydiğini pek fark etmemiştim. Siyah taktik botlar, siyah taktik pantolon, koyu kırmızı flanel gömlek, ışıldayan kadranlı kauçuk su geçirmez saat. Sanki havanın ya da kıyafetlerinin zorlanabileceği bir yere çıkmayı bekliyormuş gibi.

"Lucy size ofisimi kullandığını söyledi," diyorum. "Ne amaçla bilmiyorum. Ama belki sen biliyorsundur."

"Kimsenin bana burada bir yağma zihniyeti olduğunu söylemesine gerek yok - Marino buraya ne diyordu? CENTCOM MU? Yoksa bu sadece iç mabedi mi ifade ediyor, ya da iç mabet olması gereken şeyi, yani ofisinizi. Geminin kaptanı yoksa ne olur biliyorsunuz. Jolly Roger bayrağı çekilir, tımarhaneyi mahkûmlar yönetir, barı sarhoşlar idare eder, mecazları karıştırdığım için beni mazur görün."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Ben CFC'de çalışmıyorum. Ya da onun için. Sadece ara sıra davet edilen bir misafirim" diyor.

"Bu bir cevap değil ve sen de bunu biliyorsun. Neden beni korumuyorsun?"

"Korumam gerektiğini düşündüğün şekilde mi demek istiyorsun?" der, çünkü bu aptalcadır

beni korumayacağını ima etmek için.

"Burada neler oluyor? Belki bana anlatırsan ne yapılması gerektiğini bul," diyorum. "Lucy'nin sana yetişmeye çalıştığını biliyorum. Biri beni bilgilendirirse çok iyi olur. Ayrıntılı olarak, açıklıkla ve tam bir ifşaatla."

"Kızgın olduğun için üzgünüm. Eve döndüğünde üzücü bir durumla karşılaştığın üzgünüm. Eve dönüşün neşeli olmalıydı."

"Neşeli. Neşeli de ne demek?"

"Bir kelime, teorik bir kavram. Tam açıklama gibi. Size ilk elden tanık olduklarımı, burada birkaç kez karşılaştığımda neler olduğunu anlatabilirim. Dava görüşmeleri. Benim de dahil olduğum iki tane oldu." Gözlerini kaçırıyor. "İlki geçen BC futbolcusuydu, CFC'nin Commonwealth'in adli vakalarını devralmasından kısa bir süre sonra."

Wally Jamison, 20 yaşında, Boston Koleji'nin yıldız oyun kurucusu. Boston Limanı'nda 1 Kasım'da şafak vakti yüzerken bulundu. Ölüm nedeni künt cisim travması ve çok sayıda kesici alet yaralanmasına bağlı kan kaybı. Tom Booker'ın davası, diğer ME'lerimden biri.

"Bunu Jack yapmadı," diye hatırlatıyorum ona.

Benton, "Ona sorarsanız farklı bir izlenim edinebilirsiniz," diye beni bilgilendiriyor. "Jack, Wally Jamison davasını sanki kendi davasıymış gibi inceledi. Dr. Booker orada değildi. Bu geçen haftaydı."

"Neden geçen hafta? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Yeni bilgiler ve Jack'le konuşmak istedik ve o da işbirliği yapmaya, zengin bilgiler sunmaya istekli görünüyordu."

"Biz' mi?"

Benton kahvesini kaldırdı, sonra fikrini değiştirdi ve Fielding'in özensiz masasının üzerine bıraktı. "Bence Jack'in tavrı otopsiyi yapmamış olabileceği yönünde, ama bu sadece teknik bir ayrıntı. NFL seçmeleri tam sizin demir adam ucube şef yardımcınıza göreydi."

"Ironman ucubesi' mi?"

"Ama sanırım Wally Jamison dövülerek öldürüldüğünde şehir dışında olması onun şanssızlığıydı. Wally'nin şansı biraz daha kötüydü."

Cadılar Bayramı'nda kaçırılıp öldürüldüğüne inanılıyor. Olay yeri bilinmiyor. Şüpheli yok. Sebep ya da inandırıcı bir teori yok. Sadece satanist bir tarikata giriş spekülasyonu var. Yıldız bir sporcuyu hedef al. Onu gizli bir yerde rehin tut ve vahşice öldür. İnternette ve haberlerde . İncil'e dönüşen dedikodular.

"Jack'in ne hissettiği ya da neyi sevdiği umurumda bile değil," diyor eski ve yaralı sert bir parçam, Jack Fielding'den tamamen bıkmış bir parçam.

Ona öfkelendiğimi fark ettim. Birdenbire onunla olan sağlıklı ilişkimin özünde erimiş bir öfke olduğunun farkına vardım.

"Ve Mark Bishop, o da geçen hafta. Çarşamba günü futbolcuydu. Perşembe günü çocuktı," diyor Benton.

"Öldürülmesi bir inisiyasyonla ilgili olabilecek bir çocuk. Bir çete, bir tarikat," diye araya giriyorum. "Wally Jamison hakkında da benzer bir spekülasyon var."

"*Spekülasyon* önemli bir kelime. Kimin spekülasyonu?"

"Benim değil." Fielding'i öfkeyle düşünüyorum. "Güvendiğim biriyle kapalı kapılar ardında olmadıkça spekülasyon yapmam. Ortaya bir şey atmaktan daha iyisini bilirim, sonra polis onunla koşar, sonra medya onunla koşar. Sonra bir bakıyorum, jüri de buna inanmış."

"Kalıplar ve paralellikler."

"Mark Bishop ve Wally Jamison'ı birleştiriyorsun." İnanılmaz görünüyor. "Spekülasyon dışında ne gibi bir ortak noktaları olduğunu anlayamıyorum."

"Geçen hafta iki vaka konsültasyonu için de buradaydım." Benton'ın gözleri sabit bir şekilde bana bakıyor. "Jack geçen Cadılar Bayramı'nda neredeydi? Kesin olarak biliyor musun?"

"Nerede olduğumu biliyorum, bildiğim tek gerçek bu. Dover'da bulunduğum süre boyunca bildiğim ve bilmem gereken tek şey buydu. bebek bakıcılığı yapayım diye işe almadım. Cadılar Bayramı'nda hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum. Sanırım bana çocuklarını şeker mi şaka mı oynamaya götürmediğini söyleyeceksin."

"Salem'deydi. Ama çocuklarıyla değil."

"Bunu bilemem ve neden bildiğinizi ya da bunun neden önemli olduğunu da bilmiyorum."

Benton, "Çok yakın zamana kadar önemli değildi," diyor.

Botlarına tekrar bakıyorum, sonra flanel astarlı, kargo ve silah şarjörleri ve el fenerleri için arka cepleri olan koyu renk pantolonuna, sahada çalışırken, suça giderken giydiği türden pantolonuna

ya da polislerle, FBI ile birlikte atış ya da patlayıcı madde imha sahalarında.

"Beni Hanscom'dan almadan önce neredeydin?" Ona sordum. "Ne yapıyordun?"

"Başa çıkmamız gereken çok şey var, Kay. Korkarım düşündüğümden daha fazla." "Beni havaalanından aldığında sahra kıyafetleri giymiş miydin?" Bana öyle gelmiyor. Kıyafetini değiştirmiş. Giysiler. Belki henüz bir şey yapmamıştır ama yapmak üzeredir.

"Arabamda bir çanta bulunduruyorum. Bildiğiniz gibi," diyor Benton. "Çünkü ne zaman aranacağımı asla bilemem."

"Nereye gitmek için? Bir yere gitmek için mi çağrıldınız?"

Önce bana, sonra pencereden dışarı, karlı karanlıkta Boston'un kireçli silüetine bakıyor.

"Lucy telefonda konuştuğunuzu söyledi." Şu anda alamayacağımı bildiğim bilgiler için onu dürtmeye devam ediyorum.

"Durmadan korkuyorum. Düşündüğümden daha fazlası olmasından korkuyorum" diyor ve devam etmiyor. Bu konuda söyleyeceği tek şey bu. Bir yere gidiyor, gitmesi gereken bir yer var. İyi bir yer değil. İnsanlarla konuşuyor ama iyi bir şey hakkında değil ve şu anda bana bilgi vermeyecek. Tam ifşa ve . Böyle bir şey olduğunda, bu sadece bir tattır, zamanın geri kalanında sahip olmadığımız şeyin bir ipucudur.

"Çarşamba günü ve sonra Perşembe günü buluştunuz. CFC'de Wally Jamison ve Mark Bishop davalarını görüştünüz." Buna geri dönüyorum. "Ve sanırım Jack de Mark Bishop tartışmasına katıldı. Her iki tartışmaya da dahil oldu. Kısa bir süre önce arabada konuşurken bundan bahsetmemiştin."

"Çok kısa bir süre önce değil. Beş saatten fazla oldu. Ve çok şey oldu. Bildiğiniz gibi arabaya bindiğimizden beri bazı gelişmeler oldu. En önemlisi de şimdi fark ettiğimiz başka bir cinayet.

Üç numara."

"Norton's Woods'taki adamı Mark Bishop ve Wally Jamison'la ilişkilendiriyorsunuz."

"Büyük . Aslında, evet diyebilirim."

"Peki ya geçen haftaki toplantılar? Jack'le mi? O da oradaydı," diye . "Evet. Geçen Çarşamba ve Perşembe. Senin ofisinde."

"Ne demek ofisim? Bu bina mı? Bu kat mı?" "Kişisel ofisin."

Benton ofisimi gösteriyor.

"Ofisimde. Jack toplantıları ofisimde yürütürdü. Anlıyorum."

"Her iki toplantıyı da ofisinizde gerçekleştirdi. Konferans salonundaki masanızda."

"Kendi konferans masası var." Bir devlet müzayedesinden aldığım altı ergonomik sandalyeli siyah lake oval masaya bakıyorum.

Benton cevap vermiyor. Fielding'in kişisel ofisini kullanma konusundaki uygunsuz kararının mobilyalarla hiçbir ilgisi olmadığını o da benim kadar iyi biliyor. Aklıma Lucy'nin ofisimde gizli dinleme cihazları aramakla ilgili söyledikleri geliyor, ama bunu kimin ya da kimlerin doğrudan söylememiştir. Ofisini dinleyebilecek ve bundan paçayı sıyrabilecek en olası kişi adayı yeğenimdir.

Belki de Fielding'in kendisine ait olmayan bir şeye yardım ettiği bilgisiyle motive olmuştur. Ben yokken özel alanımda olup bitenlerin gizlice kaydedilip kaydedilmediğini merak ediyorum.

"Ve o zaman bana bundan hiç bahsetmedin," diye devam ediyorum. "olduğunda bana söyleyebilirdin. Sanki bu lanet olası yerin şefi ve müdürüymüş gibi benim lanet olası ofisini kullandığını bana tamamen açıklayabilirdin."

"Bundan ilk kez geçen hafta onunla görüştüğümde haberim oldu. CFC ve kendisi hakkında bir şeyler duymadığımı söylemiyorum."

"Duyduğunuz bu şeyleri bilseydim size yardımcı olabilirdim." "Söylentiler. Dedikodu. Bazı şeyleri kesin olarak bilmiyordum."

"O zaman bunu bir hafta önce, olarak bildiğinde bana söylemeliydin. Çarşamba günü ilk toplantınızı yaptınız ve bunun benim ofisimde, Jack'in kullanma izni olmayan bir ofiste olduğunu keşfettiniz. Bana söylemediğin başka ne var? Ne gibi yeni gelişmeler var?"

"Sana anlatabildiğim kadarını ve zaman anlatıyorum. Anladığınızı biliyorum."

"Anlamıyorum. Bana başından beri bir şeyler anlatmalıydın. Lucy . Marino ." "O kadar basit değil."

"İhanet çok basittir."

"Kimse sana ihanet etmiyor. Marino ve Lucy etmiyor. Ben kesinlikle ."

"Birinin ihanet ettiğini ima ediyorsun. Sadece üçünüz değil."

O sessiz.

"Sen ve ben her gün konuşuyoruz Benton. Bana söylemeliydin," dedim.

"Bakalım seni ne zaman bunaltmışım, Dover'da olduğun süre boyunca seni pek çok şeyle bunaltmışım. Ölen kahramanlarımızla ilgilenmek üzere Liman Morgu'na gitmeden önce sabahın beşinde aradığında mı? Ya da gece yarısı nihayet bilgisayarından çıkış yaptığında ya da sınavlarına çalışmayı bıraktığında?"

Bunu savunmacı ya da kaba bir şekilde söylemiyor, ancak pek de ince olmayan amacını anlıyorum ve haklı. Adaletsiz davranıyorum. İkiyüzlülük yapıyorum. Birbirimize ayıracak neredeyse hiç vaktimiz yokken iş ya da evle ilgili ufak tefek şeylere takılmamamız gerektiği, yoksa geriye sadece bunların kalacağı kimin fikriydi? Kanser gibi, psikolog olan o, Quantico'da FBI'nın profil çıkarma biriminin başında olan o, Harvard'ın Psikiyatri Bölümü'nde öğretim üyesi olan o olduğunda, zekice tıbbi benzetmelerimi ve parlak içgörülerimi sunmakta hızlı davranıyorum. Ama tüm bilgeliğiyle, tüm derin örnekleriyle, işi, evle ilgili ayrıntıları ve duygusal yaralanmaları kanserle, yara iziyle, nekrozla karşılaştıran ve dikkatli olmazsak bir gün sağlıklı doku kalmayacağını ve ölümün bunu takip edeceğini öngören benim. Utanıyorum. Sığ hissediyorum.

"Hayır, buraya gelene kadar bazı konulara yaklaşmadım ve şimdi sana daha fazlasını anlatıyorum, anlatabildiğimi anlatıyorum," diyor Benton bana, sanki onun bir seansındaymışız ve her an durmamız gerektiğini söyleyecekmiş gibi metanetli bir .

Yapmam gerekeni öğrenene kadar durmayacağım. Bana söylemesi gereken bazı şeyler var. Bu sadece adaletle ilgili değil, hayatta kalmakla da ilgili ve Benton'a karşı sanki onu artık tam olarak tanıımıyormuşum gibi güvensiz hissettiğimi fark ediyorum. O benim kocam ve bir şeylerin değiştiğine, evin özelliğine yeni bir bileşen eklendiğine dair bir algı beni etkiliyor.

Ne oldu?

Sanki neyin değiştiğini tadabiliyormuşum gibi sezdiğim şeyi inceliyorum.

"Jack'in Mark Bishop'ın yaralarını yorumlamasının sorunlu olduğuna dair endişelerimden bahsettim," devam ediyor Benton ve temkinli. Sanki başka biri dinliyormuş ya da konuşmamızı başkalarına rapor edecekmiş gibi söylediği her kelimeyi hesaplıyor. "Küçük çocuğun kafasındaki çekiç izleri hakkında anlattıklarınıza dayanarak, Jack'in yorumu kesinlikle yanlış, daha fazla yanlış olamazdı ve o zaman bizimle vakayı gözden geçirirken bundan şüphelenmiştim. Yalan söylediğinden şüphelenmiştim."

"Biz' mi?"

"Sana bir şeyler duyduğumu söyledim, ama gerçekten Jack'in etrafında değildim."

"Neden 'dürüstçe' diyorsun? *Sahtekârlığın* aksine mi Benton?" "Sana karşı her zaman dürüstüm, Kay."

"Elbette değilsiniz, ama şimdi bu konuya girmenin sırası değil."

"Şimdi değil. Anladığını biliyorum." Ve uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. Bana lütfen bırakmamı söylüyor.

". Özür dilerim." Peşini bırakacağım ama bırakmak istemiyorum.

"Onu aylardır görmüyordum ve kendim için gördüğüm şey şuydu Geçen haftaki görüşmeler sırasında onda bir şeylerin yolunda gitmediği çok açıktı, hem de ciddi bir şekilde," diye devam ediyor Benton. "Kötü görünüyordu. Düşünceleri haritanın her yerinde yarışıyordu. Aşırı akıcı, görkemli, hipomanik, agresif ve kırmızı yüzlüydü, sanki patlayacak gibiydi. Kesinlikle doğru söylemediğini, bizi kasıtlı olarak yanlış yönlendirdiğini hissettim."

"Ne demek 'biz'?" Ve ne anladığımı fark etmeye başladım.

"Hiç psikiyatri hastanesine yattı mı, tedavi gördü mü, belki bir duygu durum bozukluğu teşhisi kondu mu? Size hiç bir şeyden bahsetti mi?" Benton bana beklenmedik ve sinir bozucu bulduğum bir şekilde sorular soruyor ve buraya gelirken arabada hissettiklerimi hatırlıyorum. Sadece şimdi daha belirgin, daha tanınabilir.

Hala bir ajan olduğu, federal hükümet tarafından yasaları uygulama yetkisine sahip olduğu zamanlardaki gibi davranıyor. Yıllardır göstermediği bir otorite ve özgüven seziyorum, derin korumadan yeniden ortaya çıktıktan sonra eksikliğini kendinden emin bir duruş. Geri döndüğünde kendini kaybolmuş, zayıf, bir akademisyenden fazlası değilmiş gibi hissettiğinden sık sık şikayet ederdi. *Hadım edildiğini* söylerdi. *FBI gençlerini yer ve beni de yediler*, derdi. *Organize suç kartelinin peşine düştüğüm için ödülüm bu. Sonunda hayatımı geri aldım ve ondan geriye kalanları istemiyorum*, derdi. *Bu bir kabuk. Ben bir kabuğum. Seni seviyorum ama lütfen eskisi gibi olmadığımı anla.*

"Hiç kuruntulu ya da şiddet yanlısı oldu mu?" Benton bana soruyor ve bu sadece bir klinisyen konuşması değil.

Sorgulanmış hissediyorum.

"Ofisimi kendi ofisiymiş gibi kullandığını bana söyleyeceğinizi düşünmüş olmalı. Ya da benim öğreneceğimi." Yine Lucy'yi, casusluğu ve gizli kayıtları düşünüyorum.

"Öfkeli biri olduğunu biliyorum," diyor Benton, "ama muhtemelen dissosiyatif fügen eşlik ettiği fiziksel şiddetten bahsediyorum."

saatler, günler, haftalar, çok az hatırlama ya da hiç hatırlamama. Savaştan dönen kadın ve erkeklerin gördüğümüz şey, ağır travmanın tetiklediği ve genellikle yanlış tedavi ile karıştırılan kaybolma ve hafıza kaybı. Johnny Donahue'nin de aynı şeyden olduğu iddia ediliyor, ancak bunun ne kadarının o zavallı çocuğa önerildiğinden emin değilim. Acaba bu fikir nereden çıktı, birisi ona bunu önerdi mi?"

Bunu gerçekten merak etmiyormuş gibi söylüyor.

"Benton daha sonra şöyle diyor: "Jack, zamanın başlangıcından bu yana sorumluluklarından kaçan bir kötü niyetli olarak karşımıza çıkmasıyla ünlüdür.

Fielding'i ben yarattım.

"Onun hakkında bana anlatmadığın ne var?" Benton ediyor. Fielding'i bu hale ben getirdim. O benim canavarım.

"Psikiyatrik bir geçmiş mi?" Benton öyle diyor. "Benim için bile yasak, FBI bile. Öğrenebilirim ama bu sınırı ihlal etmeyeceğim."

Benton ve FBI. Yine tek ve aynı. Yine bir sokak ajanı değil. Bunu hayal bile edemiyorum. Bir suç araştırma analisti, bir suç istihbarat analisti, bir tehdit analisti. Adalet Bakanlığı'nda çok sayıda analist, akademik ve taktiksel bir kombinasyon olan ajanlar var. Hapse girecekseniz ya da vurulacaksanız, doktoralı polisin elinden de olabilir

"Çırağın Jack hakkında benim ne biliyor olabilirsin?" Benton bana soruyor. "Hasta bir pislik olması dışında. Çünkü öyle. Bir yerlerde bir parçan bunu biliyor Kay."

Ben Briggs'in canavarıyım, Fielding de benim. Zamanın başlangıcına geri dönüyoruz.

Benton, sanki Fielding'e çocukken ne olduğunu umursamıyormuş gibi, sanki Benton'ın gerçekten umurunda değilmiş gibi , "Cinsel istismarın farkındayım," diyor.

Bir psikolog değil ama başka bir şey konuşuyor ve eminim. Polisler, federal ajanlar, savcılar, koruyanlar ve cezalandıranlar, mazeretlere karşı sertleşmişlerdir. "Konuları" ve "ilgili kişileri" yaptıklarına göre yargırlar, onlara yapılanlara göre değil. Benton gibi insanlar, bunun nedenini ya da ellerinden şey gelip gelmediğini umursamazlar; onun çok zekice, çok ustaca tanımların, damıtmaların ve öngörülerin hiçbir önemi yoktur. Benton'ın kalbinde nefret dolu, zararlı insanlara karşı hiçbir sempati yoktur ve klinisyen ve danışman olarak geçirdiği yıllar onun için acımasız olmuş, tatmin edici olmamış ve sahte hissettirmiştir, bana birden fazla kez itiraf etmiştir.

"Dava mahkemeye intikal ettiğinden beri bu konu kamuoyunun bilgisi dahilinde." Benton, Fielding'e hiç sormadığım bir şeyi bana ihtiyacı hissediyor.

Fielding'in Atlanta yakınlarında bir çocukken gittiği özel okulu ilk kez ne zaman ve nasıl duyduğumu hatırlamıyorum. Her nasılsa biliyorum ve aklıma gelen tek şey geçmişindeki belirli bir "olaya" yaptığı atıflar, belirli bir "danışmanla" yaşadıklarının, çocuklarla ilgili herhangi bir trajediyi, özellikle de istismara , ele almasını dayanılmaz derecede zorlaştırdığını. Ayrıntıları gönüllü olarak anlatması için onu hiç zorlamadığıma eminim. Özellikle de o günlerde, bunu sormazdım.

"Bin dokuz yüz yetmiş sekiz," diyor Benton, "Jack on beş yaşındayken, her ne kadar başladığında on iki yaşında olsa da, sanki yakalanmak istiyormuş gibi futbol sahasının kenarına park edilmiş arabasının arkasında seks yaparken yakalanana kadar birkaç yıl devam etti. Kız hamileydi. Yatılı okullarla ilgili bir başka acıklı hikâye, Tanrı'ya şükür bu okul Katolik değil ama sorunlu gençler için, adında *Ranch* geçen özel tedavi merkezlerinden-akademilerden biri. Terapistin reşit olmayan birine cinsel tacizden on kez hüküm giymek için ne yaptığı bana Jack hakkında anlatmadığın şey değil."

"Ayrıntıları bilmiyorum," yanıtlıyorum sonunda. "Hepsini değil, hatta çoğunu. Adını hatırlamıyorum, eğer biliyorsam bile; hamile olduğunu bilmiyordum. Onun çocuğu mu? Doğurdu mu?"

"Dava tutanaklarını inceledim. Evet. vardı."

"Dava tutanaklarına bakmak için bir nedenim olmazdı." Benton'ın neden bir nedeni olduğunu sormuyorum. Şu anda bunu bana açıklamayacak ve belki de hiçbir zaman açıklamayacak. "Dünyada Jack'in kötü yetiştirdiği bir çocuk daha olması ne yazık. Ya da hiç yetiştirmemiş," diye ekliyorum. "Ne kadar üzücü."

"Kathleen Lawler'ın da pek iyi bir hayatı olmadı," diye söze başlıyor Benton.

"Ne kadar üzücü," diye tekrarlıyorum.

"Jack'i taciz etmekten hüküm giyen kadın," diyor. "Hapishanede doğan ve evlatlık verilen kız çocuğu hakkında bir bilgim yok. Mutant genetik yükleme göz önüne alındığında, muhtemelen o da hapiste ya da ölü. Kathleen Lawler'ın gelmeyen kalmamış, şu anda Georgia Savannah'da kadın suçluların kaldığı bir ıslahevinde, alkollü araç kullanmaktan adam öldürme suçundan yirmi yıl hapis yatıyor. Jack onunla iletişim kuruyor, takma isim kullanmasına rağmen bir hapishane mektup arkadaşı ve bana söylemediğin şey bu değil, çünkü bunu bildiğinden şüpheliyim. Aslında bildiğinizi de sanmıyorum."

"Geçen hafta toplantılarda başka kimler vardı?" O kadar üşüyorum ki tırnaklarım morarıyor ve keşke ceketimi buraya getirseydim diyorum. Fielding'in kapısının arkasında bir laboratuvar önlüğü fark ettim.

"Ofisinizde otururken aklımdan geçti," diyor Benton, eski FBI ajanı, eski korunan tanık ve sırların efendisi, ama artık eski bir şey gibi davranmıyor.

Bir davayı araştırıyormuş gibi davranıyor, sadece bir davada danışmanlık yapmıyor.

Şüphelendiğim şeyin doğru olduğuna ikna oldum. Federallere geri döndü. Her şey başladığı yerde biter ve bittiği yerde başlar.

"Duygusal bir bozukluk. Bu konuda çok düşündüm, onu eski günlerden hatırlamaya çalıştım. Eski günler üzerine çok düşündüm." Benton sanki ifşa ettiği ve beni suçladığı şeyle ilgili hiçbir şey hissetmiyormuş gibi kesin konuşuyor. "O hiçbir zaman normal olmadı. Demek istediğim de bu. Jack'in altında yatan önemli bir patoloji var. Bu yüzden yatılı okula gönderildi. Öfkesini kontrol etmeyi öğrenmesi için. Altı yaşındayken başka bir çocuğu tükenmez kalemle göğsünden bıçakladı. On bir yaşındayken annesinin kafasına tırmıkla vurdu. Sonra Atlanta yakınlarındaki çiftliğe gönderildi ve orada daha da öfkелendi."

"ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum. "Birinin işe alabileceği doktorlar hakkında kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmak yaygın bir uygulama değildir, aslında ben işe başladığımda, o işe başladığında duyulmamış bir şeydi. Ben bir FBI ajanı değilim" diye ekliyorum. "İnsanlar hakkında bulabildiğim her şeyi araştırmıyorum ve dolaşıp büyüdükleri komşuları sorgulamıyorum. Öğretmenlerini sorgulamıyorum. Mektup arkadaşlarının izini sürmem."

Fielding'in masasından kalktım.

"Gerçi muhtemelen yapmalıydım. Muhtemelen bundan sonra da yapacağım. Ama onu hiçbir zaman korumadım," diye devam ediyorum. "Onu asla bu şekilde korumadım. Çok bağışlayıcı olduğumu kabul ediyorum. Onun felaketlerini düzelttiğimi ya da çalıştığımı kabul ediyorum. Ama yapmamam gereken bir şeyi asla örtbas etmedim, eğer yaptığımı söylediğiniz buysa. Onun ya da başkası için asla etik olmayan bir şey yapmam." *Artık değil, diye* ekliyorum sessizce. Bir kez yaptım ama bir daha asla ve Jack Fielding için asla yapmadım.

Kendim için bile değil, ülkenin en yüksek yasası için.

Ofiste üşümüş, bitkin ve kendimden utanmış bir halde yürüyorum. Fielding'in laboratuvar önlüğünü kapalı kapının üstündeki kancadan çıkarıyorum.

"Sana söylemediğimi düşündüğün şeyin ne olduğunu bilmiyorum Benton. Neyle ya da kiminle ilişkisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da sanrıları veya dissosiyatif

ve bayılmalar. Benim yanımda değil ve eğer doğruysa böyle bir bilgiyi hiç paylaşmadı."

Laboratuvar önlüğünü giydim, çok büyüktü ve okaliptüsün hafif keskin kokusunu , Vicks gibi, Bengay gibi.

Benton sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi, "Belki narsisizm ve aralıklı patlayan öfke ile birlikte bir duygu durum bozukluğu," diye devam etti. "Ya da uyuşturucu olabilir, belki de her zamanki gibi lanet olası performans artırıcı ilaçlarıdır, zavallı piç. CFC'yi iyi temsil etmiyor, yüzyılın en hafif tabirini için çok üzgünüm ve bu Douglas ve David'in gözünden kaçmadı ve bu da CFC'nin Kasım ayı başlarında Wally Jamison'ın kaçırılması ve öldürülmesi olayına karışarak yanlış bir adım atmasına neden oldu. Briggs ve diğerlerinin başına neler geldiğini tahmin edebilirsiniz. Jack'in her şeyi mahvetmesine ramak kaldı ve bu da fırsatçılara yer açıyor. Dediğim gibi, bu bir yağma zihniyeti yaratıyor."

Bir pencerenin önünde durup karanlık, karlı sokağa bakıyorum, sanki orada bana kim olduğumu hatırlatacak bir şey bulabilirmişim gibi. Bana güç verecek, beni rahatlatacak bir şey.

"Çok fazla zarar verdi." Benton'ın sesi . "Bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyorum. Ama bir kısmının seninle olan karmaşık ilişkisi yüzünden olduğundan şüpheleniyorum."

Kar keskin bir açıyla esiyor, cama neredeyse yatay olarak çarpıyor ve bana tırnak tıkırtılarını, huzursuz ve rahatsız bir şeyi hatırlatan hızlı tıkırtılar çıkarıyor. Cama çarpan kara baktığımda başım dönüyor. Ona bakmak ve sonra aşağı bakmak bana vertigo veriyor.

"Konu bu mu Benton? Onunla olan karmaşık ilişkim mi?"

"Bunu bilmem gerek. Başkasının sana sorması yerine benim sormam daha iyi."

"Bunun yüzünden her şeyin zarar gördüğünü ve mahvolduğunu söylüyorsunuz. Yanlış olan her şeyin kökeninde bu var." Arkamı dönmüyorum ama uçuşan buz tanelerine, aşağıdaki yola, karanlık nehre ya da değişken kış gecesine daha fazla bakamayana kadar dışarıya ve aşağıya bakıyorum. "İnandığın şey bu." Az önce söylediklerini doğrulamasını istiyorum. Ben yokken zarar gören ve mahvolan şeyin Benton'ı ve beni kapsayıp kapsamadığını bilmek istiyorum.

"Sadece bana söylemediğin bir şeyi bilmem gerekiyor," diye cevap veriyor.

"Eminim sizin ve diğerlerinin bilmesi gerekiyordur." Nabzım attığı için kibarca söylemiyorum.
alır.

"Geçmişten gelen şeylerin kolayca çözülemeyeceğini anlıyorum. Zorlukları anlıyorum."

Arkamı dönüp bakışlarıyla karşılaştığımda gördüğüm şey sadece davalar ve ölü insanlar, isyankâr ofisim ya da dengesiz şef yardımcım değil. Benton'ın bana ve geçmişime duyduğu güvensizliği görüyorum. Karakterimden ve onun için kim olduğumdan şüphe ettiğini görüyorum.

"Jack'le hiç yatmadım," diyorum ona. "Öğrenmeye çalıştığın şey buysa, bir başkası bana sorma zahmetinden kurtulsun. Yoksa kadar endişelendiğin şey benim rahatsızlığım mı? Hiç . Ortaya çıkmayacak çünkü orada değil. Bana sormaya çalıştığın buysa, cevabın bu. Bunu Briggs'e, FBI'a, başsavcıya, kime istersen iletebilirsin."

"Jack senin arkadaşın olduğunda, ikiniz de Richmond'a yeni başladığınızda bunu anlayabilirdim."

"Akıl hocalığı yaptığım insanlarla seks yapmayı alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum," diyorum şaşırtıcı bir sinirlilik patlamasıyla.

"Georgia'da hapse atılan eski terapist Lawler'la hiçbir olmadığını düşünmek istiyorum."

"Onunla tanıştığınızda Jack on iki yaşında değildi."

"Böyle bir şey hiç olmadı. Akıl hocalığı yaptığım insanlarla bunu yapmam."

"Peki ya insanlar sana akıl hocalığı yaptığında?" Ben pencerenin yanında dururken Benton'ın gözleri sabit bir şekilde bana bakıyor.

"John Briggs'le aramızdaki sorun bu değil," diye cevap veriyorum öfkeyle.

13

Fielding'in masasına dönüp sandalyesine oturuyorum ve önlüğünün ceplerinden birinin içindeki kaygan ve yapışkan bir şeyi parmaklıyorum. Kağıt inceliğinde bir kare şeffaf plastik çıkardım.

"CFC'nin Federaller nezdinde kötü bir ilk izlenim bırakmasına gerek yoktu, ama bunu değiştireceğinden eminim." Benton bunu sanki az önce bana sorduğu sorudan pişmanmış gibi, sanki az önce görev sırasında benimle yüzleştiği şey için üzgünmüş gibi söylüyor.

Fielding'in okaliptüslü bir ağır kesici banttan soymuş olması gereken şeyi kokluyorum ve kızgınlıkla şöyle düşünüyorum: *Evet, gerçekten de Federaller. Lanet olası federallerin benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirebildiğim için çok mutluyum.*

Benton, "Buradaki her şey, eve döndüğünüz her şey hakkında olumsuz hissetmenizi istemiyorum," diye devam ediyor. "Eğer öyle hissedersen bu sana yardımcı olmaz. gereken çok şey var ama başaracağız. Başaracağımızı biliyorum. Konuşmamızın belirli yönlelere kaymak zorunda kaldığı için üzgünüm. Tüm bunlara girmek zorunda kaldığımız için gerçekten üzgünüm."

"Douglas ve David hakkında konuşalım." Ona az önce bahsettiği isimleri hatırlatıyorum. "Kim onlar?"

"Başarılı olacağınızdan ve burayı olması gerektiği gibi, mükemmel ve hiçbir yere benzemeyen bir yer haline getireceğinizden hiç şüphem yok. Avustralya'dakinden, İsviçre'dekinden, hatta Dover da dahil olmak üzere bu işi ilk yapan yerlerden bile daha iyi, değil mi? Sana güvenim tam Kay. Bunu asla unutmanı istemiyorum."

Benton bana güvendiğini söyledikçe ben daha az inanıyorum. "Kolluk kuvvetleri sana saygı duyuyor, ordu ," diye ekliyor ve ben Buna da inanmıyorum.

Eğer doğru olsaydı, bunu söylemek zorunda kalmazdı. *Ne olmuş yani?* Sonra nereden geldiği belli olmayan bir düşmanlıkla düşünüyorum. İnsanların beni sevmesine ya da bana saygı duymasına ihtiyacım yok. Bu bir popülerlik yarışması değil. Briggs de hep böyle demiyor mu? *Bu bir popülerlik yarışması değil, Albay*, ya da daha cana yakın davranıyorsa, *Bu bir popülerlik yarışması değil, Kay*, ve alaycı bir şekilde gülümser, gözlerinde çelik gibi bir parıltısı vardır. Kimsenin onu sevip sevmemesi umurunda değil, hatta insanların onu sevmemesinden zevk alıyor ve ben de bundan zevk almaya başlayacağım. Herkesin canı cehenneme. Ne yapmam gerektiğini biliyorum, ki bu da bir şey. Bir şeyler yapacağım, evet, yapacağım. Eve gelip kabulleneceğimi, konuda hiçbir şey yapmayacağımı, her kimse onun yoluna gitmesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Hayır. Kesinlikle hayır. Böyle bir şey olmayacak. Böyle bir fikre kapılan her kimse beni tanımadığına eminim.

"Douglas ve David kim?" Tekrar soruyorum ve sesim sert çıkıyor. "Douglas Burke ve David McMaster," diyor Benton.

"Onları tanımıyorum, senin için kim onlar?" Şimdi sorgulamayı yapan benim.

"FBI Boston Saha Ofisi, Metro Boston İç Güvenlik. Yerel halkla tanışmadın, önemli olanlarla değil, ama tanışacaksın. Sahil Güvenlik de dahil. İzin buradaki herkesi tanımanıza yardımcı olacağım. Bir kez olsun işe yarayabilirim. Sana faydalı olmayı özlemişim. Üzgün olduğunu biliyorum."

"Üzgün değilim."

"Yüzün kızarmış. Üzgün görünüyorsun. Seni üzmemek istememiştim. için özür dilerim. Ama birkaç nedenden ötürü bilmem gereken bir şey var."

"Peki memnun musunuz?"

"Tüm neresinde olduğunuzu ve içinde kim olduğunuzu bilmek önemli" diyor, sigara paketi büyüklüğünde bir kare olan dayanıksız plastik desteği tutarken.

Onu ışığa kaldırıyorum ve şeffaf filmin üzerinde Fielding'in büyük parmak izlerini ve benim olması gereken daha küçük parmak izlerini görüyorum. Fielding kronik olarak kaslarını zorluyor, özellikle anabolik steroidleri kötüye kullandığında her zaman ağrılı ve acılı. Eski kötü numaralarına geri döndüğünde mentollü öksürük damlası gibi kokuyor.

"İç Güvenlik'in, Sahil Güvenlik'in konuştuğumuz şeylerle ne ilgisi var?" Masanın çekmecelerini açıyorum, Nuprin, Motrin veya Bengay bantları, Tiger Balm, şüphelendiğim şeyi doğrulayabilecek herhangi bir şey arıyorum.

"Wally Jamison'ın cesedi limanda, sahil güvenliğinin ISC, Entegre Destek Komutanlığı'nda yüzüyordu. Tam da burunlarının dibinde. Sanırım amaç da buydu," diye yanıtlıyor Benton beni izlerken.

"Ya da asıl mesele hava karardıktan sonra terk edilen iskeleydi. Bölgede araba birkaç iskeleden biri. O bölgeyi iyi bilirim. Siz de biliyorsunuz. Orayı biliyoruz ve orada çalışan bazı insanlar muhtemelen bizi tanıyacaktı, orada pek çok kez dolaştık, kırk yılda bir kaçıp yalnız kalabildiğimizde ve birbirimize karşı medeni olabildiğimizde kaldığımız yerin hemen yanında." Sesim alaycı ve kaba çıkıyor.

"Sadece yetkili personel. Ne sorabilir miyim? Eminim herkesin görebileceği bir şeydir."

"Burası benim ofisim. Bütün burası benim ofisim. Ne istersem ona . Açık görüş olsun ya da olmasın." Nabzım hızla atıyor ve kendimi tedirgin hissediyorum.

"İskele halka açık değil. Herkes oraya araba süremez," diye yanıtlıyor Benton beni dikkatle ve endişeyle izlerken. "Seni bu kadar üzmemek istememiştim."

"Oraya her zaman gidiyoruz ve kimse bize kimlik sormuyor. Elllerinde hafif makineli tüfeklerle dolaşmıyorlar. Orası turistik bir bölge." Tartışmacı ve kavgacıyım ve öyle olmak da istemiyorum.

"Sahil Güvenlik ISC turistik bir bölge değil. İskeleye çıkmak için geçmeniz gereken bir nöbetçi kapısı var," diyor Benton çok sakın bir şekilde, çok

ve iPhone'una bakmaya devam ediyor. Önce ona sonra bana bakıyor, ileri geri gidip ikimizi de okuyor.

"Orayı özledim. Yakında orada birkaç gün geçirelim." İyi görünmeye çalışıyorum çünkü berbat davranıyorum. "Sadece ikimiz."

"Evet. Yapacağız. Yakında," diyor. "Konuşacağız ve her şeyi kavuşturacağız."

Sahil Güvenlik ISC'nin hemen yanındaki Battery Wharftaki Fairmont otelinde, suya bir parmak ucu gibi uzanan favori süitimizi şaşırtıcı bir netlikle hayal ediyorum. Limanın dalgalanan koyu yeşil suyunu görüyorum ve sanki oradaymışım gibi kazıklara çarpışını duyuyorum. Rıhtımların gıcirtısını, arma halatlarının direklere vuruşunu ve büyük gemilerin kornalarının bas seslerini sanki hepsi Fielding'in ofisinde duyulabilirmiş gibi duyuyorum.

"Telefonlarımıza cevap vermeyeceğiz, yürüyüşe çıkacağız, oda servisi alacağız ve penceremizden yüksek gemileri, römorkörleri ve tankerleri izleyeceğiz. Bunu çok isterim. Sen sevmez miydin?" Ama bunu söylerken sesim iyi çıkmıyor. Sesim saldırgan ve kızgın çıkıyor.

"İstersen bu hafta sonu yaparız. Eğer ," diyor iPhone'unda bir şeyler okuyup başparmağıyla aşağı kaydırırken.

Kahvemi uzaklaştırıyorum ve masanın köşesi kare değil yuvarlak görünüyor. Çok fazla kafein almışım ve kalbim çok hızlı atıyor. Başım dönüyor ve sinirli hissediyorum.

"telefonuna bakmandan nefret ediyorum," diyorum kendimi durduramadan. "Konuşurken bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Şu anda bundan kaçınmak mümkün değil," diyor ona bakarken.

"Doksan üçten çık, Ticari Cadde'ye gir ve hemen oradasın," diye tartışmaya devam ediyorum. "Bir cesetten kurtulmak için uygun bir yol. Oraya götür ve limana at. Çıplak olduğu için, örneğin arabanın bagajında olabilecek her türlü kanıt muhtemelen yıkanıp gitmiştir." Alt çekmecelerden birini kapattım ve dikkatim dağılmış bir şekilde mırıldanırken kendime özgü bir ses çıkardım: "Ağrı kesici bantlar. Hiç yok. Masamın çekmecelerinde de hiç görmedim. Sadece sakız çiğnemek. Ben hiç sakız . Şey, küçük bir çocukken. Cadılar Bayramı'nda Dubble Bubble, uçları bükülmüş renkli mumlu sarı ambalajlı."

Görüyorum. Kokluyorum. Ağzım sulanıyor.

"İşte kimseye söylemediğim bir sır. Geri dönüşüm yapardım. Çiğner ve tekrar sarardım. Tadı kalmayana kadar günlerce."

Ağzım sulanıyor ve birkaç kez yutkunuyorum.

"Şaka mı şeker mi yapmayı bıraktığımda sakız çiğnemeyi de bırakmıştım. Gördün mü, bana şeker ya da şaka yapmayı hatırlattın, kadar uzun yıllardır düşünmediğim bir şey ki, şimdi geldiğine inanamıyorum. Bazen çocuk olduğumu unutuyorum. Her zaman genç, aptal ve güvenen."

Ellerim titriyor.

"Paranızın yetmeyeceği bir şeyi sevmemek daha iyidir, bu yüzden sakızı alışkanlık haline getirmedim."

Titriyorum.

"Alt sınıfta gibi görünmemek daha iyidir, özellikle de alt sınıfta büyüdüyse. Beni ne zaman sakız çiğnerken gördün? Görmeyeceğim. Bu düşük sınıf."

"Seninle ilgili hiçbir şey düşük sınıf değil." Benton beni dikkatle, ihtiyatla izliyor ve gözlerinde ne olduğunu görüyorum. Onu korkutuyorum.

Ama kendimi durduramıyorum. "Hayatım boyunca alt sınıftan görünmemek için çok çalıştım. İşe başlarken beni tanı mıydın ve insanların gerçekte nasıl olduklarını, senin üzerinde tam bir güce sahip olan insanları, gerçekten tapmış insanların ve kendin hakkında asla aynı şeyi hissetmemen için seni nelere sürükleyebileceklerini bil miydün. Ve sonra bunu Edgar Allan Poe'daki döşeme tahtalarının altında atan kalp gibi gömersiniz, ama her zaman orada olduğunu bilirsiniz. Ve kimseye söyleyemezsiniz. Geceleri seni uyutmasa bile.

En yakınınızdaki kişiye bile döşeme tahtalarının altında soğuk, ölü bir kalp olduğunu ve bunun sizin suçunuz olduğunu söyleyemezsiniz."

"Tanrım, Kay."

"Sevdiğimiz her şeyin nefret dolu ve ölü bir şeye yakın olması çok garip," diye giriyor aklıma sonra. "Şey, her şey değil."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece , kim stresli ki? Evimiz Norton's Woods'a bir taş atımı mesafede, dün biri öldürüldü ve bu kişi Dokuz On Bir'den önceki yaz Lucy ve benimle aynı zamanda Courtauld Galerisi'nde olabilir, bu arada bizim yüzümüzden olduğunu düşünüyor. Liam Saltz da Courtauld'da ders verenlerden biriydi. Onunla o zaman tanışmadım ama Lucy'de CD'si var. Ne hakkında konuştuğunu hatırlayamıyorum."

"Onu neden gündeme getirdiğinizi merak ediyorum."

"Jack'in bir nedenden dolayı baktığı bir web sitesindeki bir bağlantı." Benton hiçbir şey söylemiyor ve gözlerini benden ayırmıyor.

"Sen ve ben hafta sonları eve geldiğimde The Biscuit'e gideriz, belki Johnny Donahue ve MIT arkadaşıyla aynı zamanda oraya gitmişizdir," diye devam ediyorum ve düşüncelerime ayak uyduramıyorum. "Salem'i ve oradaki dükkânlardaki yağları mumları çok severiz, aynı dükkânlarda demir çiviler, şeytan kemikleri de satılır. Boston'daki en sevdiğimiz kaçamak yeri, Cadılar Bayramı'nın ertesi sabahı Wally Jamison'ın cesedinin bulunduğu yerin yanında. Biri bizi izliyor mu? Biri yaptığımız her şeyi biliyor mu? Jack'in Cadılar Bayramı'nda Salem'de ne işi vardı?"

Benton, "Wally'nin cesedi bulunduğu yere iskeleden değil, tekneyle geldi," diye yanıtlıyor ve bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum.

"Tüm bu şeyler ortak. Sanırsın küçük bir kasabada yaşıyoruz." "İyi görünmüyorsun."

"Tekne olduğuna emin misin? Sanki ateş gibi hissediyorum." Yanağıma dokunuyorum, elimi yanağıma bastırıyorum. "Tanrım. Sırada bu var. Dört gözle bekleyeceğim çok şey var."

"Daha da önemlisi, birinin cesedini olarak, muhafızların bulunduğu yüz metrelik helikopterlerin ana üssü olan yere atmış olması." Benton her hareketimi izliyor. "Gün ağarırken, destek personeli ve diğer personel işe geliyor ve iskele bir otoparka dönüşüyor. Tüm bu insanlar arabalarından iniyor ve suda yüzen parçalanmış bir ceset görüyorlar. Bu yüzsüzlük. Ailesi evin içindeyken küçük bir çocuğu kendi arka bahçesinde öldürmek yüzsüzlüktür. Super Bowl Pazar günü Norton's Woods'da VIP bir düğün devam ederken birini öldürmek yüzsüzlüktür. Tüm bunları kendi mahallelerimizde yapmak yüzsüzlüktür. Evet."

"Önce bunun bir tekne olduğunu biliyorsunuz. Sonra VIP bir düğün olduğunu biliyorsun, sadece bir düğün değil, VIP bir ." Sormuyorum ama belirtiyorum. Bilmece söylemezdi. "Jack neden Salem'deydi? Orada ne yapıyordu? Cadılar Bayramı'nda Salem'de bir otel odası bile bulamazsın. Araba bile kullanamazsın, o kadar çok insan var ki."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Sence bu kişisel mi?" Dünyanın ne kadar küçük olduğunu düşünürken soruyorum. "Eve geliyorum ve bu benim karşılamam. Tüm bu çirkinlik, ölüm, aldatma ve ihanetin neredeyse kucağında olması."

"Bir dereceye kadar, evet," diyor Benton.

"Bunun için teşekkür ederim."

"Bir dereceye kadar' dedim. Her şeyi değil."

"Bunun kişisel olduğunu düşündüğünü söyledin. Tam olarak nasıl kişisel olduğunu bilmek istiyorum."

"Sakinleşmeye çalışın. Yavaşça nefes al." Elime uzanıyor ama bana dokunmasına izin vermiyorum. "Yavaş, yavaş, Kay."

Ondan uzaklaşıyorum ve o da elini kucağına, mesajlar geldikçe iki saniyede bir kırmızı yanıp sönen iPhone'una götürüyor. Bana dokunmasını istemiyorum. Sanki derim yokmuş gibi.

"yiyecek bir şey var mı? Dışarıdan bir şeyler getirebilirim," diyor Benton. "Belki de kan şekerin düşmüştür. En son ne zaman yemek yedin?"

"Hayır. Şu anda yapamam. Bana bir şey olmaz. Neden 'VIP' diyorsun?" diye sorduğumu duydum.

Telefonuna tekrar bakıyor, küçük kırmızı ışık yanıp sönerken uyarı veriyor. "Anne," diyor az önce inen mesajı okurken bana. "Yolda, birkaç dakika içinde burada olur."

"Başka ne var? Taramayı buradan indirebilir, bir göz atabilirim."

"O göndermedi. Seni aramaya çalıştı. Belli ki masanızda değilsiniz. Düğünde gizli ajanlar vardı. Bir VIP'yi koruyorlardı ama belli ki buna ihtiyacı olan o değildi," diyor Benton. "Kimse korunması gereken kişiyi aramıyordu. Onun orada olacağını bilmiyorduk."

Derin bir nefes daha alıyorum ve kalp krizi geçiriyor olabilir miyim diye teşhis koymaya çalışıyorum.

"Ajanlar ne olduğunu gördü mü?" Mount Auburn en yakın hastane olabilir. Hastaneye gitmek istemiyorum.

"Dış kapıda bulunanlar ona bakmıyorlardı ve olayı görmediler. Yere yığıldığında insanların onun etrafında koşuşturduğunu gördüler. İlgi çekici olması için bir neden yoktu ve ajanlar görevlerini sürdürdüler. Korumak zorundaydılar. Dikkat dağıtıcı bir manevra olabilir diye. Koruma görevindeyken her zaman görev yerinizi korursunuz; nadir istisnalar dışında, yönünüzü değiştirmezsiniz."

Göğsümün ortasındaki rahatsızlığa ve nefes darlığıma odaklanıyorum. Terliyorum ve başım dönüyor ama kollarımda ağrı yok. Sırtımda ağrı yok. Çenemde ağrı yok. Yayılan bir ağrı yok ve kalp krizi düşünce değişikliğine neden olmaz. Ellerime bakıyorum. Sanki üzerlerinde ne olduğunu görebilecekmişim gibi onları tutuyorum.

"Geçen hafta Jack'i gördüğünde mentol gibi kokuyor muydu?" Soruyorum ve sonra diyorum ki, "Nerede o? Tam olarak ne yaptı?"

"Peki ya mentol?"

"Ekstra güçlü Nuprin bantları, Bengay bantları, bunun gibi bir şey." Fielding'in masasından kalktım. "Sürekli bunları kullanıyorsa ve okalptüs, mentol kokuyorsa, bu genellikle fiziksel olarak kendini kötüye kullandığını, spor salonunda, tekvando turnuvalarında fiziksel olarak kendini parçaladığını, kronik ve akut kas ve eklem ağrıları olduğunu gösterir. Steroidler. Jack steroid aldığı anda, şey ... Bu her zaman başka şeylerin başlangıcı olmuştur."

"Geçen hafta gördüklerime dayanarak , bir şeylerin peşinde."

Fielding'in laboratuvar önlüğünü çıkarıyorum. Düzgün bir kare katlayıp masasının üstüne yerleştiriyorum.

"bir yer var mı?" Benton diyor ki. "Bence . Alt kattaki nöbetçi odası. Orada bir yatak var. Seni eve götüremem. Şu anda orada olamazsın. Bu binadan dışarı çıkmanı istemiyorum, bensiz olmaz."

"gerek yok. Yatmak yardımcı olmaz. Daha da kötüleştirir." Fielding'in banyosuna girdim ve lavabonun altındaki kutudan bir çöp sepeti astarı kaptım.

Benton ayağa kalkmış, ne yaptığımı izliyor, katlanmış laboratuvar önlüğünü astarın içine sokup banyoya dönerken bana göz kulak oluyor. Ellerimi ve yüzümü sabun ve sıcak suyla ovuyorum. Fielding'in laboratuvar önlüğünün cebinde bulduğum plastik filmle temas etmiş olabilecek tüm deri bölgelerini yıkıyorum.

"Uyuşturucu," diye anons ediyorum tekrar oturduğumda.

Benton yeniden ayağa kalkacakmış gibi gergin bir şekilde sandalyesine döner. "Kesinlikle Nuprin veya Motrin olmayan transdermal bir şey. Sakın Ne olduğunu bilmiyorum ama ," diyerek ona haber verdim. "Dokunduğun plastik parçası." "Tabii kahvemi zehirlemediysen."

"Belki bir nikotin bandı."

"Beni , değil mi? Eğer artık evli olmak istemiyorsan, daha basit çözümler var."

"Uyarıcı olmadığı sürece neden nikotin kullandığını anlamıyorum. Sanırım öyle.

Bunun gibi bir şey."

"Öyle bir şey değil. Eskiden nikotin bantlarıyla yaşadım ve hiç böyle hissetmezdim, hatta hala yirmi bir sigaram varken yaktığımda bile...

miligramlık bant takılı. Gerçek bir bağımlı. Bu benim. Ama uyuşturucu değil, bu her neyse değil. O ne yaptı?"

Benton kahve fincanına bakıyor, siyah sırlı seramiğin üzerindeki AFME armasının izini sürüyor. Sessizliği şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Fielding her neye bulaştıysa, diğer her şeyle bağlantılı: benimle, Benton'la, Briggs'le, ölü bir futbolcuyla, ölü küçük bir çocukla, Norton's Woods'taki adamlar, Büyük Britanya ve Worcester'dan ölü askerlerle. Geceleyin ışıklandırılmış uçaklar gibi, bir kuleye bağlı, bir düzen içinde birbirine bağlı, bazen karanlık havada durmuş gibi görünen ama bir yerlerde bulunmuş ve bir yerlere giden, daha büyük, anlaşılmaz derecede büyük bir şeyin parçası olan bireysel güçler.

Benton sessizce, "Bana güvenmen gerek," dedi.

"Briggs seninle temasa geçti mi?"

"Bir süredir bazı şeyler oluyor. Sen iyi misin? İyi olduğunu bilmeden gitmek istemiyorum."

"Bunun için çalıştım, bunun için birçok fedakârlık yaptım." Bunu kabul etmeye karar verdim. Kabullenmek ne yapacağımı bilmemi kolaylaştırıyor. "Altı ay senden uzak kaldım, herkesten uzak kaldım, her şeyden vazgeçtim, böylece bir süredir devam eden bir şey için eve gelebildim. Bir ajanda."

Neredeyse *başlangıçtaki* gibi, henüz adli tıp patoloğu olduğum ve neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikre sahip olamayacak kadar saf olduğum zamanları da ekliyorum. Otoriteyi hemen selamladığım, daha da kötüsü ona güvendiğim, daha da kötüsü ona saygı duyduğum, daha da kötüsü ona hayranlık duyduğum ve kötüsü John Briggs'e o kadar hayranlık duyuyordum ki onun istediği her şeyi, kesinlikle her şeyi yapardım. Bir şekilde aynı noktaya gelmeyi başardım. Yine aynı şey. Bir gündem. Yalanlar, daha fazla yalan ve harcanabilir masum insanlar. Gördüğüm en soğukkanlı şekilde işlenen suçlar. Joanne Rule ve Noonie Pieste zihnimde grafiksel olarak hiç olmadıkları kadar gerçekler.

Onları, kaynak dikişlerinde pas olan ve tekerlekleri yapışan ezik sedyelerde görüyorum ve temiz kalmayan eski beyaz taş zeminde yürürken ayaklarımın yapıştığını hatırlıyorum. Cape Town morgu her zaman kanlıydı, her yerde cesetler vardı ve orada bulunduğum hafta, kıtanın muhteşem güzelliği ne kadar uç noktadaysa, groteskliği de o kadar uç noktalarda olan vakalar gördüm. Trenlerin çarptığı ve otoyolda ezilen insanlar, gecekond mahallelerindeki aile içi ölümler ve uyuşturucu ölümleri, False Körfezi'nde bir köpekbalığı saldırısı ve Masa Dağı'nda düşerek ölen bir turist.

inip soğutucuma girdiğimde, öldürülen o iki kadının cesetlerinin, tıpkı o Aralık sabahı küçük bir yolcu koltuğunda on dokuz saat uçtuktan sonra olduğu gibi beni bekliyor olacağı gibi mantıksız bir düşünceye kapılıyorum. Ancak ben oraya vardığımda çoktan bakılmışlardı ve bu, Concorde'da Mach II ile olsaydım ya da öldürüldüklerinde onlardan bir blok ötede olsaydım da geçerli olacaktı. Onlara yeterince hızlı ulaşmam mümkün değildi. Cesetleri bir film setinde de olabilirdi, o kadar kurgulanmışlardı. Masum genç kadınlar bir haber uğruna, güç, nüfuz ve oy uğruna öldürüldü ve ben buna bir son veremedim.

Bunu durduramamakla kalmadım, gerçekleşmesine yardımcı oldum çünkü gerçekleşmesini mümkün kıldım ve PFC Gabriel'in annesinin nefret suçları ve bunlar için ödüllendirilmek hakkında söylediklerini tekrarlıyorum. Dover'daki ofisim Briggs'in komuta odasının hemen . Ben onunla konuşurken birinin kapalı kapımın önünden birkaç kez geçtiğini hatırlıyorum. Her kimse en az iki kez durakladı. O anda aklımdan, birinin içeri girmek için bekliyor olabileceği, ancak telefonda konuştuğumu kapıdan duyabildiği ve bölmek istemediği geçti. Daha olası cevap ise birinin dinliyor olmasıydı. Briggs bir şey başlattı ya da onunla işbirliği yapan biri başlattı ve Benton haklı, bu bir süredir devam ediyor.

"O halde bu son altı ay siyasi bir oyundan başka bir şey değildi. Ne kadar üzücü. Ne kadar bayağı. Ne kadar hayal kırıklığı." Sesim sabit ve bir şey yapmadan önce olduğum gibi tamamen sakinim.

"Sen iyi misin? Çünkü eğer iyiysen aşağı inmeliyiz. Anne burada. Onunla konuşmalıyız, sonra da benim gitmem gerek." Benton ayağa kalktı ve kapının yanında, elinde telefonuyla beni bekliyor.

"Dur tahmin edeyim. Briggs bu pozisyonu benim almamı sağladı, böylece gerçekten aklında kim varsa ona açık tutabilecekti." Devam ediyorum, kalbim yavaşladı ve sinirlerim sanki yeniden normal bir şekilde ateşleniyormuş daha sabit hissediyorum. "Koltuğu sıcak tutmamı istedi. Yoksa burayı inşa ettirmek, MIT'yi, Harvard'ı, herkesi ikna etmek, otuz milyonluk hibeyi haklı çıkarmak için bir bahane miydin?"

Mesajlar birbiri ardına ince havadan düşerken Benton başka şey okuyor. Masadan kalkarken, "Kendini bir sürü beladan kurtarabilirdi," diyorum.

Benton, birinin az önce kendisine gönderdiği mesajı okurken, "İşi bırakmayacaksın," diyor. "Onlara bu zevki tattırmayın."

"Onlar'. O zaman birden fazla."

Başparmaklarıyla yazarken cevap vermiyor.

"Her zaman birden fazla olmuştur. Seçimini yap," diyorum birlikte dışarı çıkarken.

"Bırakırsanız, onlara tam olarak istediklerini vermiş olursunuz." Okurken ve telefonunda aşağı kaydırırken.

"Böyle insanlar ne istediklerini bilmezler." Fielding'in kapısını arkamızdan kapattım ve kilitli olduğundan emin oldum. "Sadece bildiklerini sanırlar."

Karanlık gecelerde ve kasvetli günlerde kurşun rengini alan kurşun şeklindeki binamda inişe başlıyoruz.

Araştırdığım ve enerji tüketimini yüzde elli oranında azalttığı için seçtiğim bir asansörde aşağıya doğru süzülürken Benton'a bir çağrı kâğıdı üzerindeki girintili çıkıntılı yazıları açıklıyorum. Fielding'in Dr. Liam Saltz'ın Whitehall'da yaptığı açılış konuşmasıyla ilgilenmesi tesadüf olamaz, diyorum dijital bir ekranda rakamlar değişirken, duyduğum kadarıyla burada çalışan hiç kimsenin zerre kadar hoşuna gitmeyen çevre dostu kaldırma makinemde LED'lerin yumuşak ışıltısı içinde kattan kata yavaşça inerken. Çoğunlukla yavaş olduğu için şikayetler var.

"O bir uç, DARPA ise kesinlikle diğer uç, ikisi de her zaman haklı değil, bu ." Dr. Saltz'ı bir bilgisayar bilimcisi, bir mühendis, bir filozof, bir ilahiyatçı olarak tanımlıyorum; sporu, sanatı kesinlikle savaş değil. Savaşlardan ve onları yapanlardan nefret ediyor.

"O ve sanatı hakkında her şeyi biliyorum." Hafifçe durduğumuzda ve çelik kapı neredeyse hiç ses çıkarmadan kayarak açıldığında Benton bunu olumlu bir şekilde söylemiyor. "CNN'de onun yüzünden tartıştığımız zamanı kesinlikle hatırlıyorum."

"Tartışmaya girdiğimi hatırlamıyorum." Tekrar kabul bölümüne dönüyoruz, Ron cam bölmenin arkasında, saatler önce bıraktığımız gibi, sert bir şekilde tetikte bekliyor.

Video ekranlarının bölünmüş ekranlarında binanın arkasındaki arsaya park etmiş arabalar görüyorum, karla kaplı olmayan ve farları yanan SUV'ler. Ajanlar ya da sivil polisler ve CFC çitinin üzerinde yükselen MIT binalarında parlayan pencereleri hatırlıyorum, o zaman fark ettiğimi hatırlıyorum

Benton bizi buraya getirdi ve şimdi nedenini biliyorum. CFC gözetim altındaydı ve FBI, polis, varlıklarını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyorlar. CFC'nin kilit altında olduğunu hissediyorum.

Dover'daki Liman Morgu'ndan çıktığımdan beri bana eşlik ediliyor ya da güvenli bir binada kilitli tutuluyorum ve bunun nedeni bana sunulduğu gibi değil, en azından tek neden bu değil. Soğutucunun içinde kanaması olan bir ceset yüzünden kimse beni mümkün olan en kısa sürede eve götürmeye çalışmıyordu. Bu bir öncelikti ama kesinlikle tek öncelik değildi ve hatta belki en üst öncelik bile değildi. Bazı insanlar bunu bana eşlik etmek için bir bahane olarak kullandı, silahlı olan ve korumalık yapan yeğenim gibi bazı insanlar ve Benton'ın o sırada ne bilip bilmediği önemli değil, bu karara dahil olmadığına inanamıyorum.

Gri koridoru takip ederken Benton, "Belki sana asıldığını hatırlıyorsundur," diyor.

"Herkesle seks yaptığımı düşünüyor gibisin."

"Herkesle değil," diyor.

Gülümsüyorum. Neredeyse gülecektim.

"Daha iyi hissediyorsun," diyor ve benimle yürürken koluma şefkatle dokunuyor.

İçime giren her neyse geçti ve keşke sabahın bu kadar berbat bir saati olmasaydı. Keşke biri iz kanıt laboratuvarında olsaydı da maruz kaldığım plastik filme bir göz atabilseydik, muhtemelen önce taramalı elektron mikroskobunu deneyecektik, sonra Fourier dönüşümlü kızılötesi ya da Fielding'in ağır kesici bantlarında ne olduğunu anlamak için hangi dedektörler gerekiyorsa onları kullanacaktık. Hiç anabolik steroid almadım ve bunun nasıl bir his olduğunu ilk elden bilmiyorum, ancak yukarıda hissettiğim şeyin bu olduğunu hayal edemiyorum. O kadar çabuk değil.

Kokain, kristal metamfetamin, LSD, sistemime anında ve transdermal olarak girebilecek her şey, umarım böyle bir şey de olmaz, ama bunun nasıl hissettireceğini nereden bilebilirim? Bantla verilen en yaygın narkotik olan fentanil gibi bir opioid değil. Fentanil gibi güçlü bir ağrı kesici bu şekilde tepki vermeme neden olmazdı ama yine de emin değilim. Hiç fentanil kullanmadım. Herkes ilaçlara farklı tepkiler verir ve kontrolsüz maddeler yabancı maddelerle kirlenmiş olabilir ve değişken dozlara sahip olabilir.

"Gerçekten. Kendin gibi görünüyorsun." Benton bana tekrar dokunuyor. "Nasıl hissediyorsun? İyi olduğuna emin misin?"

"Yıpranmış, her neyse. Eğer öyle olmasaydı, kendimi birazcık bile bozulmuş hissetseydim bu davayı almazdım," diyorum. "Sanırım otopsi odasına geliyorsun." Oraya gittiğimize göre.

"Bir içki. Tamam." Liam Saltz'a geri döndü. "CNN'de size rastlıyor ve gece yarısı onunla bir içki içmenizi istiyor. Bu pek normal değil."

"Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Ama gururum okşanmadı."

"Kadınlar nezdindeki itibarı, ismini vermeyeceğim bazı politikacılarla aynı seviyede. Bugünlerde moda olan kelime ne? Cinsel bağımlılık."

"Eğer bir tane alacaksan."

X-ray odasının önünden geçiyoruz, kapı kapalı, kırmızı ışık sönük çünkü tarayıcı kullanılmıyor. Alt kat boş ve sessiz, Marino'nun nerede olduğunu merak ediyorum. Belki Anne'le birlikte.

"zamandan beri seninle herhangi bir teması oldu mu? Bu ne zamandı? Yaklaşık iki yıl önce mi?" Benton soruyor. "Ya da belki Walter Reed veya Dover'daki bazı yurttaşlarınızla?"

"Benimle değil. Diğerlerini bilemem ama silahlı kuvvetlerle ilgili hiç kimse Dr. Saltz'ın hayranı değil. Vatansever olarak görülmüyor, ki aslında ne söylediğini analiz ederseniz bu hiç de adil değil."

"Sorun şu ki artık kimse kimsenin ne dediğini anlamıyor. İnsanlar dinlemiyor. Saltz komünist değil. Terörist değil. Vatan hainliği yapmadı. Sadece coşkusunu nasıl dizginleyeceğini ve koca ağzını nasıl susturacağını bilmiyor. Ama hükümetin ilgisini çekmiyor. İlgilenmiyordu zaten."

"Birdenbire öyle oldu." Benton'ın bana bundan sonra söyleyeceği şeyin bu olduğunu varsayıyorum. "Dün Whitehall'da değildi.

Londra'da bile değildi." Benton

Otopsi odasının kilitli çift çelik kapısının önünde durduğumuzda bunu bana bildirmek için şimdiye kadar bekledi. "Jack'in girintili çıkıntılı yazısını anlamaya çalışırken o kısmı internette bulduğunu sanmıyorum," diye ekliyor Benton başka anlamlarla gölgelenmiş bir tonda. Bana değil ama Fielding'e yönelik bir düşmanlık iması.

"Liam Saltz'ın nerede olduğunu ya da olmadığını nereden biliyorsun?" Benton'ın yukarıda bahsettiklerini düşünürken aynı anda soruyorum. Norton's Woods'taki etkinlikten VIP bir düğün olarak bahsetmiş ve bir güvenlik görevlisinden söz etmişti.

Benton bana gizli ajanlar olduğunu söyledi, gerçi bu, gerektiği kadar net düşünemediğim bir aralıkta oldu.

"Açılış konuşmasını uydu aracılığıyla büyük bir video ekranında yaptı. Whitehall'daki izleyicilerin katılımı çok iyiydi," diyor Benton sanki oradaymış gibi. "Bir sorun yaşadı, ailevi bir mesele ve ülkeyi terk etmek zorunda kaldı."

Bu kapalı çelik kapıların ardındaki adamı düşünüyorum. Öldüğünde kol saati İngiltere ayarlanmış olabilecek bir adam. Evinde MORT adında eski bir robot bulunan bir adam, Liam Saltz ve benim aleyhinde tanıklık ettiğimiz, iktidardaki insanları kullanımına izin vermemeleri için ikna ettiğimiz robotun aynısı.

"Jack bu yüzden mi onu arıyordu, dün sabah erkenden RUSI'ye ya da her neye bakıyorsa ona mı bakıyordu?" Otopsi odasının kilidini açarken soruyorum.

Benton, "Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum, bir telefon aldı ve sonra onu aradı mı ya da belki bir nedenle Cambridge'de olduğunu biliyordu," diye yanıtlıyor. "Yakında cevaplanacağını umduğum pek çok şeyi merak ediyorum. Bildiğim tek şey Dr. Saltz'ın düğün için burada olduğu. Şu anki eşinin kızı, biyolojik babası onu evlendirecekti ama sonra domuz gribine yakalandı."

Anne bana "Sana mesaj attım," diyor ve su geçirmez paslanmaz çelik bir muhafaza içinde bulunan, mühürlü klavyesi ayakta yazmaya uygun bir yüksekliğe monte edilmiş bir bilgisayarda çalışırken maviye bürünüyor. Arkasında, birinci istasyonun artık parlak ve temiz olan otopsi masasında Norton's Woods'tan gelen adam oturuyor.

Liam Saltz'ı düşünürken ve robotların, özellikle de MORT'un ötesinde bu ölü adamla bağlantısının ne olabileceği konusunda endişelenirken ona soyut bir şekilde "Üzgünüm," diyorum. Anne'e "Telefonum ofisimde ve oraya gitmedim" diyorum ve sonra Benton'a "Başka çocukları var mı?" diye soruyorum.

Benton, "Charles Hotel'de," diye cevap verir. "Birisi onunla konuşmak için yolda. Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, var. Birden fazla evliliğinden sayıda çocuğu ve üvey çocuğu var."

Anne daha sonra bana, "Taramalarını yükleyip e-posta ile gönderme konusunda kendimi rahat hissetmediğimi bilmeni istedim," dedi. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz ve daha güvenli davranmanın daha iyi olacağını düşündüm. Etrafta dolaşacaksan gerek." Bunu Benton'a yönlendiriyor. "Bunun neye maruz kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok ama herhangi bir alarm vermedi. En azından radyoaktif değil. İçinde her ne varsa, Tanrı'ya şükür değil."

"Hastanede her şeyin sakın olduğunu varsayıyorum. Olay yok," diyor Benton ona. "Ben kalmıyorum."

"Güvenlik bize içeri girip çıkarken eşlik etti ve başka kimseyi görmedik; ne hastaları ne de personeli."

"Onda bir şey mi buldun?" Ona sordum.

"Eser miktarda metal." Anne'in eldivenli elleri bilgisayarın klavyesinde hareket ediyor ve fareyi tıklıyor, her ikisi de endüstriyel silikonla yeni kaplanmış. Fielding'in özensiz varlığı otopsi odasından belirgin bir şekilde kayboldu ve birinci istasyonun lavabosunda su görüyorum - benim istasyonum - ve büyük bir sünger, cerrahi aletler parlak ve parlak ve düzgün bir şekilde diseksiyon tahtasına yerleştirilmiş. Daha önce burada olmayan bir paspas ve tezgahın üzerinde bir bileme taşı görüyorum.

Etrafıma bakınırken ona "Şaşırdım," diyorum.

"Ollie," diyor fareye tıklayarak. "Onu aradım ve geri dönüp evi düzene soktu."

"Şaka yapıyorsun."

"Siz denemediğimizden değil. Jack bu çalışma alanını kullanıyordu ve biz de uzak durmayı öğrendik."

"Tomografide görünmeyen bir metal nasıl olabilir?" Benton onun nörogörüntüleme laboratuvarında oluşturduğu dosyalar arasında gezinmesini ve MR'dan istediği görüntüleri aramasını izliyor.

"Eğer gerçekten küçükse," diye açıklıyorum ona bunun nasıl mümkün olabileceğini. "Beş milimetreden daha küçük bir eşik boyutu ve BT'de tespit edilmesini beklemezdim. Bu yüzden MR kullanarak bu olasılığı elemek istedik ve görünüşe göre bu iyi bir şey."

Anne bir dosyaya tıklayarak, "Gerçi hayatta olsaydı belki de olmazdı," diyor. "Yaşayan bir insanda ferromanyetik bir şey istemezsiniz, çünkü tork yapacaktır. Hareket edecektir. Kendilerini böyle bir şeye maruz bırakan mesleklerle uğraşan insanların gözlerindeki metal talaşları gibi. MRI çekilene kadar bunun farkında bile olmayabilirler. zaman anlıyorlar; hem de nasıl anlıyorlar. Ya da bize söylemedikleri vücut piercingleri varsa, ki bunu yeterince gördük," diyor Benton'a. "Ya da, Tanrı korusun, kalp pili. Metal hareket eder ve ısınır."

"Teoriler mi?" Ona soruyorum, çünkü az önce video ekranını dolduran şeyi yaratabilecek olay ya da silah hayal edemiyorum.

Ölü adamın iç hasarının yüksek çözünürlüklü görüntülerini incelerken, "Tahmininiz benimki kadar iyi," diye cevap veriyor; ilik yarasının hemen içinde başlayan ve giderek artan sinyal boşluklarından oluşan karanlık, bozuk bir alan

Göğüsteki organların ve yumuşak doku yapılarının içine girildikçe daha az belirgin hale gelir.

"Manyetik alan nedeniyle, inanılmaz derecede küçük parçacıklarla bile olsa, artefakt elde edeceksiniz. Tam burada," diye Benton'a işaret ediyorum. "Sinyalin nüfuz etmediği bu çok karanlık ve bozuk alanlar. Yara izi boyunca bu çiçek açan artefaktı elde edersiniz, yara izinden geriye ne kaldıysa, çünkü sinyal metal tarafından dışarı atılmıştır. İçinde bir tür ferromanyetik yabancı cisim var."

"Bunu ne yapabilir?" Benton sorar.

"Bir kısmını bulup analiz etmem gerekecek." Lucy'nin termit hakkında söylediklerini düşünüyorum. Tıpkı mermiler gibi ferromanyetik olabilirdi, her iki metal bileşiminin de ortak özelliği demir oksit olmasıydı.

"Nokta beş mi? Toz büyüklüğünde mi?" Benton'ın gözleri başka düşüncelere daldı.

"Biraz daha büyük," diye yanıtlıyor Anne.

"Atış artığı büyüklüğünde, yanmamış barut taneleri kadar," diye ekliyorum. "Mermi gibi bir mermi, yanmamış barut tanelerinden daha büyük olmayan parçalara indirgenebilir.

"Benton barutla ilgili bir şeyler düşünüyor ve söylediklerimi başka bir şeyle ilişkilendirdiğini anlayabiliyorum ve yeğenimi düşünüp daha önce laboratuvarında birlikteyken ona tam olarak ne söylediğini merak ediyorum. Aklıma köpekbalığı patlatma çubukları ve nano patlayıcılar geliyor ama termal yaralanma ya da yanık yok. Bu mantıklı değil.

"Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir mermi yok," diyor Anne ve ben de aynı fikirdeyim. "Kim hakkında başka bir şey biliyor muyuz?" Masanın üzerindeki cesedi kastediyor. "Kulak misafiri olmaya çalışmıyordum."

"Umarım yakında," diye yanıtlıyor Benton.

Anne ona, "Bir fikrin var gibi görünüyor," diyor.

"İlk ipucumuz, Norton's Woods'a Dr.'la aynı zamanda gelmiş olmasıydı. Saltz binanın içindeydi ve bu iki kişinin ortak ilgi alanları nedeniyle kontrol edilmesi gereken bir şeydi." Robotları kastettiğinden şüpheleniyorum.

Anne ona, "Bunun kim olduğunu bildiğimi sanmıyorum," der.

"Nobel Ödülü kazanmış ve gurbetçi bir bilim adamı," diyor Benton ve onu Anne'le birlikte gözlemlerken, meslektaş ve arkadaş olduklarını, Anne'e çoğu insana göstermediği kolay bir yakınlık ve güvenle davrandığını hatırlıyorum. "Ve eğer o"-Benton ölü adamı gösteriyor

-"Dr. Saltz'ın Cambridge'e geleceğini biliyordum, asıl soru nasıl geleceğiydi."

"Bunu bilip bilmediğini biliyor muyuz?"

diye sordum. "Şu anda kesin olarak bilmiyoruz."

"Yani Dr. Saltz düğündeydi. Ama bu düğüne uygun giyinmemişti." Anne masanın üzerindeki çıplak cesedi gösteriyor. "Yanında köpeği vardı. Ve bir silah."

Benton sanki bu ayrıntı dikkatle kontrol edilmiş gibi, "Şu ana kadar bildiğim, gelinin başka bir evlilikten olan kızı olduğu," diyor. "Kızı evlendirecek olan babası hastalanmış. Bu yüzden son dakikada üvey babası Dr. Saltz'ı çağırdı ve o da fiziksel olarak aynı anda iki yerde birden bulunamazdı. Cumartesi günü Boston'a uçtu ve Whitehall'a uydu aracılığıyla geldi. Kendi adına bir fedakarlık. Eminim yapmak istediği son şey ABD'ye tekrar giriş yapmak ve Cambridge'e gitmekti."

"Gizli ajanlar mı?" Ben soruyorum. "Onun için mi? Eğer öyleyse, neden? Düşmanları olduğunu biliyorum ama FBI neden İngiltere'den sivil bir bilim adamına koruma teklif etsin ki?"

"İronik olan da bu," diyor Benton. "Etkinlikteki güvenlik onunla ilgili değildi, damadın ailesi nedeniyle çoğu İngiltere'den gelen düğüne katılanlarla ilgiliydi. Damat Russell Brown'ın oğlu David. Hem Liam Saltz'ın üvey kızı Ruth hem de David Harvard Hukuk'ta okuyor, düğünün burada olmasının bir nedeni de bu."

Russell Brown. Az önce RUSI web sitesinde konuşmasını okuduğum gölge savunma bakanı.

Çelik masaya yaklaşıırken, "Böyle bir etkinliğe silahlı olarak geliyor," diyorum. "Seri numarası silinmiş bir silah mı?"

"Doğru. Neden?" Benton soruyor. "Kendini korumak için mi, yoksa potansiyel bir saldırgan mıydı? Ya da düğünle ve az önce bahsettiğim kişilerle ilgisi olmayan bir nedenden dolayı kendini korumak için mi?"

"Muhtemelen dahil olduğu çok gizli bir teknoloji," diye öneriyorum. "Çok para edecek bir teknoloji," diye ekliyorum. "İnsanların uğruna cinayet işleyebileceği bir teknoloji."

Anne ölü genç adama bakarken, "Ve belki de onun için öldürdüm," diyor.

"Umarım yakında öğreniriz," diyor Benton.

Sırt üstü yatan ölüye bakıyorum, kıvrılmış parmakları ve kollarının, bacaklarının, ellerinin, başının pozisyonu, taşıma ve taramalar sırasında ne kadar rahatsız edilmiş olursa olsun, tam olarak daha önce oldukları gibi. Ölüm katılığı tamamlanmış, ama onu incelerken bana karşı koymuyor, çünkü zayıf. Çok fazla kas lifi yok.

Nörotransmitterleri durduktan sonra kalsiyum iyonları sıkışmış olmalı. Onu kolayca kırabilirim. Onu istediğim gibi yönlendirebilirim.

Benton bana, "Gitmem gerek," dedi. "Bu işi halletmek istediğini biliyorum. Buradan gitmeye hazır olduğunda bir konuda yardımına ihtiyacım olacak ve tek başına gitmeyeceksin. Beni aradığından emin ol," diyor Anne test tüplerini ve numune kaplarını etiketlerken. "Beni ara ya da Marino'yu ara," diye ekliyor. "Bize bir saat önceden haber verin."

"Marino seninle birlikte olacak...?" Sormaya başladım. "Bir şey üzerinde çalışıyoruz. O zaten orada."

Benton'ın "biz" derken neyi kastettiğini artık sorgulamıyorum ve bana bir kez daha bakıyor, gözleri uzun süren bir dokunuşun samimiyetiyle benimkilerle buluşuyor ve otopsi odasını terk ediyor. Sert fayanslı koridorda hızlı adımlarının uzaklaşan sesini duyuyorum, sonra onun sesini ve biriyle, belki de Ron'la konuşurken başka bir sesi. Söyledikleri tek kelimeyi bile anlayamıyorum ama sesleri ciddi ve yoğun geliyor, sonra aniden sessizlik çöküyor. Benton'ın kabul alanından ayrıldığını hayal ediyorum ve bir video ekranında onunla ırkiliyorum. Güvenlik kameraları tarafından tespit edilen Benton, uzun zaman önce ona verdiğim kürklü montun fermuarını körfezde yürüyor, yılını hatırlamıyorum, sadece Aspen'de olduğunu hatırlıyorum, eskiden orada bir evi vardı.

Onu kapalı devre devasa bölme kapısının yanındaki yan kapıyı açarken izliyorum ve sonra başka bir kamera onu binamın dışında, benim yerime park etmiş yeşil cipinin yanından geçerken çekiyor. Başka bir cipe biniyor, karanlık ve büyük, parlak farları karı kesiyor, silecekler bir o yana bir bu yana gidiyor ve kimin sürdüğünü göremiyorum. Karla kaplı park yerimde cipi izliyorum, geri geri gidiyor, ilerliyor, büyük kapı açılırken duraklıyor ve sonunda sabahın dördünde boş bir saatte acı havada gözden kayboluyor, kocam yolcu koltuğunda, birisi, belki de FBI'dan arkadaşı Douglas tarafından kullanılıyor, her ikisi de bir nedenden dolayı bana söylenmeyen bir varış noktasına doğru gidiyorlar.

14

Antrede her zaman yaptığım gibi savaşa hazırlanıyorum, plastik ve kâğıttan yapılmış zırhımı giyiyorum.

Bir otopsi yapmaya hazırlanırken kendimi asla bir doktor, hatta bir cerrah gibi hissetmiyorum ve sanırım sadece yaşamak için ölümlerle uğraşan insanlar bununla ne demek istediğimi anlayabilir. Tıp fakültesindeki ihtisasım sırasında diğer doktorlardan farklı değildim, koşullarda ve acil servislerde hasta ve yaralılarla ilgileniyordum ve ameliyathanede cerrahi prosedürlere yardımcı oluyordum. Bu yüzden tansiyonu olan ve hayati bir şeyler kaybeden sıcak bedenleri kesmenin ne demek olduğunu biliyorum. Yapmak üzere olduğum şey bundan daha farklı olamazdı ve neşter bıçağını soğuk, duygusuz ete ilk kez soktuğumda, ilk ölü hastama ilk Y insizyonumu yaptığımda, asla geri alamayacağım bir şeyden vazgeçtim.

Tanrısal, kahraman ya da diğer ölümlülerin ötesinde yetenekli olabileceğim fikrini terk ettim. Kendim de dahil olmak üzere herhangi bir canlıyı iyileştirebileceğim hayalini reddettim. Hiçbir doktor kanın pıhtılaşmasını, dokuların ya da kemiklerin yenilenmesini ya da tümörlerin küçülmesini sağlayacak güce sahip değildir. Biz yaratmıyoruz, sadece biyolojik işlevlerin kendi başlarına düzgün çalışmasını ya da çalışmamasını sağlıyoruz ve bu bakımdan doktorlar, bir şeyi yoktan var bir tamirci ya da mühendisten daha sınırlıdır. Annem ve kız kardeşimin hala hastalıklı ve anormal bulunduğu tıp uzmanlığı seçimim, muhtemelen beni çoğu hekimden daha dürüst yaptı. Ölümlere iyileştirici dokunuşumu uyguladığımda benden ya da hasta başı davranışından etkilenmediklerini biliyorum. Daha önce oldukları gibi ölü kalıyorlar. Teşekkür etmiyorlar, bayram tebriği göndermiyorlar ya da çocuklarına benim adımlarını vermiyorlar. Elbette patolojiye karar verdiğimde tüm bunların bilincindeydim, ancak bu, deniz piyadelerine yazıldığınızda ve Afganistan dağlarına konuşlandırıldığınızda savaşın ne olduğunu bildiğinizi söylemek gibi bir şey. İnsanlar başlarına gerçekten gelene kadar hiçbir şeyin nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmezler.

Tamponlanmamış formaldehitin buruk, yağlı ve keskin kokusunu, eğitim amacıyla bilime bağışlanan bir kadavranın diseksiyonunun, ölüm nedeni sorgulanan mumyalanmamış bir kişinin otopsisine benzediğini varsaymakla ne kadar saf olduğumu hatırlamadan asla koklayamam. İlk otopsim Hopkins hastanesi morgunda yapılmıştı; bu odanın ötesine kıyasla kaba bir yerdi ve şu anda AFME saha kıyafetlerimi katlayıp bir bankın üzerine koyuyorum, bu saatte soyunma odası ya da tesettürle uğraşmıyorum. Adını hala hatırladığım kadın sadece otuz üç yaşındaydı ve apandisit ameliyatı sonrası komplikasyonlar nedeniyle öldüğünde geride iki küçük çocuk ve bir koca bırakmıştı.

Bugün onun benim bilim projem olduğu için üzgünüm. Herhangi bir patoloji asistanının projesi olacak bir konuma getirildiği için üzgünüm ve bu kadar sağlıklı genç bir insanın kalın bağırsaktan oldukça işe yaramaz solucan benzeri bir kesenin çıkarılmasının neden olduğu bir enfeksiyona yenik düşmesinin ne kadar saçma olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Onu iyileştirmek istedim. Onun üzerinde çalışırken, onun üzerinde pratik yaparken, onun kendine gelmesini ve ölüm gibi kokan o kasvetli yeraltı odasındaki pis zeminin ortasındaki çizik çelik ayaklı masadan tırmanmasını istedim. Onun hayatta ve iyi olmasını ve bu işte benim de payım olduğunu hissetmesini istiyordum. Ben cerrah değilim. Benim yaptığım

katillerle ya da daha az dramatik ama daha tipik olarak avukatlarla savaşı girdiğimde davamı savunabilmek için kazı yapmaktır.

Anne yeni yıkanmış bir çift önlük bulacak kadar düşünceliydi, orta boy ve alışkın olduğum kurumsal yeşil, onları giydim, sonra üzerlerine tek kullanımlık bir önlük giydim, ayakkabı kılıflarını bir dağıtıcıdan çıkarmadan önce arkadan sıkıca bağladım ve Anne'nin bir yerden çıkardığı bir çift kauçuk tıbbi kapattım. Sırada koruyucu kolluklar, saç örtüsü, maske ve yüz siperi var ve son olarak çift eldiven takıyorum.

"Belki benim için yazarsın," diyorum ona otopsi odasına döndüğümde, pırıl pırıl beyaz ve parlak çelikten oluşan büyük, boş bir manzara. İlk masadaki hastamı da dahil edersem burada sadece üçümüz varız. "Bulgularımı hemen ardından dikte edemezsem, görünüşe göre ayrılmak zorunda kalabilirim."

"Tek başına değil," diye hatırlatıyor bana.

"Benton arabanın anahtarını aldı,"

hatırlatıyorum.

"Araçlarımız olduğu için sizi durdurmayacağım, bu yüzden beni kandırmaya çalışmayın.

Zamanı geldiğinde onu arayacağım ve bir tartışma olmayacak." Anne neredeyse her şeyi söyleyebilir ve saygısız ya da kaba görünmez.

Ben sırtın alt kısmındaki giriş yarasını temizlerken o da fotoğraflarını çekiyor. Daha sonra bu cinayetin cinsel saldırı içerme ihtimaline karşı deliklerden örnek alıyorum, ancak anlatılanlara dayanarak nasıl olduğunu göremiyorum.

"Çünkü tek boynuzlu bir at arıyoruz." Anal ve oral kağıt zarflara koyup etiketliyorum ve paraflıyorum. "Sıradan bir midilli değil, zaten olay yerine gitmediğim için hiçbir şeye inanmayacağım."

"Kimse yapmadı," diyor Anne. "Bu çok yazık." "Biri yapmış olsaydı bile, ben yine de tek boynuzlu at arıyor olurum."

"Seni suçlamıyorum. Yerinde olsam kimsenin söylediklerine güvenmezdim." "Benim yerimde olsaydın." Neşterin içine yeni bir bıçak yerleştiriyorum.

formalinli plastik kavanoz.

"Konuşan ben olmadığım sürece," diye cevap veriyor bana bakmadan.

"Yalan söylemem, hile yapmam ya da benim olmayan şeylere el uzatmam. Buraya asla bana aitmiş gibi davranmam. Neyse boş ver. Bu konuya girmemeliyim."

Bu işe bulaşmasına izin vermeyeceğim. Bana ihanet eden insanlara ihanet ederek onu böyle bir duruma sokmaya gerek yok. Böyle bir duruma düşmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Bu, var olan en kötü duygulardan biridir ve açıktan ya da ihmal yoluyla yalan söylemeyi teşvik eder ve ben de bu duyguyu biliyorum. An

Mısır mumyalarında bulunan sindirilmemiş mısır gibi varlığınızın çekirdeğine sağlam bir şekilde yerleşen gerçek dışı. Böyle bir şeyden kurtulmak, onu almak için içeri girmeden geri almak mümkün değildir ve Cambridge'deki evin bodrumuna inen yıpranmış ahşap basamakları düşündüğümde buna cesaretim olduğundan emin değilim. Yerin altındaki kaba taş duvarları ve iki inç kalınlığındaki kompozit üçlü kilitli kapısıyla on beş yüz kiloluk kasayı düşünüyorum.

"Herkesin nerede olduğuna dair herhangi bir söylenti duyduğunuzu sanmıyorum," dedim. "McLean'de Marino'yla birlikteyken." Y kesisine başlıyorum, köprücük kemiğinden köprücük kemiğine kadar kesiyorum, sonra uzun ve derin bir şekilde göbeğin etrafından hafifçe dolanarak aşağıya doğru iniyorum ve alt karın bölgesindeki kasık kemiğinde son buluyorum. "Park alanımızda kimin olduğu ve neler döndüğü hakkında bir fikriniz var mı? Kimsenin tam olarak açıklığa kavuşturmaya yanaşmadığı nedenlerden ötürü ev hapsinde gibi görüldüğümde beri."

"FBI." Anne, boş formlar ve diyagramlar için plastik rafların yanındaki kancalardan panoların asılı olduğu duvara doğru yürürken bana bilmediğim bir şey söylemiyor. "Otoparkta en az iki ajan vardı ve biri bizi takip etti. Birisi yaptı." İhtiyacı olan evrakları topluyor ve bir kordonla bağlı olan tükenmez kalemin mürekkebi olduğundan emin olduktan sonra bir pano seçiyor. "Bir dedektif, bir ajan. Bizi hastaneye kadar kimin takip ettiğini bilmiyorum ama biz oraya varmadan önce güvenliği alarma geçirdiği belli olan biri." Masaya geri dönüyor. "Nörogörüntüleme laboratuvarına gittiğimizde McLean'in üç güvenlik görevlisi vardı, yıllardır bu kadar heyecanlı olmamışlardı. Ve sonra bu kişi bir SUV, koyu mavi bir Ford, bir Explorer veya bir Expedition içinde."

Belki de Benton'ın az önce arabayla uzaklaştığı şeydir. Anne'e soruyorum, "O ya da o cipten indi mi? Her kimse onunla konuşmadığınızı varsayıyorum?" Yumuşak dokuyu geri yansıtıyorum. Adam o kadar zayıf ki, doku etli kırmızıya dönüşmeden önce sadece en ince sarı yağ tabakası var. "Görmesi zordu ve ben de gidip bakmayacaktım. Biz ayrıldığımızda ajan hâlâ cipte oturuyordu ve bizi buraya kadar takip etti."

Ameliyat arabasından kaburga kesicileri alıyor ve göğüs plakasını çıkarmama yardım ediyor, organları ve önemli kanamayı ortaya çıkarıyor ve hücrelerin parçalanmaya başladığının kokusunu alıyorum, kokuşmuş ve iğrenç olacağı benzeyen şeyin en hafif ipucunu. İnsan vücudunun çürürken yaydığı kokular benzersiz derecede nahoştur. Bu bir kuş, bir opossum ya da aklınıza gelebilecek en büyük memeli hayvan gibi değildir. Ölürken diğer canlılardan farklıyız.

Hayatta olduğumuz gibi, çürüyen insan etinin kokusunu nerede olsa tanırım.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsunuz? Blok halinde mi? Organları kesme tahtasına sonra metalle mi uğraşalım?" Anne soruyor.

"Sanırım yaptıklarımızı santim santim, adım adım senkronize etmemiz gerekiyor. geldiğinde taramalarla aynı hizaya getirmeliyiz, çünkü bu ferromanyetik yabancı cisimler her neyse, onlara bir mercek bakmadığım sürece görebileceğimden emin değilim." Kanlı eldivenli ellerimi bir havluya siliyorum ve Anne'in bana MR'dan görüntü seçenekleri sunmak için kadrana böldüğü video ekranına yaklaşıyorum.

"gibi dağılmışlar" diyor. "Gerçi sinyali iptal ettikleri için gerçek metal parçacıklarını göremiyoruz."

"Doğru. Daha fazla çiçek açan obje, başlangıçta sondan daha fazla boşluk. Girişte en yüksek miktar." Kanlı eldivenli parmağımı ekrana doğrultuyorum.

"Ancak yüzeyde herhangi bir kalıntı yok" diyor. "Bu da bir kurşun yarasından, bir temas yarasından farklı."

"Bununla ilgili her şey bir kurşun yarasından farklı," diye cevap veriyorum.

"Bu her neyse, burada başladığını görebilirsiniz." Kurşun yarasını gösteriyor.

Sırtın alt kısmındaki giriş yarası. "Ama yüzeyde değil. Hemen altında, belki yarım santim altında, ki bu gerçekten garip. Hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Sırtına bir şey bastırıp ateş , kıyafetlerinde ve giriş yarasında barut kalıntısı olurdu, sadece bir inç içeride ve daha derinde değil."

"Daha önce kıyafetlerine bakmıştım."

"Yanık ya da is yok, GSR'ye dair bir kanıt da yok" diyor.

"Büyük ölçüde değil," düzeltiyorum, çünkü barut izini görememek, orada olmadığı anlamına gelmiyor.

"Aynen öyle. Görsel olarak hiçbir şey yok."

"Peki ya Morrow? Dün Marino cesedi teşhis ederken aşağıya indiğini, ona baskı yaptığını, kişisel eşyalarını topladığını sanmıyorum. O sırada GSR olabileceğini ya da giysilerdeki kesiklerle bağlantılı bir giriş yarası olduğunu bilmediğimizden, birinin Morrow'dan giysilerdeki nitritler için varsayımsal bir test yapmasını istemeyi düşündüğünü sanmıyorum."

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ve erken ayrıldı."

"Duydum. Hala varsayımsal olarak test edebiliriz ama MR'da gördüğümüz şey buysa gerçekten şaşırırm. Tomorrow ya da belki Phil geldiğinde, başka bir şeye geçmeden önce merakımı gidermek için Griess testi yapmalarını sağlayalım. Negatif çıkacağına bahse girerim, ama yıkıcı değil, yani kaybedilmiş bir şey yok."

Sülfanilik asit, damıtılmış su ve metanol içinde alfa-naftol çözeltisi ile muamele edilen duyarsızlaştırılmış fotoğraf kağıdını içeren basit ve hızlı bir prosedürdür. Kağıt söz konusu giysi bölgesine bastırıldığında ve ardından buhara maruz bırakıldığında, nitrit kalıntıları turuncuya dönecektir.

"Elbette SEM-EDX yapacağız," diye ekliyorum. "Ancak bugünlerde birden fazla şey yapmak iyi bir fikir, çünkü kurşun yavaş ama emin adımlarla mühimmattan kaybolacak ve bu testlerin çoğu çevre için zehirli olan kurşunu arıyor. Dolayısıyla çinko ve alüminyum alaşımlarının yanı sıra üretim sırasında baruta eklenen çeşitli stabilizatör ve plastikleştiricileri de kontrol etmeye başlamamız gerekiyor. Burada, ABD'de, her halükarda. Çevreyi ağır metallerle zehirlemenin iyi bir fikir olarak görüldüğü savaşta pek değil, çünkü amaç ne kadar kirli olursa o kadar iyi olan kirli bombalar yaratmak."

"Umarım amacımız bu değildir."

"Hayır, bizimki değil. Biz bunu yapmayız." "Neye inanacağımı hiç bilemiyorum."

"Neye inanacağımı biliyorum, en azından bazı şeyler hakkında. Görevlilerimiz Dover'a döndüğünde bize neyin geri döndüğünü biliyorum," diye cevap veriyorum. "İçlerinde ne olduğunu biliyorum. Ne olmadığını da biliyorum. Neyin bizim tarafımızdan üretildiğini ve neyin başkaları tarafından, Iraklı isyancılar, Taliban, İranlılar tarafından üretildiğini biliyorum. Yaptığımız şeylerden biri de bu, kimin ne ürettiğini, kimin tedarik ettiğini anlamak için malzeme analizi."

"Yani İran'da üretilen silahlar ya da bombalar hakkında böyle şeyler duyduğumda..." "İşte geliyor. ABD böyle biliyor. İran'dan gelen istihbarat ölümlerimiz, bize öğrettiklerinden."

Savaşla ilgili konuşmamızı burada bırakıyoruz, çünkü bu diğer savaş, bitirilemeyecek kadar genç bir adamın ölümüne neden oldu. Yaşlı bir tazıyı Cambridge'in medeni dünyasında yürüyüşe çıkaran ve kendini benim bakımında bulan bir adam.

"Teksas'ta araştırmamızı istediğim gerçekten ilginç bir teknoloji geliştirdiler." Kurşun kalıntısına dönüyorum çünkü konuşmak daha güvenli.

Bu konuda. "Katı faz mikro-ekstraksiyonu ile azot fosfor dedektörü ile birleştirilmiş gaz kromatografisinin birleştirilmesi."

"Teksas'ın yapması gerektiği gibi, çünkü herkesin silah taşınması bir eyalet yasası. Yoksa buralarda çiftçilik ve hayvancılık gibi ateşli silahlar da vergiden düşülebiliyor mu?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyorum. "Ama CFC'de de benzer bir şey yapmak isteyeceğiz, çünkü her yerde *yeşil* mühimmatın giderek yaygınlaşmasını beklerdim."

"Tabii ki. Arabayla ateş ederken çevreyi kirletmeyin."

"Sam Houston'daki bilim adamlarının bulduğu şey, bir barut parçacığı küçük bir parçacığı tespit edebiliyor, bu da bu davayla ilgili değil, çünkü bu adamın içinde neredeyse mikroskobik düzeyde ama bol miktarda metal olduğunu biliyoruz.

Her halükarda Marino'nun en azından elleri için bir GSR kiti kullanması gerekirdi. Çünkü bu adam silahlıydı."

"Onu basmadan önce bu kadarını yaptığını biliyorum," diyor Anne. "Silah yüzünden, her ne kadar ateşlendiğine dair bir işaret olmasa da. Ama bir noktada kimliğe girdiğimde ellerinde bir dipçik kullandığını gördüm."

"Ama yara değil, çünkü onu daha sonra keşfettiniz. ." "Ben hiçbir şey yapmadım. Yapmazdım da. Benim bölümüm değil."

"Güzel. Ona ulaştığımda, onu teslim ettiğimizde ilgileneceğim," diye karar verdim. "Yaralı parçanın ham yüzeylerini lekeleyebilmem için bloğu çıkaralım. MR'ı haritam olarak kullanacağım ve göremesek bile bir alabileceğimizi umarak metal malzemenin olabildiğince çoğunu lekeleyeceğim. Metal olduğunu biliyoruz. Asıl soru, ne tür bir metal olduğu ve neye ait olduğu?"

Duvara monte edilmiş cam kapaklı çelik dolaplarda ben bir kutu kurutma kâğıdı bulurken Anne organları vücuttan çıkarıp diseksiyon tahtasına yerleştiriyor.

"Bugünlerde içinde metal olan insanların ne kadar büyük bir sorun olduğunu anlatamam," diyor porselen bir fincan gibi açılmış ve boş olan göğüs boşluğundan organ parçalarını toplarken, kaburgalar parlak kırmızı dokunun arasından opak bir şekilde parlıyor. "Yeşil olmayan eski mermiler de dahil. Bu araştırma deneklerini hastane gönüllüler için ilan verdikten sonra alıyoruz ve tabii ki *normalleri* kastediyorum, değil mi? Bütün bu insanlar geliyor ve gün boyu normaller, değil mi? Ve

Rapor edecek bir şey yok. Doğru ya. Sanki içinde eski bir mermi olması çok normalmiş gibi."

Sol böbreğin, sol akciğerin ve kalbin parçalarını bir yapbozu birleştirir gibi organ bloğundaki doğru anatomik konumlarına geri getirir.

"Düşündüğünüzden daha sık oluyor," diyor. "Sizin gibi birinin düşündüğünden daha sık değil, çünkü morgda bu tür şeyleri her zaman görüyoruz. Sonra da mermilerin kurşun olduğu ve kurşunun manyetik olmadığı, bu yüzden kişiyi taramakta bir sorun olmadığı gibi eski bir rutinle karşılaşıyorsunuz. Genellikle, daha iyisini bilmeyen ve bir zamandan diğerine hatırlayamayan psikiyatristlerden biri, hayır, yine yanlış. Kurşun, demir, nikel, kobalt. Tüm mermiler, saçmalar ferromanyetiktir, yeşil olarak adlandırılmaları umurumda değil, manyetik alan nedeniyle tork yapacaklardır. Eğer birinin vücudunda bir kan damarına, bir organa yakın bir parça varsa bu bir sorun olabilir. Tanrı korusun, zavallı bir insan yıllar önce kafasından vurulmuşsa beyinde bir şey kalmış olabilir. Paxil, Neurontin ya da benzerleri, eski bir merminin yanlış yere yerleşmesi durumunda zavallı kişinin duygu durum bozukluğuna yardımcı olmayacaktır."

Bir böbrek parçasını yıkar ve diseksiyon tahtasının üzerine yerleştirir.

"Peritonda ne kadar kan olduğunu ölçmemiz gerekecek."

Saatler önce tomografi sırasında yara izini takip ettiğimde gördüğüm diyaframdaki deliğe bakıyorum. "Yırtılmış diyaframdan kaynaklanan en az üç yüz ML ve perikardında en az elli ML olduğunu tahmin ediyorum ki bu da normalde çok kan kaybettiği için ölümünden önce bir süre geçtiğini gösterir. Ancak patlama yaralanmalarına benzeyen bu yaralanmaların ciddiyeti? Hayatta kalma süresi yoktu.

Sadece kalbinin ve solunumunun durması için gereken süre kadar. *Ani ölüm* terimini kullanmak isteseydim, bu bir *ölüm* olarak nitelendirilirdi."

"Bu alışılmadık bir şey." Anne bana sert, kahverengi, rengi solmuş ve kenarları geri çekilmiş küçük bir böbrek parçası uzatıyor. "Yani, bu nedir? Neredeyse sabitlenmiş ya da pişmiş gibi görünüyor."

Dahası da var. Işığı yaklaştırıp organ bloğuna baktığımda sol akciğerin alt lobuna ve kalbin sol ventrikülüne ait sert, kuru parçalar görüyorum. Çelik bir beher kullanarak mediastenden, yani göğüs boşluğunun orta bölümünden kan ve hematoma topluyorum ve daha fazla parça ve küçük, sert, düzensiz kan pıhtıları buluyorum. Parçalanmış sol böbreğe yakından baktığımda, perirenal kanama ve interstisyel

amfizem ve yara yoluna en yakın bölgelerde, yani patlamadan en çok zarar görebilecek bölgelerde aynı anormal doku değişikliklerine dair daha fazla kanıt. Ama ne patlaması?

"Bana dondurulmuş, neredeyse dondurularak kurutulmuş dokuları hatırlatıyor," diyorum kurutma kâğıtlarının üzerine numunenin alındığı yerin kısaltmasını . Sol alt lob için LLL ve sol böbrek için LK ve kalbin sol ventrikülü için LV.

Ameliyat lambasının güçlü ışığı ve bir el merceğinin büyütme gücüyle, bu adamın sırtından bıçaklandığında içinden geçen şeyin koyu gümüşü lekelerini zar zor seçebiliyorum. Mikroskop altında incelenene kadar ayırt edilemeyecek lifler ve diğer kalıntılar görüyorum ama umutluyum. Muhtemelen failin istemediği bir şey birikmiş, bana silah ve onu kullanan kişi hakkında bilgi verebilecek iz kanıtlar. Çeker ocağı en düşük ayara getiriyorum, böylece hava değişiminden başka bir şey olmuyor ve hafifçe kurulamaya başlıyorum.

Steril kâğıtları parçalanmış dokuların yüzeylerine ve yaraların kenarlarına dokunduruyorum ve kâğıtları teker teker davlumbazın içine yerleştiriyorum; burada hafifçe dolaşan hava buharlaşmayı kolaylaştıracak, kanın yapışan hiçbir şeyi bozmadan kurummasını sağlayacak. Dondurularak kurutulmuş görünümlü doku örneklerini toplayıp plastik kartonlarda ve küçük formalin kavanozlarında saklıyorum ve Anne'ye çok sayıda fotoğraf isteyeceğimizi ve meslektaşlarımdan iç hasar ve bronzlaşmış sert doku görüntülerine bakmalarını isteyeceğimi söylüyorum. Daha önce böyle bir şey görüp görmediklerini soracağım ve tüm bunları söylerken kimi kastettiğimi merak ediyorum. Briggs'i değil. Ona bir şey göndermeye cesaret edemem. Kesinlikle Fielding'e de. Burada çalışan hiç kimse. Benton ve Lucy dışında hiç kimse aklıma , ki onların fikirlerinin de bir önemi yok. Hoşuma gidip gitmemesi bana bağlı.

"Onu ters çevirelim," diyorum ve organları boşalıyor, gövdesi hafif ve başı ağır.

Giriş yarasını ölçüyorum, neye benzediğini ve tam olarak nerede olduğunu tarif ediyorum ve organ bloğu boyunca yara izini inceliyorum, artık dar bir çift ve tek ağızlı bıçak olduğundan emin olduğum şey tarafından delinmiş her alanı buluyorum.

"Yaraya bakarsanız, iki keskin ucunu, iki keskin kenarın oluşturduğu iliğin köşelerini açıkça görebilirsiniz," diye açıklıyorum Anne'ye.

"Anlıyorum." Plastik gözlüklerinin ardındaki gözleri kuşkulu.

"Ama buraya bakın, yara izinin kalpte sonlandığı yere. Yaranın her iki ucunun da nasıl aynı, her ikisinin de çok keskin olduğunu görebiliyor musun?" Işığı yaklaşıtıyorum ve ona bir büyüteç veriyorum.

"Sırtındaki yaradan biraz farklı," diyor.

"Evet. Çünkü bıçak kalp kasında sonlandığında, o kadar derine nüfuz etmemiş; sadece ucu içeri girmiş. Diğer yaraların aksine." Ona gösterdim. "Uç içeri girmiş ve ardından bıçağın uzunluğu boyunca ilerlemiş ve gördüğünüz gibi yaranın bir ucu biraz körelmiş ve hafifçe gerilmiş. Özellikle burada, sol böbreğe girip devam ettiği yerde görebilirsiniz."

"Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Bir kelebek bıçak, bir kemik bıçağı, bir hançerden bekleyeceğiniz şey bu değil; bunların hepsi çift ağızlıdır, bıçağın her iki tarafı da uçtan sapa kadar keskindir. Bu, bazı dövüş bıçaklarında gördüğüm gibi uçta her iki tarafı da keskin olan mızrak uçlu, ancak ondan sonra tek ağızlı bir şeyi akla getiriyor veya özellikle, bıçağın üst kısmının bıçaklamalarda penetrasyonu kolaylaştırmak için her iki kenarda keskinleştirildiği bir bowie bıçağı veya süngü gibi bir şey. Yani elimizde bir inçin sekizde üçü kadar doğrusal bir giriş var; yaranın her iki ucu da keskin, biri diğerinden biraz daha körelmiş. Ve genişlik bir inçin beş sekizde birine kadar genişliyor." Ölçüyorum ve Anne bunu bir vücut diyagramına yazıyor.

"Yani bıçak uçta bir inçin sekizde üçü ve en geniş yerinde beş sekizde biri. Bu oldukça dar. Neredeyse bir stiletto gibi" diyor.

"Ama bir stiletto çift ağızlıdır, bıçağın tamamı öyledir." "Ev yapımı mı? Patlayan bir şey enjekte eden bir bıçak mı?"

"Termal yaralanmaya yol açmadan, yanıklara neden olmadan. Aslında gördüğümüz şey, dokunun sertleştiği ve renginin solduğu donmayla daha uyumlu." Adamın sırtındaki yaradan başının tepesine kadar olan mesafeyi ölçerken ona hatırlatıyorum. "Yirmi altı inç ve orta omurganın iki inç solunda. Yönü yukarı ve anterior, iz boyunca geniş subkutan ve doku amfizemi var, sol on ikinci kaburga paraspinalindeki transvers prosesi deliyor. Paraspinal kas, perirenal yağ, sol adrenal, sol böbrek, diyafram, sol akciğer ve perikardı perfore ederek kalpte sonlanır."

"Bir şeyin tüm bunları delmesi için ne kadar uzun bir bıçak gerekir?" "En az beş inç."

Otopsi testeresini takıyor ve cesedi tekrar sırt üstü çeviriyoruz. Boynun altına bir kafalık yerleştiriyorum ve saç çizgisini takip ederek kafa derisini kulaktan kulağa kesiyorum, böylece dikişler daha sonra görünmeyecek. Kafa derisini geriye doğru yansıtip yüzü bir çorap gibi aşağı çekerken kafatasının yumurta gibi beyaz, üzgün bir şey gibi, yüz hatları ağılıyormuş gibi çöküyor.

15

Ofisimin kapısını açıp yüksek pencerelerin ardında masmavi bir gökyüzü ile karşılaşana kadar güneşin doğduğunu ve kutup cephesinin güneye doğru ilerlediğini fark etmiyorum.

Yedi kat aşağıya bakıyorum, aşağıdaki beyaz buzlu karık yolda yavaşça ilerleyen birkaç araba var ve diğer yönde, sarı bıçağını yengeç pençesi gibi kaldırmış bir kar küreme kamyonu ilerliyor, doğru noktayı arıyor, sonra buradan duyamadığım bir çınlamayla bıçağı indiriyor ve buz nedeniyle tamamen temizlenmeyecek olan kaldırım kazıyor.

Nehir kıyısı bembeyaz, Charles eski mavi şişe camı renginde ve akıntıyla buruşmuş, uzakta ise şehrin silueti

Boston sabahın ilk ışıklarını yakalıyor, John Hancock Kulesi diğer tüm yüksek binaların çok üzerinde yükseliyor, eski bir tapınağın kalıntıları arasında ayakta kalmış yalnız bir sütun gibi küstah ve sağlam. Banyoma girip lavabonun yanındaki tezgâhta duran kahve makinesine ve içinde fındık bulunan K-Cups kutularına bakarken aklıma kahve geliyor ve bu geçici bir dürtü.

Uyarıcılardan yardım almanın ötesindeyim, boş ve çiğ olan bağırsaklarım dışında kafeini hissedeceğimden emin değilim. Aralıklı olarak mide bulantısına yakalanıyorum, sonra acıkıyorum, sonra hiçbir şey olmuyor, sadece uykusuzluğun sersemliği ve gerçek olmaktan çok hatırlanmış gibi görünen bir baş ağrısının ısrarcı ipucu. Gözlerim yanıyor ve düşünceler kalın bir şekilde hareket ediyor ama aynı inatçı sorulara ve yapılması gereken görevlere çarpan ağır bir sörf gibi kuvvetle itiyor. Seçme şansım olsa kimseyi beklemem. Bekleyemem. Başka seçenek yok. Gerekirse sınırları aşarım, neden aşmayayım ki? Koyduğum sınırlar başkaları tarafından sağa sola çiğnendi. Nasıl yapılacağını bildiğim şeyleri kendim yapacağım. Yalnızım, eskisinden daha yalnızım çünkü değiştim. Dover beni değiştirdi. Ne gerekiyorsa yapacağım ve bu insanların istediği şey olmayabilir.

Saat yedi buçuk ve ben bunca zamandır aşağıdaydım çünkü Anne ve ben Norton's Woods'taki adamla işimiz bittikten sonra başka davalarla ilgileniyorduk, adını öğrenmeye yaklaşamadık ya da biliniyorsa bile bana bildirilmedi. Onun hakkında beni ilgilendirmemesi gereken mahrem ayrıntıları biliyorum ama en önemli gerçekleri değil: kim olduğunu, ne olduğunu ve ne olmayı umduğunu, hayallerini, neleri sevip nelerden nefret ettiğini. Masama oturup Anne'in aşağıda benim için aldığı notları kontrol ediyorum ve kendiminkilerden birkaç tane ekliyorum, ölmeden kısa bir süre önce haşhaş tohumu ve kaşar peyniri içeren bir şey yediğini ve sol hemitorakstaki toplam kan ve pıhtı miktarının bin üç yüz mililitre olduğunu ve kalbin kapakçıklar seviyesinde hala bağlı olan beş düzensiz parçaya ayrıldığını daha sonra hatırlayacağımdan emin .

Bunu savcılığa vurgulamak isteyeceğim, aklıma geliyor, çünkü mahkemeyi düşünüyorum. Benim için her şey orada bitiyor, en azından hayatımın sivil tarafında. Savcının, jüriye adamın peynir ve haşhaş tohumlu simit yediğini ve kurtarılmış yaşlı köpeğini yürüyüşe çıkardığını, kalbinin paramparça olduğunu ve birkaç dakika içinde neredeyse üç ünite kan ya da vücudundaki tüm kanın üçte birinden fazlasının kanamasına neden olduğunu söylerken kullanamayacağım tahrik edici bir dil kullandığını hayal ediyorum. Otopsi, adamın ölüm nedenini ortaya koymadı, ancak geçici olarak, en azından ölüm nedeni

Çok basit ve düşünmeye, meditasyon yapmaya ve planlar yapmaya devam ederken dalgınlıkla yazıyorum.

Sol sırta atipik bıçak darbesi.

Az önce gördüklerimden sonra basmakalıp görünen ve bir yerde rastlasaydım beni duraksatacak bir patolojik teşhis. Geri kalanını, organların büyük bir patlamayla parçalanmasını ve ölümün acımasız ve hesaplanmış bir cinayet olduğunu bilseydim, bunu şifreli, neredeyse dilli ve nazlı, kötü bir şaka gibi bulurdum. Uzun siyah paltonun eteklerinin hızla savrulduğunu ve paltoyu giyen kişinin bıçağı kurbanın beline saplamasından birkaç saniye önce neler olmuş olabileceğini hayal ediyorum.

Bir an için fiziksel tepkiyi, şoku ve acıyı hissetti ve "Hey..." diye bağırdı. !" diye bağırdı ve göğsünü tutarak kayrak patikada yüzüstü yığıldı.

Siyah paltolu kişinin hızla eğilip adamın siyah eldivenlerini çıkardığını ve hızlı adımlarla uzaklaştığını hayal ediyorum, belki de bıçağı bir kolun içine ya da katlanmış bir gazetenin içine soktuğunu ya da bilmiyorum. Ama hayal gibi, uzun siyah paltolu kişinin katil olduğuna ve ölü adamın kulaklıkları tarafından gizlice kaydedildiğine inanıyorum ve bu da casusluğu kimin yaptığını tekrar merak etmeme neden oluyor. Katil, takip edilebilmek için kurbanın kulaklıklarına mikro kayıt cihazları mı yerleştirdi? Ve uzun siyah paltolu bir figürün gölgeli ormanda hızla yürüdüğünü, sırtından bıçaklanırken kulaklığındaki müzikten başka bir şey duyamayan kurbanın arkasından geldiğini ve geri dönemeyecek kadar hızlı düştüğünü hayal ediyorum. Acaba bunu ona kimin yaptığını bilmeden mi öldü? Peki ya sonrasında? Lucy'nin önerdiği şey mi? Uzun siyah paltolu kişi video dosyalarını izledi ve bir yerlerde bir web kamerası sitesinden silmenin gerekli olmadığına, aslında onları bırakmanın akıllıca olduğuna mı karar verdi?

Her şeyin bir nedeni vardır, kendime her zaman doğru olan ama sorunun ortasındaiken asla öyle hissetmediğim şeyi söylüyorum. Cevaplar var ve ben onları bulacağım ve ölümcül yaralanmanın nasıl gerçekleştiğinin fiziğini çözmek zor görünse de, katilin geride bıraktığı izler olduğundan eminim. Kurutma kağıdında ayak izlerini yakaladım. Bunu yapanı bulmak için onları takip edeceğim. *Bu yanına kalmayacak,* diye düşünüyorum, sanki uzun siyah paltolu kişiyle konuşuyormuşum gibi. *Umarım her kimsen benimle bir ilgin yoktur, titiz ve zeki olmayı öğrettiğim biri değildir.* Jack Fielding'in kaçtığına ya da gözaltında olduğuna karar verdim. Ölmüş olabileceği bile aklıma geliyor. Ama çok yorgunum.

Uykusuzum. Düşüncelerim olması gerektiği kadar disiplinli değil. Ölmüş olamaz. Neden ölmüş olsun ki? Aşağıda ölüleri gördüm ve o aralarında değildi.

Sabahki diğer hastalarım yeterince basitti ve onlarla ilgilenirken benden çok az şey istediler: Bir motorlu araç kazası, içki kokusunu alabiliyordum ve mesanesi doluydu, sanki bardan çıkıp kar fırtınasında direksiyona geçtiği ana kadar içmiş ve onu bir ağaca çarpmış gibi; köhne bir motelde vurulma ve yaşadığı gibi ölen aramızdan birinin daha iğne izleri ve hapishane dövmeleeri; Yaşlı bir dulun boynuna eski bir kırmızı saten kurdeleyle bağlanmış plastik bir kuru temizleme torbası tarafından boğulma; belki de daha iyi zamanlardaki bir tatilden kalma, midesi erimiş beyaz tabletlerle dolu ve yatağın yanında uykusuzluk ve anksiyete için reçete edilmiş boş bir benzodiazepin şişesi.

Ofis ve cep telefonlarımda mesaj yok, şu anda ve bu koşullar altında benim için önemli olan hiçbir e-posta yok. Lucy'nin laboratuvarını kontrol ettiğimde orada değildi ve güvenliği kontrol ettiğimde Ron'un bile gittiğini, yerine hiç tanımadığım, Ichabod Crane gibi çenesi düşük ve sürahi kulaklı bir güvenlik görevlisinin geldiğini öğrendim, Phil adında biri Lucy'nin arabasının otoparkta olmadığını ve güvenlik görevlilerinin benden izin almadan kimsenin binaya, ne alt kattan ne de lobiden girmesine izin vermemeleri gerektiğini söyledi. Mümkün değil, Phil'e söyledim. Çalışanlar çoktan gelmiş olmalı ya da her an gelebilirler ve ben kapı bekçisi olamam. Yukarı çıkmadan önce ona, burada olmaya hakkı olan herkesi içeri almasını söyledim. Dr. Fielding hariç, onu da eklediğimde gerekli olmadığını anladım. Phil adındaki güvenlik görevlisi Fielding'in öylece ortaya çıkamayacağını ya da çıkmayacağını ya da belki de çıkamayacağını açıkça farkındaydı ve ayrıca FBI park alanına hakim. Masamın üzerindeki video ekranında ciplerini parlak ve soğuk bir gün gibi net görebiliyorum.

Sandalyemi arkamdaki cilalı siyah granit tezgâha, mikroskop cephaneliğime ve onlara eşlik eden şeylere doğru çeviriyorum. Bir çift muayene eldiveni giyerek, yukarı çıkmadan hemen önce beyaz kağıt bantla mühürlediğim beyaz zarflardan birini açıyorum ve MR'da metalik yabancı cisimlerin yoğun bir şekilde toplandığını gördüğüm sol böbrek bölgesinden gelen bol miktarda kurumuş kan lekesiyle lekelenmiş bir kurutma kağıdı çıkarıyorum. Yıllardır güvendiğim bir Leica olan malzeme mikroskobumun lambasını açarak kağıdı dikkatlice sahneye taşıyorum. Göz tüplerini gözümü yormayacak bir görüş açısına eğiyorum.

Boyun ve omuzlar ve ayarların benden çok daha uzun boylu, sağ elini kullanan, kremalı kahve içen ve naneli sakız çiğneyen için değiştirildiğini hemen fark ettim. Oküler odak ve interoküler mesafe de değiştirilmiş.

Sol elle çalıştırmaya geçerek ve yüksekliği bana daha uygun olacak şekilde ayarlayarak, 50X büyütme ile başlıyorum, bir elimle odak düğmesini manipüle ederken diğer elimle sahnedeki kurutma kağıdını hareket ettiriyorum, aradığımı bulana kadar kanlı lekeyi hizalıyorum, O kadar küçük parçacıklardan oluşan bir takımyıldızı içinde parlak beyazımsı gümüş yongalar ve pullar ki, büyütmeyi 100X'e çıkardığımda özelliklerini seçemiyorum, sadece en büyük parçacıkların üzerindeki pürüzlü kenarlar, çizikler ve çizgiler, bir makine veya alet tarafından öğütülmüş yanmamış metal yongalar ve talaşlar gibi görünüyor. Gördüğüm hiçbir şey bana atış hatırlatmıyor, barutla ilişkilendirdiğim pullara, disklere veya toplara ya da bir merminin veya ceketinin düzensiz parçalarına veya partiküllerine uzaktan bile benzemiyor.

Daha da ilginç olanı, kana ve onun bariz unsurlarına karışan diğer kalıntılar, bozuk para gibi yığılmış kırmızı hücrelerle karışmış günlük tozu oluşturan renkli detritus konfetisi ve zamanda donmuş gibi yakalanan amipleri andıran granüllü lökositlerdir, Robert Hooke *Micrographia*'yı yayınladığında ve kedileri ve yatakları istila eden şeylerin delici ağız parçalarını ve pençelerini ortaya çıkardığında on yedinci yüzyıl Londra'sının neden paniğe kapıldığını hatırlatan bir bit ve pire ile yüzmek ve eğlenmek. Süngerlere ve meyvelere benzeyen mantarları ve sporları, böcek bacaklarının dikenli parçalarını ve fındıkların narin kabuklarına veya gözenekli ahşaptan oyulmuş küresel kutulara benzeyen böcek yumurtalarını tanıyorum. Kağıdı sahnede hareket ettirdikçe, tatarcıklar ve akarlar gibi uzun zaman önce ölmüş canavarların daha tüylü uzantılarını ve başı kesilmiş bir karıncanın geniş bileşik gözlerini, sivrisinek olabilecek bir şeyin tüylü antenini, belki bir at, köpek ya da sığana ait hayvan kıllarının üst üste binen pullarını ve pas olabilecek kırmızımsı-turuncu benekleri buluyorum.

Telefona uzanıp Benton'ı aradım. Cevap verdiğinde, arka planda sesler duyuyorum ve kötü bir bağlantıya maruz kalıyorum.

"Torna gibi bir şey üzerinde bilenmiş veya şekillendirilmiş bir bıçak, muhtemelen bir atölyede veya bodrumda paslı bir bıçak, muhtemelen küf, böcek, çürüyen sebzeler ve muhtemelen nemli halının olduğu eski bir kök mahzeni," diyorum hemen.

bilgisayarımda bir internet araması başlatarak, *bıçak* ve *Patlayan gazlar*.

"Ne bilenmiş?" Benton soruyor ve sonra başka birine bir şey söylüyor, *anahtarlara ihtiyacım var ya da saklamam gerekiyor* gibi bir şey.

"Taşınıyorum, iyi bir yerde değilim," diye bana geri dönüyor.

"Onu bıçaklamak için kullanılan silah. Bir torna, bir öğütücü, muhtemelen eski ya da bakımsız, metal talaşları ve gördüğüm çok ince parçacıklara dayanarak pas izleri var. Sanırım bıçak bilenmiş, belki de inceltmek ve her iki kenardaki ucu keskinleştirmek, ucu bir mızrağa dönüştürmek için, bu yüzden bileme ve parlatma için ne kullanılmış olabilir, bir törpü, bir ege."

"Eski ve paslı elektrikli aletlerden bahsediyorsunuz. Çok pas var mı?"

"Bir tür metal işleme aletleri, elektrikli aletler olması gerekmiyor; ben Bu kadar ayrıntılı olabilecek bir konumda değilim. Metal işleme konusunda uzman değilim ve ne kadar pas olduğunu bilmiyorum. Sadece pul gibi görünen bir şey buldum." *Patlayan bağırsaklar. Bujilerinizi nasıl temizlersiniz? Metal işçiliği ve elde dövülmüş bıçaklarla ilişkili yaygın gazlar*, bilgisayar ekranımdakileri sessizce okuduktan sonra Benton'a şöyle diyorum: "Kanıt inceleme uzmanı gibi davrandığımdan değil ama mikroskopik olarak daha önce görmediğim bir şey değil, sadece bir cesede üflendiğini hiç görmedim. Ama sonra gerçekten hiç bakmadım. Böyle bir şeyi aramak için hiç nedenim olmadı, biri bıçaklandığında içten kurutma kağıdı kullanmaya alışkın değilim. Sanırım vurulmuş, bıçaklanmış, kazığa oturtulmuş ya da Tanrı bilir ne olmuş insanların içine enjekte edilmiş her türlü görünmez lif, döküntü, partikül olabilir."

Arama bölümüne *enjeksiyon bıçağı* yazıyorum çünkü kendimi dinlerken aklıma uzaktan kumandalı dartlar, CO₂ ile çalışan ve uzun menzilli bir hareketsizleştirme veya sakinleştirme füzesi olan silahlar geliyor. küçük bir patlayıcı ve bir hipodermik iğne. Neden bunu yapamadın? Aynı şey bir bıçak için de geçerliydi, yeter ki bir güç kaynağı olsun ve bıçağın ucuna yakın bir çıkış deliği olan dar bir kanal açılsın.

Benton, "Şimdi arabaya doğru yürüyorum," diyor. "Trafik çok kötü değilse kırk beş dakika ila bir saat içinde orada olurum. Yollar fena değil. Bir yirmi sekiz çok kötü değil."

"Bu zor değildi." Hayal kırıklığına uğradım. Bu kadar ölümcül hasar potansiyeli olan bir şeyi bulmak bu kadar kolay olmamalı.

"Zor olmayan ne?" Benton, ucuna yakın bir gaz çıkış deliği ve neopren bir sapı olan çelik bir savaş bıçağının görüntüsüne hayretle bakarken şöyle diyor

köpük kaplı plastik bir kutuda.

"Bir CO₂ kartuşu tutamağa vidalanır....." Yüksek sesle gözden geçiriyorum. "Thrust the

Beş inçlik paslanmaz çelik bıçak, başparmağınızı kullanarak koruma göbeğinin bir parçası gibi görünen serbest bırakma düğmesine bastığınızda hedefe saplanır."

"Kay? Şu anda yanında kim var?"

"İnç kare başına sekiz yüz pound basınçla bir basketbol topu büyüklüğünde ya da kırk inç küpten fazla dondurucu bir gaz topu enjekte eder" diye ediyorum, kaç kişinin evinde, arabasında, kamp malzemesinde böyle bir silah olduğunu ya da yanlarına bağlayarak dolaştığını merak ederken ayrıntılı bir web sitesindeki resimlere bakıyorum. Zekice olduğunu kabul etmeliyim, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en korkutucu şeylerden biri. "Büyük bir memeliyi tek bir bıçak darbesiyle düşürebilir "

"Kay, tek mısın?"

"Yara dokusunu anında dondurur, böylece kanamayı geciktirir ve diğer yırtıcıları çeker, böylece örneğin kendinizi büyük beyaz bir köpekbalığına karşı savunmak zorunda kalırsanız, siz yoldan çekilene kadar suda kanamaya başlamaz ve diğer köpekbalıklarını çekmez." Göz gezdirip özetliyorum ve midemin hissediyorum. "Buna WASP deniyor. Dört yüz dolardan daha az bir fiyata alışveriş sepetinize ekleyebilirsiniz."

Benton telefonda, "Bunu seni gördüğümde konuşalım," diyor. "Hiç duymadım." Sıkıştırılmış gaz enjeksiyonu hakkında daha çok şey okudum.

On sekiz yaşından büyük olduğum sürece hemen sipariş verebilirim. "Özel Harekat, SWAT, açık denizde kalan pilotlar, dalgıçlar için ilan edildi. Görünüşe göre büyük deniz yırtıcılarını öldürmek için geliştirilmiş - dediğim gibi, köpekbalıkları, memeliler, belki balinalar ve dalgıç kıyafeti giyenler."

"Kay?"

"Ya da örneğin, siz dağlarda dostça bir yürüyüş yaparken kendi işinize bakarken boz ayılar." Ses tonumdaki alaycılığı ve hissettiğim öfkeyi saklamak için hiç çaba sarf etmiyorum. "Ve tabii ki askerler, ama askeri kayıplarda gördüğüm hiçbir şey-"

"Cep telefonuyla konuşuyorum," diye sözümü kesiyor Benton. "Bundan başka kimseye bahsetmemeni tercih ederim. Ofisinde kimse yok mu, yoksa zaten var mı?"

"Henüz yapmadım."

"Tek mısın?" diye tekrar soruyor.

Neden olmayayım ki? Ama ben "Evet" diyorum.

"Ve belki de geçmişinizden silebilir, önbelleğinizi boşaltabilirsiniz, eğer birileri son aramalarınızı görmeye karar verirse diye."

"Lucy'nin bunu yapmasını engelleyemem." "Lucy'nin yapması umurumda değil."

"O burada değil. Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Biliyorum," diyor.

"Tamam o zaman." Bana onun ya da herhangi birinin nerede olduğunu söylemeyecek gibi görünüyor. "Kanıtları toplayacağım, elimden geldiğince çok şeyle ilgileneceğim ve buraya geldiğinde seninle aşağıda arka tarafta buluşacağım." Telefonu kapattım ve az önce olanları muhakeme etmeye çalıştım. Mantıksal olarak çözerken onun tarafından incitilmiş hissetmemeye çalışıyorum.

Benton'ın sesi şaşırmış ya da özellikle endişelenmiş gibi gelmiyordu. Keşfettiğim şeyden değil ama benim keşfetmemden ve başka birine söylemiş olabileceğim ihtimalinden dolayı endişelenmiş görünüyor ve bu muhtemelen Dover'dan eve döndüğümünden beri hissettiğim şeyle aynı anlama geliyordu. Belki de bir şeyleri keşfeden ben değilimdir. Belki de en son öğrenen benim ve kimse bir şey öğrenmemi istemiyor. Benton'ın istediğini yapıp ön belleği boşaltırken ve geçmişi temizlerken, internette ne aradığımı kimsenin görmesini sorunlu hale getirirken, benzeri görülmemiş bir durum olmasa da ne kadar beklenmedik bir çıkmaz içinde olduğumu düşünüyorum. Bunu yaparken gerçekten kimin merak ediyorum: kocam mı, yoksa FBI mı? Kim benimle konuşuyor ve sanki ben daha iyisini bilmiyormuşum gibi bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu?

Saat neredeyse dokuz ve personelimin çoğu zaten burada, karı evde kalmak ya da Vermont'ta kayak yapmak gibi başka bir yere gitmek için bahane olarak kullanmayanlar. Güvenlik monitöründen arabaların otoparka girişini izledim ve bazı insanların arka kapıdan geldiğini gördüm ama çok daha fazlası zemin kattaki medeni girişten, müthiş oymaları ve bayrakları olan taş lobiden geçerek, alt kattaki ölülerin kasvetli alanından kaçınarak geldi. Bilim adamlarının vücut sıvılarını, eşyalarını ve diğer kanıtları test ettikleri hastalarla nadiren tanışmaları gerekiyor ve sonra yöneticim Bryce'ın bitişikteki ofisine açılan koridordaki kapının kilidini açma sesini duyuyorum.

Kurutma kağıdını temiz bir zarfın içine koyup kapatıyorum ve bir yandan karanlık bir alana gömülmemeye çalışırken, bir yandan da az önce bir web sitesinde baktığım şey ve bunun insanlar ve onların diğer canlılara zarar vermek için yaratıcı yollar yaratma kapasiteleri hakkında ima ettiği şeyler hakkında karanlık düşünceler düşünerek güvende tuttuğum diğer eşyaları toplamak için bir çekmecenin kilidini açıyorum. Hayatta kalmak adına, bu aklımdan geçiyor, ancak o zaman nadiren gerçekten hayatta kalmakla ilgilidir; bunun yerine, başka bir şeyin olmadığından emin olmak ve insanların hissettikleri güçle ilgilidir.

ezebilir, sakat bırakabilir, öldürebilir. Norton's Woods'taki adama ne olduğu konusunda hiçbir şüphem yok; birisi arkasından yaklaşıp onu bir enjeksiyon bıçağıyla bıçakladı ve hayati organlarına bir top sıkıştırılmış gaz püskürttü ve eğer bu CO₂ ise, bunu test etmek mümkün değil.

bize söyleyecektir. Karbondioksit her yerde bulunur, kelimenin tam anlamıyla soluduğumuz hava kadar mevcuttur ve tomografide gördüklerimi, göğsüne üflenen karanlık hava ceplerini ve bunun nasıl bir his olduğunu ve bana her zaman sorulan aynı soruyu nasıl cevaplayacağımı hayal ediyorum.

Acı çekti mi?

Doğru cevap, kişi dışında kimsenin böyle bir şeyi bilemeyeceği olurdu ama ben hayır, acı çekmedi derdim. Hissettiğini söyleyebilirim. Başına gelen felaketi hissetti. Hayatının son anlarında acı çekecek kadar bilinci yerinde değildi ama beline inen bir yumrukla birlikte organları parçalanırken göğsünde muazzam bir basınç hissetmiş olmalı, hepsi bir anda oldu. Muhtemelen ölmek üzere olduğuna dair paniğe kapılmış bir düşüncenin parıltısı dışında hissettiği son şey bu olurdu ve sonra bunu düşünmeyi bırakırım çünkü daha fazla takıntı yapmak ve hayal etmek, felç edici ve verimsiz olan faydasız ve kendine düşkün teorilere dönüşür. Eğer üzgünsem ona yardım edemem.

Hissettiklerimi hissedersen kimse için değersiz olurum, tıpkı babama baktığım ve dışarı çıkmaya çalışan çaresiz bir yaratık gibi içimde tırmanan duyguları bastırma konusunda uzmanlaştığım zaman olduğu gibi.

"Öğrendiklerinden endişeleniyorum, küçük Katie'm," demişti babam bana, ben on iki yaşındayken ve o, havanın her zaman çok sıcak olduğu, hastalık koktuğu ve son aylarının çoğunda kapalı tuttuğum çıtalı perdelerden sızan ışığın solgunlaştığı arka yatak odasında bir iskeletken. "Asla öğrenmemen gereken şeyleri öğrendin, özellikle de senin yaşındayken, küçük Katie'm," dedi bana, o hala içindeyken yatağı hazırlarken, bası yaralarına yakalanmaması için onu dini olarak yıkamay, kirli çarşaflarını vücudunu hareket ettirerek değiştirmeyi öğrendim, ateşinin sıcaklığı dışında içi boşalmış ve ölü gibi görünen bir vücut.

Babamı nazıkçe yan tarafına doğru sallardım, onu bir taraftan, sonra diğer taraftan tutardım, bana yaslardım çünkü sonunda ayağa kalkamadı, oturamadı bile. Doktorunun kronik miyeloid lösemisinin patlama evresi olarak adlandırdığı dönemde onu hareket ettirmeme yardım edemeyecek kadar güçsüzdü ve zaman zaman aklıma giriyor ve şu anda onun ağırlığını üzerimde hissediyorum

koruyucu giysiler içinde, koruyucu gözlüklerle bakarak, sert çelik masamda çalışıyorum.

Kanıt zincirini sağlam tutabilmek için çeşitli maddeleri teslim ettiğim her bilim insanı tarafından imzalanması gereken laboratuvar analiz taleplerini dolduruyorum. Sonra masamdan kalkıyorum.

Kapıyı bir kez tıklatıp Bryce'ın ofisine açılan kapıyı açıyorum.

Ortak girişimiz, bir aralık açık tutmayı öğrendiğim özel banyomun kapısının tam karşısında. Her iki gri metal kapı da kapalı olduğunda, kahve ya da bulaşıkla ilgilenirken ya da kendimi tuvalete ve lavaboya evrak vermek üzereyken bulduğumda, kafamı karıştırıp Bryce'ın yanına gitme eğilimindeyim. Masasında oturuyor, sandalyesini arkaya yatırmış ve arkaya sarkan paltosunu çıkarmış ama koyu kahverengi bir boya kalemiyle çizilmiş gibi gülünç derecede ağır görünen büyük tasarım güneş gözlüklerini hâlâ takıyor. Bir çift L.L.Bean kar botu ile boğuşuyor ve bu botlar, bugün lacivert kaşmir bir elbise olan tipik kasıtlı takımına uymuyor.

blazer ceket, dar siyah kot pantolon, siyah balıkçı yaka ve ejderha şeklinde büyük bir gümüş tokası olan işlenmiş deri kemer.

"Telefonda olacağım ve rahatsız edilmemeliyim," diyorum ona, sanki son altı aydır her gün buradaymışım gibi, sanki hiç gitmemişim gibi. "O zaman gitmem gerek."

"Biri bana burada neler olduğunu söyleyecek mi? Ve evine hoş geldin patron." Bana bakıyor, gözleri büyük, koyu renk gözlüklerle maskelenmiş. "Otoparktaki plakasız arabaların sürpriz bir parti olduğunu sanmıyorum, çünkü bir parti vermediğimi biliyorum. Ama her kimlerse, benim yüzümden burada değiller ve içlerinden birinden bana bir açıklama yapma nezaketini göstermesini ve yerime park edebilmem için lütfen kışını kaldırmasını istediğimde, *asabi* davrandı diyebilir miyiz?"

"Dün sabahki dava," diye söze başladım.

"Oh, bu yüzden mi? Hiç şaşırmadım." Az önce söylediğim şey sanki iyi bir habermiş gibi yüzü aydınlanıyor. "önemli olacağını biliyordum, bir şekilde biliyordum. Ama gerçekten burada ölmedi, lütfen bana bunun doğru olmadığını, bu kadar çirkin bir şey bulamadığınızı söyleyin yoksa sanırım şu anda başka bir iş aramaya başlayacağım ve Ethan'a baktığımız o bungalovu almak üzere olmadığınızı söyleyeceğim. Eminim şimdiye kadar ne olduğunu anlamışsındır, seni tanıyorum. Muhtemelen beş dakika içinde çözmüşsündür."

Diğer botunu çıkarıp ikisini de yana kaydırıyor ve saçlarını dikleştirdiğini ve onu son gördüğümde sahip olduğu bıyık ve sakalı kestiğini fark ediyorum. Kompakt yapılı Bryce zayıf ama güçlü, sarışın bir koro çocuğu güzelliğine sahip, bir klişeyi kullanmak gerekirse, çünkü bu doğru. Sakallarıyla kendisi gibi görünmüyor, ki muhtemelen amaç da bu, başka biri gibi görünmek, James Brolin gibi heybetli ve erkeksi bir karaktere dönüşmek ya da kahramanları Wolf Blitzer gibi ciddiye alınmak. Üst düzey yöneticim ve güvenilir sağ kolumun, sanki büyük ekran televizyonlarından birinde onları izlemek ya da TiVo ile kaydetmek onları kapı komşuları kadar gerçek kılıyormuş gibi kolayca bahsettiği bir dizi ünlü hayali arkadaşı var.

Ceza adaleti ve kamu yönetimi diplomalarına sahip olan benim için yaptığı işte ciddi anlamda iyi olan Bryce Clark, bir bakışta sanki *E!* setinden çıkmış gibi yersiz görünüyor ve benim için çalıştığı birkaç yıl boyunca bunu kendi avantajıma kullandım. Dışarıdan gelenler ve hatta burada çalışanlar

her zaman benim iyileşmekte olan Mormon takıntılı konuşan giysi atı personel şefimin hafife alınmaması gerektiğini fark etmiyor. Hiçbir şey değilse bile, röntgencidir ve kendi deyimiyle "beni doldurmaya" bayılır. Bir saksağan gibi bilgi toplayıp yuvasına taşımaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur. Eğer sizden nefret ediyorsa tehlikelidir. Bunu anlamanız pek olası değil. Şakacılığı ve kasıtlı etkisi, daha tehlikeli benliğinin arkasına saklandığı bir sığınaktır ve bu yönüyle bana eski sekreterim Rose'u hatırlatır. Ona aptal yaşlı bir kadın gibi davranma hatasına düşenler bir gün kendilerini bir uzuvlarını kaybetmiş olarak buldular.

"FBI mı? İç Güvenlik mi? Daha önce gördüğüm kimse yok." Bryce sandalyesinde eğilmiş, naylon spor çantasının fermuarını açıyor, çoraplı ayakları yere basıyor.

"Muhtemelen FBI-" Ama bitirmeme izin vermeyecek.

"O kadar kaba olan kişi tam da olması gerektiği gibiydi, gri takım elbisesi ve deve tüyü paltosuyla tam bir devetüyü gibiydi. Sanırım FBI şişmanlayanları kovuyor. Amerika'da işe almada iyi şanslar. Son derece yakışıklı, hakkını vereyim. Onu orada gördün mü? Adını ve hangi saha ofisinde çalıştığını biliyor muyuz? Boston'dan tanıdığım biri değil. Belki de yenidir."

"Kim?" Düşüncelerim bir duvara çarpıyor.

"Tanrım, çok yorgunsun. O büyük, kötü siyah Ford Expedition'daki ajan, *Glee*'deki futbolcunun tüküren *görüntüsü-oh*, muhtemelen onu da izlemiyorsunuzdur, sadece TV'deki en iyi şov ve Jane Lynch'i sevmediğinizi hayal edemiyorum, kim olduğunu bilmiyorsanız, muhtemelen *The L Word*'ü yakalamadığınız için, ama belki *Best in Show* veya *Talladega Nights*? Tanrım, ne komik. Siyah Ford'daki Büro çocuğu tıpkı Finn'e benziyor-"

"Bryce . . ."

"Her neyse, Norton's Woods'tan gelen cesedin kesesinin içinde ne kadar kan aktığını gördüm, korkunçtu ve kendi kendime '*Buraya* kadarmış' dedim. *Buranın sonu geldi*. Bu arada, Marino oflayıp pufluyor ve evi havaya uçurmak üzereydi, buzdolabında canlı teslim edilen ve ölmekte olan biri hakkında sadece Marino'nun yapabileceği gibi bir kriz geçiriyordu. Ethan'a paralarımızı saklamamız gerekebileceğini çünkü işsiz kalabileceğimi söyledim. Peki ya şu anki iş piyasası? Yüzde on işsizlik ya da onun gibi bir kabus ve *Doktor G*'nin beni işe alacağından ciddi olarak şüpheliyim çünkü gezegendeki her morg çalışanı onun şovunda olmak istiyor, ama sizden telefonu açmanızı ve beni ona tavsiye etmenizi rica ediyorum, lütfen, eğer burası batarsa

Tuvalet. Neden bir reality şov yapamıyoruz? Yani, gerçekten. Birkaç yıl önce CNN'de kendi programınız vardı; neden burada bir şeyler yapamıyoruz?"

"Seninle konuşmam gereken bir konu var-" Ama böyle davrandığında bunun bir anlamı yok.

"Burada olmana sevindim ama bu kadar berbat bir şey için eve gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bütün gece gazetecilere ne söyleyeceğimi düşünerek uyuyamadım. Binanın arkasında o gördüğümde medya sandım, televizyon kamyonları bekliyordum-"

"Bryce, sakinleşmen ve belki de güneş gözlüklerini gerekiyor." "Ama bildiğim kadarıyla haberlerde hiçbir şey yok ve bir muhabir bile aramadı. ya da buraya bir mesaj ya da başka bir şey bıraktı-"

"Birkaç şeyin üzerinden geçmem gerekiyor ve gerçekten çeneni kapatman gerekiyor, lütfen," diye sözünü kesiyorum.

"Biliyorum." Ayağını siyah, yüksek topuklu bir spor ayakkabıya geçirirken güneş gözlüklerini çıkarıyor. "Sadece biraz fazla sinirliyim, Dr. Scarpetta. Ve aşırı sinirlendiğimde nasıl olduğumu bilirsiniz."

"Jack'ten haber aldın mı?"

"İhtiyacın olduğunda Gerçeğin Ağzı nerede?" Spor ayakkabılarını bağlarken. "Benden rol yapmamı isteme ve saygılı bir şekilde artık ona doğrudan cevap vermediğimi bildirmeni rica ediyorum. Artık evdesin, Tanrı'ya şükür."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü tek yaptığı sanki Wendy's'in arabaya servis bölümünde çalışıyormuşum gibi bana emir vermek. Saçları dökülürken bağırıp çağırıyor ve sonra birini, belki de beni tekmeleyecek mi ya da onuncu derece siyah kuşağıyla ya da her nesi varsa onunla beni boğacak mı diye merak ediyorum, kusura bakmayın. Daha da kötüleşti ve seni Dover'da rahatsız etmememiz gerekiyordu. Herkese seni rahat bırakmalarını söyledim. Herkes herkese seni rahat bırakmalarını yoksa bana hesap vereceklerini söyledi. Bütün gece ayakta olduğunu fark ettim. Berbat görünüyorsun." Mavi gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, Dover'da giydiğim haki kargo pantolonu ve AFME armalı siyah polo tişörtü giymiş halimi inceliyor.

"Doğruca buraya geldim ve değiştirecek bir şeyim yok." Sonunda ağzımdan bir kelime çıkabildi. "Neden L.L.Beans'lerini basketbol kampından kalma eski bir çift Converse ile değiştirme zahmetine girdin anlamıyorum."

"Bundan daha iyi bir gözünüz olduğunu biliyorum ve basketbol kampına hiç gitmediğimi bildiğinizi biliyorum, çünkü her zaman müzik kampına gittim.

Yaz için. Hugo Boss, Endless-dot-com'da yarı fiyatına, artı ücretsiz kargo," ekliyor sandalyesinden kalkarak. "Kahve yapıyorum, sen de istersin. Ve hayır, Jack'ten haber almadım ve bana bir sorun olduğunu söylemenize gerek yok ve bunun park yerimizdeki kişilik bozukluğu olduğu belli olan ajanlarla bir ilgisi olabilir. Neden arkadaşça davranmak için çaba göstermiyorlar anlamıyorum. Eğer büyük bir silahım olsaydı ve insanları tutuklayabilseydim, herkese karşı Küçük Gün Işığım olurdu, gülümserdim ve çok iyi davranırdım. Neden olmasın?" Bryce geçip ofisime giriyor ve banyoda kayboluyor. "İstersen evine uğrayıp birkaç şey alabilirim. Söylemen yeterli. İş kıyafeti mi yoksa gündelik bir şey mi?"

"Eğer burada sıkışıp kalırsam..." Onu kabul edebileceğimi söylemeye başladım.

"Sizin için gerçekten bir tür dolap ayarlamamız gerekiyor, karargâhta biraz haute couture. Ohhhh, gardırop mu?" diye sesleniyor kahve yaparken. "Şimdi kendi şovumuz olsaydı, gardırobumuz, saçımız, makyajımız olurdu ve sen kendini asla aynı kirli kıyafetler ve ölüm kokusu içinde bulmazdın, öyle olduğunu söylemiyorum . . . Her neyse. En iyisi eve gidip doğruca yatman olurdu." Sıcak su bir K-bardaktan gürültüyle fışkırırken. "Ya da dışarı çıkıp sana yiyecek bir şeyler getirebilirim. Yorgun ve uykusuz olduğumda ..." Banyomdan elinde iki kahveyle çıktı ve "Şişman. Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır. Dunkin' Donuts, sosisli ve yumurtalı kruvasanları, ne dersin? İki taneye ihtiyacın olabilir. Aslında biraz zayıf görünüyorsun. Ordudaki hayat sana hiç yakışmıyor, sevgili patron."

"Erica Donahue adında bir kadının burayı aradığından haberiniz var mı?" Elimde içmem gerektiğinden emin olmadığım bir kahve ile masama dönerken ona soruyorum.

Bir çekmeceyi açarak, bir yerlerde gerçekten bir şişe saklanıyor olabileceği umuduyla Advil'i arıyorum.

"Yaptı. Birkaç kez." Bryce bizi birleştiren açık kapının çerçevesine yaslanarak sıcak kahvesini dikkatle yudumluyor.

Başka bir şey , "Ne zaman aradı?" diye sordum.

"Oğluyla ilgili haberler çıktıktan sonra başladı. Sanırım bir hafta önceydi, Mark Bishop'u öldürdüğünü itiraf ettiği zaman."

"Onunla konuştun mu?"

"Son zamanlarda yaptığım tek şey, seni ararken onu tekrar Jack'yonlendirmek oldu."

"Yine' mi?"

"Rolünü ondan almalısın. Ayrıntılarını bilmiyorum," diyor Bryce ve bana karşı dikkatli olmak onun yapacağı bir şey değil. Birden temkinli davranmaya başladı.

"Ama onunla konuştu."

"Bu, bir bakayım." Kubbeye bakma alışkanlığı var, sanki her şeyin cevabı orada. Bu aynı zamanda onun en sevdiği oyalama taktiğidir.

"Geçen Perşembe."

"Ve onunla konuştun. Aramasını Jack'e aktarmadan önce."

"Çoğunlukla dinledim."

"Tavrı nasıldı ve ne söyledi?"

"Çok kibar, duyduklarımı göre üst sınıf zeki bir kadın gibi konuşuyordu. Donahue ailesi ve Johnny Hinckley Junior hakkında bir sürü şey var.

Neredeyse o kadar kötü şöhretli.*Ve o gördüğünde güvenilir çivi tabancasını kılıfına soktu.* Ama muhtemelen Morbidia Trivia, neyse-medya, Cryptnotes ya da her neyse gibi bu goresitelerdeki tüm bu saçmalıkları okumuyorum ve işimin bir parçası olarak onları takip etmek zorundayım, sansasyonel günah seven sanal alemde neler söylendiği hakkında bilgi sahibi olmamın bir parçası."

Yine rahat. Sadece Fielding hakkında onu sorguladığımda rahatsız oluyor.

"Annem önceki hayatında neredeyse ünlü bir konser piyanistiydi, bir senfoni orkestrasında çalışıyordu. Sanırım San Francisco'da," diye devam ediyor Bryce. "Twitter'da Yundi Li'den ders aldığına dair bir şeyler gördüm ama Li'nin ders verdiğinden şüpheliyim ve o sadece yirmi sekiz yaşında, bu yüzden buna bir an bile inanmıyorum. Tabii ki kargaşa içinde, düşünebiliyor musunuz? Oğlunun bir savant olduğunu, lastik izlerini bilmek gibi tuhaf yetenekleri olduğunu söylüyorlar.

Salem'den gelen dedektif Saint Hilaire, ki henüz onu tanımıyorsunuz, bu konudan bahsediyordu. Görünüşe göre Johnny Donahue toprak bir otoparkta bir lastik izine bakıp 'Bu bir Bridgestone Battle Wing ön motosiklet lastiği' diyebiliyor. Aklıma geldi çünkü Ethan'ın BMW'sinde bunlardan var, keşke bu kadar sevmeseydi, çünkü benim için hepsi donör motosiklet. Johnny'nin kafasından matematik problemleri çözebildiği söyleniyor ve bir muz seksen dokuz sent ise bir demet altı ne kadardır? Daha Einsteinvari, dokuz kere yüz üçün yedinin karekökü kaç eder falan gibi. Ama muhtemelen tüm bunları biliyorsunuzdur. Eminim davayı takip ediyorsunuzdur."

"Benimle tam olarak ne konuşmak istiyordu? Sana söyledi mi?" Bryce'ı tanırım. Erica Donahue gibi birini

Sözleri ya da sabrı tükenene kadar konuşmasına izin verdi. Çok fazla meraklı, zihni dedikodu değirmeni gibi.

"Belli ki o ve eğer biri kafasında bir şey kurmadan gerçekleri gerçekten araştırsaydı, tüm tutarsızlıkları görürdü. Çelişkileri," diye yanıtlıyor Bryce, kahvesine üflerken bana bakmıyor.

"Tam olarak hangi çatışmalar?"

"Cinayet günü sabah dokuz sularında, Cambridge'de sizin hemen köşenizde çok meşhur olan o kafeye gitmeden önce onunla konuştuğunu söylüyor?"

Bryce devam ediyor. "The Biscuit? Tüm reklamlar yüzünden kapıda kuyruklar vardı. Cinayet gibisi yok. Her neyse, anneme göre o gün kendini iyi hissetmiyormuş. Korkunç alerjileri falan varmış ve haplarının ya da iğnelerinin ya da her neyse artık işe yaramadığından şikayet ediyormuş ve çok fazla doz alıyormuş ve kullandığı kelime serseri hissetmekmiş. Yani sanırım birinin gözleri kaşınıyor ve burnu akıyorsa, kimseyi öldürmeyecektir. Ona jürinin hapsirik savunmasına pek itibar etmeyeceğini söylemek istemedim-"

"Bir telefon görüşmesi yapmam ve sonra da viziteye çıkmam gerekiyor," diye kestim. "Kanıtları kontrol edip Evelyn'in burada olup olmadığını öğrenebilir misin, eğer buradaysa lütfen ona acil birkaç şeyim olduğunu söyle. Elimdekilerin onunla başlaması gerekiyor, sonra parmak izleri, sonra DNA, sonra toksikoloji sonra da özellikle bir madde buraya Lucy'nin laboratuvarına geri gelecek. Bir süre önce orada kimse yoktu. Peki ya Shane, onu bekliyor muyuz, çünkü bir belge hakkında görüşüne ihtiyacım olacak?"

"Sanki And Dağları'nda kar fırtınasında mahsur kalmış ve yamyamlığa başvuracak bir rugby takımı değiliz, Tanrı aşkına."

"Bütün gece fırtına vardı."

"Çok uzun zamandır güneydesin. Ne kadar var? Sekiz inç mi? Biraz ama buralar için bir şey değil," diyor Bryce.

"Aslında Evelyn'e hemen yukarı gelmesini ve Jack'in ofisine girmesine izin vermesini söyleyebilir misiniz?" Çöp tenekesinin içine katlanmış laboratuvar önlüğünü hatırlayınca beklemeyeceğime karar veriyorum.

Bryce'a cepte ne olduğunu ve hemen SEM'de kontrol edilmesini istediğimi ve ayrıca tahribatsız bir kimyasal analiz istediğimi açıklıyorum.

Bryce'a "Çantayı açarken ve hiçbir şeye dokunurken çok ama çok dikkatli ol" diyorum. "Evelyn'e söyle, plastik filmin üzerinde parmak izleri var.

Anlamı

DNA da olacak."

Yöneticim ortak kapalı kapımızın diğer tarafında sessizce menzil dışında dururken, ne yapacağımı düşünme fırsatı bulana kadar Erica Donahue'yi aramayı ertelemeye karar veriyorum. Her şeyi düşünmem gerekiyor.

Mektubunu tekrar okuyup niyetimden emin olmak istiyorum ve Dover'dan ayrıldığımdan beri neler olduğunu düşünüp hatırlarken, yeni bir günün parlak mavi gökyüzüne bakarken, uğraştığım son anneden dolayı hâlâ akşamdan kalma olduğumu biliyorum. Port Morgu'ndaki kapalı kapımın önünde biri dolanırken Julia Gabriel'in telefonda konuştuklarını hatırladıkça zehirlenmiş gibi hissediyorum. Bana taktığı isimler ve beni suçladığı şeyler acı ve aşağılıktı, ama Fielding'in ofisinde yaptığım şeyi bulana kadar sözlerine güç verecek şekilde beni etkilemesine gerçekten izin vermedim. O zamandan beri düşüncelerimin ve ruh halimin arkasında ayın güneş görmeyen kısmı gibi soğuk ve karanlık bir gölge var. Hakkımda ne söylendiğini, neye karar verildiğini ya da hiç ölmemiş ve şimdi kıpırdanan soğukkanlı bir şey gibi neyin diriltildiğini bilmiyorum.

Bunca yıldır gizlice korktuğum ve aynı zamanda unuttuğum hangi kayıtlar bulundu ve nelerin üzerinden geçildi?

Gerçi gerçek hep oradaydı, bir dolabın içinde gözden ırak, hiç aramadığım ama hatırlatıldığında da yok olmadığını bildiğim bir şey gibi, çünkü hiçbir zaman atılmadı ya da gerçek sahibine iade edilmedi, ki bu asla ben olmamalıydım. Ama o çirkin şey sanki benimmiş gibi teslim edildi. Ve asılı bırakıldı. Güney Afrika'da yapılanlar ait olduğu yerde değil de dolabımda saklı kaldığı sürece bana bir şey olmazdı, bu iki ölümde çalıştıktan sonra Walter Reed'e döndüğümde aldığım mesaj buydu ve AFIP'ye, hava kuvvetlerine verdiğim hizmet için teşekkür edildi erken ayrılmakta özgürdüm. Borcun tamamı ödenmişti. Virginia'da benim için uygun bir pozisyon vardı, sadakatimi hatırladığım ve kirli çamaşırlarımı yanımda götürdüğüm sürece başarılı olacaktım.

Yine mi oldu? Briggs bana yine aynı şeyi yaptı ve yakında beni gönderecek mi? Bu sefer nereye? Erken emeklilik aklımdan geçiyor. Her şey daha fazla çirkinlikle ortaya çıkıyor ve bunun atlatılabilir bir şey olmadığına karar veriyorum, çünkü başka ne düşüneceğimi bilmiyorum. Briggs birine anlatmış, biri de Julia Gabriel'e anlatmış, o da beni nefret, önyargı, duygusuzluk ve sahtekârlıkla suçlamış.

Şu anda verebileceğim tüm kararlara zehirli bir miazma nüfuz ediyor, bu ve yorgunluk. *Son derece dikkatli ol. Aklınızı kullanın. Kendini duygularına teslim etme ve bu kadar kolay aklımdan geçiyor.* Lucy'nin güvenlik kayıtları hakkında söyledikleri ve telefonumu elime alıp Bryce'ı arıyorum.

"Evet patron," diyor sanki günlerdir sohbet etmemişiz gibi neşeyle.

"Her yerdeki kapalı devre kameralardan alınan güvenlik kayıtlarımız," diyorum. "Kaptan Avallone Dover'dan buraya ne zaman geldi? Anladığım kadarıyla Jack ona bir tur attırmış."

"Tanrım, bu uzun zaman önceydi. Sanırım Kasım"

"Şükran Günü haftasında Maine'deki evine gittiğini hatırlıyorum," diyorum ona. "O hafta Dover'da olmadığını biliyorum çünkü benim kalmam gerekiyordu. Eleman eksikimiz vardı."

"Bu doğru gibi görünüyor. Sanırım o Cuma buradaydı."

"Büyük turda onlarla birlikte miydiniz?"

"Davet . Davet edilmedim. Ve Jack onunla senin ofisinde çok zaman geçirdi, haberin olsun. Kapısı kapalıydı. Öğle yemeğini senin masanda yediler."

"Senden yapmanı istediğim şey şu," diyorum ona. "Lucy'ye ulaş, mesaj at ya da ne yapman gerekiyorsa yap ve ona Jack ve Sophia'nın olduğu tüm güvenlik kayıtlarının incelenmesini istediğimi söyle, buna ofisimdekiler de dahil."

"Ofisinde mi?"

"Ne zamandır kullanıyor?" "Peki "

"Bryce? Ne zamandır?"

"Hemen hemen her zaman. İnsanları etkilemek istediğinde kendine yardım ediyor. Demek istediğim, onu vaka çalışmaları için çok sık kullanmıyor, çoğunlukla törensel olduğunda kullanıyor."

"Lucy'ye ofisimin kayıtlarını istediğimi söyle. Ne demek istediğimi çok iyi anlayacaktır. Jack ve kaptanın ne hakkında konuştuklarını görmek istiyorum."

"Ne kadar lezzetli. Hemen ilgileneceğim."

"Önemli bir telefon görüşmesi yapmak üzereyim, lütfen beni rahatsız etmeyin," diyorum. Telefonu kapatırken Benton'ın birazdan burada olacağını fark ediyorum.

Ama acele etmenin cazibesine direniyorum. , düşüncelerin ve algıların kendilerini sıralamasına izin vermek, netlik için çabalamak akıllıca. *Yorgunsun. Dikkatli olun ve bu kadar yorgunken akıllıca davranın.* Bunu doğru yapmanın tek bir yolu vardır ve diğer tüm yollar yanlıştır. Doğru yolu bilemezsiniz.

ve eğer kafanız karışıksa bunu fark edemezsiniz. Kahveme uzanıyorum ama o konuda da fikrimi değiştiriyorum. Bu noktada bir faydası olmayacak, sadece beni daha da gerginleştirecek ve midemi daha da bozacak. Masamın arkasındaki granit tezgahın üzerindeki kutudan bir çift muayene eldiveni daha çıkarıp, belgeyi mühürlediğim plastik poşetten çıkarıyorum.

Benton'ın SUV'sinde kar fırtınasının içinden geçerken açtığım zarfın içinden katlanmış iki ağır kâğıdı kaydırarak çıkarıyorum, şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyor ama sadece on iki saat olmuş. Sabahın ışığında ve bunca olaydan sonra, Bryce'ın zeki ve mantıklı olarak tanımladığı bu klasik piyanistin ince işlemeli kırtasiye malzemesinde koli bandı kullanmış olması eskisinden daha sıra dışı görünüyor. Neden arkasındaki bu çirkin geniş kurşun grisi şerit yerine şeffaf olan normal bir bant kullanmadı? Neden özel bir notu zarfa koyarken benim yaptığımı yapmıyor ve kapağın üzerine sadece adınızı ya da baş harflerinizi yazmıyorsunuz? Erica Donahue ne olmasından korkuyordu? Şoförünün, adını hiç duymadığı Scarpetta adında birine yazdıklarını okumak isteyebileceğinden mi?

Pamuk eldivenli elimle sayfaları düzleştirerek açıyorum ve cinayeti itiraf eden üniversiteli bir gencin annesinin daktilosunun tuşlarına neler aktardığını sezmeye çalışıyorum; sanki bana savunmasını yazarken hissettikleri ve inandıkları, beni onun zihnine sokacak, emebileceğim bir kimyasalmış gibi. Fielding'in laboratuvar önlüğünün cebinde bulduğum plastik film nedeniyle böyle bir benzetme yaptığım aklıma geldi. O sinir bozucu uyuşturucu deneyiminden saatler sonra, bunun gerçekten ne kadar kötü olduğunu ve Benton'ın yanında kendim olamadığımı ve bunun onun için ne kadar rahatsız edici olduğunu görebiliyorum. Belki de bu yüzden bu kadar ketum davranıyor ve sanki herkes gibi ben daha iyisini bilmiyormuşum gibi, yakınlarda olanlara bilgi vermem konusunda bana öğüt veriyor. Belki de muhakeme yeteneğime ya da özdenetimime güvenmiyor ve savaşın dehşetinin beni değiştirdiğinden korkuyor.

Belki de Dover'dan eve gelen kadının tanıdığı kadın olduğundan o kadar da emin değildir.

Ben senin eskiden tanıdığın kişi değilim. Beni hiç tanıdığın emin değilim düşüncesi fısıltı gibi geliyor kulağıma ve tek aralıklı düzgün satırları okurken iki sayfada tek bir hata bile olmaması dikkatimi çekiyor. Hiçbir silinti ya da düzeltme bandı izi görmüyorum, hiçbir yazım hatası ya da kötü dilbilgisi yok. Kullandığım son daktiloyu düşündüğümde

Richmond'da bulunduğum ilk birkaç yıl boyunca kullandığım pembe IBM Selectric'in kırılan şeritleri ya da yazı tiplerini değiştirmek istediğimde golf topuna benzeyen parçayı değiştirmek zorunda kalmam ve kağıt üzerinde lekeler bırakan kirli bir merdane ile uğraşmam gibi kronik sıkıntılarımı hatırlıyorum, kendi aceleci parmaklarımın yanlış tuşlara basmasından bahsetmiyorum bile ve yazım ve dilbilgim iyi olsa da kesinlikle yanılmaz değilim.

Sekreterim Rose, o lanet makinede yazdığım son çalışmamla içeri girdiğinde şöyle derdi: *"Peki bu Strunk and White'in kaçınıcı sayfasında, ya da belki de MLA stil kılavuzundadır ve ben onu bulamıyorumdur? Tekrar yazacağım ama her seferinde kendin mi yazıyorsun?"* O da bana *"Neden zahmet ediyorsun?"* diyen o karakteristik hareketiyle elini çırpardı ve sonra bu düşünceleri bıraktırdım çünkü onu düşündüğümde üzüldüm. Rose'u öldüğünden beri her gün özlüyorum ve eğer şu anda burada olsaydı, bir şekilde her şey farklı olurdu. Hiçbir şey olmasa bile her şey farklı hissederdim. Benim için o benim netliğimdi. Onun için ben onun hayatıydım. Rose gibi biri bu dünyadan gitmemeliydi ve ben hala buna inanamıyorum ve şimdi onun yerine yan odada oturan siyah yüksek topuklu spor ayakkabılı sarışın genç adamı düşünmek için iyi bir zaman değil. Odaklanmam gerek. Erica Donahue'ya odaklanmalıyım. Bu kadınla ne yapacağım? Bir şeyler yapacağım ama Kurnaz.

Bana yazdığı mektubu birden fazla kez, kusursuz olması için gereken sayıda daktilo etmiş olmalı ve şoförünün Bentley ile geldiğinde koli bandıyla kapatılmış zarfın alıcısının bir kadın olduğunu bilmiyor gibi görüldüğünü, hatta gümüş saçlı bir adamın ben olduğumu düşündüğünü hatırlıyorum. Kendime Johnny Donahue'nun annesinin de onu değerlendiren adli psikoloğun, aynı gümüş saçlı adamın, kocam olduğunun farkında olmadığını ve mektubunda yazılanların aksine McLean'de "cezai ehliyeti olmayanlar" için bir birim bulunmadığını ve hiç kimsenin Johnny'nin cezai ehliyetinin olmadığına karar vermediğini hatırlatıyorum ki bu bir teşhis değil, yasal bir terimdir. Benton'a göre başka yanlışları da var.

Oğluna zarar verebilecek ayrıntıları karıştırmış ve muhtemelen en güçlü mazeretine zarar vermiştir. Johnny'nin iddia ettiği gibi Cambridge'deki The Biscuit'ten saat iki yerine öğleden sonra birde ayrıldığını iddia ederek, o öğleden sonra dört civarında Mark Bishop'u öldürmek için ulaşım aracı bulup Salem'e zamanında ulaşmış olabileceğine çok daha fazla inandırıcı hale getirmiştir. Bir de oğlunun korku romanları okuduğunu ve bundan keyif aldığını söylemesi var.

Korku filmleri ve şiddet içeren eğlenceler ve son olarak Jack Fielding, çivi tabancası ve satanist bir tarikat hakkında söylediklerinin hiçbiri doğru veya kanıtlanmış değil.

Bu tehlikeli ayrıntıları nereden öğrenmiş, gerçekten nereden? Sanırım Fielding onunla telefonda kafasına bu tür fikirler sokmuş olabilir, eğer şu anda bu söylentileri yayanın kendisi olduğu, yalan söylediği doğruysa, ki Benton da böyle düşünüyor gibi görünüyor. Fielding'in yaptıkları ya da yapmadıkları, doğruları ya da yanlışları ya da olan biten her şeyin nedeni ne olursa olsun, sorularım dönüp dolaşıp Johnny Donahue'nin annesine geliyor. Kendimi her şeyi ona geri götürmeye zorluyorum, çünkü göremediğim şey mantıklı bir motivasyon. Bu mektubu bana getirmesi hiç de iyi olmadı. Garip geliyor. Yanlış geliyor.

Yazım hataları ve cümle kurgusu konusunda bu kadar titiz biri için, müziğine göstermesi gereken özenden bahsetmiyorum bile, oğlunun yakın geçmişteki en iğrenç şiddet eylemlerinden birini itiraf etmesiyle ilgili gerçekleri gerektiği kadar önemsemiyor gibi görünüyor. Böyle bir davada her ayrıntı önemlidir ve pahalı avukatları olan zeki, sofistike bir kadın bunu nasıl bilmez? Oğlu hayatının geri kalanını Bridgewater gibi bir adli psikiyatri tesisinde ya da daha kötüsü, Asperger'li bir çocuk katilinin, en zor matematik problemlerini kafasında çözebilen ancak günlük sosyal ipuçları söz konusu olduğunda engelli olan sözde bir savantın çok uzun süre hayatta kalamayacağı bir hapisanede geçirme riskiyle karşı karşıyayken, neden benim gibi birine, tamamen yabancı birine, özellikle de yazılı olarak herhangi bir şeyi ifşa etme riskini alsın?

Tüm bu gerçekler ve ilgili noktalar hakkında kendimi tazelerken aynı zamanda sanki benim için önemliymiş gibi hissettiğimi ve davrandığımı fark ediyorum. Ve olmamalılar da. Objektif olmam gerekiyor. *Taraf tutmuyorsun ve umursamak senin işin değil*, diyorum kendime. *Johnny Donahue ya da annesini şu ya da bu şekilde umursamıyorsun ve sen bir dedektif ya da FBI değilsin*, diye düşünüyorum sertçe. *Johnny'nin savunma avukatı ya da terapisti değilsin ve bu işe karışmanı gerektirecek bir şey yok*, diyorum kendi kendime sertçe, çünkü ikna olmuş hissetmiyorum. İnanılmaz derecede güçlü hale gelen dürtülerle mücadele ediyorum ve onları nasıl kapatacağımdan ya da kapatıp kapatamayacağımdan emin değilim. İstemediğimi biliyorum.

Sadece Dover'da değil, AFME'nin ya da temelde federal adli tabibin yetki alanına giren savaşla ilgili olmayan konularda da alıştığım şeylerin bazıları benim gerçek hayatımla çok uyumlu.

ve işleri yapmanın eski sıradan yoluna geri dönmek istemiyorum. Ben askerim ve değilim. Sivilim ve değilim. Washington'a girip çıktım ve bir hava kuvvetleri üssünde yaşadım ve rutin olarak hava kazaları ve eğitim tatbikatları sırasındaki kazalar ve askeri tesislerdeki ölümler ya da özel kuvvetler, Gizli Servis, bir federal yargıç, hatta son aylarda bir astronotun dahil olduğu ölümlerle ilgili kurtarma görevlerine gönderildim ve hakkında konuşamayacağım çok sayıda hassas durumla uğraştım. Hissettiğim şey denklemin bir parçası *değil*. Ben herhangi bir şey değilim ve sınırlamalara teslim olmaya, bir şey benim departmanım olmadığı için elim kolum bağlı oturmaya hiç meyilli hissetmiyorum.

Tıbbi istihbaratla ilgilenen bir subay olarak, benden yaşam ve ölümün alışlagelmiş klinik tespitlerin çok ötesine geçen bazı yönlerini araştırmam bekleniyor. Cesetlerden çıkardığım materyaller, yaralanma türleri ve yara balistikleri, zırhların güçleri ve arızaları ve enfeksiyonlar, hastalıklar, parazitlerden veya kum pirelerinden kaynaklanan lezyonlar ve aşırı sıcak, dehidrasyon ve can sıkıntısı, depresyon ve uyuşturucuların hepsi ulusal savunma ve güvenlik meseleleridir. Topladığım veriler sadece ailelerin iyiliği için değil ve genellikle ceza mahkemesine gönderilmiyor ancak savaş stratejileri ve bizi yurt içinde neyin güvende tutacağı üzerinde etkisi olabilir. Benden sorular sormam bekleniyor. İpuçlarını takip etmem bekleniyor. Genel cerrah ve Savunma Bakanlığı'na bilgi aktarmam, son derece çalışkan ve proaktif olmam bekleniyor.

Artık evindesin. Bir albay ya da komutan gibi görünmek istemezsiniz, hele ki bir prima donna gibi. Bir davanın geçersiz sayılmasını ya da mahkemeden atılmasını istemezsiniz. Sorun yaratmak istemezsiniz. Zaten yeterince yok mu? Neden daha fazlasını teşvik ediyorsun? Briggs seni burada istemiyor. Dikkat et de onun pozisyonunu haklı çıkarma. Kendi personelin burada istemiyor ya da burada olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Burada olmamanızı kolaylaştırmayın. Erica Donahue ile temasa geçmekteki tek meşru amacınız, kendi iyiliği ve kendi güvenliği için bir daha sizinle ya da ofisinizle temasa geçmemesini rica etmektir.

Tam olarak bu kelimeleri kullanmaya karar verdim ve mektubunun sonunda yazan ev telefon numarasını ararken neredeyse motivasyonuma inanacaktım.

17

Cevap veren kişi ne dediğimi anlamıyor gibi görünüyor ve kendimi iki kez tekrarlamak zorunda kalıyorum, Dr. Kay Scarpetta olduğumu ve Erica Donahue'dan aldığım bir mektuba cevap verdiğimi açıklıyorum ve kendisi müsait mi lütfen?

"Affedersiniz," diyor iyi modüle edilmiş bir ses. "Kimsiniz?" Bir kadın sesi olduğundan oldukça eminim, ancak alçak, neredeyse tenor aralığında ve genç bir erkeğe ait olabilir. Arka planda bir piyano çalıyor, eşliksiz bir solo.

"Bayan Donahue ile mi görüşüyorsunuz?" Şimdiden kendimi rahatsız hissetmeye başladım. "Kimsiniz ve neden arıyorsunuz?" Ses sertleşiyor ve keskin bir şekilde telaffuz eder.

Bir Chopin etüdünü tanıdığım için söylediklerimi tekrarlıyorum ve Carnegie Hall'daki bir konseri hatırlıyorum. Mikhail Pletnev, çalması çok zor olan bir bestenin teknik ustalığında göz kamaştırıcıydı. Her şeyin tam olması gerektiği gibi olmasını isteyen, detaylı ve titiz birinin müziği. Dikkatsiz olmayan ve hata yapmayan birinin müziği. Koli bandı yapıştırarak ince işlemeli bir zarfı bozmayacak birinin. Düşüncesiz olmayan ama çok çalışmış biri.

"Bunun gerçekte kim olduğunu bilmiyorum," diyor Bayan Donahue'nun sesi olduğuna inandığım ses, taş gibi, güvensizlik ve acı dolu. "Ve bu numarayı nereden bulduğunuzu bilmiyorum, çünkü bu numara liste dışı ve yayınlanmamış. Eğer bu bir şaka aramasıysa, bu kesinlikle çok çirkin ve her kimsen kendinden utanmalısın-"

Chopin, Beethoven, Schumann dinlediğini, hayatından endişe duyduğunu, muhtemelen onu doğurduğundan beri acı çekmesine neden olan bir oğul için acı çektiğini düşünürken, "Sizi temin ederim ki bu bir telefon görüşmesi değil," diye araya giriyorum. "Ben Cambridge Adli Tıp Merkezi'nin müdürüyüm, Massachusetts'in baş adli tabibiyim," diye açıklıyorum otoriter ama sakın bir şekilde, kontrolünü kaybetmek üzere olan ailelere kullandığım ses tonuyla, sanki o Julia Gabriel'miş ve bana bağırarak üzereymiş gibi. "Şehir dışındaydım ve dün gece havaalanına vardığımda şoförünüz elinde mektubunuzla oradaydı, mektubunuzu dikkatle okudum."

"Bu kesinlikle imkânsız. Benim şoförüm yok ve size mektup da yazmadım. Ofisinizden kimseye yazmadım ve neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Kimsiniz siz? Gerçekten kim ve ne istiyorsunuz?"

"Mektup önümde, Bayan Donahue."

Masamın üstünde duran mektuba bakıyorum ve tekrar açıyorum, ona Fielding'i, onu neden aradığını ve ona ne söylediğini sormam için beni rahatsız ederken dikkatli ve bilinçli davranıyorum. Benden nefret etmesini, duygusuz olduğumu ya da dürüstlükten başka bir şey yaptığımı düşünmesini istemiyorum. Fielding'in beni ona karşı, Julia Gabriel'e yaptığından şüphelendiğim gibi kötülemiş olması mümkün. Sormak üzereydim ama kendimi durdurdum. Ne söylendi ve Erica Donahue neye inandırıldı? Ama şimdi değil. Kendime "*Kendini kontrol et*" diyorum.

Bayan Donahue öfkeyle sorar: "Benden geldiği söylenen şeyde ne yazıyor?"

"Filigranlı kremsi bir bez kâğıt." Kâğıdın üst yaprağını masa lambama doğru tutuyorum ve ampulün doğrudan kâğıdın üst kısmına ışık vermesi için gölgeyi ayarlıyorum.

Kağıt, filigranı açıkça gösteriyor, yumuşak kabuklu bir yengecin iç işleyişinin inci gibi derisinden görünmesi gibi. "Üç taçlı açık bir kitap," diyorum ve şok oluyorum.

Sesimi duymasına izin vermiyorum. Işığa tuttuğum kâğıtta gördüklerimi bir hologram gibi ona anlatırken aklımdan geçenleri hissetmemesini sağlıyorum: iki tacın arasında açık bir kitap, altında üçüncü bir taç ve onun üzerinde de üç beşparmakotu çiçeği. Marino'nun bahsetmeyi ihmal ettiği bu çiçekler, Oxford'un arması değil, San Francisco Şehir Üniversitesi'nin online arması değil. Baktığım şey Benton'ın bu sabah hepimiz x-ray odasındaiken internette bulunduğu şey değil, ölü adamın kıyafetlerine baktıktan sonra yukarı çıkmadan önce kanıt dolabından çıkardığım altın mühür yüzüğünde gördüğüm şey.

Küçük manila zarfı açıyorum ve yüzüğü eldivenli elimin avucunda sallıyorum. Altın, lamba ışığını yakalıyor ve beyaz pamuğun üzerinde parlıyor. Yüzüğe bakmak için farklı yönlere çevirdiğimde, kötü bir şekilde çizildiğini ve bandın alt kısmının ince aşındığını fark ediyorum. Yüzük bana eski, antika gibi görünüyor.

"Bu benim armama ve gazeteme benziyor. Öyle olduğunu kabul ediyorum," Mrs.

Donahue telefonda konuşuyor ve ben de ona zarfın ve antetli kağıdın üzerindeki Beacon Hill adresini okuyorum ve o da bunun kendisine ait olduğunu doğruluyor. "Benim kişisel kırtasiye malzemem mi? Bu nasıl mümkün olabilir?" Sesi sinirli geliyordu, insanların korktuklarında olduğu gibi.

"Armanız hakkında bana ne söyleyebilirsiniz? Bana açıklayabilir misin?" diye sordum.

Şimdi bir el merceği altında tuttuğum sarı altın mühür yüzüğüne kazınmış aynı armaya bakıyorum. Üç taç ve açık kitap büyüteçte büyük görünüyor ve oyma neredeyse yer yer kaybolmuş, beş yapraklı çiçekler, özellikle de beşparmakotları, yüzüğün yaşı nedeniyle bir zamanlar derinlemesine kazınmış olanın sadece bir hayaleti, biri ya da belki de Norton's Woods'tan öldürüldüğünde sol elinin küçük parmağına takan adam da dahil olmak üzere birkaç kişi tarafından aşınmaya ve yıpranmaya maruz kalmış. Yüzüğü taktığına ve cesediyle birlikte geldiğine şüphe yok. Polis, hastane ya da cenaze evinden kaynaklanan bir karışıklık yok. Marino adamın kişisel eşyalarını aldığı anda yüzük oradaydı.

dün sabah onları kilitledi ve anahtarı bana teslim edene kadar sakladı.

"Benim soyadım Fraser," diye açıklıyor Bayan Donahue. "Bu benim aile armam, büyük büyükbabam Jackson Fraser'a ait olan ve görünüşe göre tasarımı değiştirerek tabanda Azure, bir Or bordürü ve üçüncü bir Gules tacı gibi unsurlar ekleyen özel bir arma, ki müzik odamda çerçevelenmiş olan gibi armanın tentürlerini gösteren bir kopyasına bakmadığınız sürece bunu göremezsiniz. Birinin benim kağıdına bir mektup yazdığını ve bir şoförün bunu size elden teslim ettiğini mi söylüyorsunuz? Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum ve bunun ne anlama geldiğini ya da birinin neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. Ne tür bir arabaydı? Kesinlikle bir şoförümüz yok. Benim eski bir Mercedes'im var, eşim de Saab kullanıyor ve şu anda ülkede değil, zaten hiç şoförümüz olmadı. Sadece seyahat ettiğimizde şoför kullanıyoruz."

"Ailenizin armasının başka bir şeyin üzerinde olup olmadığını merak ediyorum.

İşlemeli, oymalı, müzik odanızdaki duvarda çerçeveli olmasının yanı sıra, görünebileceği herhangi bir yer. Biliniyorsa ya da yayınlanmışsa, birinin eline geçmiş olabilir." Nasıl ifade edersem edeyim, onu sorgulamak için tuhaf bir şey gibi geliyor.

"Nihai olarak ne yapmak için onu ele geçirin? Hangi amaç için?"

"Örneğin kırtasiye malzemeleriniz. Bunu ve nihai hedefin ne olabileceğini düşünelim."

"Elinizdeki şey oyulmuş mu yoksa basılmış mı?" diye sorar. "Elinizdekine bakarak gravürlü ve baskılı arasındaki farkı söyleyebilir misiniz?"

Kim olduğunu bilmediğini düşünüyorum. O yüzüğü takarken ölen adamın ailesinden biri, bir akrabası olup olmadığını bilmiyorsunuz ve Benton'ın Johnny Donahue'nun Langley'de çalışan bir ağabeyi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ya dün Cambridge'deyse, Harvard yakınlarında bir dairede kalıyorsa, belki de içinde eski bir packbot olan bir arkadaşının dairesinde, taşı olan bir arkadaşında, belki de robotik laboratuvarında çalışan bir arkadaşında kalıyorsa? Ya ağabeyi ya da Bayan Donahue için önemli olan başka bir erkek yurtdışında, İngiltere'de bulunmuş ve beklenmedik bir şekilde buraya geri dönmüş ve ölmüşse ve Donahue ailesi bunu bilmiyorsa? Johnny'nin ağabeyi neye benziyor?

Ona sorma.

Bayan Donahue'nun sorusunu "Kırtasiye malzemeleri oymalı," diye yanıtlıyorum.

Ya ailesi bir şekilde Liam Saltz'la ya da kızının Pazar günkü düğününe katılmış olabilecek biriyle bağlantılıysa? Donahue'ların Brown adında bir parlamento üyesiyle bağlantısı olabilir mi?

Ondan uzak dur.

Bayan Donahue, "şapkadan oymalı kırtasiye malzemesi çıkarıp bir dakikada yaptıramazsınız," diyor.

şimdi zarfa, arkasındaki kesmediğim, saklamayı düşündüğüm koli bandına bakıyorum.

"zellikle de bakır plakalarınız yoksa," diye ekliyor.

Adli tıpta, halıdan, döşemeden, lifleri, boya parçalarını, cam parçalarını, silah kalıntılarını, mineralleri, hatta DNA ve parmak izlerini, insan bedenleri de dahil olmak üzere her türlü yüzeyden kaldırmak için her zaman yapışkan bant kullanırız. Bunu herkes bilebilir. Sadece televizyon izleyin. Google'a "olay yeri inceleme teknikleri ve ekipmanları" yazın.

"Ya biri bakır levhalarımı ele geçirirse? Ama kim? Kimin olabilir ki?" diye itiraz ediyor. "Onlar olmadan haftalar sürer. Ve eğer baskı provaları yaparsanız, ki tabii ki yapıyorum, birkaç hafta daha eklersiniz. Bu hiç mantıklı değil."

İşlenmesi haftalar süren zarif zarfının arkasına koli bandı yapıştırmazdı. Chopin etütlerini dinleyen bu hassas, gururlu kadın değil. Başka biri yapsaydı, o zaman nedenini anlayabilirdim.

Özellikle de beni tanıyan ya da düşünce tarzımı bilen biriye. "Ve evet, arma birçok şeyin üzerinde yer alıyor. Ailemde uzun zamandır var. Yüzyıllar" diye ekliyor, çünkü konuşmak istiyor. İçinde çok şey var ve onları dışarı çıkarmak istiyor.

İzin ver.

"İskoç, ama muhtemelen ismine bakarak bunu tahmin etmişsinizdir," diyor. "Bahsettiğim gibi müzik odasındaki duvarda çerçeveli ve ailemin bazı gümüş eşyalarının üzerine kazınmış. Yıllar önce kovulan ama Boston polisini tatmin edecek şekilde kanıtlayamadığımız için hiçbir şeyle sulanmayan bir hizmeti tarafından çalınan bazı gmşlerimiz vardı. Sanırım ailemin gümüşleri buralarda bir rehinci dükkanına düşmüş olabilir. Ama bunun benim kırtasiye malzemelerimle ne ilgisi olabilir anlamıyorum. Sanki birisinin, gümüşün aynısı olan oymalı kırtasiye malzemesi yapmış olabileceğini ima ediyorsunuz.

Beni taklit etmek amacıyla. Ya da biri . Kimlik hırsızlığını mı ima ediyorsunuz?"

Ne söylemeliyim? Ne kadar ileri gidebilirim?

"Peki ya çalınmış olabilecek başka bir şey, ailenizin arması olan başka bir şey?" Ona doğrudan yüzük hakkında soru sormak istemiyorum.

"Neden sordunuz? Başka bir şey mi var?"

Sorularına cevap vermek yerine, "Elimde sizden geldiği söylenen bir mektup var," diye yineliyorum. "Bir daktiloda yazılmış."

"Hâlâ daktilo kullanıyorum," diye doğruluyor ve şaşkın görünüyor. "Ama genellikle mektupları elle yazıyorum."

"Neyle olduğunu sorabilir miyim?"

"Tabii ki bir kalem. Bir dolmakalem."

"Ve daktilonuzdaki yazı stili, hangisi ne tür? Ama yazı karakterini bilmiyor olabilirsiniz. Herkes bilmez."

"Uzun zamandır sahip olduğum bir Olivetti portatif. Yazı el yazısı gibi."

"Oldukça eski olması gereken manuel bir mektup." Mektuba, mürekkepli bir şeride vuran metal yazı çubuklarıyla yapılmış sıkıntılı el yazısı yazı karakterine bakarken.

"Annemindi."

"Bayan Donahue, daktilonuzun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

", kütüphanede ben kullanmadığım zamanlarda saklandığı dolaba doğru yürüyeceğim."

Evin başka bir bölümüne geçtiğini duyuyorum ve sanki taşınabilir bir telefonu sert bir yüzeye koyuyor gibi geliyor. Sonra dizi kapı kapanıyor, belki de dolap kapakları ve bir an sonra tekrar yanıma geliyor ve neredeyse nefesi kesilmiş bir şekilde, "Şey, gitti. Burada değil."

"En son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum. Haftalar önce. Muhtemelen Noel civarı. Bilmiyorum." "Ve başka bir yerde olamazdı. Belki siz taşıdınız ya da birisi Ödünç mü aldın?"

"Hayır. Bu korkunç. Biri onu aldı ve muhtemelen kırtasiye malzemelerimi de aldı. Sanki benmişim gibi sana yazan da aynı kişi. Ve ben yazmadım. Kesinlikle yapmadım."

Aklına gelen ilk kişi kendi oğlu Johnny'dir. Ama o McLean'de. daktilosunu, kalemini, kırtasiye malzemelerini ödünç almış ve sonra da bana bir mektup ulaştırmak için bir adam ve bir Bentley kiralamış olamaz.

Dün gece Lucy'nin helikopteriyle uçarken bunu bilebileceğini ve bunu annesine de sormayacağım. Ona ne kadar çok sorarsam, o kadar çok bilgi veririm.

"Mektupta ne var?" diye ısrar ediyor. "Biri benden gelmiş gibi ne yazmış? Daktilomu kim almış olabilir? Polisi aramalı mıyız? Ne diyorum ben? Polis olan sizsiniz."

Chopin'in temposu hızlanıp farklı bir etüt çalarken, "Ben adli ," diye düzeltiyorum onu. "Ben polis değilim."

"Ama gerçekten öylesiniz. Sizin gibi doktorlar polis gibi soruşturma yapar, polis gibi davranır ve polis gibi kötüye kullanabilecekleri yetkilere sahiptir. Asistanınız Dr. Fielding ile oğlumun suçlandığı konu hakkında konuştum, sizin de çok iyi bildiğinizi biliyorum. Bu konuda ofisinizi aradığımı ve nedenini biliyor olmalısınız. Bunun nedenini ve ne kadar yanlış olduğunu biliyor olmalısınız. Adil düşünen bir kadın gibi konuşuyorsunuz. Burada olmadığınızı biliyorum ama uzaktan bile olsa neye göz yumulduğunu anlamadığımı söylemeliyim."

Sandalyemde dönüyorum, arkamdaki camdan başka bir şey olmayan kavisli duvara bakıyorum, ofisim tıpkı yan yatırdığınızda silindirik ve bir ucu yuvarlak olan bina gibi şekilleniyor. Sabah gökyüzü parlak mavi, Lucy'nin deyimiyle son derece açık ve güvenlik ekranında hareket eden bir şey fark ediyorum, arkaya park etmiş siyah bir SUV.

"Onunla konuşmak için aradığınız söylendi," diye cevap veriyorum, çünkü içimden taşmak üzere olan şeyi söyleyemiyorum. Adil olmayan ne? Neye göz yumdum? Buraya gelmediğimi biliyor? "Endişenizi anlayabiliyorum ama-"

"Ben cahil değilim," diye sözümü kesti Bayan Donahue. "Bu konularda cahil değilim, daha önce hiç bu kadar korkunç bir şeye karışmamış olsam bile, ama bana bu kadar kaba davranması için hiçbir neden yoktu. Ne yaptığımı sormak benim hakkımdı. Buna nasıl göz yumduğunuzu anlayamıyorum ve belki de gerçekten göz yummamışsınızdır. Belki tüm bu rezilliğin farkında değilsiniz, ama nasıl ? Yetkili sizsiniz ve şimdi sizi telefonda yakalamışken, belki de onun konumundaki birinin bu işe karışmasının ve bu kadar güce sahip olmasının ne kadar adil, uygun ve hatta yasal olduğunu açıklayabilirsiniz."

Dikkatli kelimesi yanıp sönüyor, sanki kafamın içinde neon kırmızısı yanıp sönen bir uyarı ışığı varmış gibi.

"Kaba veya yardımsever olmadığını düşünüyorsanız özür dilerim." Kendi uyarıma uyuyorum ve dikkatli davranıyorum. "Davaları tartışamayacağımızı anlıyorsunuz..."

"Dr. Scarpetta." Keskin piyano notaları sanki ona yanıt veriyor ya da tam tersi. "Asla yapmazdım ve kesinlikle yapmadım," diyor duygusal bir şekilde. "Bunu geri çevirirken bana izin verir misiniz? Muhtemelen Valentina Lisitsa'yı tanımıyorsunuz. Keşke sadece dinleyebilseydim ve içinde tencere tava gibi patlayan diğer korkunç şeyler olmasaydı! Kırtasiye malzemelerim, daktilom. Oğlum! Oh, Tanrım, oh, Tanrım." Müzik durduğunda. "Dr. Fielding'e öldürülen biri hakkında meraklı sorular sormadım, hele ki bir çocuk hakkında. Eğer size bu konuda aradığımı söylediyse, bu kesinlikle doğru değil. Sadece . Yalan. Lanet bir yalan. Hiç şaşırmadım."

"Arayıp benimle konuşmak istemişsiniz," diyorum çünkü Bryce'a Johnny, masumiyeti ve alerjileri hakkında söyledikleri dışında bildiğim tek şey bu. Belli ki Fielding'le konuşmadığımdan, kimsenin konuşmadığından haberi . Söylediklerini ne kadar küçümsersem ya da görmezden gelirsem, sesi o kadar yükselecek ve daha fazla gönüllü olacak.

"Geçen hafta sonunda," diyor enerjile. "Çünkü yetkili sizsiniz ve Dr. Fielding ile hiçbir yere varamadım ve elbette endişemi anlıyorsunuz ve bu suç değilse bile gerçekten kabul edilemez. Bu yüzden şikâyet etmek istedim ve eve bu şekilde geldiğiniz için üzgünüm. Kim olduğunuzu ve bunun bir telefon şakası olmadığını anladığımda gelen ilk şey, ofisinize şikayette bulunmam oldu, benim söylediğim kadar resmi bir şey değil, en azından henüz değil, ancak avukatımız ve CFC'nin hukuk müşaviri bunu kesinlikle biliyor. Ve şimdi belki de hiçbir şey dosyalamama gerek kalmayacak. Bu sizin ve benim ne üzerinde anlaşacağımıza bağlı."

Ne hakkında anlaştınız? Sanırım ama sormuyorum. Eve döneceğimi biliyordu ve bu da bana yazdığı iddia edilen şeyle uyuşmuyor. Ama bir şoförün beni Hanscom Field'da karşılamasıyla uyuşuyor.

"Mektupta ne var? Bana okuyabilir misin? Neden okuyamıyorsun?" diye tekrar sorar.

"Ailenizden başka birinin bana sizin kağıdınızla yazmış ve daktilonuzu ödünç almış olması mümkün mü?" Ben öneririm.

"Ve adımı imzaladın mı?" Cevap vermedim.

"Elinizdeki her neyse benim imzaladığımı varsayıyorum, yoksa kazanmış bir adres dışında benden geldiğini düşünmeniz için hiçbir nedeniniz olmazdı, ki bu da kaçınılmaz olarak Japonya'da iş için bulunan kocam olabilir.

Cuma, uzakta olmak için en uygunsuz zaman olmasına rağmen. Zaten böyle bir şey yazmazdı. Tabii ki yazmaz."

"Mektubun sizden geldiği iddia ediliyor," diye cevap veriyorum ve ona el yazısıyla yazılmış isminin üzerinde "Erica" imzası olduğunu ve zarfın üzerinde dolmakalemin siyah mürekkebiyle süslü bir yazı söylemiyorum.

"Bu çok üzücü. Bana neden okumadığınızı anlamıyorum. Sanki benmişim gibi birinin ne dediğini bilmeye hakkım var. Sanırım avukatımız sizinle ilgilenmek zorunda kalacak, sonuçta Johnny'yi temsil eden avukat ve sanırım onunla ilgili, mektup bir yalan, bir sahtekarlık. Muhtemelen tüm bunların arkasında olanlarla aynı kişilerin kirli bir oyunu. Oraya gidene kadar gayet iyiydi, sonra Bay Hyde oldu, ki kendi çocuğunuz için bunu söylemek çok acımasızca. Ama ne kadar dramatik bir şekilde değiştiğini anlayabilmeniz için aklıma gelen tek yol bu. İlaçlar. Avukatımıza göre testler negatif çıksa da öyle olmalı ve Johnny asla almaz. O daha iyi bilir. Sıra dışılığı yüzünden zaten ne kadar ince bir buz üzerinde kaydığını biliyor. Uyuşturucu dışında başka ne olabilir bilmiyorum, birileri onu değiştiren, korkunç bir etkisi olan, hayatını kasten mahvetmek, ona tuzak kurmak için bir şeyle tanıştırmış olabilir. "

Hiç durmadan konuşmaya devam ediyor, giderek daha da sinirleniyor, dış kapım çalınıyor ve biri tokmağı deniyor, aynı anda Bryce bitişik kapımızı açıyor ve ona başımı hayır anlamında sallıyorum. *Şimdi olmaz.* Sonra fısıldayarak Benton'ın kapımda olduğunu ve onu içeri alabileceğini söyledi. Başımı sallıyorum, o da bir kapıyı kapatıyor ve diğeri açılıyor.

Bayan Donahue'nun telefonunu hoparlöre verdim.

Kiminle konuştuğumu belirtmek için mektubu elime aldığımda Benton kapıyı arkasından kapatıyor. Bayan Benton bir sandalyeyi bana yaklaştıırken Donahue konuşmaya devam ediyor ve ben de çağrı kağıdına bir not düşünüyorum.

Yazmadığını söylüyor. Ne şoförü ne de Bentley.

"....."Bayan Donahue'nun sesi ofisimin içinde sanki O da içinde.

Benton oturur ve hiçbir tepki vermez; yüzü solgun, bitkin ve tükenmiştir. İyi görünmüyor ve odun dumanı kokuyor.

"Oraya hiç gitmedim çünkü personel için özel bir etkinlik sürece ziyaretçilere izin vermiyorlar. .." diye devam ediyor sesi.

Benton bir kalem alır ve aynı çağrı kağıdına *Otwahl?* Ama bunu yaparken formalite icabı yapıyor gibi görünüyor. Pek meraklı görünmüyor.

Bayan Donahue, "Ve sonra Beyaz Saray'la eşit düzeyde, belki de ondan daha aşırı bir güvenlikten geçmek zorundasınız," diyor, "kesin olarak bildiğimden değil, ama orada bulunduğu son birkaç ay boyunca korkmuş ve enkaz halinde olan oğluma göre. Kesinlikle yazdan beri."

"Hangi yerden ?" Benton'a bir not daha yazarken ona soruyorum.

Evindeki daktilo kayıp.

Nota bakıyor ve Erica Donahue' eski Olivetti manuel daktilosunun gittiğini, muhtemelen çalındığını, bana söylediklerinin doğru olduğunu varsayarsak, zaten biliyormuş gibi başını sallıyor. Ya da belki bir şekilde bana bunu söylediğini biliyordur ve o zaman ofisimin muhtemelen dinleniyor olduğu aklıma geliyor. Lucy'nin ofisimi gizli gözetleme cihazları için taradığını söylemesi, muhtemelen onları yerleştirdiği anlamına geliyor ve dikkatim odanın içinde dolaşıyor, sanki kitaplara, kalemlere, kağıt ağırlıklarına veya konuştuğum telefona gizlenmiş küçük kameralar veya mikrofonlar bulabilirmişim gibi. Bu çok saçma. Lucy ofisime dinleme cihazı yerleştirdiyse, bunu bilmeyeceğim. Daha da önemlisi, Fielding'in haberi olmaz. Umarım onu Yüzbaşı Avallone'ye bir şeyler söylerken yakalarım, ikisinin de gizlice kaydedildiğinin farkında değildir. Umarım her ikisini de beni mahvetmek, CFC'den kovmak için komplo kurarken yakalarım.

". . . staj yaptığı yer. Robotlar ve kimsenin bilmemesi gereken şeyler üreten şu teknoloji şirketi..." Bayan Donahue söylüyor.

Benton' ellerini kucağında kavuşturup parmaklarını birbirine geçirişini izliyorum, sanki sakın ve rahat biriymiş gibi. Oturuşunun ya da gözlerini hareket ettirişinin dilini biliyorum ve bedeninin ve ruh halinin mutlak durgunluğu gibi görünen şeyde huzursuzluğunu okuyabiliyorum. Stresli ve yıpranmış ama başka bir şey daha var. Bir şeyler olmuş.

"... Johnny, Otwahl hakkında konuşmayacağına, hatta adının ne anlama geldiğinden bile bahsetmeyeceğine dair sözleşmeler ve tüm bu yasal anlaşmaları imzalamak zorunda kaldı. Bunu hayal edebiliyor musunuz? *Otwahl'ın* ne anlama geldiği gibi bir şey bile. Ama şaşılacak bir şey yok! Bu lanet insanlar neyin peşinde? Hükümetle yapılan büyük gizli anlaşmalar ve . Muazzam bir açgözlülük. Yani bir şeylerin kaybolmasına ya da insanların taklit edilmesine, kimliklerinin çalınmasına şaşıyor musunuz?"

Otwahl'ın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Şirketi kuran kişinin adı olduğunu düşünmüştüm. Otwahl diye biri. Benton'a baktım. Odanın öbür ucuna boş boş bakıyor, Bayan Donahue'yu dinliyordu.

". . . Hiçbir şey hakkında değil, kesinlikle ne olup bittiği hakkında değil ve orada yaptığı her şey onlara aittir ve orada kalır." Hızlı konuşuyor ve sesi artık diyaframından değil de boğazının üst kısmından geliyormuş gibi çıkıyor. "Dehşet içindeyim. Bu insanlar kim ve oğluma ne yaptılar?"

"Johnny'ye bir şey yaptıklarını düşündüren nedir?" Benton sessizce, sakın bir şekilde çağrı kağıdına bir not yazarken ona soruyorum, ağzı sert, ince bir çizgi halinde, böyle olduğunda görüldüğü gibi.

"Çünkü tesadüf olamaz," diye yanıtlıyor ve sesi bana eski Olivetti'sinin el yazısı yazı karakterini hatırlatıyor. Bozulmakta olan, solmakta olan, daha az belirgin ve biraz bulanık olan zarif bir şey. "İyiymiş ve sonra değildi ve şimdi bir psikiyatri hastanesine kapatıldı ve işlemediği bir suçu itiraf ediyor. Ve şimdi de bu," diyor boğuk bir sesle, boğazını temizleyerek. "Benim kırtasiye malzemelerimle ya da benim kırtasiye malzemelerime benzeyen bir mektup ve tabii ki benden değil ve size kimin teslim ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Daktilom da gitti."

Benton çağrı kağıdını bana uzatıyor ve ben de okunaklı eliyle yazdıklarını okuyorum.

Bunu biliyoruz.

Ona baktım ve kaşlarımı çattım. Anlamıyorum.

".....Neden yapmadığı bir şeyle suçlanmasını istesinler ?

O çocuğu öldürdüğünü düşünmesi için beynini yıkamayı nasıl başardılar?"

Bayan Donahue bir kez daha, "Uyuşturucu. Sadece uyuşturucu olduğunu varsayabilirim. Belki de içlerinden biri o küçük çocuğu öldürdü ve günah keçisi olarak birine ihtiyaçları var. Benim zavallı Johnny'm de saftır, olayları başkaları gibi okuyamaz. Asperger'li bir gençten daha iyi kimle uğraşılabilir ki?"

Benton'ın notuna bakıyorum. *Bunu biliyoruz.* Sanki bir kereden fazla okursam onun neyi bildiğini ya da onun ve görünmez diğerlerinin, "biz" diye bahsettiği varlıkların neyi bildiğini anlayacakmışım gibi. Ancak burada oturup Bayan Donahue'ye odaklanırken ve ondan dikkatle bilgi alırken gerçekte ne anlattığını çözmeye çalışırken, Benton'ın gerçekten dinlemediğini hissediyorum. Pek ilgili görünmüyor, her zamanki keskin yok. Tespit ettiğim şey, sanki bir şey bitmiş ve sadece bitmiş olanı bitirme meselesiymiş, sadece yarım kalmış işleri tamamlama, temizlik meselesiymiş gibi aramayı sonlandırmamı ve onunla birlikte gitmemi istiyor. Eskiden bir dava onu çok yorduğunda böyle davranırdı.

Aylar ya da yıllar sonra nihayet çözülmüş ya da düşmüş ya da jüri bir karara varmış ve birden her şey durmuş ve o da harap ve bitkin bir halde kalakalmış.

"Oğlunuzdaki farkı ne zaman fark etmeye başladınız?" Benton ne bilirse bilsin ya da ne kadar harcanmış olursa olsun, şimdi pes .

"Temmuz, Ağustos. Sonra Eylül'e kadar kesin. Otwahl'daki stajına geçen Mayıs ayında başladı."

"Mark Bishop otuz Ocak'ta öldürüldü." Oğluna komplo kurulduğunu iddia etmeye devam etmesinin mantıklı olmadığını, zamanlamanın mantıklı olmadığını açıkça belirtmeye cesaret edebileceğim en yakın şey bu.

Eğer kişiliği geçen yaz Otwahl'da çalışırken değişmeye başladıysa ve Mark Bishop 30 Ocak'a kadar öldürülmediyse, kadının öne sürdüğü şey, birinin Johnny'yi henüz gerçekleşmemiş ve aylarca gerçekleşmeyecek bir cinayetin suçunu üstlenmesi programladığı anlamına gelecektir. Mark Bishop vakası titizlikle planlanmış bir şeye , hafta sonu öğleden sonra hava kararırken ve kimse bakmazken evinde, bahçesinde oynayan küçük bir çocuğa yapılan anlamsız ve sadistçe bir şiddet saldırısına uyuyor. Bu bana bir fırsat cinayeti, bir heyecan cinayeti, muhtemelen pedofilik eğilimleri olan bir yırtıcının şeytani oyunu gibi geliyor. Bu bir suikast değildi. Bir teröristin öldürülmesi de değildi. Ölümünün önceden planlandığına ve ulusal güvenlik, siyasi güç ya da para gibi belirli bir amaç gerçekleştirildiğine inanmıyorum.

"... Asperger'i anlamayan insanlar, bu hastalığa sahip olanların şiddet yanlısı olduğunu, neredeyse insan olmadığını, geri kalanımızla aynı şeyleri hissetmediğini ya da hiçbir şey hissetmediğini varsayıyor. İnsanlar *sıradışılık* dediğim yüzünden her türlü şeyi varsayıyor, hastalık ya da dengesizlik değil ama sıradışılık. Demek istediğim dezavantaj bu." Bayan Donahue hızlı ve düşüncelerini sıraya koymadan konuşuyor. "Endişe verici davranış değişikliklerine işaret ediyorsunuz ve diğer insanlar bunun sadece o olduğunu düşünüyor. Sanki bir dezavantaja daha ihtiyacı varmış gibi, sadece Johnny'nin sıradışı olması üzücü bir dezavantaj. Mesele bu değil, onun sıradışılığıyla ilgili değil.

En son Otwahl'da, o yerde yaptığında korkunç bir şey başlamıştı.

Mayıs .."

Benton'ın saatler önce bahsettiği, Mark Bishop'ın ölümünün diğerleriyle bağlantılı olabileceği düşüncesi de aklıma geliyor: Geçen Kasım ayında Boston Limanında bulunan BC'li futbolcu ve muhtemelen Norton's Woods'da öldürülen adam. Benton haklıysa, Johnny

Donahue'nun bu üç cinayetten de sorumlu tutulması gerekirdi ve nasıl olabilirdi ki? Örneğin Norton's Woods'ta cinayet işlendiğinde McLean'de yatan bir hastaydı. O cinayeti işlemiş olamayacağını biliyorum ve hastane koğuşunda olmadığı, serbest dolaşmadığı ve bir enjeksiyon bıçağıyla silahlanmadığı sürece suçu nasıl üstlenebileceğini anlamıyorum.

Benton bir not daha yazıyor. *Gitmemiz gerek.* Ve altını çiziyor.

"Bayan Donahue, oğlunuz herhangi bir ilaç kullanıyor mu?" diye sordum.

"Pek sayılmaz."

"Reçeteli mi yoksa reçetesiz satılan ilaçlar mı?" Israrcı olmadan soruyorum ve bu benim açımdan çaba gerektiriyor, çünkü sabrım tükenmiş durumda.

"Belki bana hastaneye yatırılmadan önce aldığı herhangi bir şeyi ya da sahip olabileceği başka tıbbi sorunları söyleyebilirsiniz."

Neredeyse "olabilirdi" diyeceğim, sanki ölmüş gibi.

"Burun spreyi. Özellikle de son zamanlarda."

Benton *bunun yeni bir haber olmadığını* söylemek istercesine ellerini havaya kaldırıyor. Johnny'nin ilaçlarını biliyor. Onun da sabrı tükenmiş durumda ve bunun belirtileri kırıyor. Telefonu kapatmamı ve hemen onunla gitmemi istiyor.

"Neden bu kadar geç? Solunum problemleri mi vardı? Alerjisi? Astım mı?" Dağıtıcıdan bir çift eldiven çıkarıp Benton'a uzatırken soruyorum. Sonra da yüzüğün bulunduğu zarfı ona veriyorum.

"Hayvan tüyleri, polenler, toz, glüten, aklınıza ne gelirse, alerjisi var ve hayatı boyunca alerji uzmanları tarafından tedavi edildi. Yaz sonuna kadar gayet iyiydi ama sonra artık hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünmeye başladı. Polenler için çok kötü bir sezondur ve stres her şeyi daha da kötüleştiriyor ve giderek daha fazla strese giriyordu" diyor. "Yine içinde bir tür kortizon olan bir sprey kullanmaya başladı. İsim benden kaçtı."

"Kortikosteroid?"

"Evet. İşte bu. Ruh halini ve davranışlarını nasıl etkilediğini merak ettim. Uykusuzluk, iniş çıkışlar ve sinirlilik gibi şeyler, bildiğiniz gibi, aşırı hale geldi, bayılmalar ve sanrılar görmesiyle sonuçlandı ve sonunda onu hastaneye yatırdık."

"Tekrar kullanmaya mı başladı? Yani kortikosteroid spreyi daha önce de mi kullandı?" "Kesinlikle, yıllar boyunca. Ama yeni bir tedaviye başladığından beri değil,

Bu da artık iğneye ihtiyacı olmadığı anlamına . Yaklaşık bir yıl boyunca sihirli bir tedavi gibiydi; sonra tekrar kötüleşti ve burun spreyine yeniden başladı."

"Bana yeni tedaviden bahset."

"Eminim dil altı damlalarına aşinasınızdır."

Dil altı immünoterapinin henüz FDA tarafından onaylanmadığını biliyorum ve "Oğlunuz bir klinik çalışmanın parçası mı?" diye soruyorum. Benton'a bir not daha karalıyorum.

Püskürtün ve laboratuarlara . Ve statünün altını çizdim, yani statim veya hemen.

"Doğru, alerji uzmanı aracılığıyla."

Bundan haberi olup olmadığını anlamak için Benton'a bakıyorum, eldivenleri giyerken notuma göz atıyor ve sonra saatine bakıyor. Sadece ben istediğim yüzüğe bakacak. Sanki çoktan görmüş ya da önemli olmadığını biliyor ya da kararını vermiş gibi. Bir şey sona erdi. Bir şeyler oldu.

". . . Doktorunun gözetiminde etiket dışı kullanım denen şey, ama artık her hafta aşı için muayenehanesine gitmek yok," diyor Bayan Donahue ve her şey yerine oğlunun alerjilerinden bahsederken bir an için rahatlamış görünüyor, acısı hafıflemiş, ama bu uzun sürmeyecek.

Eğer birisi Johnny'nin ilaçlarıyla oynadıysa, bu alerjilerinin neden tekrar kötüleştiğini açıklayabilir. Dilinin altına koyduğu veya burnuna sıkığı şey, ilaçları etkisiz hale getirecek kadar kimyasal olarak değiştirilmiş olabilir, son derece zararlı olduğundan bahsetmiyorum bile. Mühür yüzüğünü incelerken Benton'a bakıyorum. Yüzünde hiçbir ifade yok. Filigranı görebilmesi için bir kâğıt parçasını havaya kaldırıyorum. Görünür bir tepki vermiyor ve saçında bir örümcek ağı fark ediyorum. Uzanıp onu çıkarıyorum ve o da yüzüğü zarfa geri koyuyor. *Gözlerimle* buluşuyor ve onları partilerde ve akşam yemeklerinde gibi genişletiyor.

". . . Johnny her gün dilinin altına birkaç damla alıyor ve bir süre mükemmel sonuçlar elde etti. Sonra bu da işe yaramadı ve zaman zaman perişan oldu. Geçtiğimiz Ağustos ayında spreye yeniden başladı ama daha da kötüleşti ve bununla birlikte kişiliğinde çok rahatsız edici değişiklikler oldu. Bunlar başkaları tarafından fark edildi ve bildiğiniz gibi yaramazlık yaptığı için başı belaya girdi, o sınıftan atıldı ama o çocuğa zarar vermezdi. Bırakın bir şey yapmayı, Johnny'nin onun farkında olduğunu bile sanmıyorum. "

Benton eldivenleri çıkarıp çöpe atıyor. Zarfı gösteriyorum, o da başını sallıyor. *Bayan Donahue'ya yüzüğü sorma.*

Bundan bahsetmemi istemiyor ya da belki de Benton'ın bilip de benim bilmediklerim yüzünden bu konuyu ona açmam gerekli değil ve sonra siyah taktik botlarını fark ediyorum. Daha önce Fielding'in ofisinde konuşurken olmayan gri tozla kaplanmışlardı. Siyah taktik pantolonunun paçaları da oldukça tozlu ve kürklü montunun kolları da sanki bir şeye sürtünmüş gibi kirli.

"... Sormak istediğim asıl şey buydu, daha çok dövüş sanatları öğreten ve onur kurallarına uyması gereken bir adam olarak ona yönelik kişisel bir meseleydi," diyor Bayan Donahue, dikkatimi tekrar çekerek ve onu yanlış anlayıp anlamadığımı merak ediyorum. Az önce duyduğum şeyi duymuş olmam mümkün değil. "Bu diğerinden daha fazla bir şeydi, senin varsaydığın ya da onun sana söylediği gibi değil. Yalan söylediğine eminim, çünkü daha önce de söylediğim gibi, o zavallı çocuğa yapılanlarla ilgili ayrıntıları sormak için onu aradığımı iddia ediyorsa, yalan söylüyordur. Yemin ederim Mark Bishop hakkında bir şey sormadım, bu arada kendisini şahsen tanıımıyorduk. Onu sadece bazen orada görüyorduk. Onun hakkında bilgi istemedim. "

"Bayan Donahue, özür dilerim. Araya girip çıkıyorsunuz." Bu gerçekten doğru değil, ama ne dediğini tekrar etmesini ve açıklığa kavuşturmasını istiyorum.

"Bu taşınabilir telefonlar. Bu daha mı iyi? Özür dilerim. Konuşurken volta atıyorum, evin her yerinde volta atıyorum."

"Teşekkür . Lütfen söylediğiniz son birkaç şeyi tekrar eder misiniz? Dövüş sanatları ne olacak?"

Bildiğimi varsaydığı şeyi, oğlu Johnny'nin Jack Fielding ile tekvando sayesinde tanıştığını bana hatırlatırken bir başka inançsızlıkla dinliyorum. Fielding ile konuşmak ve sonunda bana şikayette bulunmak için bu ofisi birkaç kez aradığında, bunun nedeni bu ilişkiydi. Fielding, Cambridge Tekvando Kulübü'nde Johnny'nin eğitmeniydi.

Fielding, Mark Bishop'ın eğitmeniydi, Minik Kaplanlar sınıfına ders veriyordu ama Johnny Mark'ı tanıımıyordu ve kesinlikle aynı sınıfta değillerdi, birlikte ders almıyorlardı, Bayan Donahue bu konuda kararlıydı ve ona Johnny'nin ne zaman ders almaya başladığını sordum. Ona detaylardan emin olmadığımı ve şef yardımcım hakkındaki şikayetini uygun ve adil bir şekilde ele alabilmem için doğru bir açıklama yapmam gerektiğini söyledim.

"Geçen Mayıs'tan beri ders alıyor," diyor Bayan Donahue, düşüncelerim dağılıp top gibi zıplarken. "Hiç arkadaşı olmayan oğlumun, sevdiği ve saygı duyduğu birinden neden kolayca etkilenebileceğini anlayabilirsiniz. "

"Sevgi ve saygı mı? Dr. Fielding'i mi kastediyorsunuz?"

"Hayır, pek sayılmaz," diyor sert bir şekilde, sanki adamdan gerçekten nefret ediyormuş gibi. "Bu işe ilk olarak arkadaşı bulaştı, uzunca bir süredir de bulaşıyor. Görünüşe göre, bazı kadınlar tekvando konusunda oldukça ciddi ve Johnny ile çalışmaya başladığında ve arkadaş olduklarında, onu cesaretlendirdi ve keşke dinlemeseydi. Bu ve tabii ki Otwahl, o yer ve orada olup bitenler ve bakın neler oldu. Ama Johnny'nin neden güçlü olmak ve kendini koruyabilmek, daha az sataşılmış ve yalnız hissetmek istediğini tahmin edebilirsiniz, tabii ki ironi şu ki, onun için o günler gerçekten geride kaldı. Harvard'da zorbalığa uğramadı."

Devam ediyor, başıboş ve artık daha az net ve emredici ve umutsuzluğu hissedilebilir. Masamdan kalkarken ofisimin içindeki havada bunu hissedebiliyorum.

".....Bu ne cüret. Bu kesinlikle tıbbi tedavisinin ihlali anlamına gelir. bir şey yemin eder. Hepimizin bildiği gerçekler ışığında Mark Bishop davasından sorumlu olmaya devam etmeye nasıl cüret eder?" dedi.

"Hangi gerçeği açıklayabilir misiniz?" Pencereden dışarı, kör edici parlaklıktaki sabaha bakıyorum. Güneş ve parıltı o kadar yoğun ki gözlerim sulanıyor.

"Onun önyargısı." Sesi arkamda, hoparlörden geliyor. "Johnny'den hiç hoşlanmazdı ya da ona özellikle iyi davranmazdı, diğerlerinin önünde ona patavatsız yorumlar yapardı. 'Seninle konuşurken lanet olası elektrik düğmesi yerine bana ' gibi şeyler. Eminim farkındasınızdır, Johnny'nin sıradışılığı nedeniyle dikkati başkalarına mantıklı gelmeyen şeylere takılıyor. Göz teması zayıf ve saldırgan olabiliyor çünkü insanlar bunun beyninin çalışma şekli olduğunu anlamıyor. Asperger hakkında çok şey biliyor musunuz, ya da kocanız"

"Pek bir şey bilmiyorum." Benton'ın bana ne söyleyip söylemediği konusuna girmek niyetinde değilim.

"Johnny başkaları için hiçbir önemi olmayan bir ayrıntıya takılıp kalıyor ve siz onunla konuşurken gözlerini ondan ayırmıyor. Ben ona önemli bir şey anlatırken o taktığım bir broşa ya da bileziğe bakıyor ya da yapmaması gereken bir yorum yapıyor ya da gülüyor. Dr. Fielding de uygunsuz güldüğü için onu azarladı. Herkesin önünde onu küçümsedi ve o zaman Johnny tekmelemeye çalıştı. Bu adam kaç derece siyah kuşak sahibi olursa olsun, benim oğlum bir buçuk kiloydu.

yüz kırk pound, onu tekmelemeye çalıştı ve o zaman sınıfı temelli terk etmek zorunda kaldı. Dr. Fielding bir daha geri gelmesini yasakladı ve başka bir yerde ders almaya kalkarsa onu kara listeye almakla tehdit etti."

"Bu ne zaman oldu?" Sanki başka biri konuşuyormuş gibi kendimi duyuyorum.

"Aralık ayının ikinci haftası. Tam tarihi biliyorum. Her şeyi yazdım."

Mark Bishop öldürülmeden altı hafta önce, sanki tekmelenen gibi sersemlemiş bir halde düşünüyorum. "Ve siz Dr. Fielding'e-" Masamın üzerindeki telefona sanki Bayan Donahue'ya bakıyormuşum ve o da beni görebiliyormuş gibi konuşmaya başlıyorum.

"Kesinlikle yaptım!" diyor heyecanla, meydan okurcasına. "Johnny o çocuğu baygınlık sırasında öldürdüğüne ve otopsiyi tekvando eğitmeninin yaptığına dair saçmalamaya başladığında! Tepkimi hayal edebiliyor musunuz?"

Onların tekvando eğitmeni. Başka kimden bahsediyor? Johnny'nin MIT'den arkadaşı mı, yoksa başkaları da var mı? Fielding başka kimlere ders veriyor olabilir ve Johnny Donahue'nun Benton'ın işlemediğine inandığı bir cinayeti itiraf etmesine ne sebep olmuş olabilir? Johnny neden sözde bir bilinç kaybı sırasında bu kadar korkunç bir şey yaptığını düşündü? Doğru olmadığını bildiğim halde cinayeti itiraf edecek ve silahın çivi tabancası olduğu gibi detaylar verecek kadar onu kim etkiledi? Ama Bayan'a sormayacağım. Donahue başka bir şey. Çok ileri gittim; her şey çok ileri gitti. Ona sormam gerekenden fazlasını sordum ve Benton aklıma gelebilecek her şeyin cevabını zaten biliyor. Bunu sandalyesinde oturduğundan, yere bakışından, yüzünün binamın metal derisi kadar sert ve karanlık olmasından anlayabiliyorum.

18

Telefonu kavisli cam duvarımın önünde duruyorum ve CFC krallığında önümde uzanan kilise çan kuleleriyle noktalanmış arduvaz karoları ve kardan oluşan bir yamalı bohçaya bakıyorum.

Kalbimin yavaşlamasını ve duygularımın yatışmasını bekliyorum, acıyı ve öfkeyi boğazımdan geri itmek için sertçe yutkunuyorum, MIT ve onun ötesinde Harvard ve ötesinin manzarasıyla dikkatimi dağıtıyorum. Birçok pencereden oluşan imparatorluğumun içinde durup, insanların başına en kötü şey gelirse yönetmem gereken şeye bakarken, anlıyorum. Benton'ın neden böyle davrandığını anlıyorum. Neyin sona erdiğini anlıyorum. Jack Fielding bitti.

Chicago'dan buraya taşındıktan kısa bir süre sonra bir tekvando kulübünde gönüllü olarak çalıştığını ve hafta sonları ya da mesai saatleri dışında vakalara bakmadığını söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

Sanatım, tutkum dediği şeyi öğretmeye kendini adanmıştı. Bana zaman zaman turnuvalara katılamayacağını ve kendisine "esneklik" tanınacağını düşündüğünü söyledi. Benim uzun süreli yokluğumda şef vekili olarak esneklik beklediğini tekrarlardı, neredeyse bana ders verir gibiydi. Sanki evde olduğumda esnekliğe sahip olduğum bilinen bir gerçekmiş gibi, burada olsaydım aynı esnekliğe sahip olacağımı belirtti.

Taleplerinden rahatsız olduğumu hatırlıyorum, çünkü beni CFC'de iş istemek için arayan oydu ve ona aptalca vermeyi kabul ettiğim pozisyon şimdiye kadar sahip olduklarının çok ötesindeydi. Chicago'da kendisine pek fazla statü tanınmıyordu, altı adli tabipten biriydi ve herhangi bir terfi için sırada değildi, Fielding'i oradan işe almam konusunda konuştuğumuzda şefi bana güvenmişti. Şef, bunun muazzam bir mesleki fırsat olacağını ve ailesinin yanında olmasının kişisel olarak da ona iyi geleceğini söyledi ve Fielding'in beni ailesi olarak görmesi beni derinden etkiledi. Beni özlemiş olmasından ve eski günlerdeki gibi benim için çalışmak üzere Massachusetts'e geri dönmek istemesinden memnuniyet duydum.

Ve beni çileden çıkarması gereken ve her zamanki gibi Fielding'i şımartmak yerine ona kesinlikle işaret etmem gereken ironi, bu esneklik kavramıydı, sanki istediğim gibi gelip gidiyormuşum, sanki mesleğimde yaptığımın ötesinde, her lanet olası gün yaptığımın ötesinde sahip olduğum bir sanat veya tutku nedeniyle her ay birkaç hafta sonu tatil yapıyormuşum, turnuvalara kaçıyormuşum ve ortadan kayboluyormuşum gibi. Benim tutkum her gün yaşadıklarım, her gün ilgilendiğim ölümler ve ölümlerin geride bıraktığı insanlar ve onların nasıl toparlanıp devam ettikleri ve benim onlara bir şekilde nasıl yardım ettiğim. Kendimi duyuyorum ve bunları yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum ve ben gözlerimdeki yaşları silerken arkamda duran Benton'ın ellerini hissediyorum. Çenesini başımın üstüne koyuyor ve kollarıyla beni sarıyor.

"Ben ne yaptım?" Ona söyledim.

"Ondan çok fazla şey gördünüz, çok fazla şeye katlandınız ama bir şey yapan siz değilsiniz. Her ne kullanıyorsa, alıyordu ve muhtemelen

... Evet. Daha önce bununla karşılaşmıştın, yani tahmin edebilirsin."

Fielding'in ağırı kesici bantlarını doyurmak için kullanmış olabileceği ilaçları ve satıyor olabileceği ilaçları kastediyor.

"Onu buldunuz mu?" Ben sordum. "Evet."

"Gözaltında mı? Tutuklandı mı? Yoksa onu sadece sorguluyor musunuz?"

"Onu yakaladık, Kay."

"Sanırım en iyisi bu." Benton'ın cevap vermediği Fielding'in nasıl olduğu dışında başka ne soracağımı bilmiyorum.

Fielding'in dört noktadan bağlanması ya da belki de yastıklı bir odaya konulması gerekip gerekmediğini merak ediyorum ve onu esaret altında hayal edemiyorum. Onu hapishanede hayal edemiyorum. Dayanamaz. Biri onu önce öldürmezse, paniklemiş bir güve gibi kendini parmaklıklara vurarak ölecek. Öldüğü de aklımdan geçiyor. Sonra öyle olduğunu hissediyorum. Sanki bir sinir bloğu uygulanmış gibi bu his uyuşuk ve ağır bir şekilde yerleşiyor.

"Yola çıkmamız gerekiyor. Bildiğimiz kadarıyla elimden geldiğince açıklayacağım. Karmaşık bir durum; çok fazla şey var," dediğini duyuyorum Benton'ın.

Uzaklaşıyor, artık bana dokunmuyor ve sanki beni burada tutan hiçbir şey yok ve pencereden dışarı süzüleceğim ve aynı zamanda bir ağırlık var. Metal ya da taşa, artık canlı ya da insan olmayan bir şeye dönüştüğümü hissediyorum.

Benton, "Her şey netleştiği için sana daha önce haber veremedim, henüz her şey netleşmedi," diyor. "Senden bir şeyler saklamak zorunda kaldığım için özür dilerim, Kay."

"Neden o, neden herhangi biri...?" Asla tatmin edici bir şekilde cevaplanamayacak sorular sormaya başlıyorum, her zaman sorduğum aynı soruları.

İnsanlar neden zalimdir? Neden öldürürler? Neden başkalarını mahvetmekten zevk alırlar?

"Çünkü yapabiliirdi." Benton her zaman yaptığı şeyi söylüyor.

"Ama neden yapsın ki?" Fielding öyle biri değildir. Asla şeytani biri olmadı. Olgunlaşmamış, bencil ve işlevsiz, evet. Ama şeytani değil. Eğlenmek için altı yaşında bir çocuğu öldürüp sonra da suçu Asperger'li bir gencin üzerine yıkmaktan zevk almaz. Fielding böyle soğukkanlı bir oyun düzenleyecek donanıma sahip değil.

"Para. Kontrol. Bağımlılıkları. Zamanının başlangıcına kadar uzanan yanlışları düzeltmek. Ve çöküş. Nihayetinde kendini yok etmek çünkü başkalarını yok ederken aslında yok ettiği kişi oydu." Benton her şeyi çözmüş. Ben hariç herkes çözmüş.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ve kendime güçlü olmamı söylüyorum. Bununla ilgilenmek zorundayım. Güçlü olmazsam Fielding'e yardım edemem, kimseye yardım edemem.

Ben pencereden uzaklaşırken Benton, "Bazı şeyleri iyi saklamamış," diyor. "Nereye bakacağımızı bulduktan sonra, her şey giderek daha açık hale geldi."

Birileri insanlara tuzak kuruyor, her şeyi ayarlıyor. Bu yüzden iyi gizlenmiyor. Bu yüzden apaçık ortada. Açık olması gerekiyordu, bazı şeylerin doğru olmadığını düşünmemizi sağlamak için. Kendim görene kadar tüm bunların arkasındaki kişinin Fielding olduğunu kabul etmeyeceğim. *Güçlü ol. Onunla ilgilenmelisin. Onun için ya da başkası için ağlama. Ağlayamazsın.*

"Ne getirmem gerekiyor?" Bir sandalyenin üzerinden montumu alıyorum, Dover'dan aldığım taktik ceket yeterince sıcak tutmuyor.

"Orada her şeyimiz var" diyor. "Sadece biri sorarsa diye kimlik bilgileriniz."

Tabii ki orada her şey var. Benim dışımda her şey ve herkes orada. Kapımın arkasından omuz çantamı alıyorum.

"Ne zaman ?" diye sordum. "Onu bulmak için arama emri çıkartacak kadar mı? Ya da her nasıl olduysa?"

"Norton's Woods'taki adamın bir cinayet olduğunu öğrendiğinizde, en hafif tabirle işler değişti. Artık Fielding'in başka bir cinayetle bağlantısı vardı."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye cevap veriyorum birlikte dışarı çıkarken ve Bryce'a gittiğimi söylemiyorum. Şu anda kimseyle yüzleşmek istemiyorum. Sohbet edecek ya da samimi hatta medeni olacak havada değilim.

"Çünkü Glock ateşli silahlar laboratuvarından kaybolmuştu. Size bundan bahsedilmediğini biliyorum ve çok az insan bunun farkında" diyor Benton.

Lucy'nin Morrow'u dün sabah on buçuk sularında, yani tabancanın laboratuvarında kendisine teslim edilmesinden yaklaşık yarım saat sonra arka otoparkta gördüğüne dair yorumlarını hatırlıyorum. Kayıp Glock'u biliyorsa bile bu önemli bilgiyi saklamıştı ve Benton'a bana, şefine, patronuna kasten yalan söyleyip söylemediğini sordum.

"Çünkü burada çalışıyor," diyorum asansörün bizim kata çıkmasını beklerken. Asansör alt katta takılı kalmış, sanki biri aşağıda kapıyı açık tutuyormuş gibi, personel bazen çok fazla şey yüklerken ya da indirirken bunu yapar. "Benim için çalışıyor ve benden bilgi saklayamaz. Bana yalan söyleyemez."

"O zaman bunun farkında değildi. Marino ve ben biliyorduk ama ona söylemedik." "Ve siz Jack, Johnny ve Mark'ı biliyordunuz. Tekvando hakkında."

Eminim Benton yapmıştır. Muhtemelen Marino da.

"Jack'izliyorduk, araştırıyorduk. Evet, öyle. Mark geçen hafta öldürüldüğünden ve Jack'in onu ve Johnny'yi eğittiğini öğrendiğimden beri."

Fielding'in ofisinde kaybolan fotoğrafları, asma kancalarının sökülmesiyle duvarda açılan küçük delikleri düşünüyorum.

"Jack'in bazı davaları kontrol altına alması mantıklı gelmeye başladı. Örneğin Mark Bishop davası, her ne kadar çocuklarla uğraşmaktan nefret etse de," diye devam ediyor Benton, etrafına bakınıp bizi duyabilecek kimsenin olmadığından emin olarak. "Kendi suçlarını örtbas etmek için ne mükemmel bir fırsat."

Ya da başka birinin suçlarını, sanırım. Fielding başkasını koruyacak türden biri. Umutsuzca güçlü olmaya, kahraman olmaya ihtiyacı var ve sonra kendime onu savunmayı bırakmam gerektiğini hatırlatıyorum. *Kanıtınız yoksa yapmayın*. Doğru olduğu ortaya çıkan her şeyi kabul edeceğim ve Fielding'in ofisinden kaybolan fotoğrafların grup pozları olabileceği aklıma geliyor. Bu tanıdık geliyor. Neredeyse gözümde canlandırabiliyorum. Belki de tekvando derslerinden. Johnny ve Mark'ın olduğu resimler.

Benton'ın o fotoğrafları kaldırıp kaldırmadığını ya da Marino'nun kaldırıp kaldırmadığını merak ediyorum ama sormuyorum çünkü Benton, Fielding'in herkesi Mark Bishop'u Johnny Donahue'nun öldürdüğüne inandırmak için büyük çaba sarf ettiğini anlatmaya devam ediyor. Fielding, tehlikeye atılmış, savunmasız bir genci günah keçisi olarak kullandı ve Norton's Woods'taki adamı ortadan kaldırdıktan sonra manipülasyonlarını daha da tırmandırmak zorunda kaldı. Benton'ın kullandığı ifade bu. *Ortadan kaldırmak*. Fielding onu sonra cesedin üzerinde bulunan Glock'u duydu ve ciddi bir taktik hata yaptığını fark etti. Her şey dağılıyordu. Kendini kaybediyordu, Ted Bundy'nin yakalanmadan hemen önce yaptığı gibi çöküyordu, diyor Benton.

"Jack'in ölümcül hatası dün sabah ateşli silahlar laboratuvarına uğrayıp Morrow'a Glock'u sormak oldu," diye devam ediyor Benton. "Kısa bir süre sonra silah gitmişti ve Jack de gitmişti ve bu onun açısından düşüncesizce, pervasızca ve çok aptalcaydı. Silahın izini sürüp kaybolduğunu ya da çalındığını iddia etmek daha iyi olurdu. Her şey onun yaptığından daha iyi olurdu. Lanet silahı laboratuvardan alması ne kadar kontrolden çıktığını gösteriyor."

"Norton's Woods'taki adamın elindeki Glock'un Jack'in olduğunu mu söylüyorsun?" "Evet."

"Kesinlikle Jack'in," diye tekrarlıyorum ve asansör hareket , yukarı çıkarken birçok kez duruyor ve öğle yemeği vakti olduğunu fark ediyorum. Çalışanlar dinlenme odasına gidiyor ya da binadan çıkıyor.

Benton, "Evet. Ölü adamda, delinmiş seri numarası üzerinde asit kullanıldığında Fielding'e ait olduğu anlaşılabilecek bir silah var," diyor ve ölü adamın kim olduğunu bildiğini açıkça .

"O iş bitti. Burada değil." Binamın içinde benim bilmediğim başka bir şey daha yapıldığını düşünmek istemiyorum.

"Saatler önce. Olay yerinde. Kimlik tespitini orada hallettik." "FBI yaptı."

"Silahın izinin kime ait olduğunu hemen öğrenmek önemliydi. Şüphelerimizi doğrulamak için. Sonra buraya CFC'ye geldi ve ateşli silahlar laboratuvarında güvenli bir şekilde kilitlendi. Daha fazla inceleme için," diyor Benton.

"Eğer onu öldüren Jack ise, Glock'taki sorunu Pazar öğleden sonra olayla ilgili ilk arandığında fark etmiş olması gerekirdi," diye cevap veriyorum. "Yine de izinin sürülebileceğini bildiği bir silah hakkında endişelenmek için Pazartesi sabahına kadar bekledi mi?"

"Şüphe çekmemek için. Ceset CFC'ye nakledilmeden önce Cambridge polisine Glock hakkında bir sürü soru sormaya başlasaydı ya da laboratuvarlar kapandığında silahın hemen getirilmesini talep etseydi, bu tuhaf karşılanırdı. Antenler havaya kalkardı. Fielding bunun üzerinde uyudu ve Pazartesi sabahı muhtemelen kendini kaybetmiş bir halde silah ne yapacağını planlıyordu. Silahı alıp kaçacaktı. Unutmayın, pek de mantıklı davranmıyordu. Madde bağımlılığı nedeniyle bilişsel olarak zayıflamış olduğunu akılda tutmak önemlidir."

Kronolojiyi düşünüyorum. Fielding'in dün sabahki adımlarını, masasının çekmecesindeki bilgilere ve çağrı kâğıdındaki girintili yazılara dayanarak yeniden oluşturun. Görünüşe göre sabah yediden kısa bir süre sonra Julia Gabriel'le konuşmuş, o da beni Dover'dan aramış, yaklaşık yarım saat sonra da soğutucuya girmiş ve birkaç dakika sonra da Anne ve Ollie'ye Norton's Woods'taki cesedin açıklanamayacak kadar kanlı olduğunu söylemiş. Fielding'in bu noktada ölü adamı tanıdığını ve polisten duyduğu Glock'un izinin ona ait olduğunu fark ettiğini düşünmek daha mantıklı görünüyor. Pazartesi sabahına kadar ölü adamı tanımadıysa, o zaman Fielding onu öldürmedi, diyorum Benton'a. O da Fielding'in benim bilemeyeceğim bir nedeni olduğunu söylüyor.

Benton bana ölen adamın üvey babasının Liam Saltz olduğunu söyledi. Bir süre önce bir FBI ajanı Charles Otel'e gidip Dr. Saltz ile konuştuğunda ve ona Marino'nun çektiği bir kimlik fotoğrafını gösterdiğinde bu doğrulandı.

Norton's Woods'daki adam. Eli Goldman, yirmi iki yaşında, MIT'de yüksek lisans öğrencisi ve Otwahl Technologies'de özel mikromekanik projeler üzerinde çalışan bir çalışan. Benton bana Eli'nin kulaklığındaki video kliplerin Otwahl'ın sunucusundaki bir web kamerası sitesine kadar izlendiğini söyledi, ancak Lucy yapmış olabilirse, izlemeyi kimin yaptığı konusunda ayrıntılı bilgi vermiyor.

"Kulaklıkları kendi mi taktı?" Asansör nihayet bize ulaştığında ve kapılar açıldığında soruyorum.

"görünüyor. Tamir etmeyi severdi."

"Peki ya MORT? Onu nasıl aldı? Ve ne için? Daha fazla tamir için mi?" Alaycı görüldüğümü biliyorum.

İnsanların kararlarını ne zaman bilirim ve ben kendi kararımı vermeye hazır değilim. Hiçbir şeye bu kadar çabuk karar verilmemeli. "Bir tıpkıbasım, çocukken yaptığı bir model," diye açıklıyor Benton. "Üvey babasının lobicilik yaparken çektiği gerçek fotoğraflara dayanarak Sekiz ya da dokuz yıl önce siz ve Dr. Saltz Senato alt komitesi önünde ifade verdiğinizde buna karşı çıkmıştınız. Görünüşe göre Eli daha çocuk beziyle oynarken robot modelleri yapıyor ve bir şeyler icat ediyormuş."

Ben Otwahl'ın Liam Saltz gibi bir muhalifin üvey oğlunu neden işe aldığını sorarken ve Otwahl'ın ne anlama geldiğini öğrenmek isterken yavaşça zeminden zemine batıyoruz, çünkü Bayan Donahue bu ismin bir anlamı olduğunu söylemişti. Benton, "O. T. Wahl," diye yanıtlıyor. "Bir kelime oyunu, çünkü şirketin kurucusunun soyadı Wahl. *On the Wall*, duvardaki sinek gibi ve Eli'nin soyadı Saltz değil," diye ekliyor Benton, sanki bana Goldman olduğunu söylediğinde onu duymamışım gibi. Eli Goldman. Ama Otwahl onun geçmişini araştırmış olmalı, diye belirtiyorum. Soyadları aynı olmasa bile üvey babasının kim olduğunu kesinlikle biliyorlardır.

Asansör kapıları açıldığında Benton, "MORT uzun zaman önceydi," diyor. alt katta. "Ve Otwahl'ın Eli ve üvey babasının felsefi olarak birbirine benzediğine dair bir fikri olduğunu sanmıyorum."

"Eli orada ne kadar süredir çalışıyordu?" "Üç yıldır."

"Belki de üç yıl önce Otwahl, Eli'nin ya da üvey babasının endişeleneceği bir şey yapmıyordu," diyorum gri fayanslar üzerinde yürürken, güvenlik görevlisi Phil cam bölmenin arkasından bizi izlerken. Ona el sallamıyorum. Arkadaş canlısı değilim.

"Eli endişeliydi ve aylardır endişeliydi," diyor Benton. "Üvey babasına bilmediği bir teknoloji gösterisi yapmak üzereydi."

Duvardaki bir sinek olup casusluk yapabilecek ve patlayıcıları tespit edip onları ya da uyuşturucuları ya da zehirleri ya da kim bilir neleri teslim edebilecek bir sinek."

Aylardır görmediğim personelin yanından geçerken, *nano patlayıcıların ya da tehlikeli ilaçların sinek kadar küçük şey tarafından taşındığını* düşünüyorum. Sohbet etmek için durmuyorum. El sallamıyorum, merhaba demiyorum ya da göz teması bile kurmuyorum.

"Üvey babasına böyle önemli bir bilgi vermek üzereydi ve uygun bir şekilde öldü," diye cevap veriyorum.

"Aynen öyle. Bahsettiğim sebep," diyor Benton. "Uyuşturucu," diyor tekrar ve sonra bana daha fazlasını anlatıyor, FBI'nın sadece birkaç saat önce Liam Saltz'dan öğrendiği ayrıntıları veriyor.

Benton'ın ünlü üvey babasına o kadar aşık olan genç bir adam hakkında söylediklerini gözümün önüne getirdiğimde yine üzıldüm ve üzıldüm, öyle ki ne zaman birbirlerini görecek olsalar Eli saatini her zaman Dr. Saltz'ın saat dilimine göre ayarlar ve yeniden bir araya gelmelerini beklerdi, bu tuhaflığın kökleri Eli'nin parçalanmış evler ve kayıp ve uzaktan hayranlık duyulan ebeveyn figürlerinden oluşan dokunaklı geçmişine dayanıyor. Video kliplerde izlediklerimi hatırlıyorum, Eli ve Sock Norton's Woods'a yürüyorlar ve sonra Dr. Saltz'ın Eli'nin davet edilmediği bir düğünden sonra neredeyse karanlıkta binadan çıktığını hayal ediyorum. Nobel ödüllü bilim adamının etrafına bakındığını ve üvey oğlunun nerede olduğunu merak ettiğini, korkunç gerçek hakkında hiçbir fikri olmadığını hayal ediyorum. Ölmüştü. Bir poşetin içine sıkıştırılmış ve kimliği belirsiz. Genç bir adam, bir çocuktan biraz daha fazlası. Lucy ve benim 2001 yazında Londra'daki bir sergide karşılaşmış olabileceğimiz biri.

"Onu kim ve ne için öldürdü?" Boş bölmeden geçerken, CFC kamyonetinin gittiğini söylüyorum. "Söylediklerinizin Eli'nin Jack tarafından öldürülmesini nasıl açıkladığını anlamıyorum."

"Her şey aynı yöne işaret ediyor. Özür dilerim. Ama öyle."

"Sadece neden ve ne için olduğunu anlamıyorum." Dışarı açılan kapıyı açıyorum ve hava bu kadar soğuk olamayacak kadar güzel ve güneşli.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," diyor Benton.

"Bir çift veri eldiveni mi?" Sırlı ve kaygan karın üzerinde ilerlemeye başladığımızda söylüyorum. "Mikromekanik bir sinek mi? Onu kim ve neden bir enjeksiyon bıçağıyla bıçaklasın ki?"

"Uyuşturucu." Benton yine aynı konuya dönüyor. "Eli bir şekilde Jack'le ya da tam tersi bir durumla karşılaşma talihsizliğini . Güç arttırıcı, çok tehlikeli ilaçlar. Muhtemelen kullanıyor ve satıyordu.

ya da Otwahl'dan biri . Bunu bilemeyiz. Ama Eli'nin bir flybotla dışarıdayken ve üvey babasıyla buluşmak üzereyken öldürülmesi tesadüf değildi. Sebep bu yani."

"Jack neden bir flybotla ya da bir toplantıyla ilgilensin ki?" Çok yavaş ilerlerken soruyorum, her seferinde bir adım, ayaklarım altımdan çıkmak üzere. "Lanet olası bir buz pateni pisti," diye yakınıyorum, çünkü park yeri sürülmemişti ve zımparalanması gerekiyordu. Kimse burayı olması gerektiği gibi işletmiyor.

"Üzgünüm, biz buradayız." Yavaşça arka çite doğru gidiyoruz. "Ama hepsi bu kadardı. Uyuşturucu bağlantısı," diyor Benton sonra. "Sokak uyuşturucusu değil. Bu Otwahl'la ilgili. Büyük miktarda parayla ilgili. Savaş hakkında, uluslararası ve büyük ölçekte potansiyel şiddet hakkında."

"O halde söyledikleriniz doğruysa, Jack'in Eli'yi gözetlediği anlaşılıyor. Kulaklıkları gizli kayıt cihazlarıyla donattı ve onu Norton's Woods'a kadar takip etti. Eğer cinayet Eli'nin üvey babasına flybotu göstermesini ya da ona teslim etmesini engellemek için işlendiyse bu mantıklı. Yoksa Jack Eli'nin ne yapmak üzere olduğunu nasıl bilebilirdi? Onu gözetliyor olmalı ya da biri gözetliyordu."

"Jack'in kulaklıklarla bir ilgisi olduğundan şüpheliyim."

"Demek istediğim tam olarak bu. Jack böyle bir teknolojiyle ilgilenmezdi ya da bunu yapamazdı ve Otwahl gibi bir yerle de ilgilenmezdi. Benim tanıdığım Jack'ten bahsetmiyorsun. O az önce tarif ettiğin şeyi yapmak için çok fazla uzuvlarıyla hareket eden, çok sabırsız ve çok basit biri." Neredeyse *çok ilkel* diyeceğim, çünkü bu her zaman onun cazibesinin bir parçası olmuştur. Fizikselliği, hedonizmi, olaylarla doğrusal bir şekilde başa çıkması. "Ve kulaklıklar bir anlam ifade etmiyor," diye ısrar ediyorum. "Kulaklıklar bana işin içinde başka birinin olabileceğini düşündürüyor."

"Nasıl hissettiğini anlıyorum. Neden böyle düşünmek istediğini anlayabiliyorum."

"Peki Dr. Saltz çok sevdiği üvey oğlunun uyuşturucu kullandığını ve yasadışı bir silahı olduğunu biliyor muydu?" diye sordum. "Kulaklıklardan ya da Eli'nin ilişkide olabileceği diğer kişilerden bahsetti mi?"

"Kulaklıklar ve Eli'nin özel hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordu. Sadece Eli'nin onun güvenliği için endişelendiğini biliyordu. Dediğim gibi, aylardır endişeliydi. Bunun acı verici olduğunu biliyorum, Kay."

"Özellikle ne için endişeleniyorsun?" Çok yavaş yürürken soruyorum, burada birileri yaralanacak. Birisi kayacak ve kırılacak

ve CFC'yi dava et. Sırada bu var.

"Eli tehlikeli projelerde yer alıyordu ve çevresi kötü insanlarla doluydu. Dr. Saltz böyle tarif etti," diyor Benton. "Açıklanması gereken çok şey var ve hayal edebileceğiniz gibi değil."

"Üvey oğlunun bir silahı olduğunu biliyordu, yasadışı silah," diye sorumu tekrarlıyorum. "Bunu bilmiyordu. Eli'nin bundan bahsetmeyeceğini varsayıyorum." "Herkes çok fazla varsayımda bulunuyor gibi görünüyor." Duruyorum ve

Benton, aydınlıkta ve soğukta nefesimiz tütüyor ve şu anda otoparkın arka tarafında, çitlerin yanında, benim iç bölgeler dediğim yerdeyiz.

Benton, "Eli, Dr. Saltz'ın silahlar hakkında ne düşündüğünü biliyordur," diyor. "Jack muhtemelen Glock'u ona sattı ya da verdi."

"Ya da biri verdi," diye . "Tıpkı üzerinde Donahue arması olan mühür yüzüğünü ona birinin vermiş olması gerektiği gibi. Eli'nin tekvando sporuyla da ilgilendiğini sanmıyorum." Etrafta CFC'ye ait olmayan ciplere bakıyorum ama içlerindeki ajanlara bakmıyorum. Gözlerimi güneşten korurken kimseye bakmıyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor Benton. "Futbolcu da değildi, Wally Jamison, ama onların tutulduğu spor salonunu kullanıyordu, Jack'in aynı spor salonunu kullanıyordu. Belki Eli da o spor salonuna gitmiştir."

"Eli spor salonu kullanan birine benzemiyor. Vücudunda neredeyse hiç kas yok," diye yorum yapıyorum Benton anahtarlığı kendisine ait olmayan siyah bir Ford Explorer'a doğrulttuğunda ve kapılar cıvıltıyla açıldığında. "Peki Jack onu öldürdüyse, neden?" Tekrar soruyorum, çünkü bana hiç mantıklı gelmiyor, ama belki de yorgunluğumdandır. Uykusuzluk ve çok fazla travma, en basit şeyi bile anlayamayacak kadar yorgunum.

"Ya da belki bağlantı Otwahl ve Johnny Donahue ile ve Jack'in dahil olduğu ve birazdan öğreneceğiniz diğer yasadışı faaliyetlerle ilgilidir. CFC'de ne yapıyordu, sen parasını nasıl kazanıyordu." Benton kapımı açarken bunları söylerken sesi sertti. "Her şeyi bilmiyorum ama yeterince biliyorum ve Mark Bishop öldürüldüğünde arka bahçesinde ne yaptığını sormakta haklıydın. Ne tür bir oyun oynuyordu. Bunu bana sorduğunda neredeyse inanamıyordum ve sen sorduğunda da sana anlatamadım. Bayan Donahue'nun ima ettiği gibi Mark, Jack'in üç ila altı yaş arası çocuklar için Aralık ayında yeni başlayan sınıflarından birindeydi ve o sırada bahçesinde tekvando çalışıyordu.

Birisi ve sanırım kim olduğunu biliyoruz, ortaya çıktı ve yine muhtemelen nasıl olduğu konusunda haklısınız."

O arabaya binmek için şoför tarafına geçerken ben de sabırsız ve sinirli bir şekilde çantamı karıştırıp güneş gözlüğümü arıyorum; rujum, kalemlerim ve bir tüp el kremim plastik paspasın üzerine dökülüyor. Güneş gözlüklerimi bir yerde unutmuş olmalıyım. Belki de artık neredeyse hiç hatırlamadığım Dover'daki ofisimde. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ve şu anda herhangi birine tarif edebileceğimden çok daha fazla midem bulanıyor ve herhangi bir konuda haklı olduğumu duymak beni memnun etmiyor. Kimin haklı olduğu umurumda değil, sadece birinin haklı olduğu umurumda ve kimsenin haklı olduğunu düşünmüyorum. Sadece buna inanmıyorum.

"Mark'ın güvenmemesi için hiçbir neden olmayan bir kişi, örneğin bir fanteziye, bir oyuna çekip öldüren eğitmeni," diye devam ediyor Benton cipi . "Sonra da suçu Johnny'nin üzerine atmak için bir yol uydurdu."

"O kısmı ben söylemedim." Eşyalarımı çantama geri koyarken omuz kemerimi , sonra ceketimi çıkarmaya karar ve emniyet kemerini çözüyorum.

"Hangi bölüm?" Benton GPS'e bir adres girer.

"Jack'in, Johnny'yi Mark Bishop'ın kafasına çivi çaktığına inandırmak için bir yol uydurduğunu hiç söylemedim," diye cevap veriyorum ve SUV, Benton'ın onu buraya getirdiği zamandan beri sıcak ve güneş camdan parlarken sıcak.

Ceketimi çıkarıp arka tarafa atıyorum, orada üzerinde FedEx etiketi olan büyük, kalın bir kutu var. Kimin için olduğunu söyleyemiyorum ve ilgilenmiyorum, muhtemelen Benton'ın tanıdığı bir ajan, muhtemelen Douglas her kimse, sanırım yakında öğreneceğim. Omuz kemerimi tekrar sıkıyorum, o kadar çok çalışıyorum ki neredeyse nefesim kesiliyor ve kalbim küt küt atıyor.

"O kısmın senden geldiğini kastetmemiştim. Çok fazla soru var. Cevaplayabileceğimiz her şeyi cevaplamamıza yardımcı olmanıza ihtiyacımız var" diyor Benton.

Geri geri başladık, park yerimden çıktık, kapının açılmasını bekledik ve kendimi idare edilmiş hissettim. Eğlendirildiğimi hissediyorum. Bir soruşturmada kendimi hiç bu kadar önemsiz hissettiğimi hatırlamıyorum, sanki konumum nedeniyle insanların politik olarak doğru davranması gereken ama ciddiye alınmayan ve istenmeyen bir engel ve baş belasıymışım gibi.

"Her şeyi gördüğümü sanıyordum. Seni uyarıyorum, bu çok kötü, Kay." Benton bunu söylerken sesinde hiç enerji yoktu. İçi boşaltılmış bir şey gibi içi boş geliyor.

19

Eski taş temelli gri çerçeve ev ve arkasındaki soğuk kiler, geçmiş yüzyıllarda bir deniz kaptanı tarafından inşa edilmiş. Sert hava koşullarının aşındırdığı, denizden gelen rüzgârlara doğrudan maruz kalan ev, şehrin acil durum ekipleri tarafından zımparalanmış dar ve buzlu bir sokağın sonunda tek başına duruyor. Dalların kırıldığı yerde, buzlar donmuş toprakta parçalanıyor ve sıcaklık vermeyen, sadece kör edici bir parıltı sunan yüksek güneşte kırık cam gibi parlıyor.

Benton park edecek bir yer aramak için arabayı çok yavaş sürerken kum, cipin alt tarafına sürtünerek ses çıkarıyor ve ben kumlu yolun parlaklığına, denizin dalgalı derin mavisine ve bulutsuz gökyüzünün soluk mavisine bakıyorum. Artık uyku ihtiyacı hissetmiyorum ya da

Eğer deneseydim yapabilirdim. Delaware'de en son dün sabah saat beşe çeyrek kala uyandım, o zamandan beri yaklaşık otuz saattir ayaktayım, bu benim için duyulmamış bir şey değil, insanların mesai saatleri içinde ölme ya da öldürme nezaketini göstermediği bir meslekte bunun ne kadar sık olduğunu hesaplarsam, gerçekten dikkate değer değil. Ancak bu farklı bir uykusuzluk türü, yabancı ve alışılmadık, hayatımın çoğunu ölümcül bir şeyle yaşadığımın ve bunun ölümcül hale gelmesinin sebebinin ben olduğumun söylenmesinden ya da en azından ima edilmesinden kaynaklanan histeri sınırında bir heyecanla birlikte.

Kimse böyle bir şeyi tam olarak bu kelimelerle ifade etmiyor ama ben bunun doğru olduğunu biliyorum. Benton diplomatik davranıyor ama ben biliyorum. İnsanların vahşice öldürülmesinin ve sayısız insanın saygısızlığa uğramasının ve kirletilmesinin benim suçum olduğunu söylemedi, uyuşturuculardan zarar görenlerden, isimlerini asla bilemeyeceğimiz insanlardan, güç ve kas kütlesi oluşturmak ve saldırganlığı ve korkusuzluğu artırmak için bir halüsinojenle bağlanmış güçlü bir anabolik steroid veya testosteron formunu içeren kötü niyetli bir bilim projesi için kobaylar veya Benton'un deyimiyle "laboratuvar fareleri". Ölüm makineleri yaratmak, insanları frontal korteksi olmayan, sonuç kavramı olmayan canavarlara dönüştürmek, vahşice öldüren ve pişmanlık duymayan, acı dahil neredeyse hiçbir şey hissetmeyen insan robotlar. Benton, Liam Saltz'ın bu sabah FBI'a söylediklerini anlatıyordu, zavallı adam perişan ve dehşet içindeydi.

Dr. Saltz, Eli'nin Otwahl'da haince ve yetkisiz bir teknolojiye bulaştığından, kendisini DARPA'nın kötü giden, korkutucu derecede yanlış giden araştırmalarının ortasında bulduğundan ve insancıl Nobel ödüllü üvey babasını uyarmak, kanıt sunmak ve buna bir son vermesi için ona yalvarmak üzere olduğundan şüpheleniyor. Fielding Eli'yi durdurdu çünkü Fielding bu tehlikeli ilaçları kullanıyordu, belki dağıtımına yardım ediyordu ama daha çok ömür boyu süren güç ve fiziksel güzellik tutkusu ve kronik ağrı ve sızılılarıyla şef yardımcım bağımlıydı. Fielding'in iğrenç suçlarının ardındaki teori bu ve ben bunun bu kadar basit ve hatta doğru olduğuna inanmıyorum. Ama Benton'ın yapmaya devam ettiği diğer yorumlara inanıyorum. Fielding'e karşı çok iyiydim. Ona karşı hep çok iyiydim. Onu hiçbir zaman olduğu gibi görmedim ya da gerçek zarar verme potansiyelini kabul etmedim ve bu nedenle ona olanak sağladım.

Kar, okyanusun havayı ısıttığı yerde dondurucu yağmura dönüştü ve Jack Fielding'in hiç bilmediğim tarihi bir yatırım mülküne sahip olduğu Salem Neck'in Winter Island adlı bu bölgesinde elektrikler hala kesik. Oraya ulaşmak için Plummer Erkek Çocuk Evi'ni geçmek zorundasınız, zarif bir çimenlik üzerine kurulmuş yosun yeşili sevimli bir konak

Marblehead'in zengin tatil beldesini uzaktan gören denize nazır. Her şeyin nasıl başlayıp nasıl bittiğini, insanların nasıl yerinde sayma, suya ayak uydurma, kendileri için her şeyin nerede ve nasıl başladığının ötesine geçmeme eğiliminde olduklarını düşünmeden edemiyorum.

Fielding hayatını, onun için çok hızlı bir şekilde başladığı yerde, artık aileleriyle birlikte yaşayamayan sorunlu gençler için pitoresk bir ortamda durdurdu. Bir erkek yetiştirme yurduna bir taş atımlık mesafeden daha uzak olmayan bir yer seçmenin kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum, bana emlak piyasası döndüğünde ve çok ihtiyaç duyduğu iyileştirmeleri tamamladıktan sonra emekli olmayı ya da belki de gelecekte kar elde etmek için satmayı planladığı söylenen bir mülke karar verdiğinde bilinçaltında bu etken var mıydı? Benton'un bana bildirdiğine göre, ev ve müstemilatındaki işleri kendisi yapıyordu ve kötü yapıyordu ve ben de onun dağınık, kaotik zihninin tezahürünü görmek üzereyim; bu, son derece kontrolden çıkmış birinin eseri. Etkin چراغımın nasıl yaşadığını ve nasıl sona erdiğini görmek üzereyim.

"Hâlâ bizimle misin? Yorgun olduğunu biliyorum," diyor Benton koluma dokunurken.

"Ben iyiyim." Konuşmaya ettiğini fark ettim ve onu

duymazdan geldim. "İyi görünmüyorsun. Hâlâ ağlıyorsun."

"Ağlamıyorum. Güneş yüzünden. Güneş gözlüklerimi bir yerde unuttuğuma inanamıyorum."

"Benimkini alabileceğini söyledim." Koyu renk gözlükleri, parlayan güneşin altında kumlu, taşlı yolda sürünerek ilerlerken bana doğru dönüyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun, çünkü bir süre konuşma şansımız olmayacak," diyor. "Bana kızgınsın."

"Sen sadece işini yapıyorsun, her ne ise."

"Bana çünkü Jack'e kızgınsın ve ona kızmaktan korkuyorsun."

"Onun hakkında hissettiklerimden korkmuyorum. Ben daha çok diğer herkesten korkuyorum," diye cevap veriyorum.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Pencereden soğuk, mavi okyanusa ve kıyıdaki evleri seçebildiğim uzaktaki ufka bakarken ona, "Bu hissettiğim bir şey ve sen benimle aynı fikirde değilsin, bu yüzden bunu burada bırakmalıyız," diyorum.

"Belki biraz daha spesifik olabilirsin. Ne hissediyorsunuz? Bu yeni bir düşünce mi?"

"değil. Kimsenin duymak isteyeceği bir şey de değil," diye cevap veriyorum ona, park edecek bir yer aramaya devam ederken parlak öğleden sonraya bakarken.

Bir yer aramasına pek yardım etmiyorum. Çoğunlukla oturup pencereden dışarı bakıyorum, zihnim ise güvenli bir yer arayan küçük bir hayvan gibi istediği yere gidiyor. Benton muhtemelen işe yaramaz olduğumu düşünüyordur. Saatlerdir devam eden bir şey için gelip beni almak için bu kadar uzun süre bekleyerek işe yaramazlığıma yardım ve yataklık etti. Sanki bu bir müzikal ya da operaymış ve hangi perdede olduğumuza bağlı olarak ortalarda ya da sonlara doğru içeri girmem önemli bir şey değilmiş gibi ortalarda görünüyorum.

"Tanrım, bu çok saçma. Biri bize bir şey bırakmış olmalı. Marino'ya koni koydurup bizi bir şeylerden kurtarmasını söylemeliydim." Benton öfkesini park etmiş arabalara ve dar sokağa kusuyor, sonra bana, "Her ne duymak istiyorum. Yeni bir düşünce ya da değil. Şimdi, bir dakika yalnız kalalım."

Geri kalanını söylemenin, ona hissettiklerimi tekrar anlatmanın bir anlamı yok; Wally Jamison, Mark Bishop ve Eli Goldman'a yapılanların arkasında, Fielding'e olanların arkasında, her şeyin arkasında hesapçı, acımasız bir mantık var, planlandığı gibi gitmese bile kesin olarak formüle bir gündem var. Planın tamamını bildiğimden değil, belki çoğunu bile bilmiyorum, ama hissettiğim şey elle tutulur ve inkar edilemez ve bundan vazgeçmeyeceğim. *İçgüdülerine güven. Başka hiçbir şeye güvenmeyin. Bu güçle ilgili. İnsanları kontrol etme, iyi hissettirme, korkutma ya da dayanılmaz acılar çektirme gücü. Yaşam ve ölüm üzerindeki güç.* Kulağa mantıksız geldiğinden emin olduğum şeyleri tekrar etmeyeceğim. Benton'a bir kez daha doymak bilmeyen bir güç arzusu hissettiğimi, karanlık bir yerden bizi izleyen, pusuya yatmış canı bir varlığın varlığını hissettiğimi söylemeyeceğim. Bazı şeyler bitti ama her şey bitmedi ve bunların hiçbirini ona söylemeyeceğim.

"Onu buraya tıkmam gerekecek ve canı cehenneme." Aslında benimle değil, kendi kendine konuşuyor, kaygan, kumlu sokağın yarısına kadar dışarıda kalmamak için bir kaya duvarına olabildiğince yaklaşıyor. "Umalım da yahudinin biri bana çarpmasın. Eğer öyleyse, hoş olmayan bir sürprizle karşılaşacak."

Sanırım az önce çarptığınız kapının, sıyırdığınız tamponun ya da arakladığınız tarafın FBI' malı olduğunu fark etmenin eğlenceli olmayacağını kastediyor. SUV tipik bir hükümet aracı, siyah ve renkli camlı.

ve kumaş koltuklar, ızgaranın arkasına gizlenmiş acil durum flaşörleri ve arkada yerde, karton kutusunun içinde düzgünce tutulan iki kahve fincanı ve top haline getirilmiş bir yiyecek poşeti. Düzenli ama her zaman çöp atmak için uygun bir noktada olmayan meşgul bir ajanın savaş arabası. Biraz önce Benton bana dün gece Hanscom'da bizi karşılayan Bentley'in plakasını araştırdığını söyleyene kadar Douglas'ın bir kadın olduğunu bilmiyordum; 2003 model dört kapılı siyah Flying Spur, Boston merkezli, talep edilen her aracı kullanacak "gizli konsiyerj zihniyetli şoförler" sağlayan niş bir hizmet şirketinin CEO'suna aitti ve bu da Bentley'in plakasının neden olmadığını açıklıyordu.

Rezervasyon, McLean'de yatarak tedavi gören ve internet erişimi olmayan Johnny Donahue'ye ait bir e-posta adresi kullanılarak, buraya çok yakın olan Salem State College yakınlarındaki bir internet kafenin IP adresinden dün gönderilen bir e-posta ile yapılmış. Kullanılan kredi kartı Erica Donahue'ye ait ve bilindiği kadarıyla kendisi internette hiçbir şey yapmıyor ve bilgisayara dokunmuyor. Söylemeye gerek yok, FBI ve polis Bentley'i ya da sürücüyü onun ya da oğlunun kiraladığına inanmıyor.

FBI ve polis, Fielding'in Bayan Donahue'nun kredi kartı bilgilerine, oğlunun tekvando kulübüne yaptığı ödemelerden ulaşmış olabileceğine inanıyor; ta ki, yedinci derece siyah kuşak sahibi bir büyük usta olan şef yardımcım olan eğitmenine tekme atmaya çalıştıktan sonra bir daha gelmemesi söylenene kadar. Fielding'in Johnny'nin e-posta hesabına nasıl erişmiş olabileceği, savunmasız ve saf genci bir şekilde kendisine şifre vermesi için manipüle etmediği ya da başka bir yolla şifreyi öğrenmediği sürece açık .

Kendisine bir şey teslim etmeden önce Dr. Scarpetta'yı araştırma zahmetine katlanmaması dışında hiçbir şeyden şüphelenilmeyen şoför, görevi merkezden almış ve merkeze göre, seçkin taşımacılık şirketinde çalışan hiç kimse sözde Bayan Donahue ile tanışmamış ya da onunla telefonda konuşmamış. Online rezervasyonun notlar bölümünde, bir "ayak işi" için "egzotik lüks bir araba" talep , daha fazla talimatın ve teslim edilecek bir mektubun özel sürüş şirketinin merkezine bırakılacağı açıklanmıştır. Akşam altı sularında, ön kapıdaki posta deliğinden bir zarf geçirildi ve

Üç saat kadar sonra şoför onunla Hanscom Field'a geldi ve Benton'ın ben olduğuma karar verdi.

Soğuk, temiz havaya çıkıyoruz ve her yerde buz var, sanki ışıklı kristal bir avizenin içindeymişiz gibi güneş tarafından aydınlatılıyor. Elimle gözlerimi siper ederek, lacivert denizin kas gibi yuvarlanıp büzülmesini, kimsenin yaşamadığı kayalık bir kıyıya çarpıp kaynamak için kendini içerilere doğru itmesini izliyorum. Tam burada bir zamanlar bir deniz kaptanı, yüzlerce yıldır çok fazla değiştiğinden şüphelendiğim bir manzaraya bakıyordu; dönümlerce engebeli kıyı şeridi ve sert ağaçlardan oluşan kumsal, el değmemiş ve yaşanmaz çünkü burası bir tekne indirme yeri olan bir deniz eğlence parkının parçası.

Kamp alanının biraz , Boyun'un Salem Limanı'na doğru kıvrıldığı yerde, Fielding'in yirmi metrelik Mako'sunun bu sabah polis tarafından bulunduğu krika sehpaı üzerinde sarılı olduğu bir yat çekek yeri var. Bir dalış teknesi olduğunu hayal meyal biliyordum çünkü ondan bahsettiğini duymuştum ama nerede tuttuğunu bilmiyordum. Yirmi dört saat önce bunun bir cinayet soruşturmasının odağı haline gelebileceğini, ya da ön plakası kayıp olan koyu mavi Navigator SUV'unun, ya da seri numarası delinmiş Glock tabancasının, ya da Fielding'in sahip olduğu ve tüm varlığı boyunca yaptığı her şeyin böyle olacağını asla hayal edemezdim.

Tepemizde turuncu bir Dauphin helikopteri, Dolphin olarak da bilinen bir HH-65A, soğuk mavi gökyüzünü alçaktan dövüyor, kapalı Fenestron on kanatlı kuyruk rotoru, düşük gürültü olarak tanımlanan ancak bana göre sessiz bir yüksek perdeye sahip, uğursuz bir şekilde mızızızlanan, bana biraz C-17'yi hatırlatan ayırt edici bir modüle edilmiş ses çıkarıyor. İç Güvenlik hava gözetimi yapıyor ve bana da öyle söylendi. Büyük bir enerji santraline sahip önemli bir liman olan Salem Limanı'nın genel güvenliğiyle ilgili bir endişe yoksa federal kolluk kuvvetlerinin neden havaya, karaya ya da denize çıktığını bilmiyorum. Benton ve birkaç dakika önce telefonda görüştüğüm Marino'nun *terörizm* kelimesinden bahsettiğini duydum ama bugünlerde bu kelimeyi çok duyuyorum. Aslında her zaman duyuyorum. Biyoterörizm. Kimyasal terörizm. Yurtiçi terörizm. Endüstriyel terörizm. Nanoterörizm. Teknoterörizm. Eğer durup düşünürsem her şey terörizmdir. Tıpkı her şiddet suçunun nefret ve nefret suçu olması gibi.

Otwahl'a geri dönmeye devam ediyorum, her şey beni Otwahl'a geri götürüyor, düşüncelerim bir flybotun kanadında taşınıyor ya da Lucy'nin dediği gibi bir flybot değil

ama flybotların kutsal kasesi. Sonra eski düşmanım MORT'u düşünüyorum, dev bir mekanik böcek gibi tünemiş gerçek boyutlu bir modeli Eli Goldman'ın kiraladığı Cambridge'deki bir apartman dairesinin içinde duruyor ve sonra da çaresizlikten kalbi kırılmış olması gereken tartışmalı bilim adamı Dr. Liam Saltz için endişeleniyorum. Belki de hayattaki o korkunç tesadüflerden birine, kötü bilime, kötü uyuşturuculara ve yasadışı ateşli silahlara kayan parlak bir genç adamın üvey babası olmak gibi trajik bir talihsizliğe yakalanmıştır.

Benton'ın deyimiyle, kendi iyiliği için fazla zeki bir çocuk, Erica Donahue'nun evinden kaybolan antika bir mühür yüzüğü takarken öldürüldü, tıpkı kırtasiye malzemelerinin, daktilosunun ve dolma kaleminin kaybolduğu gibi, Fielding'in bir şekilde ele geçirmiş olması gereken eşyalar. Zorbalık yaptığı zengin Harvard öğrencisi Johnny Donahue'dan her türlü şeyi almış olmalı ve bana yanlış gelse de fark etmez. Fielding'in altın yüzüğü uyuşturucuyla takas etmediğini kanıtlayamam. Glock'u uyuşturucuyla takas etmediğini kanıtlayamam. Eli'nin yüzüğü ve silahı bu yüzden almadığını, Benton ve diğerlerinin önerdiğinden çok daha alçakça ve tehlikeli başka bir neden olduğunu söyleyemem.

Eli Goldman'ın Otwahl gibi bir şirketin paralı ilerlemesine engel olduğunu ve Otwahl'ın tekvando veya Fielding'den daha fazla her şeyde ortak payda olduğunu söyleyebilirim ve söyledim. Bana kalırsa, eğer Fielding herkesin iddia ettiği kadar doğrudan ve tek başına sorumluydu, o zaman Otwahl'a çok sert ve farklı bir gözle bakmalı ve bir kullanıcı, bir araştırma deneği ya da hatta tamamen yok olmasına neden olana kadar deneysel ilaçların dağıtılmasına yardımcı olan biri olmanın ötesinde bu yerle ne ilgisi olduğunu merak etmeliyiz.

Biraz önce Benton'a "Otwahl ve Jack Fielding," dedim. Eğer Fielding cinayetten, davaya müdahale etmekten, adaleti engellemekten ve her türlü yalan ve komplodan suçluysa, o zaman Otwahl ile, Navigator'ının muhtemelen dün gece kar fırtınası sırasında gözden kaybolduğu park yerine kadar yakından bağlantılıdır. "Bu bağlantıyı anlamlı bir şekilde kurmalısın," dedim Benton'a arabayla bu ıssız yere giderken, sanki Fielding'in mülkü enfes bir deniz manzarasının tuvalindeki çirkin bir lekeymiş gibi, acı verici derecede güzel ama yine de harap olmuş.

Kocama "Otwahl Teknolojileri ve Salem Neck'te bir on sekizinci yüzyıl deniz kaptanının evi" dedim ve onun fikrini, dürüst ve tarafsız fikrini sordum. Ne de olsa, çok bilgili ve tamamen objektif bir görüşe sahip olmalıydı, çünkü çok bilgili kişilerle ittifakı vardı

ve tamamen tarafsız *bizler*, belirttiğim gibi, onun bu isimsiz yoldaşları, artık ait olmadığı bir FBI'ın gölgeli rütbesi ve dosyası, iddia ediyor ve elbette ona inanmıyorum. Kendisi FBI'dan, evet, çok eskiden hatırladığım kadar ketum ve azimli ve belki de kendimi bu kadar yalnız hissetmeseydim buna katlanabilirdim.

Artık beni dinlemiyor bile, birkaç dakika önce Fielding'in teknoloji devinde staj yapan birkaç zeki öğrenciye dövüş sanatları öğretmenin ötesinde Otwahl ile bir bağlantısı olması gerektiği yorumunu yaptığımda hemen hemen beni terk etti. Bağlantı uyuşturucudan daha fazlası olmalı, dedim. İlaç emdirilmiş ağrı kesici bantlar, Fielding'in misafir odasına dönüştürdüğü küçük bir taş müstemilatın içinde bulmak üzere olduğum şeyin tüm açıklaması olamaz, sözde başka bir kullanım bulmadan önce ona birkaç yeni isim kazandırdı.

Ölüm Kulübesi, karanlık ve acı bir şekilde düşünüyorum. *Semen'in Evi*, alaycı bir şekilde düşünüyorum.

Ekim ayı boyunca süren Cadılar Bayramı'nda Salem'in en son cazibe merkezi olmaya aday, ülkenin dört bir yanından bir milyon insan buraya hacı olmaya geliyor. Polis armalarında ve hatta polis araçlarının kapılarında bulunan Salem logosunda tasvir edilen süpürgesi üzerindeki cadı gibi, artık gerçek gibi görünmeyen vahşetlerle, neredeyse karikatürize edilmiş masallarla meşhur olmuş bir yerin bir başka örneği. Neyden nefret ettiğinize ve neyi öldürdüğünüze dikkat edin, çünkü bir gün o size sahip olacaktır. Cadı Şehri, insanların o kadın ve erkeklerin şimdi Gallows Hill Park olarak adlandırılan yere, Fielding'in bir deniz kaptanının evini satın aldığı yere benzer bir yere sürüldüğü yer olarak adlandırdıkları yer. Çok fazla değişmeyen yerler. Şimdi park olan yerler. Sadece Gallows Hill çirkin ve öyle de olmalı. Rüzgar tarafından tahrip edilmiş ve çorak bir açık alan. Çoğunlukla kayalar, yabani otlar ve yamalı, kaba çimler. Orada hiçbir şey yetişmiyor.

Benton dirseğime dokunup sonra sıkıca kavrarken, kumlu çıkmaz sokaktan geçerken, işaretli ve işaretsiz, bazıları Salem logolu, süpürgelerine binmiş cadı silüetleri olan kolluk kuvvetlerinin araçlarının park yerine dönüşmüş bir otoparkı geçerken, bu gibi düşünceler güneş patlamaları gibi, kontrol edemediğim bir zamanlamayla zirve yapıyor ve yükseliyor. Deniz kaptanının evinin yakınına, neredeyse arka tarafına kadar çekilmiş olan CFC'nin beyaz kamyoneti, Marino'nun saatler önce ben otopsi odasındaiken ve sonra da yukarıda, yaklaşık otuz mil kuzeydoğuda neler olup bittiğinden habersizken buraya getirdiği kamyonet. Kamyonun arkası açıktı ve Marino

İçeride yeşil lastik çizmeler, parlak sarı baret ve biyolojik ve kimyasal tehlikelerden korunmayı gerektiren zorlu işler için kullandığımız parlak sarı A seviye takım elbise giyiyor.

Kablolar elmas çelik zeminin üzerinden ve açık metal kapılardan, asfaltlanmamış buzlu araba yolundan geçerek taş kulübenin önünden kayboluyor, Fielding burayı açıkta duran temel bloklarından oluşan bir şantiyeye dönüştürmeden önce büyüleyici, rahat bir ek bina olmalıydı, zemin gri buzla donmuştu. Deniz kaptanının evinin arkasındaki alan, dökülmüş çimento, devrilmiş kereste ve tuğla yığınları, paslanmış aletler, kiremitler, sıyrıklar ve çivilerle dolu göz kamaştırıcı bir yer. Bir el arabasının üzeri gevşekçe sallanan siyah bir muşambayla örtülmüş, tüm çevre rüzgârda sallanıp zıplayan sarı olay yeri şeridiyle çevrilmiş.

"Bu şeyde ışıklara yetecek kadar elektrik var ve hepsi bu, yaklaşık yüz yirmi dakikalık çalışma süresi kaldı," diyor Marino, yerleşik bir saklama kutusunun içini kazarken.

Bahsettiği şey, motor kapalıyken kamyonun elektrik sistemini çalışır durumda tutabilen ve harici olarak sınırlı miktarda acil durum gücü sağlayan yardımcı güç ünitesi APU'dur.

"Elektriğin tekrar gelmeyeceğini varsayarsak, belki şansımız yaver . Her an gelebileceğini duydum, asıl sorun muhtemelen buraya gelirken Derby Caddesi'nde yanından geçtiğiniz ağaçların kırılmasıyla devrilen direkler. Ama elektriği geri alsak bile, içeride pek bir işe yaramayacak." Taş ek binayı kastediyor. "Orada ısı yok. Bok gibi soğuk ve bir süre sonra seni etkiliyor, sana söylüyorum," diyor kamyonun içinden, Benton ve ben dışarıda rüzgârda dururken ve ceketimin yakasını yukarı kaldırırken. "Morgdaki lanet buzdolabımız kadar soğuk, orada saatlerce çalışmayı hayal tabii."

Sanki hiç soğuk havada bir sahnede çalışmamışım ve morg soğutucusuna aşına gibi.

Marino sözlerine şöyle devam ediyor: "Elbette, elektrikler kesilirse, ki bu bölgelerde fırtınalar olduğunda kesilir ve yedek bir jeneratörü yoksa, bunun bazı avantajları var."

Fielding'in yapmadığını söylüyor.

"Dondurucu bozulursa kaybedilecek çok para var. İşte bu yüzden bir ısıtıcıyı fişe takmak ve yüksek derecede çalıştırmak bariz bir nedendi

DNA'yı mahvetmekle tehdit etti, böylece malı aldığını asla öğrenemeyecektik. Sence bu mümkün mü?" diye soruyor bana.

"Hangi kısmından emin değilim-" diye söze başlıyorum.

"Onları teşhis edemeyeceğimizi. mi?" Marino durmadan konuşmaya devam ediyor, sanki onu son gördüğünden beri kahve içiyormuş gibi. Gözleri kan çanağı ve camısı.

"Hayır," diye cevap verdim. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Sanırım ." "Yani tapyoka kadar değersiz olduğunu düşünmüyorsun."

"Tanrım," diyor Benton. "Bu olmadan da yapabilirdim. Tanrım, keşke şu lanet yemek benzetmelerini bıraksan."

"Düşük kopya sayısı." Marino'ya üç insan hücresinden DNA profili çıkarabileceğimizi hatırlatıyorum. Neredeyse her hücre bozulmadığı sürece sorun olmayacağına dair onu temin ederim.

"Gerçekten denememiz adil olur." Marino sanki Benton burada değilmiş gibi benimle konuşuyor, sanki yetkili kendisiymiş ve FBI'daki ya da eski FBI'daki kocamın hatırlatılmasını istemiyormuş gibi her yorumunu bana yöneltiyor. "Yani, ya senin oğlun olsaydı?"

"Kimliklerini tespit etmemiz ve yakınlarına haber vermemiz gerektiğine katılıyorum," diye cevap veriyorum. "Şimdi düşündüm de, dava da açılabilir," diye yeniden düşünüyor Marino. "Belki de kimseye söylememeliyiz. Bana öyle geliyor ki sadece kimden geldiğini bilmemiz gerekiyor. Neden ailelere söyleyelim ve bir kutu solucan açalım?"

Benton sanki bunun ne olduğunu gerçekten biliyormuş gibi ironik bir şekilde "Tam ifşa" diyor. Elindeki iPhone'a bakıp bir şeyler okuyor ve ekliyor: "Çünkü birçoğu muhtemelen zaten biliyor. Fielding'in sunduğu hizmet için ödeme yapmak üzere onlarla önceden anlaştığını varsayıyoruz. Bir şey saklamak mümkün değil."

"," diye cevap veriyorum. "Biz bir şeyleri saklamayız, nokta."

"Size söyleyeyim. Soğutucumuzun içine kamera yerleştirmemiz gerektiğini düşünüyorum, sadece koridorun, bölmenin ve bazı odaların dışına değil, gerçekten içine de," diyor Marino bana, sanki her zaman soğutucunun içine, muhtemelen dondurucunun içine de kamera yerleştirmemiz gerektiğine inanıyormuş gibi. Aslında bu fikirden daha önce hiç bahsetmemişti. "Acaba kameralar soğutucuda çalışabilir mi?" diyor.

"Açık havada çalışıyorlar. Kışın buralar serin olduğundan daha soğuk olur," diyor Benton, kendini beğenmiş, ortaya çıkan dramdaki rolünün tadını çıkaran ve Fielding'den hiç hoşlanmayan Marino'yu zar zor dinleyerek. Daha büyük bir "*ben demiştim*" düşünemiyorum.

"Bunu yapmak zorundayız," diyor Marino bana. "Kameralar ve artık bu saçmalıklar, insanların yanlarına kâr kalacağını düşündükleri şeyler yapmaları yok."

Arkamızdan açılan kapının önüne dizilmiş botlara ve ayakkabılara bakıyorum. Kill Cottage, Semen's . Bazı polisler buraya Küçük Korku Dükkanı diyor.

Taş kulübeye bakarken Marino'nun "Kameralar," dediğini duyuyorum. "Eğer onları soğutucuya koysaydık, her şeyi kayda almış olurduk. Belki de bu iyi bir şeydir.

Kahretsin, böyle bir şeyin sızdırıldığını ve YouTube'a düştüğünü hayal edin. Fielding bunu tüm bu cesetlere yapıyor. Tanrım. Eminim Dover'da da böyle kameralar vardır."

Bize kendisinin gibi katlanmış parlak sarı takım elbiseler verdi.

"Dover'ın soğutucularında kamera olmalı, değil mi?" diye devam ediyor. "Eminim Savunma Bakanlığı bunu isteyecektir ve istemek için şimdiki zaman gibisi de yok, değil mi? Bu koşullar ışığında, evimizin güvenliğinin artırılması konusunda hiçbir şeyin masadan sanmıyorum. "

Marino'nun hâlâ benimle konuştuğunu fark ediyorum ama cevap vermiyorum çünkü kamyonetin kabininde ne olduğunu merak ediyorum. Dışarıda soğukta, rüzgârda ve parıltılı havada dururken birden acıma duygusuna kapılıyorum; Benton kendi takım elbisesini giyerken benim takım elbisem katlanıp kolumun altına sıkıştırılmış.

Ve Marino, sanki bu tam bir karnavalmış gibi oldukça neşeli bir şekilde devam ediyor. "... Dediğim gibi, havanın soğuk olması iyi bir şey. Richmond'daki gibi doksan derecelik bir günde çalışmayı hayal bile edemiyorum, havadan su sıksanız bile hiçbir şey . Yani, ne lanet bir domuz. İçerideki tuvalete bakmayın bile; muhtemelen en son sifon çekildiğinde buralarda hâlâ cadı yakılıyordu."

"Asıldılar," dediğimi duyuyorum.

Marino koca yüzünde boş bir ifadeyle bana bakıyor, burnu ve kulakları kıpkırmızı, bareti kel kafasının tepesine sarı bir ateş fişeginin başlığı gibi tünemiş.

"O nasıl?" Kamyonun kabinini ve gösteriyorum. "Anne tam bir Dr. Dolittle.

Veteriner olmak istediğini biliyor muydun?

Madam Curie olmaya karar vermeden önce?" Ona kaç kez *Cure-ee* olduğunu söylesem de hala *köri* diyor, köri tozu gibi, Madam Cure-ee'nin adını taşıyan curium elementi gibi.

"Bak ne diyeceğim," dedi sonra bana. "Birileri buraya gelmeden önce evin ısısının beş altı saatten fazla düşmemiş olması iyi bir şey. Böyle köpeklerin fazla tüyü olmaz. Kendini kazmıştı

Fielding'in fare yuvası gibi yatağında yorganın altına girmişti ve hâlâ nöbet geçiriyormuş gibi titriyordu. Tabii ki çok korkmuştu. Tüm bu polisler, FBI'nın taktik teçhizatlarıyla içeri dalması, her şey. Tazıların yalnız bırakılmaktan hoşlanmadıklarını duymuştum, ayrılık kaygısı da denebilir buna."

Başka bir saklama kutusunu açıyor ve bana bir çift bot uzatıyor, bedenimi sormadan biliyor.

"Jack'in yatağı olduğunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Her yerde onun pisliği var. Başka kimin olabilir ki?"

"Her şeyden emin olmalıyız." Bunu söylemeye devam edeceğim. "Burada, ıssız bir yerdeydi. Komşu yok, göz yok, kulak yok, park yılın bu zamanında ıssız. Burada yalnız olduğunu nereden biliyorsunuz? Yardım almadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Kim? Kim böyle bir şey yapmasına yardım eder ki?" Marino bana bakıyor ve ne düşündüğünü kocaman yüzünden anlayabiliyorum. Fielding konusunda mantıklı olamam. Marino da aynen böyle düşünüyor, muhtemelen herkes böyle düşünüyor.

"Açık olmamız gerekiyor," diye cevap veriyorum, sonra tekrar kamyonetin kabinini gösteriyorum ve köpek hakkında tekrar soruyorum.

"O iyi," diyor Marino. "Anne ona yiyecek bir şeyler aldı, Belmont'taki Yunan lokantasından tavuk pilav, ona güzel ve rahat bir yatak yaptı ve kaloriferler patlıyor, fırın gibi hissediyor, muhtemelen sıska kışını sıcak tutmak için mahzende kullandığımızdan daha fazlasını emiyor. Onunla tanışmak ister misin?"

Bize ağır siyah lastik eldivenler ve tek kullanımlık nitril eldivenler veriyor ve Benton mesajlaşmaya ve telefonuna gelenleri okumaya devam ederken ısıtmak için ellerine üflüyor. Marino ve benim söylediğimiz hiçbir şeyle gibi görünmüyor.

Marino'ya, "Bırak da önce ben ilgileneyim," diyorum çünkü şu anda, sahibi onu çalan kişi tarafından öldürüldükten sonra zifiri karanlık bir evde tek başına bırakılan terk edilmiş bir köpeği görecektir yok. Ya da teoriye göre öyle.

"Rutin şu," diyor Marino ve iki parlak sarı baret alıp bize uzatıyor. "Şurada, arındırma için plastik küvetler göreceksiniz." Kulübenin ön kapısı olarak kullanılan kontrplak levhanın yanındaki toprak alanı işaret ediyor. "Çevrenin ötesinde hiçbir şeyin izini sürmek istemezsiniz. Takım elbiseler ve botlar tam burada giyilip çıkarılıyor."

Su dolu üç plastik küvetin yanına dizilmiş bir şişe Dawn bulaşık deterjanı ve sıra sıra ayakkabılar, içerideki insanların botları ve ayakkabıları, ki bunların arasında bir çift ten rengi savaş botu olduğunu fark ettim, erkek numarası. Gördüğüm kadarıyla olay yerinde en az sekiz dedektif çalışıyor, bunlardan biri Ordu'dan biri de Briggs olabilir. Marino kamyonun arkasındaki elmas çelik kaplı APU'nun durum göstergesini kontrol etmek için eğiliyor, sonra elmas çelik basamaklardan aşağı inerek çıplak ağaçları cama batırılmış gibi kaplayan buzun parıltısına ve ışıltısına dalıyor. Her yerde bana çivileri ve mızrakları hatırlatan uzun, keskin buz sarkıtları asılı.

Benton telefonuyla meşgul olup birileriyle iletişim kurarken ve bizi dinlemeden uzaklaşırken Marino benim iyiliğim için, "Şimdi yapabileceğin şey giymek," diyor.

Marino ve ben, Fielding'in asla temizlemediği çamur ve molozların üzerinde düzensiz bir şekilde donmuş buzda kaymamaya dikkat ederek kulübeye doğru yürümeye başladık.

"Ayakkabılarınızı burada bırakın," diyor Marino bana, "ve eğer tesisleri kullanmanız ya da temiz hava almak için dışarı çıkmanız gerekirse, içeri girmeden önce botlarınızı çıkardığınızdan emin olun. İçeride her yere bulaşmasını istemeyeceğin bir sürü pislik var. Tam olarak ne olduğunu bile bilmiyoruz, bilmediğimiz de olabilir, demek istediğim bu. Ama bildiğimiz şey, her yerde takip etmek isteyeceğiniz bir şey değil ve AIDS virüsünün ölümden sonra çok uzun süre yaşayamayacağını söylediklerini biliyorum, ama benden bunu öğrenmemi istemeyin."

"Ne yapıldı?" Takım elbisemi açıyorum ve rüzgâr neredeyse ellerimden .

"Yapmak istemeyeceğin ve senin sorunun olmaması gereken şeyler." Marino kocaman ellerini bir çift mor eldivenin içine sokuyor.

"Yapılması gereken her şeyi yaparım," diye hatırlatıyorum ona.

"İçeride bir sürü şeye dokunmaya başlarsan ağır lastik eldivenlerine ihtiyacın olacak." Marino sonra onları giyer.

Buraya gezmeye gelmediğimi söyleyip onu terslemek geliyor içimden. Elbette bir şeylere dokunacağım. Ama sanki Marino'ya rapor veren askerlerden biriymişim ve birazdan onu selamlayacakmışım gibi bir suç mahallinde çalışmaya geldiğimi söylemeye tenezzül etmek niyetinde değilim. Marino'nun ne yaptığını, Benton'un ne yaptığını, herkesin ne yaptığını anlamadığımdan değil. Kimse Bayan Donahue'Fielding'i suçladığı şeyden suçlu olmamı istemiyor, ironik bir şekilde. Bir çatışma yaşamak istediğimden de değil ve anladığım kadarıyla bunu inceleyen ben olmamalıyım.

Benim için çalışan ve söylentilere göre hayatımın bir döneminde seks yaptığım biri.

Anlamadığım şey, neden olduğumdan daha fazla rahatsız olmadığım. Şu anda farkında olduğum tek üzüntü, CFC kamyonunun kabininde havluların üzerinde uyuyan Sock adlı köpek için hissettiklerim. Köpeği görürsem yıkılacağımdan korkuyorum ve diğer tüm düşüncelerim onun hakkında endişeli. Nereye gidecek? Hayvan barınağına değil. Buna izin veremem. Liam Saltz'ın onu alması mantıklı olurdu ama o İngiltere'de yaşıyor ve bir jetin kargo bölümünde olmadığı sürece köpeği İngiltere'ye nasıl geri getirecek ve buna da izin vermeyeceğim. Zavallı yaratık bu hayatta yeterince şey yaşadı.

"Sadece dikkatli ol." Marino, sanki ben burada olup bitenler hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi bilgilendirmesine devam ediyor. "Ve bil diye söylüyorum, minibüs saat gibi gidip geliyor."

Evet, biliyorum. Bunu ayarlayan bendim. Benton'ın kamyonu doğru geri dönüp telefonda biriyle konuşmasını izliyorum ve kendimi unutulmuş hissediyorum. Gereksiz hissediyorum. Hiçbir şeye ya da kimseye faydam olmadığını ya da ilgimi çekmediğimi hissediyorum.

"Neredeyse hiç durmadan, şimdiden otuz ya da kırk DNA örneği üzerinde çalışılıyor, birçoğu tamamen çözülmemiş, bu yüzden belki de haklısın ve şanslı olacağız. Minibüs bir kanıt çalışması yapıyor ve sonra geri dönüp hemen geri geliyor, şu anda biz konuşurken bile buraya geri dönüyor," diyor Marino.

Eğildim ve botlarımdan birini çözdüm.

"Anne lanet bir şeytan gibi araba kullanıyor. Bunu bilmiyordum. Hep yaşlı bir kadın gibi kullanır sanırdım ama sanki kayaklar üzerindeymiş gibi buraya girip çıkıyor. Bu da bir şeydir," diyor Marino, sanki ondan hoşlanıyormuş gibi. "Her neyse, herkes Noel Baba'nın yardımcıları gibi çalışıyor. General, Dover'dan destek bilim adamları getirebileceğini söylüyor. Emin misin?"

Şu anda durumu kendim için değerlendirme şansı dışında ne istediğimi bilmiyorum ve bunu açıkça belirttim.

"Bu senin kararın değil," diye yanıtlıyorum Marino'yu, diğer botumun bağlarını çözerken. "Ben hallederim."

"AFDIL'e sahip olmak faydalı olacak gibi görünüyor." Marino bunu beni kuşkulandıracak şekilde söylüyor ve ben de dekonstrüksiyon kuvvetlerinin yanındaki taba rengi savaş botlarına bakıyorum.

Briggs'in burada olması yeterince garip ve aklıma Dover'dan gelen tek kişinin o olmayabileceği geliyor.

"Başka kim var?" Denge için kül bloklarına yaslanırken Marino'ya soruyorum. "Rockman ya da Pruitt?"

"Evet, Albay Pruitt."

Bir başka ordu mensubu olan Pruitt, Silahlı Kuvvetler DNA Tanımlama Laboratuvarı AFDIL'in direktörüdür.

"O ve general birlikte uçtular," diye ekliyor Marino.

İkisinden de gelmelerini ben istemedim ama benim istememe de gerek yoktu, ayrıca Marino istedi, en azından Briggs'i davet ettiğini kabul etti. Marino buraya gelirken telefonda anlattı. Bu arada, bu cüreti göstermesine kızmadığımı umduğunu söyledi, özellikle de Briggs'in aradığı ve benim de cevap vermediğim için Briggs'in Marino'nun peşine düştüğünü söyledi. Briggs Norton's Woods'taki adam Eli hakkında bilgi istedi, Marino da ona olayla ilgili bilinenleri anlattı ve sonra da "geri kalan her şeyi" anlattı.

Ben de umursadığımı ama olanın söyledim. Bunu çok sık söylüyor gibiyim ve buraya gelirken Marino ile yaptığım telefon görüşmesinde de aynı şeyi söyledim. Bazı şeylerin Marino yaptığı için yapıldığını ve bir ofisi bu şekilde yönetemeyeceğimi söyledim, ancak ima edilen ancak ifade edilmeyen şey Briggs'in tam da bu nedenle burada olduğuydu. O burada çünkü ben bir ofisi yönetemem. Bu şekilde değil. Hem de hiç. Eğer CFC'yi hükümetin, MIT'nin, Harvard'ın ve herkesin beklediği gibi yönetebilseydim, kimse bu suç mahallinde çalışıyor olmazdı, çünkü böyle bir şey olmazdı.

Yeşil lastik çizmelerimi giyerken sarı takım elbisem sertleşiyor ve çeneme batıyor; Marino da derme çatma tahta kapıyı yoldan çekiyor. Kapının arkasında, kapı çerçevesinin üstüne , perde gibi asılı duran geniş, ağır, yarı saydam bir plastik levha var.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, zincirini ben sürdürüyorum," ona daha önce söylediğim aynı şeyi söylüyorum. "Bunu her zaman yaptığımız gibi yapıyoruz."

"Sen öyle
diyorsan." "Öyle
diyorum."

Bunu söylemeye hakkım var. Briggs kanunların üstünde değil. Yargı yetkisine saygı göstermek zorundadır ve iyi ya da kötü, bu dava Massachusetts'in ve suçların işlendiği prensliklerin yargı yetkisindedir.

"Bence alabileceğimiz her türlü yardım ..." Marino
diyor ki. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Bakın, bu bir duruşma olacak gibi değil," diyor sonra. "Fielding devlete bir sürü para kazandırdı."

Hava odun dumanı kokusuyla ağırlaşıyor ve uzak duvardaki şöminenin kısmen yanmış kereste parçalarıyla tika basa dolu olduğunu, üstlerinde beyazımsı gri kül bulutları olduğunu fark ediyorum, sanki bir örümcek tarafından örülmüş gibi narin ama katmanlar halinde. Temiz yanan bir şey, pamuklu kumaş gibi, sanırım, ya da odun hamuru içeriği yüksek olmayan pahalı bir kağıt türü.

Ateşi her kim yaktıysa bacayı kapatmış ve Fielding'in yaktığı varsayılıyor ama kimse bunun nedenini tam olarak bilmiyor, tabii aklını kaçırmadıysa ya da Küçük Korku Dükkânı'nın eninde sonunda yanıp kül olacağını ummadıysa. Ama niyeti buysa, bunu kesinlikle doğru şekilde yapmamıştı ve bir köşede bir gaz tenekesi, tiner kutuları, paçavralar ve kereste yığınlarını zihnime not ediyorum. Baktığım her yerde kolayca bir yangın başlatma fırsatı görüyorum, bu yüzden şömine, net bir şekilde düşünemeyecek kadar dengesiz olmadığı ya da denemediği sürece hiçbir anlam ifade etmiyor.

binayı yakmak için değil, bir şeyden kurtulmak için, belki de kanıtları yok etmek için. Ya da birisi.

Kancalardan sarkan ve direklere monte edilmiş, ampulleri kafesler içine alınmış geçici düşük voltajlı uzatma lambalarının düzensiz, sert aydınlatmasında etrafıma bakıyorum. Eski, yara bere içinde, boyası dökülmüş bir çalışma tezgahının üzerinde el aletleri, kelepçeler, matkap uçları, boya fırçaları, L şeklinde döşeme çivileri ve vidalarından oluşan plastik kovalar ve tornavida ekleri olan bir matkap, daire testere, finisaj zımparası ve metal bir sehpa üzerinde bir torna tezgahı gibi elektrikli aletler var. Tezgahın ve beton zeminin üzerinde bazıları parlak olan metal talaşları ve talaş tozu var, her şey kirli ve paslanmış, Fielding'in ev geliştirme yatırımını deniz havasından ve hava koşullarından koruyan ağır plastik ve pencerelerin üzerine zımbalanmış ve çivilenmiş daha fazla sunta dışında hiçbir şey yok. Odanın karşısında ardına kadar açık başka bir kapı var ve mahzene inen merdivenlerden gelen sesleri ve diğer sesleri duyabiliyorum.

"Burada ne topladınız?" Etrafıma bakıp mikroskop altında gördüklerimi hayal ederken Marino'ya soruyorum. Fielding'in çalışma alanından örnekleri büyütebilseydim, pas, lifler, küfler, kir ve böcek parçalarından oluşan bir çöplük göreceğimden şüpheleniyorum.

Marino, "Metal talaşlarına baktığınızda bazılarının yeni olduğu belli çünkü paslanmaya başlamamışlar ve gerçekten parlaklar," diye yanıtıyor. "Yani elimizde örnekler var ve bunlar laboratuara gidip, dürbün altında Eli Saltz'ın cesedinde bulduklarınıza benzeyip benzemediklerini öğrenecekler."

"Onun Saltz değil," diye ona bilmem kaçınıcı kez hatırlatıyorum

"Bilirsiniz, alet izlerini karşılaştırmak için," diyor Marino. "Fielding'in yaptıklarından şüphe etmek için pek bir neden yok. Kutuyu bulduk."

WASP' geldiği kutu.

"Birkaç kullanılmış CO-iki fişegi, birkaç ekstra sap, hatta talimat kitabı," diye devam ediyor Marino. "Dokuz metrenin tamamı. Şirkete göre Jack bunu iki yıl önce sipariş etmiş. Belki de tüplü dalış yaptığı içindir." Büyük sarı takım elbisesinin içinde kocaman omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum, ama iki yıl önce Eli'yi öldürmek için sipariş etmedi. Bundan kesinlikle eminim. Ve iki yıl önce Jack Chicago'daydı ve sanırım bir WASP'a ihtiyacı olduğunu sorabilirsiniz." Marino büyük yeşil çizmeleriyle etrafta dolaşıyor ve aşağı inen merdivenlerin açıklığına bakmaya devam ediyor, sanki merak ediyormuş gibi

Orada söylenenler ve yapılanlar. "Benim bildiğim Büyük Göllerde sizi öldürecek tek şey balıklardaki cıvadır."

"Bizimle birlikte. Kutu ve CO-iki kartuşları bizde. bizde." Hangi laboratuvarlar olduğunu bilmek istiyorum. Briggs'in kanıtlarımı Dover'daki AFME laboratuvarlarına göndermediğinden emin olmak istiyorum.

"Evet, bütün o şeyler. Kutudaki bıçak hariç, WASP'ın kendisi. Hâlâ ortaya çıkmadı. Tahminimce adamı bıçakladıktan sonra bıçaktan kurtuldu, belki de köprüden falan attı. Norton's Woods olay yerine kimsenin gitmesini istememesine şaşmamalı, değil mi?" Marino'nun kan çanağına dönmüş gözleri önce bana baktı, sonra da dikkati dağılmış bir şekilde etrafına bakındı, insanların baktıkları hiçbir şey yeni olmadığında yaptıkları gibi. Ben gelmeden saatler önce buradaydı.

"Peki ya burası?" Açık olan ve muhtemelen binanın orijinali olan eski ateş tuğlasından yapılmış şöminenin önüne çömeliyorum. "Burada ne yapılmış?" Baret gözümünden kaymaya devam ediyor, çıkarıp yere koyuyorum.

"Ne olmuş ona?" Marino durduğu yerden beni izliyor.

Eldivenli parmağımı beyazımsı küllere doğru hareket ettiriyorum ve küller ağırlıksız, sanki düşüncelerim onları hareket ettiriyormuş gibi hava hareket ettikçe kalkıyor ve kıpırdanıyor. Gördüğüm şeyi korumanın en iyi yolunu düşünüyorum, küller bir bütün olarak hareket ettirilemeyecek kadar kırılğan ve şöminede ne olduğunu ya da en azından ne olduğunun bir kısmını tanıdığımdan oldukça eminim. Bunu daha önce de görmüştüm ama yakın zamanda değil, belki de en az on yıldır. Bugünlerde belgeler yakıldığında, genellikle daktilo edilmemiş, basılmış ve eksik yanarak çok fazla siyah isli kül oluşturan yüksek odun hamuru içeriğine sahip ucuz fotokopi kağıtlarında üretilmiş oluyorlar. Pamuk paçavrası içeriği yüksek olan kağıtlar yandıklarında tamamen farklı bir görünüme sahip olurlar ve hemen akla Erica Donahue'nin hiç yazmadığını iddia ettiği mektubu gelir.

"Önerim," diyorum Marino'ya, "küllerin bozulmaması için şöminenin üzerini örtmemiz. Onları herhangi bir şekilde rahatsız etmeden önce yerinde fotoğraflamamız gerekiyor. Bu yüzden, onları belge laboratuvarı için boya kutularında toplamadan önce bunu yapalım."

Büyük çizmeli ayakları yaklaşıyor ve "Ne için?" diye soruyor.

Asıl sorduğu şey, neden bir olay yeri inceleme uzmanı gibi davrandığımı. Cevabım, eğer bir cevap vereceksem, ki vermeyeceğim, çünkü birileri bunu yapmak zorunda.

"Bu işi olması gerektiği gibi, nasıl yapılacağını bildiğimiz ve her zaman yaptığımız gibi bitirelim." Onun cam gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum ve aslında hiçbir şeyin bitmediğini söylüyorum. Herkesin ne düşündüğü umurumda değil. Bitene kadar bitmez.

"Bakalım sende ne varmış." çömeliyor, sarı giysilerimiz hareket ettikçe plastik bir ses çıkarıyor ve hafif kokuları bana yeni bir duş perdesini hatırlatıyor.

"Külün üzerine yazılmış karakterler." İşaret ediyorum ve küller yeniden hareketleniyor.

"Şimdi sen bir medyumsun ve yakılmış bir şeyi okuyabiliyorsan buralardaki büyü dükkanlarından birinde iş bulmalısın."

"Bir kısmını okuyabiliyorsunuz çünkü pahalı kâğıt yanarak temizleniyor, beyazlaşıyor ve daktiloyla yazılmış mürekkepli karakterler görülebiliyor. Daha önce de böyle şeylere bakmıştık, Marino. Sadece uzun zamandır değil. Neye baktığımı görüyor musun?" İşaret ediyorum, hava hareket ediyor ve küller biraz daha karışıyor. "Aslında antetli kağıdının mürekkepli kabartmasını ya da bir görebilirsin. Boston ve posta kodunun bir kısmı. Bayan Donahue'dan aldığım mektuptaki posta kodunun aynısı, her ne kadar mektubu kendisinin yazmadığını ve daktilosunun kayıp olduğunu söylese de."

"Evde bir tane var. Yeşil bir tane, yemek masasının üzerinde eski bir portatif." Ayağa kalkıyor ve dizleri ağrıyormuş gibi bacaklarını büküyor.

"Yan tarafta yeşil bir mu var?" "Benton sana söylemiştir diye düşündüm."

"Sanırım bana her şeyi bir saat içinde anlatamadı."

"Sinirlenme. Muhtemelen yapamazdı. Yandaki pisliğe inanamazsın. Görünüşe göre Fielding buraya taşındığında eşyalarını hiç taşımamış. Her yerde kutular var. Orada lanet bir çöplük var."

"Taşınabilir bir daktilosu olduğundan şüpheliyim. Bunun onun olduğundan şüpheliyim."

"Donahue denen çocukla işbirliği yapmadıysa tabii. Bu, pek çok pisliğin nereden geldiğine dair bir teori."

"Annesine göre öyle değildi. Johnny Jack'i sevmezdi. O halde Jack'in Bayan Donahue'nun daktilosuna sahip olması ne kadar mantıklı?"

"Eğer onunsa. Onun olduğunu bilmiyoruz. Bir de uyuşturucular var." diyor Marino. "Belli ki Johnny, Fielding'den tekvando dersleri almaya başladığı zamandan beri uyuşturucu kullanıyor. Bir artı bir eşittir iki, değil mi?"

"Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını öğreneceğiz. Peki ya kırtasiye malzemeleri ya da kâğıt?"

"Hiç görmedim."

"Burada görünenler hariç." Ona Erica Donahue'nun kırtasiye malzemelerinin bir kısmının yakılmış olabileceğini hatırlatıyorum, ya da belki de hepsi, birinin onun gibi davranarak bana yazdığı mektuptan arta kalanlardı.

"Dinle..." Marino söyleyeceklerini bitiremez.

Söylemesine gerek yok. Ne söyleyeceğini biliyorum. Bana Fielding konusunda makul olamayacağımı hatırlatacak ve Marino da bunu bilmesi gerektiğini düşünüyor. Kendi geçmişimiz yüzünden. Marino da ilk günlerde buralardaydı. Fielding'in Richmond'da benim adli patoloji uzmanım, çırağım ve pek çok insanın zihninde bundan çok daha fazlası olduğu zamanları hatırlıyor.

"Bu burada miydi?" Sonra tezgahın üzerindeki kurşun grisi koli bandı rulosunu göstererek soruyorum.

"Tamam. Elbette," diyor yerde açık duran bir olay yeri çantasının yanına çömelip bir kanıt torbası çıkarırken, çünkü bant rulosu koparılan son şeritle kırılarak eşleştirilebiliyor. "Peki söyle bana bunu nasıl ele geçirmiş olabilir ve ne için?"

Fielding'i kastediyor. Jack Fielding Erica Donahue'nun daktilosunu nasıl ele geçirdi ve ondan geldiği iddia edilen bir mektup yazıp, genellikle bar mitzvah ve düğün gibi etkinliklerde çalışan bir şoför tarafından bana elden teslim edilmesini sağlamaktaki amacı neydi? Fielding'e daktilo ve kırtasiye malzemelerini Johnny Donahue mu verdi? Eğer öyleyse, neden? Belki de Fielding Johnny'yi manipüle etmiştir. Onu bir tuzağa çekti.

"Belki de çocuğu suçlamak için son bir çaba," diyor Marino, kendi sorusuna cevap vererek ve benim düşündüğüm ve bir olasılık olarak reddetmek üzere olduğum şeyi dile getirerek. "Benton için iyi bir soru."

Ama Benton bir yerlerde, telefonla konuşuyor ya da belki FBI'daki arkadaşlarıyla, belki de Douglas adındaki kadın ajanla görüşüyor. Onu düşündüğümde rahatsız oluyorum ve umarım sadece paranoyak ve acemiyimdir ve Özel Ajan Douglas ile ilişkisinin doğası hakkında endişelenmek için bir nedenim yoktur. Umarım cipinin arkasındaki fazladan kahve fincanı Benton'a ait değildir, ben Dover'dayken ve ondan önce Washington'a girip çıkarken onunla birlikte dolaşıp çok zaman geçirmiyordur. Aklıma sadece kötü bir akıl hocası değil, kötü bir eş olduğum da geliyor. Her şey mahvolmuş gibi hissediyorum. Her şey bitmiş gibi geliyor. Sanki kendi ölüm sahnemde çalışıyormuşum gibi, sanki bildiğim hayat bir şekilde hayatta kalmamış gibi

ve araştırıyorum, beni neyin öldürdüğünü yeniden yapılandırmaya çalışıyorum.

"Şu anda yapmamız gereken şey bu," diyorum Marino'ya. "Daktiloya kimsenin dokunmadığını varsayıyorum ve bu bir Olivetti mi, yoksa siz mi biliyorsunuz?"

"Burada oldukça meşguldük." Söylemeye çalıştığı şey, polisin eski bir manuel daktilodan daha önemli meseleleri olduğudur. "Size söylediğim gibi köpeği orada bulduk. Bir de Fielding'in kullandığı anlaşılan bir yatak odası var, buraya girip çıktığı anlaşıyor ama olay burada olmuş." İçinde bulunduğumuz ek binayı gösteriyor. "Daktilo yemek masasının üzerindeki bir kutuda. İçinde ne olduğunu görmek için açtım ama hepsi bu."

"Anahtarları paketleyip laboratuvara götürmeden önce DNA testi yapın ve o örneklerin minibüsün yapacağı bir sonraki kanıt çalışmasında alınmasını istiyorum. Önce o örneklerin analiz edilmesini istiyorum, çünkü bana o mektubu kimin yazdığını bize söyleyebilirler" dedim.

"Sanırım kim olduğunu biliyoruz."

"Sonra daktilo Belgeler'e gider, böylece yazı karakterini elimdeki mektuptakiyle karşılaştırabiliriz, el yazısı bir yazı karakteri ve zarfın üzerindeki koli bandını analiz edeceğiz ve az önce bulduğumuz rulodan gelip gelmediğini ve üzerinde ne iz olduğunu, DNA veya parmak izi veya kim bilir olduğunu göreceğiz. Donahue'ları işaret ederse şaşırmayın. Eğer iz onların evinden ya da parmak izleri ya da DNA o kaynaktan geliyorsa."

"Neden?"

"Oğullarını suçlamak."

"Jack'in bu kadar zeki olduğunu bilmiyordum," diyor Marino.

"Ben kimseye iftira attığını söylemedim. Onu ya da herhangi birini yargılayıp mahkûm etmedim," diye cevap verdim. "Hepimizin olduğu gibi onun da DNA profili ve parmak izleri dışlama amacıyla elimizde. Yani onu dahil etmek ya da kolay olmalı ve başka profiller var mı, varsa? Birden fazla kaynaktan DNA bulursak, ki bunu kesinlikle beklemeliyiz. Profilleri hemen CODIS'ten geçiririz."

"Elbette. Eğer istediğin buysa."

"Onları hemen çalıştırıyoruz, Marino. Çünkü Jack'in nerede olduğunu biliyoruz. Ama Donahue'lar da dahil olmak üzere bu işe karışan başka biri varsa? Zaman kaybedemeyiz."

"Elbette, Doktor. Ne isterseniz," diyor Marino ve ben onun düşüncelerini okuyabiliyorum.

Burası Jack Fielding'in evi, onun Kill Cottage'ı, onun Küçük Korku Dükkanı. Neden bu kadar giriyorsun? Ama Marino bunu bana söylemeyecek. İnkâr ettiğimi varsayıyor. Fielding' kimseyi öldürmediğine, başka birinin sihirli bir şekilde onun mülkünü ve eşyalarını kullandığına ve tüm bunlardan Fielding'den başka birinin sorumlu olduğuna dair uzak ve mantıksız bir umut besliyorum.

"Ailesinin burada olup olmadığını bilmiyoruz," diye hatırlatıyorum Marino'ya sabırla ve sessizce, ama ayıltıcı bir tonda. "Karısı, iki küçük kızı. Eve kimin girdiğini ve eşyalara kimin dokunduğunu bilmiyoruz."

"Chicago'dan buraya bu çöplükte kalmak için gelmedikleri sürece hayır."

"Concord'dan tam olarak ne zaman taşındılar?" Fielding'in kiraladığı ve bulmasına yardım ettiğim bir evde ailesiyle birlikte yaşıyordu.

"Geçen sonbahar. Ve bu her şeye uyuyor," Marino bir varsayımda daha bulunuyor. "Futbolcu ve Fielding'in ailesi Chicago'ya taşındıktan ve o buraya geldikten sonra olanlar, bir serseri gibi yaşarken burayı onarması. Size lanet olası bir e-posta gönderip burada işlerin kendisi için iyi gitmediğini bildirebilirdi. CFC davaları almaya başladıktan kısa bir süre sonra karısı ve çocukları kaçtı."

"Bana söylemedi. Söylemediği için üzgünüm."

"Evet, ama yapmalıydım deme." Marino koli bandı rulosunu plastik bir kanıt torbasına koyarak mühürler. "Bu benim işim değildi. Buradaki yeni kariyerime personeli ispiyonlayarak ve size Fielding'in her zamanki gibi her şeyi berbat ettiğini ve onu geri almanın çok parlak bir fikir olduğunu düşündüğünüzde bunu kesinlikle beklemeniz gerektiğini söyleyecektim."

"Bunu beklemeli miydim?" Marino'nun kan çanağına dönmüş, kızgın bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Aşağı inmeden önce baretini tak. Asılı bir sürü bok var

Tavanlardan sanki Noel'deymişiz gibi ışıklar sarkıyor. Kamyona geri dönmeliyim ve bir dakikaya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Baretimin mandalını ayarlayıp daha sıkı hale getiriyorum ve Marino'nun benimle mahzene inmemesinin nedeni bir dakikaya ihtiyacım olması değil. Yanımda olmadan, ensemde solumadan aşağıda olanlarla başa çıkmam için bana bir şans verecek kadar hassas olduğu için de değil. Kendini buna ikna etmiş olabilir, ama kapının hemen dışındaki küvetlerde botlarını sallayışını, suya girip çıkışını dinlerken, böyle bir sahnenin onun için ne kadar tatsız olduğunu hayal edebiliyorum. Yapacak pek bir şey yok.

Vücut sıvılarının çözülüp parçalanmasının nahoşluğuyla, hatta hepatit, HIV ya da başka bir virüs konusundaki titizliğiyle ve vücut sıvılarının buraya nasıl geldiğiyle ilgili her şeyle. Marino'nun su ve bulaşık deterjanı dolu plastik küvetlerde abdest alması, hissettiğini bildiğim suçluluk duygusundan arınma çabasıdır.

Fielding'i bunların hiçbirini yaparken görmedi ve Marino'nun karşılaştığı sorun da bu. Buraya gelirken Benton'a açıkladığım ve daha sonra Marino'ya telefonda açıkladığım gibi, sperm çıkarma işleminin vazektomiden pek bir farkı yok, ancak böyle bir ölü bir beden üzerinde yapıldığında, bilinen nedenlerden dolayı daha hızlı ve basit. Lokal anestezi gerekmiyor ve doktorun hastanın nasıl hissettiğiyle, tereddüt edip etmediğiyle ya da başka bir duygusal tepkiyle ilgilenmesi gerekmiyor.

Fielding'in yapması gereken tek şey skrotumun bir tarafında küçük bir delik açmak ve spermi çıkarmak için vas deferens'e bir iğne enjekte etmektir. Bunu dakikalar içinde yapabiliyordu. Muhtemelen bunu otopsi sırasında değil, otopside önce, etrafta kimse yokken soğutucuya girerek, ölümden sonra cesede olabildiğince çabuk ulaştığından emin olarak yapmıştır ki bu da geriye dönüp bakıldığında Norton's Woods'taki adamın kanamasını neden herkesten önce fark ettiğini açıklayabilir. Fielding Pazartesi sabahı erken saatlerde binaya vardığında ilk iş olarak soğutucuya gitmiş ve istemeden yaptığı son sperm bağışını almış ve ceset torbasının altındaki tepside kan olduğunu o zaman fark etmiş. Koridorda hızla yürüyüp Anne ve Ollie'ye haber verdi.

Dover'da bulunduğum altı ay boyunca böyle bir şey olduğunu fark edecek biri varsa o da Anne'dir, Marino'ya da söyledim. Fielding'in ne yaptığını hiç görmedi ya da bir ipucu yoktu ve mahzendeki dondurucuda bulunanlara ve yerde kırılanlara dayanarak en az yüz hastadan sperm aldığını biliyoruz, potansiyel olarak yüz bin dolar, belki de çok daha fazlası, ne kadar ücret aldığına ve bunu ailenin veya diğer ilgili tarafın karşılayabileceği miktarı dikkate alarak eşel mobil yapıp yapmadığına bağlı olarak. Polisler Fielding'in kendi yarattığı karaborsada sattığı şeye sıvı altın diyor ve Fielding'in niyetinin bu olduğunu varsayarsak, Eli'yi istemsiz bir donör olarak seçmesini düşünmeden edemiyorum ve bunu asla bilemeyeceğiz.

Ancak Fielding dün sabah soğutucuya girdiğinde, ameliyat için uygun bir aday olabilecek kadar taze sadece bir genç erkek cesedi vardı.

sperm ekstraksiyonu, ve bu Eli Goldman'dı. Diğer erkek vaka yaşlıydı ve spermini satın almak isteyebilecek yakınları olması pek olası değildi, üçüncü vaka ise bir kadındı. Fielding Eli'yi enjeksiyon bıçağıyla öldürdüyse, genç adamın spermini alacak kadar yüzsüz ve pervasız olabilir miydi ve kendini suçlamadan bunu kime satmayı planlıyordu? Eğer böyle bir şeye kalkıştıysa, cinayeti itiraf de olabilirdi.

Fielding'in Pazar günü öğleden sonra olaydan haberdar edildiğinde kimliği belirlenemeyen ölü genç erkeğin kim olduğunu bilmemesi beni düşündürmeye devam ediyor. Fielding olay yerine gitmeye zahmet etmedi, ilgilenmedi ve o sırada ilgilenmek için hiçbir nedeni yoktu. Soğutucuya girene kadar hiçbir fikri olmadığından şüphelenmeye devam ediyorum ve sonra Eli Goldman'ı tanıdı çünkü bir şekilde bir bağlantıları vardı. Belki uyuşturucuydu ve bu yüzden Eli'de Fielding'in silahlarından biri vardı. Belki de Fielding Glock'u Eli'ye vermiş ya da satmıştı. Birinin yaptığı kesin. Uyuşturucu, silah, belki başka bir şey. Keşke Fielding'in dün sabah saat yediyi biraz geçte soğutucuya girdiğinde aklında olabilseydim. O zaman bilirdim. Her şeyi bilirdim.

Hantal sarı elbisem ve büyük lastik botlarımla taş basamaklardan inerken baretime çarpmasın diye asılı bir ışığı yolumdan .

Soğuk terler döküyorum, Briggs ve onunla karşılaştığımda ne olacağı konusunda endişeleniyorum ve Sock adında bir tazı için endişeleniyorum. Endişelenebileceğim her şey için endişeleniyorum çünkü görmek üzere olduğum şeye dayanamıyorum ama böylesi daha iyi ve Marino'dan ne kadar şikayet etsem de gerçekten doğru olanı yaptı. Fielding'in cesedinin CFC'ye nakledilmesini istemezdim. Onu ilk kez çelik bir sedye ya da tepsi üzerinde bir poşet içinde görmek istemezdim. Marino beni yeterince iyi tanıyor ve seçme şansım olsaydı, Fielding'in ölüm şeklini görmek isteyeceğime, tam olarak görüldüğü gibi olduğuna ve Briggs'in saatler önce cesedi incelediğinde tespit ettiği şeyin benim gözlemlediğimle aynı olduğuna ve Briggs ile Fielding'in ölüm nedeni ve şekli konusunda aynı görüşü paylaştığımıza kendimi ikna etmek isteyeceğime karar verdi.

Mahzen beyaz badanalı taştan, tonozlu bir tavana sahip ve penceresiz ve bu kadar çok insan için çok küçük bir alan, hepsi benim gibi giyinmiş, parlak sarı, kalın siyah eldivenler ve yeşil lastik

çizmeler ve parlak sarı baretler. Bazıları yüz siperliği, cerrahi maske takmış; DNA laboratuvarından üç bilim insanını tanıyorum, taş zeminde parçalanmış cam test tüpleri ve siyah plastik tıparaklarıyla dolu bir alanı temizliyorlar. Yakınlarda Marino'nun bahsettiği ısıtıcı ve biyolojik numuneleri çok düşük sıcaklıklarda saklamamız gereken laboratuvarlarda kullandığımız marka ve modelde, paslanmaz çelikten dik bir laboratuvar kriyojenik dondurucusu var.

Dondurucunun kapısı ardına kadar açık, içindeki ayarlanabilir raflar boş çünkü birisi, muhtemelen Fielding, tüm numuneleri çıkarıp taş zemine atmış, sonra da ısıtıcıyı çalıştırmış. Başka türlü temiz olan zeminde cam parçalarına yapışmış kısmi etiketleri fark ediyorum, mahzen astar gibi parlak olmayan bir şeyle beyaz badanalı görünüyor, çelik bir lavabo ve çelik tezgah, test tüpleri için raflar ve büyük çelik sıvı nitrojen tankları ile laboratuvara dönüştürülmüş bir şarap üreticisinin mağarası gibi ve içinde bulunduğum ana odanın merkezinde, Fielding'in muhtemelen nakliye için kullandığı uzun bir metal masa ve birkaç sandalye, bunlardan biri biraz dışarı çekilmiş, sanki biri oturmuş olabilir. Önce sandalyeye bakıyorum ve kan arıyorum ama göremiyorum.

Masanın üzeri beyaz kasap kağıdıyla kaplı ve üzerinde dirsek uzunluğunda parlak mavi kriyoglivenler, ampuller, silindir tabanlar, leke tutmayan kalemler ve saklama kutuları için uzun mantarlar ve ölçüm çubukları var ve altlarında CryoCubes adı verilen beyaz karton kutular istiflenmiş; bunlar genellikle biyolojik materyalleri göndermek için kullandığımız, alüminyum bir kutunun içine yerleştirilen ve eksi 150 santigrat derecede beş güne kadar donmuş halde kalabilen ucuz buharlı göndericiler. Bu özel ambalaj kapları aynı zamanda dondurulmuş sperma göndermek için de kullanılabilir ve aslında genellikle "sperma tankları" olarak adlandırılır ve hayvan yetiştiricileri tarafından tercih edilir.

Fielding'in yasadışı ve çirkin küçük endüstrisi için gerekli ekipman ve malzemeyi CFC'den aşırıldığını, gece karanlığında ya da mesai saatleri dışında bir şekilde güvenlik gözünü kırpmadan istediği şeyi laboratuvarlardan gizlice çıkarmayı başardığını varsayabilirim. Ya da ihtiyacı olan şeyi sipariş edip bizden tahsil etmiş ama doğrudan buraya, deniz kaptanının evine göndertmiş olabilir. Ne yapmış olabileceğini düşünürken bile bana o kadar yakın ki ona dokunabiliyorum, temiz beyaz astar boyalı zeminde tek kullanımlık mavi bir çarşafın altında, plastikleştirilmiş kağıdın bir kenarı kanla lekelenmiş, büyük bir havuzun parçası olan bir kan lekesi

Başının altında, bildiklerime dayanarak. Bulduğum yerden kanın ayrılmaya ve pıhtılaşmaya başladığını, çürümenin ilk aşamalarında olduğunu görebiliyorum; bu süreç mahzendeki ortam sıcaklığı nedeniyle önemli ölçüde yavaşlamış olmalı. Nefesinizi görebileceğiniz kadar soğuk, morgdaki bir buzdolabı kadar soğuk.

Bir fotoğraf makinesinin flaşı patlıyor ve sonra tekrar patlıyor, geniş omuzlu, parlak sarı bir tripod üzerinde bir total istasyonun kurulduğu, elektro-optik mesafe ölçüm sisteminin sahneyi çoktan haritalandığını ve Albay Pruitt'in fotoğrafını çektiği şey de dahil olmak üzere her özelliğin koordinat verilerini kaydettiğini tahmin ettiğim, kararmış ve kirli olan beyaz badanalı duvarın tek alanını fotoğraflayan alev sarısı bir figür. Beni kendisine bakarken yakalıyor ve ben ölüm kokusu aldığım bir duvara doğru yürürken kamerayı yanına indiriyor; güneşsiz ve soğuk bir ortamda aylar boyunca parçalanıp kurumuş kanın küflü, keskin kokusu. Küf kokusu alıyorum. Toz kokusu alıyorum ve yakınlardaki başka bir duvara dayalı yırtık kirli halı ve kontrplak yığınlarını fark ediyorum ve beyaz zemindeki toz ve kirden halı ve ahşabın yakın zamanda buraya anlayabiliyorum.

Başımın hizasında taşa cıvatalanmış bir dizi çelik vida pimli ankraj prangası var ki bunları kaldırma işlerinde kullanılan askı tertibatlarıyla ilişkilendiriyorum.

Halat bobinleri, gres tabancaları, kelepçeler, bir kargo arabası ve tavandaki tutma kancaları ve döner halkalara dayanarak, Fielding'in ağır sıvı nitrojen tanklarını değiştirmek için yaratıcı bir düzenek tasarladığını ve bir noktada sistemin, meni çıkarmaya ve satmaya başladığında hiç amaçlamadığını düşündüğüm bir şekilde saptırıldığını tahmin ediyorum.

"Şu ana kadar anlayabildiğim kadarıyla, kullanılan ana şey, hem künt kuvvet hem de kesici yaralanmaları açıklayacak olan yarma mauluydu," Pruitt, sanki buradaki toplantımız normalmiş, Dover'da birlikte geçirdiğimiz zamanın devamından başka bir şey değilmiş gibi, bir merhaba bile demeden başlıyor. "Temel olarak, bir tarafı uzun saplı bir balyoz, diğer tarafı balta gibi keskin. Wally Jamison'a ait olduğunu düşündüğümüz bir Boston College ceket, bir çift spor ayakkabı ve diğer giysilerle birlikte halı ve tahtaların . Tüm bu alan şuradaki eşyaların altındaydı." Olay yerini örtmek için kullanıldığını tahmin ettiğim, taşınmış halı ve tahtayı gösteriyor. "Yarma makası da dahil olmak üzere hepsi paketlenmiş ve evinize gönderildi bile. Silahı gördünüz mü?" Pruitt başını sallayarak cevap veriyor.

"Hayır."

"Birinin bir şeyle peşimden geleceğini düşünemiyorum. Tanrım. Lizzie Borden'ın tonları. Ve asılmış kanlı ip parçaları." Eski kanla kabuk bağlamış ve simsiyah olmuş taşa vidalanmış prangaları ve halkaları işaret ediyor ve neredeyse burada korkunun kokusunu alabildiğimi hayal ediyorum, Cadılar Bayramı'nda işkence edilip öldürülen futbolcunun akıl almaz dehşetinin.

"Bunu neden ?" Wally Jamison'ın burada vahşice ve sadistçe öldürülmesinden sonra dokunulmamış gibi görünen sahneye bakarken aklıma gelen ilk soruyu soruyorum.

Pruitt, "Sanırım en az direnç gösteren yolu seçti ve her şeyi sunta ve eski halıyla kapladı," diye yanıtlıyor. "Bu yüzden her yerde bir sürü kir ve lif var. Görünüşe göre cinayetten sonra hiçbir şeyi yıkamaya zahmet etmemiş. Sadece eski halıyı üstüne yığmış ve tüm bu tahtaları duvara yaslamış." Tekrar farklı renklerdeki eski yırtık halı yığının ve onun yanında, mahzenin dışına açılan kapalı bir giriş kapısının yanındaki beyaz zemine istiflenmiş büyük sunta levhaları gösteriyor.

"Neden bilmiyorum," diye tekrarlıyorum. "Bu üç ay önceydi. Suç mahallini öylece bırakıp gitti mi, adeta bir zaman kapsülü gibi? Üzerine halı ve sunta mı atmış?"

"Bir teoriye göre bundan zevk alıyordu. Tıpkı yaptıklarını fotoğraflayan ya da filme çeken insanlar gibi, böylece olaydan sonra da bundan zevk almaya devam edebilirler. Buraya her geldiğinde, tahtaların ve halının arkasında ne , altlarında ne saklandığını biliyordu ve bundan zevk alıyordu."

Ya da birileri bundan zevk aldı, sanırım. Jack Fielding kanlı şeylerden hiç hoşlanmazdı. Bir adli tıp patoloğuna göre, aslında oldukça alıngandı. Benton uyuşturucu etkisi olduğunu söyleyecektir. Muhtemelen herkes bunu söylüyor ve belki de doğrudur. Fielding değiştirilmişti, bundan hiç şüphem yok.

"Bazılarımız sana bu konuda yardımcı olabilir, biliyorsun," diyor Pruitt, soğuk mahzen havasını soludukça aralıklı olarak bulutlanan plastik bir yüz siperinin arkasından bana bakarak. Ela gözleri bana bakarken tetikte ve dostça ama sıkıntılı. Nasıl olmasın ki, acaba o da benim hissettiklerimi hissediyor mu? Acaba içinde bir şeylerin yanlış gittiğine dair bir his var mı? Acaba o da benim şu anda sorduğum soruyu soruyor mudur diye düşünüyorum, paslanmış prangaların taşa vidalandığı kararmış beyaz badanalı duvara bakarken.

Jack Fielding neden böyle bir şey yapsın ki?

Yoksul ailelere satmak için meni almak neredeyse anlaşılabilir bir şey. Açgözlülük, hatta tatmin olma arzusu, yaşamın alındığı yere yaşamı geri verebildiği zaman hissetmiş olması gereken güç kolayca suçlanabilir. Ancak Wally Jamison'ın parçalanmış bedeninin fotoğraflarını, video kayıtlarını ve CT taramalarını , o sırada aklımdan neler geçtiğini hatırladım. Cinayet cinsel ve duygusal bir cinayet görünüyordu, sanki silahı ona doğrultan kişi ona karşı bir şeyler hissediyordu, Wally tanınmayacak bir şekilde yırtılana, kesilene, parçalanana ve kan kaybından ölene kadar dinmeyen bir öfkesi vardı. Daha sonra çıplak bedeni, muhtemelen Fielding'in teknesiyle taşınarak sahil güvenlik istasyonundaki limana atılmış, Benton'ın küstahça olarak nitelendirdiği bu hareket kolluk kuvvetleriyle alay etmek için yapılmıştır. Bu da Fielding'in yapacağı bir şey değil. Böylesine sert, kaslı bir büyük usta için oldukça korkak biriydi.

"Teşekkür . Bakalım neye ihtiyacımız var," diyorum Pruitt'e.

"İhtiyaç duyulan DNA'ı biliyorsunuz. Şimdiden yüzlerce örnek alındı, sadece donörüyle yeniden bağlantı kurulması gereken meni değil, alınan diğer her şey."

"Biliyorum. Bu çok büyük bir iş ve uzun bir süre daha devam edecek çünkü burada ne olduğunu bilmiyoruz. Sadece bir kısmını. Dondurucuda ne olduğunu ve daha sonra BC öğrencisi Wally Jamison'ın cinayeti olduğunu tahmin ettiğim şeye ek olarak başka ne yapıldığını." Adını söylerken gözümün önüne onu getiriyorum; kıvrıcık siyah saçlı, parlak mavi gözlü, güçlü yapılı, kare çeneli. Sonra da daha sonra nasıl görüldüğünü. "Buraya ne zaman geldiniz?"

"John ve ben erkenden uçtuk, yaklaşık yedi saat önce geldik." Briggs'in şu anda nerede olduğunu sormadım.

Pruitt, "Dış muayeneyi yaptı ve hazır olduğunuzda bu ayrıntıları sizinle birlikte gözden geçirecek," diye ekliyor.

"Ve bundan önce kimse ona dokunmamış mıydı?" Fielding'in cesedi gece üçten kısa bir süre sonra bulunmuş. Ya da bana öyle söylendi.

"John ve ben buraya geldiğimizde cesedin üzeri tıpkı şimdiki gibi örtülüydü. Glock burada değil. FBI silinen seri numarasını geri getirdikten sonra silah poşetlendi ve şu anda sizin laboratuvarlarınızda." Pruitt bana Benton'ın ne yaptığını anlatıyor.

"Kısa bir süre kadar bundan haberim yoktu. Buraya getirilirken."

"Bak. Sabahın üçünde burada olsaydım ve bu bana bağlı olsaydı?" Bana olan biten her şeyi anlatacağını söylemeye başladı. "Ama FBI olayları gizli tutmak istedi, çünkü kimse onun yalnız bir kurt olup olmadığından emin değildi." Fielding'in öyle olup olmadığını kastediyor. "Dr. Saltz ve milletvekili gibi diğer tüm faktörler yüzünden. Terörizm korkusu."

"Evet ama Büro'nun genelde endişelenmesi gereken terörizm türü bu değil. Bu farklı bir terörizm türü" diye yorum yapıyorum. "Kişisel hissettiriyor. Kişisel hissettirmiyor mu? Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Polis ve FBI cesedi bulduğunda kimse ona dokunmamıştı." Pruitt bana bu konuda ne düşündüğünü söylemek istemiyor. "O zamana kadar odayla aynı sıcaklıkta olduğunu biliyorum, bir süredir buradaydı, ama bunu John'la konuşmalısın."

"Sabahın üçünde vücudunun ortamdaki havayla aynı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hava kırk derece ya da o civarda. Belki buradaki insanlar yüzünden birkaç derece daha sıcak olabilir. Ama ayrıntıları John'dan öğrenmelisin."

Pruitt, mahzenin diğer tarafında, dondurucunun yanında, taş zeminde çözülmekte olan sıvıların yanında, araştırmacıların dizliklerini takmış, her seferinde bir cam parçası topladıkları ve her bir parçayı ayrı ayrı kağıt zarflara koyup kalıcı kalemle etiketledikleri mavi bir örtü ile örtülmüş insan şeklindeki tümseğe bakıyor. Cesedi kontrol edene kadar hesaplama yapmayacağım ama şimdiden duyduklarım şüphelendiklerimi destekliyor. Bir sorun var.

21

Beyaz badanalı duvardaki leke, taş zeminin yaklaşık altı metre yukarısında, muhtemelen Wally Jamison'ın zincire vurulup dövüldükten sonra kesilerek öldürüldüğü sırada başının ve boynunun bulunduğu yerdeki çirkin bir karanlıktır.

En büyük lekeden püsküren bir dizi nokta nokta sıçrama, yakından bakıldığında uzamış, açılı küçük siyah izler, silahın defalarca savrulmasından, insan etine çarparak defalarca kanlanmasından kaynaklanan dökülmüş kan ve Pruitt'in bahsettiği odun kesme makası gözümün önüne geliyor ve ona katılıyorum. Ölmek için ne korkunç bir yol. Sonra enjeksiyon bıçağını düşünüyorum. Ölmek için bir başka korkunç yol. Sadizm.

"Örnekleri takip etmek için bir sistemi olmalıydı," diyorum Pruitt'e, parlak sarılar içinde, elleri ve ayakları üzerinde duran müfettişleri izlerken.

Dizler, bazılarını tanımıyorum. Belki Salem'den Saint Hilaire. Belki Cambridge'den Lester "Kanunsuz" Law. Burada kimin olduğundan emin değilim, sadece FBI'ın Kuzey Doğu Massachusetts Kanun Uygulama Konseyi NEMLEC'in üyesi olan çeşitli departmanlardan müfettişlerden oluşan özel bir görev gücüyle birlikte çalıştığını biliyorum. "Eğer gerçekten çıkarılmış meni satıyorsa," diye devam ediyorum düşünceme, "örnekleri kaydetmek için bir yolu olduğunu varsayardım." Dikkatini yerdeki kırık camlara yapışmış sakızlı etiket parçalarına çekiyorum. "Bu tür bilgileri bulmak kimlik tespitinde bize yardımcı olacak, belki de ön bilgi sağlayacak ve daha sonra DNA yoluyla doğrulayabileceğiz. Tüm örnekler CFC vakalarından geldiyse, her vaka dosyasında kan lekesi kartlarında DNA olması gerekir."

"Marino'nun bunu araştırdığını biliyorum, uygun aday olabilecek genç erkeklerin her vakasını inceleyen birileri var. Özellikle de otopsileri Fielding yaptıysa."

"Kusura bakmayın ama bu benim talimatımdı, Marino'nun değil." Ses tonumdaki savunmacı ifadeyi duyuyorum ama kendi kendini atayan yeni şef vekilim Pete Marino'dan bıktım artık. Ofisimi onun yönettiğini ima eden yeterince referans aldım.

"Henüz bir kayıt bulamadık," diye ekliyor Pruitt. "Ama Farinelli dizüstü bilgisayarıyla şurada, buraya geldiğimizde o da ölmüştü. Belki kayıtlar onda olabilir."

Müfettişlerin yeğenime soyadıyla hitap etmesi hep garip gelmiştir. Lucy yandaki evde olmalı, elektrikler gelmediyse ne ışık ne de ısı var. Buraya getirilen ve kurulan yardımcı ışıkları kullandığımız için aşağıda bunu bilemeyeceğimi fark ediyorum. Merdivenlerin dibine yakın açık bir Pelikan çantasına gidip bir el feneri buluyorum, sonra duvara dönüp ışığı kan lekelerinin üzerine tutuyorum ve bunlara neden olduğu iddia edilen kişiye, Ölüm Kulübesi'nde tek başına çalışan şef yardımcıma bakmadan önce bana söyleyecekleri başka ne var diye bakıyorum. *Şef yardımcım, tüm bu olanlarda hiç yardımı olmayan yalnız kurt*, şüpheli bir şekilde ve polise, FBI'a, olay yerinde bensiz çalışmaya başlayan herkese karşı artan bir öfkeyle düşünüyorum.

Beyaz badanalı duvardaki en koyu alanın altında, beyaz badanalı zeminde de buna karşılık gelen koyu bir alan var, sayısız damlacık birleşerek katı bir leke oluşturuyor, neredeyse siyah ve pul pul dökülen bir kan havuzu olduğunu söyleyebilirim, büyük bir kısmı gözenekli beyaz badanalı taşın içine işlemiş. Bazıları

Geniş lekeli alanın kenarındaki damlalar tamamen yuvarlaktır, kenarlarında taşın pürüzlülüğünden kaynaklanan az miktarda bozulma veya taraklanma vardır, kurbanın kanamasından kaynaklanan pasif sıçramalar vardır. Diğer lekeler ise birinin, muhtemelen saldırganın, üzerine basması ya da henüz üzerinde bir şey sürüklemesi sonucu bulaşmış. Belki de halı ve tahtaları üzerlerinde sürüklemiştir. Hareket yönü gösteren tek kan lekesi duvarda ve tavanda bulunan siyah, uzun ya da gözyaşı damlası şeklindeki lekelerdir ve bunların çoğunun silahın tekrarlanan savrulma ve darbelerinden kaynaklandığına inanıyorum.

Görünüşe göre kurban kan kaybederken ayakta idi, duvara zincirlenmişti ve ölümcül olduğunu bildiğim en az bir darbenin zamanlamasını bilemiyorum. Erken mi olmuş yoksa geç mi? Ne *kadar erken* olursa o *kadar iyi* diye düşünmekten kendimi alamıyorum, yapılanları hayal ederken, çektiği acıyı, ıstırabı ve en önemlisi dehşetini yeniden kurgularken. Umarım boynunun sol tarafındaki atardamarlardan biri, büyük olasılıkla şahdamarı kesildiğinde uzun süre kötü muameleye maruz kalmamıştır. Duvardaki belirgin dalga deseni, yüksek basınç altında kalbinin ritmiyle fışkıran atardamar kanından kaynaklanıyor ve gördüğüm fotoğrafları, boynundaki derin yaraları hatırlıyorum.

Wally Jamison böyle bir darbe aldıktan sadece birkaç dakika sonra yaşayacaktı.

Yaralanma ve artık ona zarar vermek için çok geç olduktan sonra kesme ve dövmenin ne kadar sürdüğünü merak ediyorum. Öfkeyi ve Wally Jamison ile Jack Fielding arasındaki bağlantının ne olabileceğini merak ediyorum. Aynı spor salonuna gitmelerinden daha fazlası olmalı. Wally dövüş sanatlarıyla ilgilenmiyordu ve herkesin bildiği kadarıyla Johnny Donahue, Eli Goldman ya da Mark Bishop ile de tanışmıyordu. Otwahl'da da çalışmamış ya da staj yapmamıştı ve görünüşe göre robotik ya da diğer teknolojilerle hiçbir ilgisi yoktu. Wally Jamison hakkında bildiğim tek şey Florida'lı olduğu, BC'de son sınıf öğrencisi olduğu, tarih bölümünde okuduğu ve futbol sayesinde ünlü olduğu, partici ve çapkın bir adam olduğu. Fielding'in onu tanımış olması için tek bir neden , tabii tesadüfen karşılaşmış olmaları, belki spor salonu ve belki de Benton'ın bahsettiği hormonal kokteyl gibi uyuşturucular dışında.

Wally Jamison'ın toksikolojisinde yasadışı ya da tedavi amaçlı uyuşturucu veya alkol bulunmadı ancak bir ölümün bunlarla ilgili olabileceğinden şüphelenmek için bir nedenimiz olmadıkça rutin olarak steroid testi yapmıyoruz. Wally'nin ölüm nedeni bir soru değildi. Steroidlerin onu öldürdüğünü düşünmek için kesinlikle bir neden yoktu, en azından doğrudan değil ve artık geri dönmek için çok geç olabilir. Bir şey bulamayacağız.

Yine de steroidler de dahil olmak üzere uyuşturucu moleküllerinin saç birikmiş olabileceği saçını test etmeyi deneyebiliriz. Böyle bir test steroidleri tespit etmek için uzak bir ihtimal bize Wally'nin bunları Fielding'den mi aldığını, Fielding'i tanıyıp tanımadığını ya da onun tarafından öldürölüp öldürölmediğini söylemeyecek. Ama her şeyi denemeye hazırım, çünkü bu mahzene bakarken ve yerde bir çarşafın altında Fielding'in cesedinin şeklini gördüğümde, nedenini bilmek istiyorum. Onun deli olduğunu, aklını kaçırdığını bilmek zorundayım ve bunu kabul edemem. Bu yeterli değil.

Merdivenlerin yanındaki Pelikan çantasına dönüp bir çift dizlik buluyorum ve yuvarlak mavi çarşafın yanında diz çökmeden önce onları takıyorum ve çarşafı Jack Fielding'in yüzünden çektiğimde, onun ne kadar mevcut göründüğüne hazırlıklı değilim. Aklıma gelen kelime bu, *mevcut*, sanki hala buradaymış gibi, sanki uyuyormuş ama iyi değilmiş gibi. Onda hayati ya da canlı hiçbir şey yok ve beynim gördüğüm detaylar arasında koşturuyor, kelliğini gizlemek için kullandığı jöleden kalan sert saç telleri, şişkin ve solgun yüzündeki kırmızı lekeler... Çarşafı çekiyorum ve yolumdan çekerken hışırıyor. Lastik çizmelerimin topuklarına yaslanıp ona bakıyorum; tepesinde seyrelişmiş ve yer yer dökölmiş jöleli kumral saçlarını, kulağının etrafında ve başının altında birikmiş kurumuş kanı görüyorum.

Fielding'in Glock'un namlusunu sol kulağının içine doğrulttuğunu ve tetiğı çektiğini hayal ediyorum. Zihnine girmeye, son düşüncelerini canlandırmaya çalışıyorum. Bunu neden yapsın ki? Neden kulağı? Silahla intiharlarda başın yan tarafı yaygındır, ama kulak değil ve neden sağ değil de sol tarafı? Fielding sağ elini kullanırdı. Sol eliyle işe yarar hiçbir şey yapamadığı için ona "aşırı el kullanımı" diye takılırdım, el becerisi ya da beceri gerektiren hiçbir şey yapamazdı. Tabancayı sağ elinde tutarken kendini sol kulağından vurmadığı kesin, tabii benim yokluğumda bir akrobat olmadıysa, ve belki de bu herkesin ortaya atacağı bir spekülasyon olacak. Ama açığı kontrol etmem gerekiyor. Sağ parmağımı elimden geldiğince sol kulak kanalına doğrultuyorum, işaret parmağım Glock'un namlusuymuş gibi davranıyorum.

"İşler gerçekten o kadar da kötü değil," diyor derin bir ses"İşler o noktaya gelmedi, değil mi?" General John Briggs diyor ki.

Başımı kaldırıp tepemde dikilen adama bakıyorum, bacaklarını açmış, elleri arkasında, iri yarı, parlak sarı giysiler içinde, ama yüz siperi, eldiven ya da baret takmıyor, yüzü sert, şahin gibi, öyle tanımlanıyor ve kirli sakallarla gölgelenmiş. O karanlık bir adam ve ne olursa olsun

Ne kadar sık tıraş olursa olsun, her zaman tıraş olması gerekiyormuş gibi görünüyor, gözleri binamdaki titanyum kaplama ile aynı koyu gri, siyah saçları yaşına göre çok az gri ile gür, ki bu tam olarak altmış.

"Albay," dedi ve yanıma çömelip daha önce kullandığım ve taş zemine bıraktığım el fenerini aldı. "Sanırım siz de benimle aynı şeyi merak ediyorsunuz." Işığı yaktı.

Işığı Fielding'in sol kulağının içine tutarken, "Bundan ciddi olarak şüpheliyim," diye cevap veriyorum.

"Nerede merak ediyorum," diyor Briggs. "Yüksek hızda sıçrama, burada olup olmadığını gösterecek bir şey mi arıyordunuz? Çünkü neden? Kriyojenik dondurucusunun yanında duruyordu ve kulağına bir silah mı soktu?"

Fielding'in kulağının içine bakarken istediğim yere yönlendirebilmek için ışığı ondan alıyorum ve çoğunlukla gördüğüm şey kabuklu koyu kurumuş kan, ancak daha yakına eğildiğimde küçük siyah giriş yarasını, bir temas yarasını seçebiliyorum ve bu uzamış. Açılı. Başının altında büyük miktarda kan, kalın ve yapışkan görünen kurumuş bir havuz, çünkü kiler nemli ve parçalanmaya başlayan kanın kokusunu alıyorum, hafif tatlı kötü bir koku ve alkol algılıyorum. Fielding'in sonunda içiyor olması beni şaşırtmazdı. Kendisi de vursa, başkası da vursa, muhtemelen tehlikedeydi ve on altı saat kadar önce kar fırtınası içinde CFC'ye giderken Benton ve beni takip eden xenon ışıklı büyük SUV'yi hatırlıyorum. Şu anki varsayım Fielding'in o cipte olduğu, onun Navigator'ı olduğu ve arkamızda kimin olduğunu anlayamayalım diye ön plakayı söktüğü yönünde.

Kimse neden Benton ve beni takip etmeye karar vermiş olabileceğini ya da Benton karlı yolun ortasında tamponumuzdaki kişinin bizi geçeceği umuduyla durduktan sonra nasıl bir anda ortadan kaybolduğunu tatmin edici bir şekilde açıklamadı. Otwahl Technologies'in xenon farları ve sis lambaları olan büyük SUV'un kaybolduğu bölgeye çok yakın olduğu ve eğer birinin oraya açılan bir kapısı ya da şifresi varsa ya da özel polise aşınaysa, o kişinin Navigator'ı oraya sokmuş olabileceği gerçeğinden etkilenen tek kişi benmişim gibi görünüyordu, tıpkı Yarasa Mağarası'nda kaybolmak gibi. *"Jack Fielding'in Otwahl'a neden böyle bir erişimi olsun ki?"* Buraya gelirken Benton'a sordum. *"Orada çalışan bazı insanlarla ilişkisi olsa bile, Otwahl'a erişimi olabilir mi?"*

mi? Bu kadar hızlı bir şekilde içeri girmiş ve arazide devriye gezen özel polisin bunu sorun etmeyeceğinden emin olmuş olabilir mi?"

Briggs bana, "Buradaki tüm beyaz boyalı yüzeylere bakarak," diyor, "vurulma olayının nerede gerçekleştiğini gösterebilecek bir şey bulabileceğimizi düşünebilirsiniz."

Fielding'in ellerine bakıyorum. Mahzendeki taş kadar soğuklar ve o tamamen titiz. Ne kadar kaslı olursa olsun, el fenerini kalın ve güçlü ellerine tutup incelediğimde, temiz ve kesilmiş tırnaklarını fark edip şaşırdığımda, mermer bir heykelin kollarını oynatıyor gibi oluyorum. Herkesin inandığı kadar çılgın ve kontrolden çıkmış, kirli bekliyordum. Nasırlarını fark ettim, spor salonunda serbest ağırlık kullanmaktan, arabalarında çalışmaktan ya da evde tamirat yapmaktan hep nasırları vardı. Görünüşe göre tabancayı sol elinde tutarken ölmüş, ya da öyle görünmesi gerekiyor, parmakları sıkıca kıvrılmış ve Glock'un kaymaz çizgili kabzasının avucunda bıraktığı iz. Ama tetiği çektiğinde derisine geri sıçramış ince bir kan sisi fark etmiyorum. Geri sıçrama sahnelenemeyecek ya da taklit edilemeyecek bir eserdir.

"Ellerine GSR uygulayacağız," diye yorum yapıyorum ve Fielding'in evlilik yüzüğünü takmadığını fark ediyorum. Onu son gördüğümde takıyordu ama bu Ağustos ayındaydı ve anladığım kadarıyla hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu.

Briggs bana "Silahın ağzında kan vardı" dedi. "Emilen kandan dolayı namlunun içi lekelenmişti."

Bu fenomen, bir silahın namlusu deriye bastırılıp ateşlendiğinde ortaya çıkan patlayıcı gazlardan kaynaklanır.

"Fırlatılan fişek kovanı mı?" Soruyorum.

"İşte orada." Beyaz badanalı zeminde Fielding'in sağ dizinden yaklaşık bir metre uzaktaki bir alanı gösteriyor.

"Peki ya silah? Hangi pozisyonda?" Ellerimi Fielding'in başının altına kaydırıyorum ve sağ kulağının üstündeki kafa derisinin altında, kurşunun kafatasından çıkıp derisinin altında sıkıştığı yerde, pürüzlü metalden sert bir yumru hissediyorum.

"Hala sol elinde tutuyor. Eminim parmaklarının nasıl kıvrıldığını ve avucundaki kavrama izini fark etmişsinizdir. Silahı elinden almak zorunda kaldık."

"Anlıyorum. Yani sağ elini kullanmasına rağmen kendini sol eliyle vurmuş. İmkansız değil ama olağandışı ve bunu yaptığında ya zaten yerde yatıyordu ya da silahı hala elinde tutarken düştü.

Kadavraya özgü bir kasılma ve sertçe sıktı. Ve bu şekilde sırt üstü düştü. Hayal etmesi zor bir şey. Beni ve kadavra spazmlarını bilirsin, John."

"Olur böyle şeyler."

"Piyangoyu kazanmak gibi," diye cevap veriyorum. "O da olur. Sadece bana hiç olmadı."

Fielding'in başını hafifçe elimle yoklarken kırılmış kemiğin parmaklarımın altında kaydığını hissediyorum ve yukarı doğru ve hafifçe arkadan öne doğru bir yara yolu hayal ediyorum, mermi sağ çenesinin alt köşesinden yaklaşık üç inç uzağa saplanmış.

"Kendini böyle mi vurdu?" Sol elimi tekrar silaha çeviriyorum ve mor nitril eldivenli işaret parmağımı garip bir açıyla, sanki kendimi sol kulağımdan vuracakmışım gibi gösteriyorum. "Solak olmadığı halde tabancayı sol elinde tutmuş olsa bile, dirseğimin aşağıda ve olması biraz garip ve alışılmadık, değil mi? Ve eline ince bir sırt sıçraması bekleyebilirim. Elbette bu tür şeyler kesin değildir," diyorum Fielding'in beyaz boyalı taş mahzeninin içinde.

"Kendini kulağından vurmakla ilgili tuhaf olan şey," diye yorum yapıyorum, "insanlar genellikle beklenen gürültü nedeniyle alınganlık gösteriyor, mantıklı değil, çünkü zaten ölmek üzeresin, ama insan doğası bu. Kendini gözünden vurmak gibi. Neredeyse hiç kimse yapmaz."

Briggs, "Seninle konuşmamız gerek, Kay," diyor.

"Ve en önemlisi, kriyojenik dondurucuya ne zaman girildiğinin zamanlaması," diyorum. "Ve ısıtıcının açılması ve üst katta yakılan şey, muhtemelen Erica Donahue'nun kırtasiye malzemeleri. Eğer Jack tüm bunları kendini öldürmeden önce yaptıysa, o zaman neden yerde sperm ya da cam kırıkları yok?" Fielding'in iri bedenini manipüle ediyorum ve onu biraz hareket ettirip altındaki beyaz ve temiz zemine baktığımda tamamen kaskatı ve isteksiz bir halde ölü bir ağırlık gibi duruyor. "Eğer buraya gelip tüm bu test tüplerini kırdıysa ve sonra kendini kulağından vurduysa, vücudunun altında cam ve meni olması gerekir. Etrafında var ama altında yok. Saçında bir cam parçası var." Onu çıkardım ve baktım. "Birisi tüm bunları o öldükten sonra, burada yerde yatarken kırmış."

Briggs, "Test tüplerini kırdığında, her şeyi şiddetle parçaladığında saçına cam bulaşmış olabilir," diyor ve onun için sabırlı ve nazik görünüyor. Neredeyse benim için üzülüyor gibi. Yine güvensizliğim.

"Kararını verdin mi John? Sen ve diğer herkes?" Onun zorlayıcı yüzüne bakıyorum.

"Bundan çok daha iyisini biliyorsun," diyor. "Konuşacak çok şeyimiz var ve bunu burada diğerlerinin önünde yapmamayı tercih ederim. Hazır olduğunuzda yan odada ."

Salem Neck'te elektrikler yaklaşık iki buçukta, Jack Fielding'le işim bittiğinde, ayaklarım karıncalanmaya başlayana ve dizlerim ağrıyıp yanana kadar o soğuk taş zeminde onun yanında diz çöktüğüm sırada geldi.

Eski, modası geçmiş mutfağının ışıkları yanıyor, ev oldukça soğuk ama tek kullanımlık eldivenler hariç koruyucu giysilerimi çıkarmış, taktik botlarım, saha kıyafetlerim ve ceketimle dolaşırken yerdeki havalandırmalardan gelen basınçlı havanın sıcaklığını hissediyorum. Beyaz porselen lavabo bulaşıklarla dolu ve su sabun kokuyor, üzerinde pıhtılaşmış sarımsı bir yağ tabakası yüzüyor ve lavabonun üzerindeki pencereyi örten şeffaf sarı perde lekeli ve kirli.

Nereye baksam yiyecek, çöp ve içki kalıntıları buluyorum ve çalıştığım sayısız sahnenin sefaletini, çürümüşlüğünü ve bozulmasını, küf kokusunu, ölümden önceki hayatın ne kadar sık gerçek suç olduğunu hatırlıyorum. Fielding'in dünyadaki son ayları hak ettiğinden çok daha fazla işkence gördü ve kendisi için yaptığı hiçbir şeyi istediğini kabul edemiyorum. Nihai kaderi için yazdığı şey bu değildi, doğduğu şey bu değildi ve bana bunun için doğmadığını ya da bunun için doğmadığını hatırlattığında, özellikle de ondan tatsız ya da sıkıcı bulduğu bir şey yapmasını istediğimde en sevdiği cümleyi düşünmeye devam ediyorum.

Buzlu caddeye ve onun ötesindeki dalgalı lacivert suya bakan bir pencerenin altındaki iki ahşap sandalyeli ahşap masanın yanında ve masa eldivenli elimle etrafa yaydığım eski gazete ve dergilerle dolu. *Wall Street Journal*, *Boston Globe*, *Salem News*, en son cumartesi günü, ve ön taraftaki kaldırımında buzla kaplı birkaç gazete gördüğümü hatırlıyorum, sanki oraya atılmışlar ve büyük fırtınadan önce kimse onları eve getirmemiş gibi. Yaklaşık yarım düzine *Men's Health* dergisi var ve posta etiketlerinin Fielding's için olduğunu fark ettim.

Concord adresi. Ocak ve Şubat sayıları buraya , tıpkıelediğim yığındaki diğer pek çok posta gibi. Fielding'in Concord'daki evi kiralamasının neredeyse bir yıl önce başladığını hatırlıyorum ve ona ait olduğunu bildiğim dağınıklık ve mobilyalara ve aile içi sorunları hakkında bana söylenenlere dayanarak, kira sözleşmesini yenilememiş olması mantıklı. İçinde bulunduğu köhne durum nedeniyle cazibeden tamamen yoksun, cereyanlı bir antika eve taşındı ve buraya aşık olduğunda ne hayal ettiğini tahmin edebiliyor olsam da, onun için bir şeyler değişti.

Ne oldu sana böyle? Arkasında bıraktığı sefalet bakıyorum.

Sonunda kim oldun? Ölü ellerini gözümün önüne getiriyorum ve soğukluklarını, sertliklerini ve onları tutarken ne kadar ağır hissettiğimi hatırlıyorum. Temizlerdi, tırnakları bakımlıydı ve bu çok küçük ayrıntı gördüğüm diğer her şeyle uyuşmuyor gibi görünüyor. *Bu korkunç sen mi yaptın? Yoksa başkası mı yaptı? Pasaklı ve çılgın başka biri evinize mi girdi?* Ama aynı zamanda tutarlılığın gerçekten de küçük zihinlerin hobgoblini olduğunu, Ralph Waldo Emerson'un yazdıklarının doğru olduğunu da biliyorum. İnsanlar kolayca açıklanamaz ya da tanımlanamaz ve yaptıkları her zaman tutarlı değildir.

Fielding etrafındaki her şeyle birlikte dağılıyor olabilir ama yine de iyi bir hijyene sahip olacak kadar kibirliydi. Bu doğru olabilir.

Ama bilemeyeceğim. Tomografisi, otopsisı bana bir şey söylemeyecek. Bana Salem'deki evinden neden hiç bahsetmediği de dahil olmak üzere bilmeyeceğim çok şey var. Benton, Fielding'in Massachusetts'e taşındıktan hemen sonra, yani geçtiğimiz Ocak ayında evi satın aldığını söylüyor ama bana bundan hiç bahsetmedi. Yaptığı ya da yapmayı planladığı suç teşkil eden bir şeyi sakladığından emin , daha ziyade sadece kendisine ait olan, beni ilgilendirmeyen ve hakkında hiçbir fikrim olmayan, geliştirmeyeceğim, değiştirmeyeceğim ya da ona yardım etmeyeceğim bir şey istediğini hissediyorum. On sekizinci yüzyılda yaşamış bir deniz kaptanının güvenli limanını kendi limanı ya da yatırımını haline getirmeye ya da başlangıçta hayalini kurduğu her neyse ona sahip olmaya çalışırken benim ona akıl hocalığı yapmamı istemiyordu.

Buzlu, kumlu caddenin karşısındaki gri, kayalık kıyıya çarpıp yuvarlanan safir gibi parıldayan suya bakarken, *eğer gerçek buysa ne kadar üzücü* diye düşünüyorum. Bir zamanlar cep kapıları geniş bir açıklıktan geçerek, su lekeli beyaz alçı tavanda koyu meşe kirişlerin bulunduğu yemek odasına giriyorum ve kararmış pirinçten asılı soğan fenerinin, tozlu, birbirine uymayan ve yeni döşemeye ihtiyaç duyan sandalyelerle çevrili ceviz masanın üzerine değil, girişe ait olduğunu fark ediyorum. Ben

Fielding'i beni burada istemediği için suçluyorum. Çok eleştirelim, iyi zevklerimden ve bilinçli fikirlerimden çok eminim ve onun dikkatini dağıtmama şaşmamalı. Sadece bir kolaylaştırıcı değil, aynı zamanda iyi bir anne olmaya bile hakkım yokken kötü bir anne oldum. Ona karşı sorumlu bir patrondan başka bir şey olmak bana düşmezdi ve eğer burada olsaydı ona üzgün olduğumu söyledim. Onu tanıdığım ve önemseydiğim için beni affetmesini istedim, çünkü bunun ne faydası vardı? Ne halt ettim ben?

Masanın bir ucunda, birinin yemek yediği ya da çalıştığı, belki de Olivetti daktilosunun olduğu yerdeki tozlu alana odaklanıyorum ve önündeki sandalyenin diğerlerinden daha iyi durumda olduğunu görüyorum. Solmuş, yıpranmış kırmızı kadife minderi sağlam ve muhtemelen üzerine oturmak için güvenli ve Fielding'in burada daktilo yazdığını düşünüyorum. Onu eski kanatlı pencereleri olan bu masaya yerleştirmeye çalışıyorum, buradaki manzara çakıl taşlı yolun kasvetli bir manzarası ve onu asılı bir fenerin altındaki küçük bir sandalyede kamburlaşmış, kusursuz bir son versiyona sahip olana kadar oymalı filigranlı kağıda iki sayfalık bir mektubu tekrar tekrar yazarken hayal etmek benim için imkansız.

Fielding ve onun büyük, sabırsız parmakları, ki kendisi hiçbir zaman iyi bir daktilograf olmadı, kendi kendini eğitti, avla ve gagala yerine "avla ve seç" diyordu ve Erica Donahue'den geldiği iddia edilen bu belgenin amacı, eğer ondan geldiyse mantıksızdır. Fielding'in içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, Benton'ın geçen hafta ofisimde kendisiyle görüştüğünde gördüklerine dayanarak, şef yardımcımın Mark Bishop cinayetini bir Harvard öğrencisinin üzerine yıkmak için bu kadar ileri gitmesi bana pek makul gelmiyor. Fielding o altı yaşındaki çocuğu neden öldürsün ki? Benton'ın söylediği, Fielding'in Mark Bishop'ın kafasına çivi çakarken çocukken kendini öldürdüğü iddiasına inanmıyorum. Benton'ın bana söylediğine göre Fielding çocukluğunda maruz kaldığı tacize bir son veriyordu ve ben buna ikna olmadım.

Ama kendime şunu hatırlatmak zorundayım: Hayatta pek çok şey, onları yapan insanlar için anlamlıyken, geri kalanımız asla anlayamayız. Bize nedeni söylendiğinde bile, açıklama genellikle kafiye veya mantıklı herhangi bir şablona uymuyor. Kanatlı bir pencerenin önünde duraklıyorum, bu odadan çıkıp Briggs'in çöl botlarıyla dolaştığını duyabildiğim bir sonraki odaya girmeye hazır değilim. Telefonunda biriyle konuşuyor, ben de mesajlarımı kontrol etmek için kendiminkini çıkarıyorum ve Bryce'tan bir mesaj olduğunu görüyorum.

Evelyn'i arayabilir misin?

Onu iz kanıt laboratuvarında deniyorum ve Matthew adında genç bir bilim insanı olan başka bir mikroskopçu cevap veriyor.

"Bilgisayarın yakınında bir yerde misin?" Matthew'un sesi kendinden emin ve heyecandan gergindi. "Evelyn koridorun sonundaki kadınlar tuvaletinde ama sana çok tuhaf bir şey göndermek istiyoruz ve ben bunun bir hata ya da şimdiye kadarki en tuhaf kirlenme olduğunu düşünüp duruyorum. Bir saç telinin yaklaşık seksen bin nanometre olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Yani dört nanometrelik bir şey hayal edin, başka bir deyişle, bir saç teli bulduğumuz şeyin yirmi bin katı çapında olurdu. Temel parmak izi çoğunlukla saf karbon olsa da organik değil, ancak fensiklidin gibi görünen eser miktarda kalıntılar da tespit ettik. "

"PCP mi buldun?" Nefes nefese konuşmasını kestim.

"PCP, melek tozu, gerçekten eser miktarda, çok küçük bir miktar. FTIR kullanarak. Yüz büyütmede, sadece basit bir ışık mikroskobuyla, ağır kesici bandın arkasındaki granülleri ve diğer birçok mikroskobik döküntüleri, özellikle de pamuk liflerini görebilirsiniz, tamam mı? Muhtemelen bu granüler yapılardan bazıları PCP'dir, belki Nuprin, Motrin de olabilir, bant orijinal olarak her neyse, muhtemelen başka kimyasallar da olabilir."

"Matthew, ."

"SEM ile yüz elli bin X'te ekmek kutusu kadar büyük bir şeyden bahsettiğimi göreceksiniz, Dr. Scarpetta, size ne göndermek istediğimizi."

"Devam edin, başka bir şey yoksa kamyonu gidip yapacağım. Yine de PDF'leri gönderin, iPhone'umda deneyeceğim. Tam olarak neden bahsediyorsun?"

"Buckyball'lar gibi, buckyball'lardan yapılmış ama bacakları olan bir halter gibi. Kesinlikle insan yapımı, yaklaşık bir DNA ipliği büyüklüğünde, dediğim gibi, dört nanometre ve saf karbon, taşınması gereken şey dışında. Ayrıca polietilen glikol izleri de var ki, bunun da iletilmek istenen şeyin dış kaplaması olduğunu tahmin ediyoruz."

"Teslim etme kısmını açıkla. Eser miktarda PCP vermek için nano ölçekte inşa edilmiş bir şey mi yoksa ne?"

"Bu tabii ki benim alanım değil ve burada bir AFM, yani atomik kuvvet mikroskobumuz yok, ipucu, ipucu. Çünkü milyonlarca kez büyütmeniz gerekebilecek bunun gibi şeyleri aramaya başlamamız gereken yeni bir güne girdiğimizi söyleyebilirim. Ve bence, AFM gibi bir şey bunu birleştirmek, nano montajı yapmak için kullanılmış olmalı,

nanotüpleri, nanoparçacıkları manipüle etmek için bir nanoprob veya başka bir şey kullanarak onları birbirine yapıştırmaya çalışıyorsunuz. Muhtemelen bunların çoğunu SEM ile halledebiliriz, ama eğer başımıza gelecek olan şey buysa bir AFM iyi bir fikir olabilir, Dr. Scarpetta."

"Ne bulduğunuzu bilmiyorsunuz ama bu bir tür nanobot, sizce muhtemelen bir ilaç ya da ilaçların dağıtımı için mi? Laboratuvar önlüğünün cebindeki film desteğinde bir tane mi buldunuz?" Kimin laboratuvar önlüğü olduğunu söylemedim.

"Sadece bir tanesi partikül, lifler ve diğer kalıntılarla karıştı çünkü filmin tamamını analiz etmedik, sadece bir saplama üzerine monte ettiğimiz örneği analiz ettik. Plastik filmin geri kalanı şu anda parmak izinde, daha sonra DNA'ya, ardından da GC-Mass-Spec'e gidecek" diyor Matthew. "Ve kırılmış ya da bozulmuş."

"Neymiş o?"

"Nanobot. Ya da kırık görünüyor, ya da belki de bozuluyor, sanki sekiz bacağı olması gerekiyordu ama ben bir tarafta dört, diğer tarafta iki görüyorum. Kendi gözlerinizle görebilmeniz için çektiğimiz birkaç fotoğrafı size e-posta ile gönderiyorum."

Görüntüleri iPhone'umda açabiliyorum ve ürkütücü simetriyi fark etmek, nanobotun mikromekanik bir sineğin moleküler versiyonu gibi göründüğünü aklıma getirmek açıklanamaz bir duygu. Lucy'nin kutsal kasesi sinek robotlar binlerce kez büyütülmüş bu nanobota benziyor mu bilemiyorum ama fotoğraflardaki yapay yapı grimsi, buckyball uzun gövdesiyle böceğe benziyor. Hâlâ sağlam olan narin nanotel kollar ya da bacaklar dik açılarla bükülmüş ve uçlarında, muhtemelen hücrelerin duvarlarına tutunmak ya da kan damarlarına veya organlara girmek, başka bir deyişle hedefi bulmak ve belirli beyin reseptörlerine yönelik ilaç ya da belki de yasadışı uyuşturucuları iletirken ona yapışmak için kısaç benzeri uzantılar var.

Johnny Donahue'nun uyuşturucu testinin negatif şaşmamalı. Eğer nanobotlar dilaltı alerji özlerine ya da daha iyisi kortikosteroid burun spreyine eklenmiş olsaydı, ilaçlar tespit seviyesinin altında kalabilirdi. Daha da şaşırtıcı olanı, ilaçlar kan-beyin bariyerini hiç geçmemiş olabilir, ancak frontal korteksteki reseptörlere bağlanmak üzere programlanmış olabilir. Eğer ilaçlar kan dolaşımına hiç girmeseydi, idrarla atılmayacaklardı. Saçta son bulmazlardı ve

Nanoteknolojinin tıpta kullanılmasının amacı da budur; hastalıkları ve rahatsızlıkları sistemik olmayan ve dolayısıyla daha az zararlı olan ilaçlarla tedavi etmek. Diğer her şeyde olduğu gibi, iyilik için kullanılabilecek her şey kesinlikle kötülük için de kullanılacaktır.

Fielding'in oturma odasında yerler ve duvarlar çıplak ve neredeyse tavana kadar istiflenmiş tozlu kahverengi kutular, hepsi aynı boyutta, yanlarında Gentle Giant nakliye şirketinin logosu var, buraya taşındıklarından beri hiç dokunulmamış gibi küp şeklinde yığınlar halinde çok sayıda karton.

Bu karton sığınağın ortasında Briggs oturuyor, bana bir İç Savaş generalinin Matthew Brady tarafından çekilmiş fotoğrafını hatırlatıyor, kumlu yeşile çalan giysileri ve botlarıyla, kucağında bir Mac not defteri, geniş omuzlu sırtı düz arkalıklı sandalyeye yaslanmış. Oturup beni ayağa kaldırmasının, konuşmamızın koreografisini yaparak kendimi onun karşısında küçük ve itaatkâr hissetmemi sağlamasının onun hoşuna gideceğine karar veriyorum ama o ayağa kalkıyor ve ben de ona hayır, teşekkür ederim, ayakta duracağım diyorum.

İkimiz de öyle yapıyoruz, bir pencereye doğru ilerliyoruz, o da dizüstü bilgisayarını pervaza yerleştiriyor. Briggs, "Burada bir kablosuz ağa sahip olmasını ilginç buluyorum," diyor.

kapalı, okyanus manzarasına ve ten rengi kumla kaplı buzlu caddenin karşısındaki kayalara bakıyor. "Burada gördüğün onca şeye rağmen, telsizi olmasını bekler miydin?"

"Belki de buradaki tek kişi o değildi." "Belki de."

"En azından bu ihtimali değerlendiriyorsun. Bu herkesin yaptığından daha fazla bir şey." Küçük ekranda ne olduğunu görebilmesi için iPhone'umu pencere kenarına yerleştiriyorum, o da bakıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor.

"İki tür nanobot düşünün," diyor, sanki dalgalı eski pencerenin diğer tarafındaki biriyle konuşuyormuş gibi, sanki dikkati yanında duran kadında değil de güneş ışığında ve köpüklü sudaymış gibi, yaşı ya da büyüdüğünde kim olduğu fark etmeksizin onun yanında zaman genç ve güvensiz hisseden bir kadın.

"Biyolojik olarak parçalanabilen bir nanobot," diyor, "bir dakika dozunda psikoaktif bir ilaç verdikten sonra bir noktada yok olan bir nanobot ve ardından kendi kendini kopyalayan ikinci bir nanobot türü."

Briggs'in yanında kendimi hep başka biri gibi, kendimden başka biri gibi hissediyorum ve onun yanında dururken, kollarımız birbirine değerken ve sıcaklığını hissederken, beni şekillendirdiği harika ve korkunç yolları düşünüyorum.

"Bizi en çok endişelendiren kendi kendini kopyalayabilen. İçinizde böyle bir şey olduğunu hayal " diyor ve içimdeki şey General John Briggs olan karşı konulmaz güç ve Fielding'in ne hissettiğini ve bana ne kadar saygı duymuş ve kızmış olması gerektiğini anlıyorum.

Birinden etkilenmenin ne kadar korkunç ve harika bir şey olduğunu anlıyorum. Bir uyuşturucu gibi geliyor bana. Umutsuzca kurtulmak istediğiniz ve umutsuzca devam ettirmek istediğiniz bir bağımlılık. Briggs'in üzerimde hep aynı etkiyi bırakacağını düşünüyorum. Bu hayatta onu atlatamayacağım.

"Ve kendini kopyalayan nanobot testosteron gibi bir şeyin sürekli salınımını sağlıyor," diyor Briggs ve ben onun enerjisini, yoğunluğunu hissediyorum ve birbirimize ne kadar yakın durduğumuzun, birbirimize çekildiğimiz farkındayım, tıpkı her zaman olduğumuz ve asla olmamamız gerektiği gibi. "PCP gibi bir uyuşturucu elbette kopyalanamaz, bu yüzden çıkmaz bir yol olurdu, sadece denek burun spreyini veya enjeksiyonlarını tekrarladıkça veya biyolojik olarak parçalanabilir nanobotlarla emprenye edilmiş yeni bir transdermal bant uyguladıkça tekrarlanırdı. Ancak vücudunuzun doğal olarak ürettiği bir şey çoğalmak üzere programlanabilir, böylece nanobot çoğalır, vücutta, atardamarlarınızda serbestçe akar, bir bataryaya ihtiyaç duymadan beyninizin ön korteksi gibi hedef bölgelere kilitlenir. Kendi kendini tahrik ediyor ve kopyalıyor."

Briggs bana bakıyor ve gözleri sert ama gözlerinde benim için her zaman taşıdığı bir şey var, çatışmalı olduğu kadar sabit bir bağlılık. Walter Reed'de kim olduğumuzu, geleceğimizin gizem ve sınırsız olasılık içerdiği, onun benden büyük ve son derece zorlu olduğu ve benim bir dahi olduğum zamanları canlı bir şekilde hatırlıyorum. Bana Binbaşı Dahi derdi, sonra ben Güney Afrika'dan dönüp Richmond'a gittim ve o beni yıllarca hiç aramadı. Birbirimizle olan ilişkimiz karmaşık ve anlaşılmazdı ve onunla birlikteyken bunu tekrar tekrar hatırlıyorum.

"Artık savaşlara ihtiyacımız olmazdı," diyor. "Senin ve benim bildiğimiz türden savaşlara değil, Kay. Eski kolay ve insancıl görüneceği yeni bir dünyanın eşiğindeyiz."

"Jack Fielding o tür bir bilim adamı değildi," diye cevap veriyorum. "Bu yamaları o üretmedi ve muhtemelen birisi onu nanobotlar tarafından verilen ilaçları kullanmaya ikna etmeye çalışsaydı son derece dirençli ve sinirli olurdu. Nanobotun ne olduğunu bile bilseydi ya da bu ilaçların ne olduğuna dair bir fikri olsaydı şaşardım.

Sistem. Muhtemelen yeni bir steroid türü, bir tasarım steroidi, vücut geliştirmesinde ona yardımcı olacak, onlarca yıldır aşırı kullanımdan kaynaklanan kronik ağrısını hafifletecek, yaşlanmayla savaşımasına yardımcı olacak bir şey aldığını düşünüyordu. Yaşlanmaktan nefret ediyordu. Yaşlanmak onun için bir seçenek değildi."

"Bu konuda endişelenmesine gerek yok."

Hayır, yapmayacak, bu kesin. Söylediğim şey şu: "Yaşlanmak istemediği için kendini öldürdüğünü kabul etmiyorum. Kendini öldürdüğünü kabul etmiyorum ve bu konuda aşırı şüphelerim var."

Briggs daha sonra, "Anladığım kadarıyla onun yamalarından birine maruz kalmışsınız," diyor, " için üzgünüm, ama kalmamış olsaydınız gerisini bilemezsiniz. Kay Scarpetta yüksek. Şimdi, bu oldukça iyi bir düşünce. Bunu görmek için orada olmadığım için üzgünüm."

Benton ona söylemiş olmalı.

"Karşı karşıya olduğumuz şey bu, Kay," diyor Briggs. "Cesur yeni dünyamız, benim nöro-terörizm dediğim, Pentagon'un büyük korku dediği şey. Bizi çıldırtırsan kazanırsın. Bizi yeterince çıldırtırsan kendimizi öldürürüz ve kötü adamları zahmetten kurtarırsın. Afganistan'da askerlerimize afyon verin, benzodiazepin verin, halüsinojen verin, can sıkıntılarını giderecek bir şeyler verin ve sonra helikopterlerine, savaş uçaklarına, tanklarına ve Humvee'lerine bindiklerinde ne olduğunu görün. Eve bağımlı ve dengesiz döndüklerinde neler olduğunu görün."

"Otwahl," diye yorum yapıyorum. "silahlar mı geliştiriyoruz?"

"Yapmayacağız. DARPA bu kadar milyonu bunun için ödemiyor, lanet olsun. Ama Otwahl'da birileri bunu yapıyor ve bunun sadece bir kişi olduğunu düşünmüyoruz. Bir süper beyin hücresi, izin verilmeyen ya da onaylanmayan ve aslında olabildiğince tehlikeli deneyler yapıyor."

"Kim olduğunu bildiğinizi varsayıyorum."

"Lanet olası çocuklar," diyor parlak öğleden sonraya bakarak. "On yedi, on sekiz yaşında, IQ'ları tavan yapmış, tutku dolu ama burada evleri yok." Alnına vuruyor. "Size özellikle erkek çocuklardan bahsetmeme gerek yok, ön lobları yirmili yaşlarının başına ya da ortasına gelene kadar yarı pişmiş bir kurabiye gibi tamamlanmıyor ve yine de orada, nanoteknoloji laboratuvarlarında ya da süper iletkenler, robotik ve sentetik biyoloji ile uğraşıyorlar, adını siz koyun. Onlara silah vermemiz ve hayalet bombardıman uçaklarına atmamız yeterince zor, ama kurallarımız var" diyor sert bir tonda. "Yapılarımız, rejimlerimiz, liderliğimiz, en sıkı denetimimiz var, ama Otwahl gibi bir yerde amacın ulusal olmadığı bir yerde neler döndüğünü sanıyorsunuz?"

güvenlik ve disiplin değil de para ve hırs mı? Tanrı aşkına, Johnny Donahue ve çetesi gibi o lanet zeki çocuklar Afganistan, Pakistan ya da Irak hakkında hiçbir şey bilmiyor. Hayatlarında bir askeri üsse ayak basmamışlar."

"Jack'in birkaçına dövüş sanatları öğretmesinin ötesinde bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum." Gökyüzü lekesiz, derin bir turkuaz ve altında mavi okyanus dalgalanıyor.

"Onlara karıştı ve tahminimce farkında olmadan bir bilim projesine dönüştü. Araştırma projelerinde ve klinik deneylerde neler olup bittiğini çok iyi biliyorsunuz, sadece bizim aşına olduğumuz türden olanlar insan çalışması inceleme kurulları tarafından denetlenir ve sıkı bir şekilde izlenir. Peki Otwahl'da on sekiz yaşında bir Harvard ya da MIT teknik mühendisi iseniz gönüllüleri nereden buluyorsunuz? Jack'in bağlantılarını muhtemelen spor salonu ve tekvando aracılığıyla kurduğunu tahmin edebiliriz. Hepimiz, başta steroidler olmak üzere madde ilgili yaşam boyu süren sorunlarının acı bir şekilde farkındayız, bu yüzden şimdi birileri ağrı kesici bantlar aracılığıyla yaşam iksirini, gençlik pınarını dağıtacak. Ama pazarlık ettiği şeyi elde edemediği kesin.

Wally Jamison, Mark Bishop ya da Eli Goldman da öyle."

"Wally Jamison Otwahl'da çalışmadı."

"Bir süre öyle biriyle çıktı. Dawn Kincaid, oradaki nöro-teröristlerden bir diğeri."

"Johnny Donahue'nun en iyi arkadaşı," diyorum. "Peki şu anda nerede?" diye soruyorum. "Bahsettiğiniz herkes ölmüş gibi görünüyor. O hariç." İçimde bir alarmin çaldığını hissediyorum.

Briggs "Kayıp" diyor. "Dün ya da bugün Otwahl'a gelmedi, sözde tatildeymiş."

"Eminim."

"Aynen öyle. Onu bulup hikayenin geri kalanını öğreneceğiz, çünkü uzmanlık alanı nano mühendislik, nano ölçekli kimyasal sentez olduğu için hikayeyi anlatacak kişinin o olacağına şüphe yok. Öğrendiklerimize dayanarak, Jack Fielding'e giden yolu bulan ve onu Bay Hyde'a dönüştüren bu iğrenç küçük nanobotları geliştiren kişi muhtemelen o."

"Bay Hyde," diye tekrarlıyorum. "Erica Donahue'nun oğlunun başına geldiğini söylediği şeyin aynısı," diye belirtiyorum. "Sadece Johnny'nin birini öldürdüğünden şüpheliyim."

"O çocuğu o öldürmedi."

"Jack'in öldürdüğüne ikna oldun."

Briggs, "Kontrolden çıkmış, özensiz" diyor.

"Ve sonra Eli'yi öldürdü." Yorumum havada asılı kalıyor ve acaba Briggs'e de bana olduğu kadar boş mu geliyor merak ediyorum. Acaba buna ne kadar inanmadığımı duyabiliyor mu?

"Bunun domuz gribi yüzünden olduğunun farkındasınızdır." Tozlu eski camların ötesinde parlayan güne bakmaya devam ediyor. "Eğer üvey kızın biyolojik babası hastalanmasaydı, Liam Saltz onu düğününde evlendirme şerefine nail olamayacaktı ve son dakikada ABD'ye, Cambridge'e, Norton's Woods'a gelmeyecekti. Ve Jack de Eli'yi lanet olası bir enjeksiyon bıçağıyla sırtından bıçaklamak zorunda kalmazdı."

"Bana söylediklerinizi Dr. Saltz'a söylemesini engellemek için." "Ne yazık ki Jack'e soramayız."

"Eli, Dr. Saltz'a ya da birine Jack'in cesetlerden çaldığı spermleri sattığını söyleyecek olsaydı belki bunu anlayabilirdim. Belki bu bir neden olabilirdi."

"Eli'nin ne bildiğini bilmiyoruz. Ama muhtemelen Jack'ten ve uyuşturucularından haberdardı, belli ki silahlarından birine sahip olacak kadar onu iyi tanıyordu. Jack, Cambridge polisinden ölü adamın üzerinde seri numarası silinmiş bir Glock olduğunu öğrendiğinde kötü hissetmiş olmalı."

"Görünüşe göre Marino seni bilgilendirmiş. Sanki reddedilemez bir gibi anlattı. Ama değil. Bu bir teori. Jack'in birini öldürdüğüne dair elimizde somut bir kanıt yok."

"Başının belada olduğunu biliyordu. Sanırım bu kadarını söylemek yanlış olmaz," diye yanıtlıyor Briggs.

"Her şey ne kadar güvenliyse o kadar. Bir sorun olduğundan korkmasaydı Glock'u laboratuvarından çıkarmayacağına katılıyorum. Benim sorum, kendisini mi yoksa başkasını mı koruduğu."

"Seri numarasını yeniden bulacağımızı ve tabancanın izini ona kadar süreceğimizi çok iyi biliyordu."

"Biz'," diye cevap verdim. "Son zamanlarda bu kelimeyi çok duyuyorum."

"Bu konuda ne hissettiğini biliyorum." Briggs ellerini pencere kenarına koyar ve beli ağrıyormuş gibi öne doğru eğilir. "Senden bir şey almaya çalıştığımı düşünüyorsun. Buna inanıyorsun." Acımasızca gülümsüyor. "Yüzbaşı Avallone geçen sonbahar buraya geldi."

"Bu kadar genç biri mi? Şüphe uyandırmasın diye mi?"

"Kesinlikle, sıradan görünmek için, başka bir yere gayri resmi bir uğrama. Gerçek şu ki, hoşumuza gitmeyen şeyler duyuyorduk."

CFC'yi nasıl yönettiği hakkında. Kazanılmış bir menfaatimiz olduğunu söylememe gerek yok. AFME'nin var, Savunma Bakanlığı'nın var, pek çok insanın var. Bunu mahvetmek size düşmez."

"de benim değil," diye cevap veriyorum. "Belli ki daha başlamadan berbat bir iş çıkarmışım-"

"Çok kötü bir iş yapmadın," diye sözümü kesti. "Ben de bir o kadar suçluyum. Sen Jack'i seçtin ya da daha doğrusu onun geri dönme isteğine boyun eğdin ve ben senin yoluna çıkmadım, çıkmam da . Seni ezmek istemedim ve verdiğin karar konusunda seni ezmem gerekirdi. Dört ay içinde evde olacağını düşünmüştüm ve o adamın bu kadar kısa sürede nasıl bir tahribata yol açabileceğini hayal bile edemezdim ama Otwahl Technologies Rat Pack'e karışmış, uyuşturucu kullanıyor ve kendini kaybediyordu."

"Dover'dan ayrılman bu yüzden mi geciktirdiniz? CFC'deki liderliği değiştirmek için zaman bulabilmek için mi? Benim yerime geçecek zamanı bulmak için mi?" Elimden geldiğince cesurca söyledim.

"Tam tersi. Seni bunun dışında tutmak için. Bununla lekelenmeni istemedim. Açık bir kaçırma olmadan seni elimden geldiğince oyaladım ve sonra Londra'daki gelinin babası lanet domuz gribine yakalandı ve bir ceset kanamaya başladı. Yeğenin helikopteriyle Dover'da ortaya çıktı ve ben de cesedi Dover'a taşımayı teklif ederek kalmanı sağlamaya çalıştım ama sen kabul etmedin ve her şey sona erdi. Ve işte yine buradayız."

"Evet, yine."

"Daha önce de başımız belaya girmişti. Ve muhtemelen yine olacağız." "Lucy'yi beni alması için göndermedin."

"Ben . Benden emir alacağını sanmıyorum. Tanrıya şükür askere yazılmayı hiç düşünmedi. Sonu Leavenworth olurdu."

"Ofisimi dinlemesini sen istemedin."

"Jack'in tam olarak ne yaptığını öğrenebilmemiz için yapılan bir öneri."

"Laf arasında bir öneride bulunmanız, bir yamyamın el altından birini yemeğe davet etmesi gibi bir şey," diye cevap veriyorum.

"Oldukça iyi bir benzetme."

"İnsanlar önerilerinize kulak veriyor ve bunu siz de biliyorsunuz."

"Lucy işine gelirse dikkat eder."

"Peki ya Yüzbaşı Avallone? Jack'le birlikte bana karşı komplo mu kurdu?"

"Asla. Geçen Kasım ayında turne için neden geldiğini sana söylemiştim. Size oldukça sadık."

"O kadar sadık ki Jack'e Cape Town'dan bahsetti." Bunu yüksek sesle söyleyerek kendimi şaşırttım.

"Böyle bir şey hiç olmadı. Sophia Cape Town hakkında hiçbir şey bilmiyor." "O zaman Julia Gabriel nereden biliyordu?"

"Sana bağırdığı zaman mı? Anlıyorum," diyor, sanki sorduğunu bilmediğim bir soruya cevap vermişim gibi. "Sizinle konuşmak için kapınızın önünde durdum ve telefonla konuştuğunuzu duydum, biraz yoğun bir şekilde ilgilendiğinizi duyabiliyordum. O da benimle konuştu. Dover'da rutin olarak meni aldığımızı, her adli tıp kurumunun bunu rutin olarak yaptığını duyduktan sonra birkaç kişiyle konuştum, ki bu tamamen saçmalık. Kesinlikle uygun ve onaylı olmadığı sürece asla böyle bir şey yapmayız. Bu izlenime kapılmıştı çünkü Jack bunu CFC'de gizlice yapıyordu ve düğün gününde Boston'da bir takside öldürülen adamın davasında da yapmıştı. Bayan Gabriell'in oğluyla bağlantılı biri. Ve sanırım oğlu Peter'ın da aynı özel muameleyi görmesi gerektiği fikrine nasıl kapıldığını anlayabilirsiniz."

"Benim hakkımda kişisel olarak hiçbir şey bilmiyor. Kişisel olarak söylemedi.

Emin misin?"

"Şahsınızla ilgili bu olumsuz şeylere neden inanarsınız ki?" diyor.

"Sanırım nedenini biliyorsun, John."

"Belirli bir şeye atıfta bulunmasının imkanı yok. O öfkeli, militan bir kadın ve bana ve Dover'daki diğer birçok insana taktığı isimleri size taktığında sadece içini döküyordu. Bağnazlar. Irkçılar. Naziler. Faşistler. O sabah pek çok personel pek çok çirkin isimle vaftiz edildi."

Briggs pencereden uzaklaşıyor ve gitmesi gerektiğini söyleme şekli olan dizüstü bilgisayarını pervazdan topluyor. Yirmi dakikadan fazla süren bir konuşma yapamaz ve aslında az önce yaptığımız konuşma onun için uzundu ve sabrını zorladı ve çok fazla şeye çok fazla yaklaştı.

"Benim için yapabileceğiniz bir iyilik çok makbule geçer," diyor. "Lütfen insanlara MORT'un dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey olduğunu düşündüğümü söylemeyi bırakın."

Benton, sanırım. Sanırım ikisi oldukça samimi oldular.

"Öyle değil, ama bu şekilde hatırlamanızı anlıyorum ve bu konuda ters düşüğümüz için üzgünüm," diye devam ediyor Briggs. "Bununla birlikte, bir robot seçeneği verildiğinde

Ölü bir bedeni savaş alanından sürüklemek ve bunu yapmak için hayatını ve uzuvlarını riske atan canlı bir insan? İşte ben buna Sophie'nin seçimi derim. İyi bir seçim yok, sadece iki kötü seçim var. Sen haklı değildin, ben de değildim."

"O zaman bu konuyu kapatalım," diye cevap veriyorum. "İkimiz de kötü kararlar verdik." "Sanki daha önce yapmamışız gibi," diye mırıldanıyor.

Benimle birlikte deniz kaptanının evinin dışına kadar yürüyor, daha önce bulunduğum odalardan geçiyor. Her yer boş ve iç karartıcı görünüyor, sanki evde hiç kimse yokmuş gibi. Fielding'in burada hiç yaşamadığını, sadece tadilatlarında şeytani bir şekilde çalışırken ve mahzeninde gizlice çalışırken kendini park ettiğini hissediyorum ve onu neyin yönlendirdiğini bilmiyorum. Belki de paraydı. Her zaman para istemişti ve bizim ticaretimizde bunu asla elde edemeyecekti ve bu da onu benim hakkımda rahatsız ediyordu. Ben herkesten daha iyiyim. İyi plan yapıyorum, Benton'ın mirası var ve bir de Briggs'in az önce bahsettiği nöro-teröristlerden daha yaşlı olmadığı için sattığı bilgisayar teknolojileriyle müstehcen bir şekilde zengin Lucy var. Tanrıya şükür Lucy'nin icatları yasal, bildiğim kadarıyla.

Marino ve Benton'la birlikte CFC kamyonunun içindedir, sarı takım elbiseler ve baretler çıkarılmıştır ve herkes yorgun görünmektedir. Anne yine minibüsle yola çıkmış, laboratuarlara bir teslimat daha yapıyor, bu arada onu burada daha fazla kanıt bekliyor, beyaz kutular beyaz kağıt kanıt torbalarıyla dolu.

"Arabanızda sizin için bir paket var," diyor Briggs diğerlerinin önünde bana. "Tiyatrodaki kadınlar için özel olarak tasarlanmış en yeni, en iyi seviye dört-A zırhı, eğer siz bayanlar plakalarla uğraşırsanız iyi olur."

"Eğer yelek rahat değilse," diye söze başlıyorum.

"Sanırım öyle, ama ben senden biraz farklı bir yapıya sahibim. Yanlardan tamamen kapanmazsa sorun . Bunu birçok kez gördük ve mermi o lanet açıklığı buluyor."

"Senin için deneyeceğim," diye teklif ediyor Lucy.

"Güzel," diyor Marino ona. "Sen onu tak, ben de ateş etmeye başlayayım, bakalım işe yarayacak mı?"

Briggs'e "Ya da künt kuvvetten kaynaklanan travma, ki çoğu insan bunu unutuyor gibi görünüyor" diyorum. "Mermi vücut zırhını delip geçmez, ancak darbeden kaynaklanan künt kuvvet kırk dört milimetre kadar derine inerse, hayatta kalmak mümkün değildir."

"Bir süredir poligona gitmedim," diyor Lucy Marino ile sohbet ederken. "Belki Watertown'dakini ödünç alabiliriz. Yeni poligonlarına gittin mi?"

"Menzil ustalarıyla bowling oynuyorum."

"Evet, senin ahmaklar takımı. Adı ne? Gutter Balls." "Spare None.

Bir ara bizimle bowling oynamalısın," diyor Marino.

Briggs.

"Tanrı aşkına, AFDIL'in CFC'ye yardımcı olması için yedek bilim adamları göndermesi sizin için kabul edilebilir mi Albay?" Briggs bana diyor ki. "Görünüşe göre elimizde çığ gibi büyüyen bir kanıt var."

"Her türlü yardıma minnettar olurum," diye cevap veriyorum. "Hemen yelek üzerinde çalışacağım."

"Önce biraz uyu." Briggs bunu bir emir gibi söylüyor. " görünüyorsun."

22

Massachusetts Veteriner Sevk Hastanesi'nde yirmi dört saat acil bakım hizmeti var ve Sock bir çay fincanı köpeği, bir çantaya sığabilecek bir Chihuahua veya kaniş gibi kıvrılmış horlarken herhangi bir sıkıntı içinde de, onun hakkında ne öğrenebileceğimi öğrenmem gerekiyor. Hava neredeyse kararmak üzere ve Sock kucağımda, ikimiz de ödünç aldığımız cipin arka koltuğunda I-95'te kuzeye doğru gidiyoruz.

Sock'u gezdirirken öldürülen adamın kimliğini tespit ettikten sonra, aynı nezaketi kurtarılan yarış köpeğine de göstermek niyetindeyim çünkü kimse onun nereden geldiğini bilmiyor gibi görünüyor. Liam Saltz üvey oğlu Eli'nin bir tazı ya da herhangi bir evcil hayvanı olduğunu bilmiyordu ve bundan haberdar değildi. Harvard Meydanı yakınlarındaki apartmanın yöneticisi Marino'ya şunları söyledi

evcil hayvanlara izin verilmediğini söyledi. Eli geçen bahar buradaki dairesini kiraladığında köpeği yoktu.

Arabayı sürerken Benton, "Bunun bu gece yapılmasına gerçekten gerek yok," diyor ve ben tazının ipeksi başını okşuyor ve ona büyük bir acıma duyuyorum. Yırtık kulaklarına dikkat ediyorum çünkü onlara dokunulmasından hoşlanmıyor ve sivri burnunda eski yara izleri var. Sessiz, dilsiz bir şey gibi. *Keşke konuşabilseydin*, diye düşünüyorum.

"Dr. Kessel için fark etmez. Bunu dışarıdayken yapmalıyız," diye cevap veriyorum. "Bir veterinerin aldırıp aldırmayacağını düşünmüyordum."

"Öyle olmadığını biliyorum." Sock'u okşarken ve onu tutmak isteyebileceğimi . "Jet Ranger'ın dadısı olan kadının adını hatırlamaya çalışıyorum."

"Oraya gitmeyelim."

"Lucy de hiç evde olmuyor ve bu gayet iyi işliyor. Sanırım Annette ya da belki Lanette. Lucy'ye Annette ya da Lanette'in gün içinde, belki de her sabah ilk iş olarak uğrayıp soracağım. Sock'u alıp Lucy'nin evine götürürüm, böylece o ve Jet Ranger birbirlerine arkadaşlık edebilirler. Sonra Annette ya da adı her neyse Sock'u gece Cambridge'e geri getirebilir. Bunun nesi zor olabilir ki?"

"Doğru zaman geldiğinde Sock'a bir ev bulacağız." Benton Woburn çıkışına giriyor, farlarımız üzerinde yanıp sönerken tabela yanardöner bir yeşille aydınlanıyor ve rampada yavaşlıyor.

"Çok güzel bir evin olacak," diyorum Sock'a. "Gizli Ajan Wesley az önce öyle söyledi. Onu duydunuz."

Benton'ın sesi karanlık ön koltuktan, "Köpek sahibi olamamanın nedeni, bunun her zaman kötü bir fikir olmasıyla aynı," diyor. "IQ'nuz yaklaşık elli puan düşer."

"O zaman negatif bir sayı olmalı. Eksisi on ya da öyle bir şey." "Lütfen bebek konuşmasına ya da anlamsız konuşmaya ya da her ne konuşuyorsanız ona başlamayın. hayvanlar."

"Ona yiyecek almak için nerede duracağımı bulmaya çalışıyorum."

Benton daha sonra "Neden seni bırakmıyorum, ben de bir bakkala ya da markete gidip bir şeyler alayım" dedi.

"Konserve yok. Önce markalar hakkında biraz araştırma yapmam gerekiyor, muhtemelen yaşlılar için küçük parti bir mama çünkü o bir bahar tavuğu değil. Tavuk göğsü, beyaz pirinç, morina balığı gibi beyaz balık, belki sağlıklı bir

Kinoa gibi bir tahıl. yüzden korkarım gerçek bir ihtiyacınız olacak. Sanırım buralarda bir yerde Whole Foods var."

Mass Vet Referral'in içinde, muayene odalarıyla kaplı uzun, aydınlık bir koridor boyunca gösteriliyorum ve bize eşlik eden teknisyen, oldukça halsiz olan Sock'a karşı çok nazik. Küçük ayaklarının üzerinde hafifçe duruyor, sanki hayatında hiç koşmamış koşması da mümkün değilmiş gibi koridor boyunca ağır ağır ilerliyor.

"Sanırım korkuyor," diyorum teknisyene.

"Tembeller."

"Saatte kırk mil koşabilen bir köpek için kim böyle düşünür ki?" Yorum yapıyorum.

"kaldıklarında ama istemediklerinde. Kanepede uyumayı tercih ediyorlar."

"Onu çekmek istemiyorum. Kuyruğu da bacaklarının arasında."

"Zavallı bebek." Teknisyen onu sevmek için iki saniyede bir duruyor.

Dr. Kessel'in personeli tazıların üzücü durumundan haberdar ettiğinden şüpheleniyorum ve sanki Sock ünlü biriymiş gibi bize ilgi ve başka bir şey gösterilmedi ve umarım öyle olmaz. Onunla ilgili haberlerin kamuya mal olması, internette dedikoduya, röntgenciliğe ya da etrafımda ortaya çıkan her zamanki tatsız şakalara dönüşmesi yararlı olmaz. Sock'u morga mı götürmeliyim? Sock kadavra köpeği olarak mı eğitiliyor? Eve ceset gibi kokarak geldiğimde Sock ne yapıyor?

Ateşi yok, diş etleri dişleri sağlıklı, nabızı ve solunumu normal, kalp üfürümü ya da dehidrasyon belirtisi yok ama Dr. Kessel'in kan ya da idrar almasına izin vermeyeceğim. Kapsamlı bir muayeneyi başka bir zamana saklamamızı öneriyorum çünkü köpeğin daha fazla travmaya ihtiyacı yok. Veterinerlik okulunu bitirmek için çok genç görünen önlüklü zayıf bir adam olan Dr. Kessel'e "Beni acı ve ıstırapla ilişkilendirmeden önce tanınmasına izin verin" diyorum. Asa adını verdiği küçük bir tarayıcı kullanarak, köpek muayene masasında otururken ve ben onu severken Sock'un kemikli sırt derisinin altına yerleştirilmiş olabilecek bir mikroçip arıyor.

Dr. Kessel, asanın ekranında görünenlere bakarken, "Omuzlarının üzerinde olması gereken yerde küçük bir RFID çipi var," diyor. "Yani elimizde bir kimlik numarası var ve Ulusal Evcil Hayvan Sicili'ni hemen arayayım ve bu adamın kime ait olduğunu öğrenelim."

Dr. Kessel aramayı yapıyor ve not alıyor. Kısa bir süre sonra bana üzerinde telefon numarası ve Lost Sock ismi yazan bir kağıt uzattı.

"Bir yarış köpeği için ne güzel bir isim, değil mi evlat?" diyor veteriner ona. "Belki de bu isme uygun yaşadı ve bu yüzden meraya bırakıldı. Yedi-yedi-sıfır alan kodu. Bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum."

Tezgâhın üzerindeki bilgisayara gidip arama bölümüne alan kodunu yazıyor ve "Douglasville, Georgia. Muhtemelen orada bir veteriner ofisi vardır. Buradan arayıp açık olup olmadığına bakmak ister misin? Evden çok uzaktasın," diyor Kayıp Çorap'a ve ben ona böyle hitap etmeyeceğimi zaten biliyorum.

Arabaya dönerken ona "Bir daha asla kaybolmayacaksın," diyorum çünkü telefon görüşmesini seyircilerin önünde yapmak istemiyorum.

Telefonu açan kadın sanki bir ev numarasına ulaşmışım gibi sadece merhaba diyor ve ben de ona mikroçipinde bu telefon numarası olan bir köpek için aradığımı söylüyorum.

"O zaman bizim kurtardıklarımızdan biri," diyor ve Güneyli gibi . "Muhtemelen Birmingham'dan. Oradaki yarış pistinden emekli olan bir sürü atımız var. Adı ne?"

Ona söyledim.

"Siyah beyaz, beş yaşında." "Evet, doğru" diye yanıtlıyorum.

"O iyi mi? Yaralı değil mi? Kötü muamele görmedi." "Kucağıma kıvrıldı. O iyi."

"Çok tatlı, ama hepsi öyle. Onunla ilgili güzel olan şey, kedi ve küçük köpeklerle karşı toleranslı olması ve kulaklarını çekmedikleri ya da çekiştirmedikleri sürece çocuklarla iyi geçinmesi. Bir dakika beklerseniz, onu bilgisayarımdan bulup nerede ve kiminle olması gerektiği hakkında ne bulabileceğime bakacağım. Onu bir öğrencinin aldığını hatırlıyorum ama adını hatırlayamıyorum. Kuzeyde. Başiboş mu dolaşıyordu ne? Peki nereden arıyorsunuz? Eğitildiğini ve sosyalleştiğini, programdan başarıyla geçtiğini biliyorum, yani gerçekten güzel bir köpeğiniz var ve eminim sahibi onu aramak için yanıp tutuşuyordur."

"Eğitilmiş ve sosyalleştirilmiş' mi?" Sock'un bir kız öğrenci tarafından sahiplenildiğini düşünürken soruyorum. "Ne programı? Kurtarma grubunuz tazıları emekli topluluklarına ya da hastanelere götüren özel bir programa mı dahil?"

"Hapishaneler," diyor. "Geçen Temmuz ayında yarış pistinden serbest bırakıldı ve mahkumların asıl eğitimi aldığı dokuz haftalık programımızdan geçti. Onun durumunda, Savannah'daki Georgia Kadın Hapishanesi'ne gitti."

Benton'ın bana Savannah'daki bir hapishanede yatan bir kadından, Jack Fielding sorunlu bir çocukken onu taciz etmekten suçlu bulunan ve Atlanta yakınlarındaki bir çiftlikte yaşamaya gönderilen terapistten bahsettiğini hatırlıyorum.

"Onlara dahil olduk çünkü zaten bomba koklama köpekleri eğitiyorlardı ve neden biraz daha sıcak ve bulanık bir şey yapmak isteyip istemediklerini görmeyelim diye düşündük," diyor kadın ve ben de onu hoparlöre alıp sesini açıyorum, "bu tatlı bebeklerden birini almak gibi. Mahkum sabrı, sorumluluğu ve koşulsuz sevilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenirken, tazı da komutları öğreniyor. Her neyse, Kayıp Çorap Georgia Kadın Hapishanesi'ndeki bir kadın mahkum tarafından eğitildi ve sonunda çıktığında onu istediğini söyledi, ama korkarım bu bir süre olmayacak. Daha sonra Massachusetts'teki genç kadının tavsiye ettiği biri tarafından sahiplenildi. Yazacak şeyiniz var mı?"

Bana Dawn Kincaid adını ve birkaç telefon numarası verdi. Adres az önce Salem'de bulunduğumuz yer, Jack Fielding'in evi. Dawn Kincaid'in her zaman orada yaşadığından şüpheliyim ama sık sık orada bulunmuş olabilir. Her zaman Eli Goldman'la yaşadığından da şüpheliyim ama köpeğine bakıcılık yapmış olabilir. Açıkçası, Otwahl'da her ikisi de onu tanıyordu ve Briggs'in Dawn Kincaid'in uzmanlık kimyasal sentez ve nano mühendislik olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Nano mühendislik konusunda uzman olan biri, gizli mikro ses ve görüntü kaydedicileri olan bir çift kulaklık takmayı çocuk oyuncağı olarak görebilir. Muhtemelen Eli'nin kulaklıklarına ve taşınabilir uydu radyosuna kolayca erişebilirdi. Onunla birlikte çalışıyordu. Köpeği onun , yani sık sık ziyaret ediyor olabilirdi. Orada kalmış olabilir. Anahtarı olabilir.

Bryce'a ulaştığımda hâlâ CFC'deydi ve ona Erica Donahue'nun mektubunun laboratuvara gönderilmeden önce bir fotokopisini çektiğimi ve lütfen dosyayı bulup telefon numaralarını okumasını söyledim. Onları not aldım ve DNA laboratuvarında neler olduğunu sordum.

" çalışıyorum," diyor Bryce. "Umarım bu gece buraya geri dönmezsın. Biraz dinlen."

"Albay Pruitt Dover'a döndü mü, yoksa laboratuvarda mı?"

"Onu biraz önce gördüm. General Briggs ile birlikte burada ve bazı adamları Dover'dan geliyor. Sanırım onlar da senin adamların.

..."

"Albay Pruitt'i bul ve benim direktifime göre daktilodaki profillerin her şeyden önce derhal CODIS'e girip girmeyeceğini sor. Belki de çoktan girmişlerdir? O ne demek istediğimi anlayacaktır. Ama asıl önemli olan, Jack Fielding'in dışlanmış DNA'sına karşı herhangi bir profili kontrol eden bir aile araştırması yapılmasını ve Savannah'daki Georgia Kadın Hapishanesi'ndeki bir mahkumun profiliyle karşılaştırmayı içeren bir aile araştırmasının CODIS'te yapılmasını istiyorum. Adı Kathleen Lawler." Onun için ismi heceliyorum. "Mükerrer bir suçlu ..."

"Nerede?"

"Savannah, Georgia yakınlarındaki kadın hapishanesi. DNAsı CODIS veri tabanında olmalı....."

"Bunun ne alakası var ...?"

"Jack'le birlikte bir çocukları olmuş, bir kız. Bulunan herhangi bir şeyle eşleşme olup olmadığını görmek için ailesel bir arama istiyorum. "

"O ne? Kiminle ne?"

"Ve plastik film üzerindeki gizli izler" Söylemeye başladım.

"Tamam. Şimdi de beynimi karıştırıyorsun....."

"Bryce. Şifreleri çöz ve sessiz ol, ayrıca bunu yazsan iyi edersin."

"Öyleyim, patron."

"Filmden alınan parmak izlerinin Fielding ve benimle karşılaştırılmasını ve en kısa zamanda DNA testi yapılmasını istiyorum. Filme başka kimin dokunmuş olabileceğine bakın. Belki de filmin geldiği yamayı kim yapmış ya da değiştirmişse. Ve tahminimce Otwahl çalışanlarının parmak izlerini alıp dosyaya olabilir. Bu kadar güvenlikçi bir yer. Kurcalanmış yamaları tam olarak kimin tedarik ettiğini bilmemiz çok önemli. Albay Pruitt ve General Briggs tüm bunları anlayacaktır."

Ardından, Benton Cambridge'den geçerken Erica Donahue ile telefonda konuşuyorum, Eli'nin Pazar günü Sock'la buraya son gelişinde kullandığı yolları kullanıyor, üvey babasıyla buluşmaya, Otwahl Technologies'i bu konuda bir şeyler yapabilecek bir adama ihbar etmeye gidiyor.

"Hoş geldin misafiri demek ne kadar sık?" Bayan Donahue'ya, Dawn Kincaid'in Donahue'lara geldiğini hoparlörden söyledikten sonra soruyorum

Beacon Hill'deki evine birçok kez geldi ve her zaman hoş bir misafir oldu. Donahue'lar ona bayılır.

"Akşam yemeği için ya da sadece uğramak için, özellikle de hafta sonları. Zor yollardan geldi, her şey için çalışmak zorunda kaldı ve çok fazla talihsizlik yaşadı, annesi bir araba kazasında öldü ve sonra babası trajik bir şekilde öldü, ne olduğunu unuttum. Çok sevimli bir kız ve Johnny'ye karşı her zaman çok tatlıydı. Johnny geçen bahar Otwahl'a başladığında tanışmışlar, ama kız daha büyük, MIT'de doktora programında, sanırım Berkeley'den transfer olmuş, inanılmaz zeki ve çok çekici. Onu nereden tanıyorsun?"

"Korkarım bilmiyorum. Biz tanışmadık."

"Johnny'nin tek arkadaşı, gerçekten. Kesinlikle şimdiye kadar sahip olduğu en yakın arkadaş. Ama romantik değil, her ne kadar bunu ummuş da, ama bunun asla olacağını sanmıyorum. Sanırım Otwahl'da başka biriyle görüşüyor, orada birlikte çalıştığı bir bilim adamıyla."

"Adını biliyor musun?"

"Üzgünüm, bilip bilmediğimi hatırlamıyorum. Sanırım o da aslen Berkeley'li ve daha sonra MIT ve Otwahl nedeniyle buraya geldi. Bir Güney Afrikalı. Johnny'nin Afrikalı inek Dawn dates ve tekrar etmeyeceğim başka isimlerden oldukça kaba bir şekilde bahsettiğini duydum. Ondan önce de biraz kıskanç olan oğluma göre aptal bir sporcuymuş."

"Aptal bir sporcu mu?" Ben soruyorum.

"Trajik bir şekilde ölen biri hakkında söylenecek çok kaba bir şey. Ama Johnny nezaketten yoksundur. Bu onun sıradışılığının bir parçası."

"Ölen adamın adını biliyor musunuz?"

"Hatırlamıyorum. Limanda buldukları şu futbolcu." "Johnny seninle o dava hakkında konuştu mu?"

"Oğlumun bu olayla bir ilgisi olduğunu ima edemezsiniz."

Sakin bir şekilde ona böyle bir şey ima etmediğime güvence veriyorum ve SUV, Cambridge'deki garaj yolumuzu kaplayan donmuş karda gıcırdayarak ilerlerken aramayı sonlandırıyorum. Yolun sonunda, büyük bir meşe ağacının çıplak dalları altında, farlarımızın aydınlattığı çift ahşap kapılı, yeniden düzenlenmiş garajımız olan araba evi var.

Benton'a, "Bunu kendin de duydun," diyorum.

"Bu Jack'in yapmadığı anlamına gelmez. Wally Jamison'ı, Mark Bishop'ı ya da Eli Goldman'ı öldürmediği anlamına gelmez" diyor. "Dikkatli olmamız gerekiyor."

"Elbette dikkatli olmamız gerekiyor. Biz her zaman . Bunların hiçbirini zaten bilmiyor muydunuz?"

"Bir hastanın bana ne söylediğini size anlatamam. Ama şöyle söyleyeyim, Bayan Donahue'nun az önce söylediği şey ilginç ve Fielding konusunda ikna olduğumu söylemedim. Sadece dikkatli olmamız gerektiğini söylüyorum çünkü şu anda bazı şeyleri kesin olarak bilmiyoruz. Ama öğreneceğiz. Size bunun sözünü verebilirim.

Herkes Dawn Kincaid'i arıyor. Bu son bilgileri iletceğim," diyor Benton ve aslında bu konuda yapabileceğimiz ya da yapmamız gereken hiçbir şey olmadığını söylüyor ve haklı. İki kişilik bir ekip gibi dışarı çıkıp Dawn Kincaid'in izini süremeyiz, muhtemelen şu anda buradan binlerce mil uzaktadır.

Benton cipi durdurur ve uzaktan kumandayı garaja doğrultur. Ahşap bir kapı açılır ve içeride bir ışık yanarak siyah üstü açık Porsche'sini ve diğer üç boş alanı aydınlatır.

SUV'u spor arabasının yanına sıkıştırıyor ve ben de Sock'un uzun, ince boynuna ipi geçirip kucağımdan inmesine, sonra arka koltuktan çıkıp arka taraftaki eksik pencere nedeniyle çok soğuk olan garaja girmesine yardım ediyorum. Sock'u kauçuk zemin üzerinde yürütüyorum ve aralıklı siyah kareden karlı arka bahçemize bakıyorum. Çok karanlık, ama karla kaplı, çok sayıda ayak izini seçebiliyorum, mahallenin çocukları yine bizim arazimizi kestirme yol olarak kullanıyorlar ve bu sona erecek. Bir köpeğimiz var ve arka bahçeyi duvarla ya da çitle çevireceğim. İzinsiz girilmesine izin vermeyen huysuz bir komşu olacağım.

Müstakil garajdan çıkıp kaygan, karlı araba yoluna girdiğimizde Benton'a "Ne şaka ama," diyorum, gece keskin bir şekilde soğuk, beyaz ve çok durgun. "Garaj için bir alarm sistemi almaya karar verdin. Yani çalışmayan bir alarmımız var ve herhangi biri içeri girebilir. Yeni bir pencereyi ne zaman alacağız?"

Arka kapıya doğru gidiyoruz, Sock'un hiç hoşlanmadığı belli olan kabuklu karın üzerinde dikkatlice yürüyoruz, patilerini sanki sıcak kömürlerin üzerinde yürüyormuş gibi yukarı kaldırıyor ve titriyor. Karanlık ağaçlar rüzgarda sallanıyor, gece gökyüzü yıldızlarla dolu, ay Cambridge'in çatılarının ve ağaç tepelerinin üzerinde küçük ve kemik beyazı.

"Berbat bir durum," diyor ve kapının anahtarını bulurken elindeki poşeti diğer koluna geçiriyor. "Yarın onları buraya getireceğimden emin olabilirsiniz. Sadece ben ortalıkta yoktum ve birinin evde olması gerekiyordu."

"Sock için arkaya çit çekmek ne kadar önemli? Böylece onu dışarı salabiliriz ve kaçmasından korkmayız."

"Bana koşmayı sevmediğini söylemiştin." Benton camlı verandanın kapısının kilidini açar.

Ötesinde Norton Ormanı'ndaki ağaçların karanlık şekilleri var. Üç katmanlı metal çatılı ahşap bina geceye karşı karanlık bir şekilde duruyor, içinde ışık yok. Amerikan Sanat ve Bilim Akademisi'nin merkezine bakıp Liam Saltz'ı ve öldürülen üvey oğlunu düşündükçe üzüliyorum. Acaba sakatlanmış flybot hala dışarıda bir yerlerde gömülü ve donmuş halde mi, Lucy'nin dediği gibi artık canlı değil mi, çünkü güneş onu bulamıyor. İçimde birinin elinde olduğuna dair tuhaf bir his var. Belki FBI'dadır, karar verdim. Belki DARPA'dan, Pentagon'dan birileri. Belki Dawn Kincaid.

"Sanırım onun için botlara ihtiyacımız var," diyorum. "Köpekler için küçük patikler yapıyorlar ve patilerini buzda ve donmuş karda kesmemesi için böyle bir şeye ihtiyacı var."

"Bu soğukta fazla uzağa gidemez." Benton kapıyı açar ve alarm başlar. "Güven bana. Bu havada onu dışarı çıkarmakta zorlanacaksın. Umarım ev terbiyesi almıştır."

"Birkaç paltoya ihtiyacı var. Eli, Dawn ya da her kimse onun için palto almadığına şaşırdım. Tazıların burada onlara ihtiyacı var. Burası tazılar için uygun bir yer değil ama olan oldu Sock. Sıcak olacaksın, iyi besleneceksin ve iyi olacaksın."

Benton tuş takımına kodu giriyor ve arkamızdan kapıyı kapatır kapatmaz alarmı sıfırlıyor ve Sock bacaklarına yaslanıyor.

Benton'a "Sen ateş yak, ben de içecek hazırlayayım," dedim. "Sonra tavuk ve pilav pişireceğim ya da belki morina ve kinoaya geçeceğim ama şimdi değil. Bütün gün tavuk ve pilav yedi ve hasta olmasını istemiyorum. Sen ne istersin? Ya da belki de evde ne olduğunu sormalıyım."

"Pizzanızın bir kısmı hâlâ buzlukta."

Işıkları açıyorum ve merdiven boşluğundaki vitray pencereler karanlık ama dışarıdan muhteşem görünecek, evin içindeki ışıklarla arkadan aydınlatılacak. Geceleri Sock'u dışarı çıkardığımda Fransız vahşi yaşam sahnelerinin ıslıl ıslıl aydınlandığını ve bunun ne kadar neşeli olacağını hayal ediyorum. İlkbahar ve yaz aylarında, hava sıcakken onunla arka bahçede oynadığımı ve geceleri aydınlanan canlı pencereleri gördüğümü ve bunun ne kadar huzurlu ve medeni olacağını hayal ediyorum.

Harvard'ın kıyısında yaşıyorum ve ofisten eve döndüğümde yaşlı köpeğimle karşılaşıyorum, arkaya bir gül bahçesi dikeceğim ve bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini düşünüyorum.

Benton ceketini çıkarırken, "Şu anda bana yiyecek bir şey yok," diyor. "Her şeyin bir sırası var. Çok sert bir içki lütfen."

Oturma odasına giriyor ve Sock'un tırnakları parkeye çarpıyor, sonra odadan odaya geçerken halıların üzerinde sessizleşiyor ve mutfığa giriyoruz, paslanmaz çelik aletlerin üzerindeki koyu kiraz dolapları açarken bacaklarıma yaslandığını hissediyorum. Ben nereye hareket etsem, o da hareket ediyor ve bana doğru bastırıyor, ben bardakları, sonra dondurucudan buzları, sonra da en iyi viskimiz olan ve Jaime Berger'in Noel hediyesi olan yirmi beş yıllık Glenmorangie single-malt şişesini çıkarırken bacaklarımin arkasını itiyor. İçkileri doldururken ve Lucy ile Jaime'nin ayrıldığını, ölen insanları ve Fielding'in hayatına ne yaptığını ve şimdi öldüğünü düşünürken kalbim ağrıyor. Başından beri kendini öldürüyordu ve sonra biri onun işi bitirdi, sol kulağına bir Glock dayadı ve tetiği çekti, büyük olasılıkla genç yaşta ölen erkeklerin eşlerine, annelerine ve sevgililerine göndermeden önce kötü kazanılmış spermleri sakladığı kriyojenik dondurucunun yakınında dururken.

Fielding kilerine girmesine, yasadışı girişim kapitalizmini paylaşmasına, deniz kaptanının evini ve muhtemelen sahip olduğu her şeyi ödünç almasına izin verecek kadar kime güvenebilirdi? Chicago'daki eski patronunun bana ne söylediğini hatırlıyorum. Jack'in ailesine yakın olmak için Massachusetts'e taşınmasından memnun olduğunu söylemişti ama Lucy, Marino ve beni kastetmiyordu, hiçbirimizi kastetmiyordu, hatta şimdiki karısını ve iki çocuğunu bile kastetmiyordu. Şefin şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığım birini kastettiğini hissediyorum ve eğer bu kadar bencil ve egoist olmasaydım, belki de bu düşünce aklıma daha önce gelirdi.

Fielding'in hayatında böylesine önemli bir yer edinmem ne kadar da tipik bir davranıştı ve eski şefine aile hakkında söylediklerini söylerken beni hiç düşünmüyordu. Fielding muhtemelen ilk aşkıdan olan kızını, muhtemelen seks yaptığı ilk kadını, Atlanta yakınlarındaki çiftlikte kızını doğuran ve sonra tıpkı Fielding'in vazgeçtiği gibi ondan vazgeçen terapisti kastediyordu. Benton'ın deyimiyle genetik yükü olan bir kız, eğer ölmezse hapse girecekti. Geçen yıl Berkeley'den buraya taşındı ve Fielding de Chicago'dan buraya geri döndü.

"Bin dokuz yüz yetmiş sekiz," diyorum gömme kitaplıklar ve eski kirişlerden oluşan karanlık, rahat oturma odasına girerken. Işıklar sönük, tuğla ocakta ateş çıtırdayıp parlıyor ve Benton sopayla bir kütüğü hareket ettirirken kıvılcımlar saçılıyor. "Lucy'nin yaşlarında olmalı, yaklaşık otuz bir." I

ona bir bardak viski veriyorum, sadece birkaç küp buzla cömertçe dolduruyorum. Viski ateş ışığında bakırımsı görünüyor. "O olduğunu mu düşünüyorsun? Dawn Kincaid'in onun biyolojik kızı olduğunu mu? Çünkü ben öyle düşünüyorum. Umarım onu zaten bilmiyorsundur."

"Söz veriyorum yapmadım. Eğer doğruysa."

"Gerçekten Dawn Kincaid'e ya da Fielding'in hapishanedeki kadından olan çocuğuna odaklanmadınız."

"Gerçekten değildim. Tüm bunların ne kadar yeni olduğunu hatırlaman gerek Kay." Kanepede yan yana oturuyoruz ve sonra Sock kucığına yerleşiyor. "Fielding geçen haftaya kadar kimsenin radarında değildi, en azından suç teşkil eden ya da şiddet içeren bir şeyle ilgili değildi. Ama evlat edinilen bebek hakkında bilgi edinmek için zahmete girmeliydim," diyor Benton ve sesi kendine biraz kızgın çıkıyor. "Eninde sonunda yapacağımı biliyorum ama önemli görünmediği için henüz yapmadım."

"Olayların geneline bakıldığında ve o zaman için öyle değildi. Sizi savunmaya çekmeye çalışmıyorum."

"İncelediğim kayıtlardan, bir kız olan bebeğin, anne ilk kez hapisteyken evlatlık biliyordum. Atlanta'daki bir evlat edinme ajansına," diyor. "Belki de bazı evlat edinilmiş çocuklar gibi o da biyolojik ailesinin kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu."

"Onun kadar zeki biri için bu muhtemelen zor olmamıştır."

"Tanrım." Benton viskisinden bir yudum alır. "Her zaman önemli olmadığını düşündüğün, bekleyebileceğini düşündüğün bir şey vardır."

"Biliyorum. Neredeyse her zaman işler böyle . Detaylarla uğraşmak istemezsiniz."

Kanepede oturup ateşe bakıyoruz ve Sock kıvrılıyor. O bana bağlı. Gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor. Sanki kaybolacağımdan ve yine korkunç şeylerin yaşandığı köhne bir evde terk edileceğinden eminmiş gibi bana dokunmak zorunda.

"Bence DNA'nın Dawn Kincaid hakkında bize söyleyeceği şeyin bu olma ihtimali çok yüksek," diye devam ediyor Benton düz bir tonda. "Keşke bunu daha önce bilebilseydik ama araştırmak için bir neden yoktu."

"Bunu söyleyip durmana gerek yok. Neden baktın ki? Ergenlik çağındayken doğurduğu bir bebeğin olan bitenle ne ilgisi olabilir?"

"Açıkçası, ." "Yirmi yirmi geriden görüş."

"Kathleen Lawler'a yazdığını, e-posta gönderdiğini biliyordum ama bunda suç teşkil eden bir şey yoktu, şüpheli bir şey bile yoktu ve Dawn adında birinden de söz edilmiyordu, sadece ortak bir *ilgileri* vardı. Bu cümleyi hatırlıyorum, paylaştıkları ilgiyi. Suç işlemekten bahsettiğini sanmıştım, belki de eski suçları ve bunun onları sonsuza dek nasıl değiştirdiği, ortak ilgi alanları buydu," diyor pişmanlıkla, konuşurken anlamaya çalışıyor. "Şimdi ortak ilgi alanlarının çocukları, hatta Dawn Kincaid olup olmadığını merak ediyorum. Jack'in hayatının o kısmını hiç atlatamamış olması, hâlâ Kathleen Lawler'a bağlı olması ve muhtemelen onun da ona bağlı olması büyük talihsizlik. Ve sonra onun zekasını, iyi ve kötü yanlarını alan bir kız. Ve annenin iyi ve gerçekten kötü yanlarını. Kızının oradan oraya savrulduğu ama büyürken hiç tanımadığından şüphelendiğim babasıyla hiç yaşamadığı yerleri kim bilebilir ki? Tabii ki bu bizim açımızdan tamamen spekülasyon."

"Pek sayılmaz. Otopsi gibi. Çoğu zaman bana ne söylediğini zaten biliyorum."

"Korkarım öğrenebiliriz. Korkarım gerçekten öğrenebiliriz ve bu gerçekten bir korku hikayesi. Kötü tohum ve babanın günahları hakkında konuşun."

"Bazıları bu vakada annenin günahları olduğunu söyleyebilir."

"Birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım," diyor Benton içkisini ve ateşin önünde oturup ona bakarken.

Kendisine kızgın. Kendi o tek şeyi kaçırmaya tahammül edemiyor. Ona göre, otuz yıldan daha uzun bir süre önce hapisanedeki bir kadından doğan bebeğin izini öncelik haline getirmeliydi ve bu gerçekten mantıksızdı. Neden bunun önemli olduğunu düşünsün ki?

"Jack bana Dawn Kincaid'den ya da evlatlık verilen bir kızdan hiç bahsetmedi, kesinlikle böyle bir şey yok. Hiçbir fikrim yoktu." Viski içimi ısıttı ve Sock'u okşuyorum, kaburgalarındaki çıkıntıları hissediyorum, bir çamaşır tahtası gibi ve içime yerleşen ve gitmeyen hüznü hissediyorum. "Belki de çok yakın zamana kadar onunla birlikte yaşadığından ciddi olarak şüpheliyim, nasıl olduğunu anlamıyorum. Richmond'da değil, kesinlikle . Ve eşlerinin, bildiklerini varsayarsak, o erken dönem suç ilişkisinden olan bir kızın hayatlarının bir parçası olmasına izin vermeleri pek olası değil. Muhtemelen onlara söylememiştir, ölü çocuklarla ilgili davalarda yaşadığı zorlukları ima etmek dışında. Tabii hayatındaki kadınlara bu kadarını söylediyse."

"Sana söyledi."

"Ben onun hayatında sadece bir kadın değildim. Ben onun patronuydum."

"Hepsi bu değil."

"Lütfen bir daha olmasın Benton. Gerçekten. Gülinç olmaya başladı. Keyfinin yerinde olmadığını ve ikimizin de yorgun olduğunu biliyorum."

"Bana karşı dürüst olmadığın düşüncesi. O zamanlar ne yaptığın umurumda değil. Biz birlikte olmadan önce ne yaptığınla ilgilenmeye hakkım yok."

"Umursuyorsunuz ve istediğiniz her şeyi umursamaya hakkınız var. Ama sana kaç kere söylemem gerekiyor?" "İlk

kez sosyalleştığımız zamanı hatırlıyorum."

"Kulağa ne kadar eski geliyor, kelime oyunu yapmıyorum. Ellili yıllarda bir Pazar gecesi iki insan gibi." Elini uzattım.

"Bin dokuz yüz seksen sekiz, Fan'daki İtalyan lokantası. Joe'nun yerini hatırlıyor musun?" "Ne zaman polislerle dışarı çıksam soluğu orada alıyorduk. Hiçbir şey.

bir cinayet mahallinden sonra koca bir tabak pişmiş spagetti gibi."

"Şef olalı çok olmamıştı." Benton ateşle konuşuyor ve ikimizin de elleri Sock'un üzerinde dururken elimi hafifçe okşuyor. "Sana Jack'i sordum çünkü onun hakkında çok çalışkan, çok dikkatli, çok odaklanmıştın ve bunun olağandışı olduğunu düşündüm. Ne kadar araştırırsam o kadar kaçamak cevaplar veriyordun. Bunu hiç unutmadım."

"Onun yüzünden değildi," diye cevap verdim. "Kendim hakkında hissettiklerim yüzünden oldu."

"Briggs yüzünden. Altında kalması kolay bir adam değil. Ve bunu sadece ortaya çıktığı şekilde söylemiyorum. Onun ya da bir başkasının altında olmanız gerekmiyor. Muhtemelen üstte."

"Lütfen küçümseme."

"Seninle dalga geçiyorum ve ikimiz de dalga geçemeyecek kadar yorgun ve yıpranmış durumdayız. Özür dilerim."

"Olanlar zaten benim hatamdı. Onu ya da bir başkasını suçlamayacağım," diye devam ediyorum. "Ama o zamanlar Tanrı'ydı. Benim gibi biri için. Gerçekten çok korunaklıydım. Sanırım tek yaptığım okula gitmek, okumak, asistanlık yapmak, Tanrım, kaç yıl sürdü, uzun bir rüya gibi çok çalışmak ve nadiren uyumak ve tabii ki otorite sahibi insanlar tarafından bana söylenenleri yapmaktı. İlk günlerde bunu pek sorgulamadım. Çünkü doktor olmayı hak etmediğimi düşünüyordum. Babamın küçük bakkal dükkanını işletmeli, bir eş ve anne olmalı, ailemdeki diğer herkes gibi sade yaşamalıydım."

"John Briggs karşılaşılabileceğiniz en güçlü kişiydi. Nedenini anlayabiliyorum," diyor Benton ve Briggs'i tahmin ettiğimden iyi tanıyor olabileceğini hissediyorum. Son altı ayda sadece Fielding hakkında değil, her şey hakkında ne kadar konuştuklarını merak ediyorum.

Benton'ın Briggs hakkında ve en çok da benim hakkımda ne bildiğini merak ederken, "Lütfen onun tarafından tehdit edilmeyin," diyorum. "Onunla olan geçmişimin artık bir önemi yok. Zaten bu benim algımla ilgiliydi. Onun güçlü olmasına ihtiyacım vardı. O zamanlar buna ihtiyacım vardı."

"Çünkü baban güçlü olmaktan başka bir şey değildi. Hasta olduğu onca yıl boyunca sen onunla ilgilendin, herkesle ilgilendin. Bir kez olsun seninle ilgilenecek birini istedin."

"Ve istediğini elde ettiğinde, tahmin et ne oluyor. John bana çok kötü baktı. Ya da kendime çok kötü baktığımı söylersem daha doğru olur. Vicdanıma karşı gelmeyi ve doğru olmayan bir şeye sürüklenmeyi biliyordum -daha da iyisi, ikna edilmişim."

Benton sanki biliyormuş gibi "Politika," diyor.

"O zamanlar ne olduğu hakkında ne biliyorsun?" Ona bakıyorum ve ateş ışığında keskin yakışıklı yüzünde gölgeler hareket ediyor.

"Sanırım ordu tarafından ödenen her tıp veya hukuk fakültesi yılı için iki yıl hizmet gibi bir şey. Yani matematiğim gerçekten kötü değilse, ABD hükümetine hava kuvvetlerinde, daha spesifik olarak AFIP, AFME'de sekiz yıllık hizmet borcunuz var."

"Altı. Hopkins'i üç yılda bitirdim."

"Tamam, bu doğru. Ama ne kadar görev yaptın, bir yıl mı? Ve bunu her sorduğumda, bana AFIP'nin Virginia'da bir burs programı kurmak istediğini ve seni oraya şef olarak yerleştirmeye karar verdiklerini anlatıp duruyorsun."

"Bir AFIP burs programı başlattık. O günlerde AFIP'te çalışıyorsanız ve adli tıp alanında uzmanlaşmak istiyorsanız çok fazla ofis yoktu. Biz de Richmond'u ekledik. Ve şimdi, tabii ki, biz. CFC. Yakında bunun için hazırlanacağız. Her an bunu başlatabilirim."

"Politika," diyor Benton viskisinden bir yudum alırken. "Her zaman bir konuda kendini suçlu hissettin ve uzun süre bunun Jack olduğunu düşündüm. Çünkü onunla bir ilişkin vardı ve bu da onun ilk yaralanmasını tekrarlıyordu. Ondan sorumlu olan güçlü bir kadın onunla seks yapıyor, onu tekrar mağdur ediyor, onu ilk suç mahalline geri döndürüyor. Senin için mi? Bu affedilemez bir şey olurdu."

"Ama ben ." "Söz veriyorsun." "Söz veriyorum."

"Bir şey yaptın." Bunu önümüze koyana kadar durmayacak.

"Evet, ama Jack'ten önceydi," diye cevap veriyorum.

"Sana emredilene yaptın Kay. Ve bunun bırakmalısın," diyor, çünkü biliyor. Bildiği çok açık.

"Ailelerine hiç söylemedim," diye cevap veriyorum ve Benton hiçbir şey söylemiyor. "Cape Town'da öldürülen iki kadın. Ailelerini onlara gerçekte ne olduğunu anlatamadım. Irkçılık olduğunu düşünüyorlar, Apartheid döneminde çete üyeleri. Siyahların beyazları öldürdüğü yüksek suç oranı dönemde bazı siyasi liderlerin işine geliyordu. Bunun doğru olmasını istiyorlardı. Ne kadar çok, o kadar iyi."

"O liderler artık yok, Kay."

"Telefon görüşmelerini yapmalısın Benton. Douglas'ı ya da her kimse onu ara ve Dawn Kincaid'den, muhtemelen kim olduğundan ve istediğim testlerden bahset."

"Reagan yönetimi çoktan gitti, Kay." Benton beni bu konuda konuşturacak ve bunun daha önce de konuşulduğuna eminim. Briggs muhtemelen ona bir şeyler söylemiştir çünkü Briggs benim ne kadar lanetli olduğumu çok iyi biliyor.

"Yaptığım şey çok uzun ," diye cevap veriyorum.

"Sen yanlış olan hiçbir şey yapmadın. Onların ölümüyle hiçbir ilgin yok. Bunu söylemek için tüm detayları bilmeme gerek yok," diyor Benton parmaklarını benimkilere geçirirken, birleşen ellerimiz Sock'un nefes alış verişine uygun olarak hafifçe yükselip alçalıyor.

"Sanki bu olayda benim de payım varmış gibi hissediyorum," diye cevap veriyorum.

"Sen yapmadın," diyor. "Başkaları yaptı ve sen sessiz kalmak zorunda kaldın. Ne kadar sık bildiğimi söyleyemediğimi biliyor musun? Tüm hayatım böyle geçti. Alternatif, işleri daha da kötüleştirmektir. İşte test bu. Anlatmak işleri daha da kötüleştirir ve başkalarının zulüm görmesine ve öldürülmesine neden olur mu?

Primum non nocere. Önce zarar verme. Ben her şeyi buna göre tartıyorum ve sizin de aynı şeyi yaptığınızdan eminim."

Şu anda ders istemiyorum.

"Sence o mu ?" Sock sanki hep burada yaşamış ve evindeymiş yavaşça, memnuniyetle nefes alırken soruyorum. "Hepsini o mu öldürdü?"

"Şimdi merak ediyorum." İçkisine bakıyor ve ateş ışığında bal dönüyor.

"Jack'in acısına son vermek için mi?"

"Muhtemelen ondan nefret ediyordu," diyor Benton. "Eğer yaptığı buysa, bu yüzden ona ilgi duymuş, onu bir yetişkin olarak tanımak istemiş olabilir."

"Wally Jamison'ı mahzeninde zincire vurup öldürdüğünü sanmıyorum. Eğer Wally Salem'deki eve kendi isteğiyle geldiyse, muhtemelen Dawn'ın daveti üzerine, onu görmek için . Belki de Cadılar Bayramı'nda bir fantezi, bir oyun, ürkütücü bir seks oyunu oynamak için. Belki Mark Bishop'a da benzer bir şey yapmıştı ve onları kontrol altına aldığı anda, büyüüne kapıldığı anda, tam olarak istediği yere getirdiğinde saldırıyordu. Böyle şeytani biri için bir telaş, bir heyecan."

"Liam Saltz'ın ikinci karısı, Eli'nin annesi, Güney Afrikalı," diyor Benton. "Daha önceki evliliğinden olan kocası gibi, Eli'nin biyolojik babası ve Eli'nin taktığı yüzük muhtemelen Donahue'ların evinden alınmış, muhtemelen Dawn tarafından daktilo ve kırtasiye malzemeleriyle birlikte alınmış. Belki de koli bandını kullanarak Donahue'ların evindeki lifleri, izleri, DNA'ları toplamıştır. Mektubun gerçekten annesinden gelmiş gibi görünmesini sağlayarak Johnny'nin mazeretinin daha da zayıflamasını sağladı."

"Şimdi sen de benim gibi mantıksız düşünüyorsun," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Ben de öyle olduğuna ya da ona yakın bir şey olduğuna inanıyorum."

Benton, birinin yaptıklarından nefret ettiği zamanki ses tonuyla, "Oyun," diyor. "Oyunlar ve daha fazla oyun, ayrıntılı, karmaşık dramalar. O kaltakla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Gerçekten sabırsızlanıyorum."

"Belki de yeterince viski içmişsindir."

"Yarısı bile yetmez. Johnny Donahue'yu manipüle etmek için böyle birinden daha iyi kim olabilir, yaşça büyük bir kadının çekici beyin takımından? O zavallı çocuğun kafasına, ilaçlarına kattığı ilaçlar yüzünden sanrılar görüp hafıza kayıpları yaşarken altı yaşında bir çocuğu öldürdüğü fikrini yerleştirmek için mi? Fielding'in ilaçlarına ilaç katmak. Kim bilir başka kimlerle? Sevmesi gereken insanları yok eden, kendisine karşı işlenen her suçun bedelini onlara ödeten zehirli bir insan ve siz bunun üzerine genetik yatkınlığını ve belki de Fielding'in kullandığı kokteyli mi ekliyorsunuz?"

"Dedikleri gibi, bu mükemmel bir fırtına olurdu."

"Bakalım ne tür bir ölüm makinesi olabilirim ve bundan paçayı sıyrabilirim?" diyor o ses tonuyla ve eğer gözlerinin içine bakabilseydim, ne yapacağımı biliyorum

onların içinde olmak. Tam bir aşağılama. "Ve her şey bittikten sonra, ondan başka kimse ayakta kalmıyor. Lanet olası kurşun geçirmez."

"Haklı olabilirsin." Ve arabada bıraktığım kutuyu hatırladım. "Neden telefon görüşmelerini yapmıyorsun?"

"Sınırdan, sadist, manipülatif, narsist."

"Sanırım bazı insanlar her şeydir." Bardağımı sehpanın üzerine bıraktım ve Sock'u kucağımdan alıp halının üzerine bıraktım.

"Bazı insanlar hemen hemen öyledir."

"Briggs'in benim için bıraktığı kutuyu unuttum," diyorum koltuktan kalkarken. "Sock'u da arka tarafa götüreceğim. Tuvalete gitmeye hazır mısın?" Köpeğe soruyorum. "O zaman pizzayı ısıtayım. Salata için bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum. Ben yokken ne yedin sen? Dur tahmin edeyim. Çin yemeği için Chang An'a koştun ve önümüzdeki üç gün boyunca onunla yaşadın."

"Bu şu anda gerçekten iyi olurdu." "Muhtemelen her hafta yapıyorsunuzdur." "Pizzanı her zaman yemeyi tercih ederim."

"Kibar olmaya çalışma," diye cevap veriyorum.

Sock'un ipini almak için mutfığa gidip boynuna geçiriyorum ve çekmeceye bir el feneri buluyorum, Marino'nun bana yıllar önce verdiği eski bir Maglite, uzun ve siyah alüminyum, büyük D pillerle çalışıyor, bana eski günleri hatırlatıyor, polislerin her şey çok küçük olmak yerine cop büyüklüğünde el fenerleri taşıdıkları zamanları, Lucy'nin sevdiği SureFire ışıkları ve Benton'ın torpido gözünde tuttukları gibi. Alarm sistemini devre dışı bırakıyorum ve Sock için, havanın ne kadar soğuk olduğu için endişeleniyorum, karanlıkta arka merdivenlerden inerken kendime bir palto alma zahmetine girmediğimi fark ediyorum ve garaja bağlı hareket sensörlü ışığın sönük olduğunu fark ediyorum. Bir saat kadar önce eve geldiğimizde sönmüş olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum ama emin değilim. Tamir edilecek, değiştirilecek, yapılacak o kadar çok şey var ki. Yarın geldiğinde nereden başlayacağım?

Benton müstakil garajın kapısını kilitlememişti, çünkü büyük ekran televizyon büyüklüğünde açık bir pencere varken ne anlamı olabilirdi ki? Yenilenmiş araba evinin içi karanlık ve çok soğuk, zar zor seçebildiğim açık siyah kareden içeri hava giriyor ve Maglite'ı açıyorum ama çalışmıyor. Piller bitmiş olmalı ve evden çıkmadan önce kontrol etmemekle ne kadar aptallık etmişim. Anahtarı SUV'a doğrultuyorum ve kilit cıvıldıyor ama iç ışık yanmıyor çünkü bu lanet olası bir Büro arabası ve Özel Ajan Burke'ün iç ışığı yanmayacak.

üzerinde. Arka koltukta oldukça büyük olan kutuyu arıyorum ve onu taşımanın ve Sock'la uğraşmanın kolay olmayacağını fark ediyorum. Aslında, yapamam.

"Özür dilerim Sock," diyorum köpeğe, bacaklarımın arasında titrediğini hissederken. "Buranın soğuk olduğunu biliyorum. Bana bir dakika ver. Çok özür dilerim. Ama senin de keşfettiğin gibi, ben çok aptal bir insanım."

Arabanın anahtarını kullanarak kutunun üstündeki bandı kesiyorum ve bu özel markayı incelememiş olsam bile tanıdık gelen bir yelek çıkarıyorum, ancak sert naylon hissini ve Briggs'in veya birisinin iç ceplere yerleştirdiği seramik-Kevlar plakaların sertliğini tanıyorum. Yeleği omzuma asabilmek için yanlardaki cırt cırtlı kayışları yırtarak açıyorum. Arabanın kapısını itip kapatırken yeleğin ağırlığını üzerimde hissediyorum ve Sock bir tavşan gibi benden uzaklaşıyor. Kurşunu elimden çekip aldı.

"Sadece arabanın kapısı, Sock. yok, buraya gel Sock....." Başlıyorum Aynı anda garajın içinde, açık pencerenin yanında başka bir şey hareket ve ne olduğunu görmek için arkamı dönüyorum ama bir şey göremeyecek kadar karanlık.

"Sock? Oradaki sen misin?"

Karanlık, soğuk hava etrafımda hareket ediyor ve sırtıma gelen darbe, kürek kemiklerimin arasına vuran bir çekiç gibi geliyor, sanki yüksek sesle tıslayan bir ejderha bana saldırıyor ve dengemi kaybediyorum.

Delici bir çığlık ve tıslama ve sıcak, ıslak bir sis yüzüme cipin üzerine sertçe düşüyorum ve o her neyse tüm gücümle ona doğru savruluyorum. Maglite, darbenin ağırlığının altında kalan ve sonra hareket eden sert bir şeye karşı bir sopa gibi çatlıyor ve tekrar sallıyorum ve yine bir şeye vuruyorum, farklı hissettiren bir şeye. Kanın demir kokusunu alıyorum ve tekrar tekrar havaya savururken dudaklarımda ve ağzımda tadını alıyorum ve sonra ışıklar yanıyor ve parıltı kör ediyor ve sanki spreyle boyanmışım gibi ince bir kan tabakasıyla kaplanıyorum. Benton garajın içinde, kauçuk zeminde yüzüstü yatan kocaman siyah kadına tabancasını doğrultuyor. Kadının kanlı sağ elinin altında kan biriktiğini fark ediyorum; sağ elinin yanında, parıltılı beyaz bir Fransız tırnağıyla kesilmiş bir parmak ucu ve onun yanında da ince çelik bıçaklı, kalın siyah saplı ve parlak metal muhafazasında bir açma düğmesi olan bir bıçak.

"Kay? Kay? İyi misin? Kay! İyi misin?"

Kadının yanına çömelip boynunun yan tarafına dokunarak nabzını bulduğumda Benton'ın bana bağırdığını fark ediyorum. Nefes aldığından emin olup

göz bebeklerini kontrol etmek için. İkisi de sabit değil. Maglite'ın çarpması sonucu yüzü kan ve benzerlik beni; çok kısa kesilmiş koyu sarı saçları, güçlü yüz hatları ve Jack Fielding'inkine benzeyen dolgun alt dudağı. Başının yanlarına yakın küçük kulakları bile onunkine benziyor ve iri bir insan olmamasına rağmen vücudunun üst kısmındaki, omuzlarındaki gücü hissediyorum, belki 1.80 ya da 1.80 boylarında ve ince ama ölmüş babası gibi iri kemikleri var. Benton'a hemen eve girip 911'i aramasını ve bir kap buz getirmesini söylerken tüm bunlar duyularıma hücum ediyor.

Gece boyunca ılık bir cephe hareket etti ve daha fazla kar getirdi, bu sefer sessizce yağan, tüm sesleri susturan, çirkin olan her şeyi örten, keskin ve sert olan her şeyi yumuşak bir şekilde yuvarlayan yumuşak bir kar.

Cambridge'deki evin ikinci katındaki ana yatak odasında yatağında doğruluyorum ve kar yağıyor, bana en yakın büyük pencerenin diğer tarafındaki meşe ağacının çıplak dallarına yığılıyor. Biraz önce şişman gri bir sincap oradaydı, en küçük dalın üzerinde mükemmel bir şekilde dengede duruyordu ve göz göze geldik, ben kucağımdaki evrakları ve fotoğrafları karıştırırken o pencereden bana bakarken yanakları hareket ediyordu. Eski kâğıt ve toz kokusu alıyorum ve yakın zamanda kulaklarını temizlemediğinden şüphelendiğim Sock'un üzerinde kullandığım mendillerin ilaç kokusunu alıyorum, belki de hiçbenim temizlediğim şekilde değil. Başta hoşuna gitmemişti ama onu ikna ettim.

Yumuşak bir ses ve Lucy'nin bulldog'unda kullandığı mendillerden bana bir kap verdiğinde getirdiği tatlı patates ikramı. Mikonazol-klorheksidinin pakidermata iyi geldiğini, bu sabah erkenden beni kontrol etmek için uğradığında yeğenime söyleme hatasında bulundum.

Lucy, Jet Ranger'ın kendisine pakiderm denmesinden hoşlanmayacağını söyledi. O bir fil ya da hipopotam değil ve kilosu konusunda yapılabilecek çok şey var. Yaşlılar için yeni bir diyet uyguluyor ama kalçaları kötü olduğu için egzersiz yapamıyor ve kar nedense patilerinde kızarıklık yapıyor ve bacakları bu kadar derin kar için çok kısa, bu yüzden yılın bu zamanında en kısa yürüyüşe bile çıkamıyor, diye devam etti ve ben onu gerçekten kırmıştım. Ama Lucy endişelendiğinde ve korktuğunda böyle olabiliyor ve en çok da dün gece burada olmadığı için üzgün. Dawn Kincaid'le ilgilenmek için burada olmadığı için kızgın ama ben zerre kadar üzgün değilim. Birine doğrusal kafatası kırığı ve beyin sarsıntısı verdiğim için kendimle gurur duyduğumu söyleyemem ama garajda benim yerime Lucy olsaydı, bir kişi daha ölmüş olacaktı. Yeğenim Dawn Kincaid'i kesinlikle öldürürdü, muhtemelen onu vururdu ve yeterince insan öldü.

Lucy'nin bu karşılaşmadan sağ çıkmamış olması da mümkün, ne dediği umurunda değil. Benim hala burada olmam ve Dawn Kincaid'in bir bölge hastanesinin adli koğuşuna kapatılması arasındaki farkı yaratan iki ayrıntıya bağlı. Garaja girmemi beklediğini sanmıyorum. Sanırım açık pencerenin diğer tarafında pusuya yatmış, Sock'u karanlık arka bahçeye götürmemi bekliyordu. Ama arabada bıraktığım şeyi almak için önce garaja girerek onu şaşırttım ve o pencerenin olması gereken büyük boşluktan içeri süzülürken ben çoktan kutuyu açmış ve IV-A seviye taktik yeleği omzuma asmıştım. Enjeksiyon bıçağını sırtıma sapladığında, bıçak naylon kaplı seramik-Kevlar plakaya çarptı ve bu mutlak durdurma hareketinin neden olduğu müthiş sarsıntı parmaklarının bıçak boyunca kaymasına neden oldu. CO₂'yi serbest bırakırken üç parmağını kemiğe kadar kesti ve serçe parmağının ucunu kopardı ve kanından bir sis her tarafıma sıçradı.

Lucy'ye demek istediğim, Dawn'ın saldırı için sürpriz unsurunu kaybetmesine neden olmadıysa ve Lucy de vücut zırhı giymediyse ya da en azından gövdesine örtmediyse, benim kadar şanslı olmayabileceğiydi. Bu yüzden yeğenim dün gece burada olmamasının büyük bir utanç olduğunu söylemeyi bırakmalı, sanki ben yapmamışım gibi her şeyi halledeceğinden emin olduğunu iddia etmeli, çünkü şans eseri de olsa hallettim. Sanırım

İşlerimi gayet iyi hallediyorum ve tek umudum beni henüz öldürmeyen ama zaman zaman öldürebilecekmiş gibi hissettiren çok daha önemli bir meseleyi halledebilmek.

Bayan Pieste, kızının durumunu onunla birlikte gözden geçirirken telefonda bana, "Bana bağırış çağırış ve çirkin yorumlar olduğunu söylemişti," diyor. "Ona Boer diyenler. Boer'lere evlerine gitmelerini söylüyorlardı ve bildiğiniz gibi bu Afrika dilinde çiftçi anlamına geliyor ama aslında tüm beyaz Güney Afrikalıları aşağılamak için kullanılıyor. Pentagon'dan gelen adama Noonie ve Joanne'in beyaz ya da Amerikalı olmalarının ya da Güney Afrikalı olarak varsayılmalarının nedenini umursamadığımı söyleyip durdum. Ve tabii ki Güney değillerdi. Neden umurumda değildi. Sadece anlattığı acılara inanmak istemedim."

"Pentagon'daki adamın kim olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum. "Bir avukat."

"Orduda bir albay değildi," diye yüksek sesle umut ediyorum.

"Pentagon'da savunma bakanı için çalışan genç bir avukattı. Adını hatırlamıyorum."

O zaman Briggs değildi.

"Hızlı konuşan biri," diye ekliyor Bayan Pieste küçümseyerek. "Ondan hoşlanmadığımı hatırlıyorum. Ama bana onun yaptığı şeyleri söyleyen hiç kimseyi sevmezdim."

"Tüm çıkarabileceğim tek teselli," diye tekrarlıyorum, "Noonie ve Joanne'in inandırıldığınız şekilde acı çekmedikleri. Boğulduklarının farkında olmadıklarını kesin olarak söyleyemem ama büyük olasılıkla uyuşturuldukları için farkında değillerdi."

"Bayan Pieste'nin sesi Massachusetts aksanına sahip, R'leri telaffuz edemiyor ve aslen Andover'lı olduğunu fark etmemiştim. Noonie'nin cinayetinden sonra Pieste'ler New Hampshire'a taşınmışlar, yeni öğrendim."

"Bayan Pieste, sanırım hiçbir şeyin olması gerektiği gibi test anlamışsınızdır," diye cevap veriyorum.

"Neden ?"

"Cape Town'daki adli tabip-"

"Ama ölüm belgesini siz imzaladınız, Dr. Scarpetta. Ve otopsi raporunu. Pentagon'daki avukatın bana gönderdiği kopyalar var."

"Onları ben imzalamadım." Yalan olduğunu bildiğim belgeleri imzalamayı reddettim, ama yalan olduğunu bilmek beni yine de suçlu yapıyordu. "Elimde kopyaları yok, buna inanmak senin için ne kadar zor olsa da," diyorum.

"Onlar

bana verilmedi. Elimde kendi notlarım, kendi kayıtlarım var ve bunları Güney Afrika'dan ayrılmadan önce ABD'ye postaladım çünkü bagajımın karıştırılmasından endişe ediyordum ve öyle de oldu."

"Ama sahip olduğum şeyi imzaladın."

"Yemin ederim yapmadım," diye cevap veriyorum sakın ama kararlı bir şekilde. "Tahminimce bazı kişiler, şu anda yaptığım şeyi yapmaya karar vermem durumunda o sahte belgelerde imzaman taklit edildiğinden emin oldular."

"Eğer doğruyu söylemeye karar verdiysen."

Bu kadar açık bir şekilde ifade edildiğini duymak çok zor. Gerçek bu. Yıllar boyunca söylediklerimi ya da söylemediklerimi ima etmek beni yalancı yapar.

"Özür dilerim," diyorum ona tekrar. "O zamanlar, kızınızın öldüğü sırada gerçeği bilmeye hakkınız vardı. Ve arkadaşının ölümünde."

"O zamanlar neden bir şey söylemediğinizi anlayabiliyorum," diyor Bayan Pieste ve sesi sadece biraz üzgün çıkıyor. Daha çok, hayatının büyük bir bölümüne hakim olan bir konu hakkında konuştuğu için ilgili ve rahatlamış görünüyor. "İnsanlar böyle şeyler yaptıklarında nerede duracakları belli olmaz. Bunun bir sınırı yok. Başka insanlar da zarar görebilirdi. Sen de dahil."

"Başka kimsenin zarar görmesini istemezdim," diye cevap veriyorum ve kendi güvenliğimden korktuğum için sustuğumu söylemesi beni daha da kötü hissettiriyor. Pek çok şeyden ve göremediğim pek çok insandan korkuyordum. Başka insanların ölmesinden, insanların haksız yere suçlanmasından korkuyordum.

Bayan Pieste, "Umarım ölüm belgesini ve otopsi raporunu okuduğumda, tıbbi terimlerin çoğunu anladığımdan değil, bulguların size ait olduğunu düşüneceğinizi anlamışsınızdır," diyor.

"Kesinlikle öyle değillerdi ve yanlışlar. Yaralanmalara karşı hiçbir doku tepkisi yoktu. Hepsi ölümden sonraydı. Aslında, ölümlerden saatler sonra, Bayan Pieste. Noonie ve Joanne'e yapılanlar onlar öldükten saatler sonra gerçekleşti."

"Uyuşturucu testi yapılmadıysa, onlara bir şey verildiğinden nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye devam ediyor sesi ve ben başka bir telefonun açıldığını duyuyorum.

"Ben Edward Pieste," diyor bir erkek sesi. "Ben de varım. Noonie'nin babasıyım."

"Kaybınız için çok üzgünüm." Kulağa zayıf ve yavan geliyor. "Keşke ikinize de söyleyecek doğru kelimeleri bulabilseydim. Size yalan söylendiği ve ben buna izin verdiğim için üzgünüm ve her ne kadar mazeret üretmeyecek olsam da..."

"Ne olduğunu neden söyleyemediğinizi anlıyoruz," diye yanıtlıyor baba. "O zamanki duygular ve hükümetimiz Apartheid'ı canlı tutmak isteyenlerle gizlice işbirliği içindeydi. Noonie bu yüzden o belgeseli yapıyordu. Film ekibinin Güney Afrika'ya girmesine izin vermediler. Her biri turist gibi içeri girmek zorundaydı. Hükümetimizin oradaki zulmü desteklemek için ne yaptığı büyük bir kirli sırды."

"O kadar da büyük bir sır değildi, Eddie." Bayan Pieste'nin sesi. "Beyaz Saray iyi bir yüz ifadesi takındı."

"Eminim size Noonie'nin belgeselden bahsetmişlerdir. Öyle bir geleceği vardı ki," diyor Bayan Pieste bana, kızının Piestelerin görmesini asla istemeyeceğim bir fotoğrafına bakarken.

"Apartheid'ın çocukları hakkında," diye cevap verdim. "Burada yayınlandığında izlemiştım."

"Beyaz üstünlüğünün kötülükleri" diyor. "Herhangi bir üstünlükten, nokta." "İkinizin konuştuğu şeyin ilk kısmını kaçırdım," Bay Pieste diyor ki. "Garaj yolunu kürekliyordum."

"Söz dinlemiyor," diyor karısı. "Onun yaşında bir adam kar kürüyor, ama o sert bir kafa." Bunu üzgün bir şefkatle söylüyor. "Dr. Scarpetta bana Noonie ve Joanne'in uyuşturulduğunu söylüyordu."

"Gerçekten mi? Bu da bir şeydir." Bunu ses tonunda hiç enerji olmadan söylüyor. "Ölümlerinden birkaç gün sonra daireye gittim ve Geçmişe dönük. Elbette kurgulanmıştı; suç mahalli kurgulanmıştı," diye açıklıyorum. "Ama mutfak çöpünde bira kutuları, plastik bardaklar ve bir şarap şişesi vardı, Stellenbosch'tan bir beyaz şarap şişesi ve kutuları, şişeyi ve bardakları diğer eşyalarla birlikte almayı başardım ve onları test ettirmek için Amerika'ya geri gönderdim. Şarap şişesinde ve bardaklardan ikisinde yüksek düzeyde GHB bulduk. Gama hidroksibütirik asit, genellikle tecavüz ilacı olarak bilinir."

"Tecavüz olduğunu söylediler," diyor Bay Pieste aynı boş ifadeyle.

"Tecavüze uğradıklarını kesin olarak bilmiyorum. Fiziksel bir iz yoktu, ölümden sonra yapılmış olanlar dışında hiçbir yara yoktu ve ABD'de özel olarak test ettirdiğim sürüntü örneklerinde sperm bulunmadı." Kadınların öldürüldüklerinde oturmadıklarını bildiğim sandalyelere bağlanmış çıplak bedenlerinin fotoğraflarına bakarak cevap veriyorum. Kadınların ölümden sonra en az on iki saat boyunca yatakta buruşuk çarşaflar üzerinde yattıklarını gösteren livor mortis desenini gösteren yakın çekimlere bakıyorum.

Kendi fotoğraf makinemle çektiğim, neredeyse hiç kanamayan kesici ve delici alet yaralanmalarının ve deride neredeyse hiç iz bırakmayan bağların fotoğraflarını inceliyorum çünkü tüm bunların arkasındaki zalimler ne halt ettiklerini bilmeyecek kadar cahillerdi, hükümet ya da askeri yetkililer tarafından bir şişe yerel şarabı karıştırıp kadınlarla içki içmek için tutulan ya da görevlendirilen biri, muhtemelen bir arkadaş ya da bu kişinin arkadaş canlısı ya da güvenli olduğunu düşündüler, oysa elbette hiç de öyle değildi ve onlara eve döndükten sonra yaptırdığım seroloji testlerinin bir erkeğin varlığına işaret ettiğini söylüyorum. Daha sonra DNA testi yaptırdığımda Avrupalı ya da beyaz bir erkeğin profiline ulaştım. Bunun katilin profili olduğunu kesin olarak söyleyemem ama apartmanda bira içen biri olduğunu da ekliyorum.

Piestes'lere ne olduğunu düşündüğümü, Noonie ve Joanne'in uyuşturulup sersemletildikten ya da bayıltıldıktan sonra saldırganın onları yatağa götürdüğünü ve yastıkla boğduğunu anlattım ve bunu nokta atışı kanamalara ve diğer yaralara dayandırdım. Sonra bir sebepten dolayı bu kişi gitmiş olmalı. Belki daha sonra komploya karışan diğer kişilerle birlikte geri gelmek istemiştir ya da apartmanın içinde arkadaşlarının gelmesini beklemiş olabilir bilemiyorum.

Ama kadınlar bağlandığında, kesilip biçildiğinde ve vahşice parçalandığında, bir süredir ölüydüler ve onları nihayet gördüğümde bu benim için daha açık olamazdı.

Bay Pieste bir süre sonra, yeterince dinledikten sonra, "Burada şimdiden yaklaşık beş santim var," diyor. "Bu buzun üstünde. Cambridge'deki buzı aldınız mı?"

"Sanırım bunu birilerine şikayet etmeliyiz," diyor Bayan Pieste. "Ne kadar zaman geçtiği önemli mi?"

"Gerçeklerden bahsediyorsanız ne kadar zaman geçtiğinin hiçbir önemi yoktur," diye cevap veriyorum. "Ve cinayette zaman aşımı diye bir şey yoktur."

"Umarım gereken birini tutuklamamışlardır," dedi Mrs. Pieste sonra şöyle diyor.

"Davalar çözülmeden kaldı. Siyah çete üyelerine atfedildi ama tutuklama olmadı," diyorum onlara.

"Ama muhtemelen beyaz biriydi," diyor.

"Dairenin içinde beyaz biri bira içiyordu, bu kadarını kesin olarak söyleyebilirim."

"Kimin yaptığını biliyor musun?" diye soruyor.

"Çünkü cezalandırılmalarını isterdik," diyor kocası.

"Ben sadece bunu yapmış olma ihtimali olan insanları tanıyorum. Korkak insanlar, güç ve politikadan başka bir şey düşünmezler. de içinden geleni, kalbinden geçeni yapmalısın."

"Eddie, ne düşünüyorsun?"

"Senatör Chappel'e bir mektup yazacağım."

"Bunun ne kadar işe yarayacağını biliyorsun."

"Sonra Obama'ya, Hillary Clinton'a, Joe Biden'a. Herkese yazacağım" diyor.

"Şimdi bu konuda kim ne yapacak?" Bayan Pieste kocasına şöyle der.

"Bunu tekrar yaşayabilir miyim bilmiyorum Eddie."

"Gidip yolu tekrar temizlemem gerekiyor," diyor. "Karın üstünde kalmalıyım ve gerçekten yağıyor. Zaman ayırdığınız ve zahmet ettiğiniz için teşekkür ederim hanımefendi," diyor bana. "Ve önceden gidip bize söylediğiniz için. Bunun kolay bir karar olmadığını biliyorum ve eminim kızım da burada olup size kendisi söylese çok memnun olurdu."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre yatakta oturuyorum, evraklar ve fotoğraflar yirmi yılı aşkın süredir içinde bulundukları gri akordeon dosyaya geri konuyor. Dosyayı bodrumdaki kasaya geri koymaya karar verdim. Ama şimdi değil. Şu anda bodruma ve kasaya inmek istemiyorum ve sanırım biri az önce garaj yolumuza girdi. Kar çıtırtıları duyuyorum ve kim olduğunu görmek için iyi bir ruh halinde değilim. Bir süre daha burada kalacağım. Belki bir alışveriş listesi yapar, ayak işlerini düşünür ya da bir iki dakikalığına Sock'u sevebilirim.

"Seni yürüyüşe çıkaramam," diyorum ona.

Yanımda kıvrılmış, başı uyluğumda, az önce kulak misafiri olduğu üzücü konuşmadan rahatsız değil ve içinde yaşadığı dünya hakkında ne söylediği hakkında hiçbir fikri yok. Ama o zalimliği biliyor, belki de hepimizden daha iyi biliyor.

"Paltosuz yürümek yok," diye devam ediyorum, onu okşuyorum, esniyor ve elimi yalıyor, alarmin devre dışı bırakılma sesini duyuyorum, sonra ön kapı kapanıyor. Marino ve Benton'ın sesleri girişten yükselirken Sock'a "Sanırım botları deneyeceğiz," diyorum. "Köpekler için yapılan bu küçük ayakkabıları muhtemelen sevmeyeceksin ve bana çok kızacaksın ama söz veriyorum bu iyi bir şey. Misafirimiz var." Marino'nun merdivenlerdeki ağır ayak seslerini tanıyorum. "Onu dünkü büyük kamyonundan hatırlarsın. Çoğu zaman sinirlerimi bozan sarılar içindeki büyük adam. Ama ilerisi için söylüyorum, korkman için bir neden yok.

ondan. Kötü bir insan değil ve sizin de bildiğiniz gibi, birbirlerini çok uzun zamandır tanıyan insanlar birbirlerine karşı, kendilerinin yarısı kadar bile sevmedikleri insanlara karşı olduklarından daha kaba olma eğilimindedirler."

"Evde kimse var mı?" Marino'nun iri sesi, kapı kolu dönerken yatak odasına doğru ilerliyor ve kapıyı açarken vuruyor. "Benton iyi olduğunu söyledi. Kiminle konuşuyordun? Telefonda mıydın?"

"O zaman geleceği görüyor," diye cevap veriyorum yatağımdan, yorganın altındayım, üzerimde pijamadan başka bir şey yok. "Ve ben telefonda değilim ve kimseyle konuşmuyordum."

"Sock nasıl? Nasılsın oğlum?" diye soruyor ben daha cevap vermeden. "Neden tuhaf kokuyor? Ona ne sürdün, pire ilacı mı? Yılın bu zamanında mı? Sen iyi görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Kulaklarını temizledim."

"Ee, nasılsın doktor?"

Marino tepemde beliriyor ve varlığı her zamankinden daha büyük görünüyor çünkü o ağır bir parka, beyzbol şapkası ve yürüyüş botları giymişken ben sadece fanila giymişim, mütevazı bir şekilde battaniye ve yorganın altına sıkışmışım. Elinde Lucy'nin iPad'i olduğunu anladığım küçük siyah bir çanta var, tabii kendi iPad'ini almayı başaramadıysa, ki bundan şüpheliyim.

"Ben yaralanmadım. Benim bir sorunum yok. Sadece bu sabah evde kalıp birkaç işle ilgileniyordum," diyorum ona. "Dawn Kincaid'in iyi olduğunu varsayıyorum. Son duyduğumda durumu stabildi."

"Stabil mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Fiziksel durumundan bahsediyorum. Parmağının tekrar yerine dikilmesi diğer üç parmağının ciddi şekilde kesilmesi sonucu oluşan hasar. Garajın çok soğuk olması muhtemelen onun için iyi bir şeydi. Ve tabii ki elini ve kopan parmağını buza koymayı düşündük. Umarım faydası olmuştur. Biliyor musunuz? Tek kelime duymadım. Durumu nedir? Dün gece hastaneye yatırıldığından beri herhangi bir haber almadım."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Marino'nun gözleri bana bakıyor ve dün Salem'de olduğu gibi kan çanağına dönmüşler.

"Şaka yapmıyorum. Kimse bana bir söylemedi. Benton daha önce kontrol edeceğini söylemişti ama kontrol ettiğini sanmıyorum."

"Sabahtan beri bizimle telefonda konuşuyor."

"Belki de hastaneyi arayıp kontrol etme nezaketini gösterirsiniz."

Marino, "Sanki bir parmağını ya da tüm parmaklarını kaybetmesi sikimdeymiş gibi," diyor. "Neden olsun ki? Seni dava etmesinden mi korkuyorsun? Bu

Öyle olmalı, öyle değil mi? Muhtemelen yapacaktır. Belki de elini kullanamadığı için sizi dava edecek, böylece artık nanobot falan yapamayacak, böyle bir psikopat. Sanırım psikopatlar kelimenin akıl hastalığı anlamında istikrarlı. Deli ve psikopat olabilir misin? Yine de Otwahl gibi bir yerde çalışacak kadar iyi durumda olabilir misin? Onun davası büyük bir sorun olacak. Eğer dışarı çıkarsa, düşünebiliyor musunuz?"

"Neden dışarı çıksın ki?"

"Size sadece davanın bir sorun olacağını söylüyorum. Tekrar serbest kalırsa güvende olmayacaksınız. Hiçbirimiz güvende olmayacağız."

Kendini yatağın ayak ucuna atıyor, yatak çöküyor ve o rahat ederken, Sock'u okşarken ve bana polisin ve FBI'ın Dawn Kincaid'in kiraladığı "fare deliğini" bulduğunu, Boston'un hemen dışındaki Revere'de tek yatak odalı bir daire olduğunu, Eli Goldman'la, biyolojik babası Jack Fielding'le ya da herhangi bir zamanda ağına düşürdüğü başka kim varsa onunla birlikte olmadığı zamanlarda burada kaldığını söylerken birden yokuş yukarı oturuyormuşum gibi hissediyorum. Marino iPad'i kılıfından çıkarıp ve bana kendisinin, Lucy'nin ve pek çok başka müfettişin saatlerdir fare deliği daireyi aradıklarını, Dawn'ın bilgisayarını ve çaldığı her şey dahil sahip olduğu her şeyi incelediklerini söylüyor.

"Peki ya annesi?" diye sordum. "Kimse onunla konuştu mu?" "Dawn birkaç yıldır onunla temas halinde, onu ziyaret ediyor sırada Georgia'da hapisanede. Yıllar içinde onunla ve Fielding'le ara sıra yeniden bağlantı kurdum. Bir şey istediğinde ona yapışıyor, birinci sınıf bir manipülatör ve kullanıcı."

"Peki annesi burada neler olduğunu biliyor mu?" "Lanet olası bir çocuk tacizcisinin ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

"Jack ile ilişkisi o kadar basit değildi. Senin güzel bir şekilde ettiğin kadar kolay açıklanabilecek bir şey değil. Onun hakkında haberlerde bir şeyler duymasını istemem."

"Kimin umurunda."

"Kimsenin bu şekilde öğrenmesini asla istemem," diye cevap veriyorum. "Kim olduğu umurumda değil. Onunla ilişkisi basit değildi," diye tekrarlıyorum. "Böyle ilişkiler asla basit değildir."

"Benim için sade ve basit. Siyah ve beyaz."

"Eğer haberlerde duyarsa," diye cevap veriyorum ve ısrarcı olduğumu fark ediyorum. "Bunun olmasından her zaman nefret etmişimdir. İnsanlar için çok insanlık dışı bir yol."

korkunç şeylere yol açabilir. Benim endişem bu."

"Bir kleptoman," diyor Marino, çünkü tek ilgilediği dava ve müfettişlerin Dawn Kincaid'in dairesinde keşfettikleri.

Görünüşe göre, Marino'nun deyimiyle, o gerçek bir kleptoman. Her türden insandan hatıra eşyası almış gibi görünen biri, diye devam ediyor Marino, buna hakkında hiçbir fikrimiz olmayan insanlardan çalınan eşyalar da dahil. Ancak müfettişlerin şu ana kadar bulduklarının bir kısmının Donahue'ların evinden çalınan mücevherler ve nadir paralar ile Bayan Donahue'nun aile kütüphanesinden kaybolduğunu bilmediği birkaç nadir imzalı müzik el yazması olduğu tespit edildi.

Dawn'ın dairesindeki dolapta bulunan kilitli bir sandıktan Fielding'in koleksiyonundan çıkarıldığına inanılan silahlar ve evlilik yüzüğü çıktı. Aynı sandıkta bir de dövüş sanatları taşıma çantası ve siyah saten bir kuşak, beyaz bir üniforma, antrenman malzemeleri, paslı L şeklinde döşeme çivileri ve bir çekiçle dolu bir yemek ve Mark Bishop'un öldürüldüğü öğleden sonra arka bahçesinde tekme çalışırken giydiğine inanılan bir çift Adidas tekvando ayakkabısı olduğu söylendi. Dawn'ın çocuğu yüzükoyun yatması ve kafasına çivi çakıyormuş gibi yapmasını, daha doğrusu ilk çiviye çakmasını içeren korkunç bir oyun oynamasına izin vermesi için nasıl kandırdığından kimse tam olarak emin değil.

Marino, boynunun arkası ile kafatasının tabanı arasındaki boşluğu işaret ederek, "Tam buradan giren," diye tahmin yürütmeye devam ediyor. "Bu onu anında öldürürdü, değil mi?"

"Eğer bu ifadeyi kullanmamız gerekiyorsa," diye cevap veriyorum.

"Yani, muhtemelen Fielding'in Minik Kaplan derslerinden bazılarında ona yardım etmiştir, belki?" diye hikayeyi döndürmeye devam ediyor. "Yani çocuk onu tanıyor, ona hayranlık duyuyor ve kız da seksi, yani gerçekten yakışıklı. Ben olsaydım, çocuğa yeni bir hareket ya da başka bir şey göstereceğimi ve bahçede uzanmasını söyledim. Ve tabii ki çocuk bir uzmanın dediğini, ona öğreten birinin dediğini yapacak ve uzanacak, hava neredeyse kararacak ve sonra bum! Her şey biter."

"Böyle biri asla dışarı çıkamaz," diye cevap veriyorum. "Bir dahaki sefere daha ve daha kötüsünü yapacaktır, tabii bu mümkünse."

"Her şeyi inkar ediyor. Her şeyi Fielding'in yaptığını ve kendisinin masum olduğunu söylemek dışında konuşmuyor."

"O yapmadı."

"Seninleyim."

Fotoğrafları incelemeye devam ederken, "Dairesinde ne olduğunu açıklamakta zorlanacak," diye belirtiyorum. Marino yüzlerce fotoğraf çekmiş olmalı.

"Yakışıklı, çekici ve çok . Ve Fielding öldü."

"Suçlayıcı." iPad'deki fotoğraflara bakarken bunu birkaç kez söyledim. "Savcılığa çok yardımcı olacaktır. Davanın neden sorun olacağını düşündüğünüzü anlamıyorum."

" olacak. Savunma her şeyi Fielding'in üzerine yıkacak. Psikopat kaltak büyük avukatlardan oluşan rüya gibi bir ekip kuracak ve jüriyi her şeyi Fielding'in yaptığına inandıracaklar." Marino bana yaklaşıyor, yatağın eğimi yine değişiyor ve Sock sessizce horluyor, eski sahibiyle ya da içinde köpek yatağı olan fare deliğiyle ilgilenmiyor, Marino bana bunu gösteriyor.

Bana yaklaşıp köpeğin ekose yatağının ve birkaç oyuncakının fotoğraflarını tıklıyor ve ben de fotoğraflara kendim bakmak istediğimi belirtiyorum. O ve Sock üstümdeler ve kendimi boğulmuş hissediyorum.

"Onları çeken ben olduğum için size göstereyim dedim," diyor Marino.

"Teşekkür . Ben . Fotoğraflarla çok iyi bir iş çıkardınız." "Mesele şu ki, köpeğin burada kaldığı çok açık." Marino, Sock'un burada kaldığı anlamına geliyor.

Dawn Kincaid'in fare deliği. "Ayrıca Eli ve Fielding ile de" diye ekliyor.

"Hakkını vermek gerekirse, sanırım köpeğini seviyordu."

"Onu Jack'in evinde ısıtmasız ve tek başına bırakmış." Son derece suçlayıcı olan fotoğraflara tıklıyorum.

"gelmediği sürece umurunda olmaz. İşine gelmediğinde de öyle ya da böyle ondan kurtulur. Yani işine geldiği zaman onu önemsiyordu."

"Bu daha olası bir hikaye," diye kabul ediyorum.

Yapılmamış bir çift kişilik yatağın fotoğraflarına bakıyorum, sonra Dawn Kincaid sanki bir istifçiymiş gibi küçük bir yatak odasının şok edici bir şekilde ıvır zıvırla dolu olduğu diğer fotoğraflara.

"Ayrıca, onu terk etmek için başka bir nedeni daha vardı," diye devam ediyor Marino. "Eğer köpeği Fielding'in evinde bırakırsa, o zaman belki de herkesi öldürüp sonra da kendini öldürenin o olduğunu düşünürüz. Köpek orada. Kırmızı tasmaları orada. Muhtemelen Wally Jamison'ın cesedini atmak için kullanılan tekne orada, Wally'nin kıyafetleri ve cinayet silahı Fielding'in bodrumunda. Ön plakası kayıp olan Navigator da orada. Hanscom'dan ayrıldığınızda Fielding'in seni ve Benton'ı takip ettiğini düşünmelisin. Fielding'in

dengesiz. Sizi izliyor. Sizi takip ediyor, gözünüzü korkutmaya çalışıyor, casusluk yapıyor ya da belki de sizi öldürecekti."

"Takip edildiğimiz sırada ölmüştü. Ölüm zamanı konusunda kesin bir şey söyleyemesem de Pazartesi öğleden sonra öldüğünü tahmin ediyorum, muhtemelen laboratuardan aldığı Glock'la CFC'den ayrılıp Salem'e döndükten kısa bir süre öldürüldü. Pazartesi gecesi bizi takip eden Navigator'daki Dawn'dı. Dengesiz olan oydu. Takip edildiğimizi bildiğimizden emin olmak için tamponumuza bindi, sonra ortadan kayboldu, muhtemelen Otwahl'ın otoparkında gözden kayboldu. Sonunda biz de Jack olduğunu düşündük, ki aslında Jack'i de öldürmeden önce muhtemelen erkek arkadaşı Eli'ye verdiği tabancayla öldürmüştü. Ama haklısınız. Kendini savunmak için etrafta olmayan Jack'i suçlamak için her şeyi ayarlamaya çalışmış olması muhtemel. Jack'e tuzak kurdu ve onun Johnny Donahue'ya tuzak kuruyormuş gibi görünmesini sağladı. Bu korkunç bir şey."

"Jürinin buna inanmasını sağlamalısınız."

"Durum ne olursa olsun bu her zaman zorlu bir görevdir."

"Köpeğin Fielding'in evinde olması çok kötü," diye tekrarlıyor Marino. "Bu onu Eli'nin cinayetiyle ilişkilendirir. Eli'nin vurulduğu sırada köpeği gezdirdiği video görüntülerinde var."

"Mikroçip," diye hatırlatıyorum ona. "Dawn'a kadar izi var, Jack'e değil."

"anlamı yok. Eli'ı öldürdü ve sonra köpeği aldı ve köpek Fielding'i tanırın, değil mi?" Marino, sanki Sock ondan birkaç santim uzakta, başını bacağıma yaslamış uyumuyormuş gibi konuşuyor. "Köpek Fielding'i tanıyor olmalı çünkü Dawn orada, Salem'de kalıyordu, köpeği bir ara Fielding'in evinde tutuyordu ya da her neyse. Yani Fielding Eli'yi öldürdü, sonra da köpeği alıp gitti, ya da Dawn böyle düşünmemizi istiyor."

"Olan şey bu değil. Jack kimseyi öldürmedi" derken, Dawn'ın dairesinin Fielding'in Salem'deki evinde gözlemlediğim sefaletin aynısına sahip olduğu sonucuna varıyorum.

Her yerde dağınıklık ve kutular. Üst üste yığılmış ve garip yerlere saçılmış giysiler. Bulaşıklar lavaboya yığılmış. Çöpler dolup taşıyor. Gazete yığınları, bilgisayar çıktıları, dergiler ve yemek masasının üzerinde polis tarafından etiketlenip oraya yerleştirilmiş çok sayıda eşya; bunların arasında Fielding'e birkaç yıl önce doğum gününde hediye ettiğim GPS özellikli spor saatiyle aynı model bir saat ve bir İç Savaş askeri diseksiyon seti de var.

Richmond'da benim için çalışırken ona verdiğimin aynısı olan gül ağacı bir çanta.

Bir çift siyah eldivenin yakın çekimi var, bunlardan birinin bileğinde küçük siyah bir kutu var, Marino'nun dahili ivmeölçerlere, otuz altı sensöre ve ultra düşük profilli entegre bir verici-alıcıya sahip hafif, esnek kablosuz veri eldivenleri olarak tanımladığı eldivenler, ancak tüm çıkarmam, yanlış telaffuzlarından ve karışık açıklamalarından ayıklamam gerekiyor. Olay yerinde hem Briggs hem de Lucy tarafından yakından incelenen eldivenler açıkça jest tabanlı robotik kontrol için tasarlanmış - özellikle de Eli, cesedi CFC'ye geldiğinde taktığı çalıntı mühür yüzüğünü ona veren kadın tarafından öldürüldüğünde yanında bulunan flybot'u kontrol etmek için.

"O zaman flybot onun dairesindeydi," diye tahmin ediyorum. "Peki Benton sana kahve ikram etti mi?"

"Kahvem bitti. Bazılarımız henüz yatmadı." "Yatakta çalışıyorum. Bu uyuduğum anlamına gelmez."

"Güzel olmalı. Evde kalıp yatakta çalışmak isterdim." Benden iPad'i alıyor ve dosyalar arasında arama yapıyor.

"Belki iş tanımınızı değiştirebiliriz. Yaşınıza ve yıpranmışlığınıza bağlı olarak her yıl belirli sayıda gün evde kalabilir ve yatakta çalışabilirsiniz, bunu değerlendirmemiz gerekecek. Sanırım bunu değerlendirecek kişi ben olacağım."

"Oh, öyle mi? Seninkini kim değerlendirecek?" Görmemi istediği bir fotoğraf buldu.

"Benimkinin değerlendirmeye ihtiyacı yok. Herkes için çok açık."

Bana flybot'un yakın çekimini gösteriyor, ancak bir bakışta ne olduğunu anlamak zor, Dawn Kincaid'in yemek masasındaki beyaz bir kağıt karesinin üzerinde parlak, telli bir nesne. Aklıma mikromekanik cihazın bir küpe olabileceği geliyor. Üzerine basılmış gümüş bir küpe, Marino'nun bana söylediğine göre tam da şüphelenilen şey bu. Lucy, ilk yardım görevlileri Eli üzerinde çalışırken flybotun üzerine basıldığını, daha sonra Dawn'ın Norton's Woods'a döndüğünde onu bulduğunu düşünüyor, muhtemelen garajımda giydiği uzun siyah yün paltoyu giyiyordu, Fielding'e ait olduğuna inandığım bir palto. Bir tanık, Eli Goldman'ın ölümünden birkaç saat sonra Norton's Woods'ta elinde fenerle dolaşan siyah paltolu genç bir adam ya da kadın gördüğünü iddia etmektedir. Büyük paltolu kişi orada yalnızdı ve onu gören kişi

Köpeği olmadığı ve garip el hareketleri yaparken bir şey arıyor gibi görüldüğü için garip olduğunu düşündü.

Marino yataktan kalkarak, "Üzerinde çok büyük olmalı ve neredeyse yerde sürükleniyordu," diyor. "Erkek gibi görünmeye çalışıyordu demiyorum, ama kısa saçları, büyük paltosu, şapkası ve gözlükleriyle falan? Göğüslerini görmediğiniz sürece sorun yok. Oldukça göğüsleri var. Babasıyla ortak noktası bu, değil mi?"

"Jack'in büyük göğüslü olduğunu hiç bilmiyordum." "Yani ikisi de yapılı."

"Yani güvenli olduğunu düşündüğü anda geri döndü ve flybot ağır hasar görmüş olsa da veri eldivenlerinin gönderdiği radyo frekansı sinyallerine yanıt verdi öyle mi?" iPad'i kapattım ve ona uzattım.

"Sanırım onu yerde gördü, sanırım el fenerinde parlıyordu ve o şekilde buldu. Lucy böceğin öldüğünü söylüyor. Ezilmiş."

"Tam olarak ne yaptığını ya da ne yapması gerektiğini biliyor muyuz?"

Marino omuz silkiyor, yine üzerimde yükseliyor, sanki uzun süre kalmaya niyeti yokmuş gibi hâlâ parkasının düğmelerini açma zahmetine katlanmıyor. "Bu benim uzmanlık alanım değil, biliyorsun. Lucy ve generalin konuştuklarının yarısını bile anlamadım. Tek bildiğim, bu şeyin her ne yapması gerekiyorsa potansiyelinin endişe verici olduğu ve Savunma Bakanlığı'nın Otwahl'da gerçekten neler olup bittiğini görmek için bir tür inceleme yapmak niyetinde olduğu. Ama orada neler döndüğünü zaten tam olarak bilmediğimizden emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

iPad'i çantasına geri koyuyor ve şöyle diyor: "Yani hükümetin çok iyi bildiği ama kimsenin bilmesini istemediği bir R-and-D'nin döndüğünden endişeleniyorum ve sonra çocuklar kontrolden çıkıyor ve ortalık karışıyor. Sanırım ne demek istediğimi anladınız. İşe ne zaman dönüyorsunuz?"

"Muhtemelen bugün değil," diyorum ona.

"Yapacak ve geri alacak bir sürü şeyimiz var," diyor. "Uyarı için teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Hastaneyi arayıp psikopatın durumunu size bildireceğim."

"Uğradığınız için teşekkürler."

Ağır ayak sesleri ön kapıda kesilene kadar bekliyorum, sonra kapı tekrar kapanıyor, sonra bir duraklama oluyor ve Benton alarmı yeniden kuruyor. I

Marino'nunkinden çok daha hafif olan ayak seslerini, merdivenleri geçip ofisinin bulunduğu evin arka tarafına doğru yürürken duyuyor.

", , " diyorum Sock'a. Gözlerini açıp bana ve esniyor. "Güle güle ne demek biliyor musun? Sanırım bilmiyorum. Hapishanede sana bunu öğretmediler. Sadece uyumak istiyorsun, değil mi? Yapacak işlerim var, hadi gel. Gerçekten çok tembelsin, biliyorsun. Hiç yarış kazandığına ya da bir yarışta koştuğuna emin misin? Buna inandığımı sanmıyorum."

Başını hareket ettiriyorum ve ayaklarımı yere koyuyorum, buralarda sıksa, tembel, yaşlı bir tazının bu tür havalarda ihtiyaç duyabileceği her şeyin bulunduğu bir evcil hayvan dükkânı olması gerektiğine karar veriyorum.

"Hadi bir gezintiye çıkalım." Terliklerimi ve bornozumu bulurken Sock'la konuşuyorum. "Bakalım Gizli Ajan Wesley ne yapıyor. Muhtemelen yine ofisinde telefonla konuşuyordur, ne ? Biliyorum, sürekli telefonda ve katılıyorum, oldukça sinir bozucu.

"Belki bizi alışverişe götürür, sonra da çok güzel bir makarna yaparım, ev yapımı bolonez soslu pappardelle, dana kıyması, kırmızı şarap, bol mantar ve sarımsak.

"Baştan söylemeliyim ki sadece köpek mutfağından yemekler yiyeceksiniz; bu evin kuralı. Bugün senin için kinoa ve morina balığı düşünüyorum." Merdivenlerden inerken konuşmaya devam ediyorum. "Yunan lokantasındaki tavuk ve pilavdan sonra güzel bir değişiklik olacak."

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya
www.penguin.com/cornwellchecklist adresini ziyaret edin](http://www.penguin.com/cornwellchecklist)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.